

CT80956

சிலம்பின் தரித்தல்மை

020956

ஆர்.எஸ். யாக்க பந்து சுமீர், எம்.ஏ.,

மணவாசகர் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்

முதற் பதிப்பு: 1988

உரிமை: ஆசிரியருக்கு

பதிப்பாசிரியர்: ச. மெய்யப்பன், எம்., ஏ.

விலை: ரூ. 20-00

அச்சிட்டோர்:

கற்பகம் அச்சகம்,
சென்னை 600 002

020956

புதிப்புரை

மலைகளும் ஆறுகளும் மாநிலத்தின் மாண்பினை
பெருமைப்படுத்துவது போல ஒரு மொழியின்
பெருங்காப்பியங்கள் மொழிக்குப் பெருமை
சேர்ப்பன. தமிழ் மொழி இவ்வகையில் பெருமை
சான்றது. இந்திய நாட்டிற்கு இயைமும், கங்கையும்,
காவிரியும் பெருமை சேர்ப்பதுபோல தமிழ்
மொழிக்கு சிலம்பும், சிந்தாமணியும், இராமா
யணமும் பெருமை சேர்க்கின்றன.

இந்நாலை எழுதிய சர்மா அவர்கள் பன்னாற்
பயிற்சி மிக்கவர். ஆழ்ந்திருக்கும் கவி உள்ளும் காண்
பவர். சிலம்பையும், மேகலையையும் இருபது ஆண்டு
களாக ஊன்றிக் கற்றவர். சிலம்பின் ரசனை
என்னும் நூல்மூலம் அறிஞர் உலகம் போற்றும்
பெருமை பெற்றவர். சிலம்பினைக் கற்றலை சர்மா
அவர்கள் தம் வாழ்வுப் பணியாகக் கொண்டுள்
ளார். அவருடைய உழைப்புக்கும் ஆய்வுக்கும் தமிழ்
உலகம் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்நால் பாயிர ஆய்வு, ஒப்பாய்வு, பகுப்
பாய்வு என்ற மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது.

இலக்கிய ரசனையை வளர்க்கும் இன்றைய திறஞ்சல்
வாளர்களுக்கு உரையாசிரியர்களை ஒத்த பெருமை
உண்டு.

சொல்தோறும் சுவைத்து மகிழ்ந்து அனுபவ
வெளிப்பாடாக இந்நால் மலர்கிறது. திறஞ்சலுப்
பாதையில் இந்நால் ஒரு சாதனை. மற்ற காப்பியங்
களையும் இம்முறையில் அணுகின் தமிழ் ரசனை உலகு
சிறக்கும் என்பது எமது நம்பிக்கை. வள்ளுவர்
தனித்தன்மை, சிலம்பின் தனித்தன்மை முதலிய
நூல்கள் வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழிலக்கியத்தின்
சால்பினை உலகறியச் செய்யும் பணியில்
மனிவாசகர் நூலகம் பெருமை கொள்கிறது.

மெ. மீனாட்சி சோமசுந்தரம்

பாயிரம்

மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்க உறுப்பு. அதனுடைய வழித்துணை விளக்கம் இக் கட்டுரை. பழைய பண்பட்ட முறையில் இவ்வரை செல்லவில்லை. கட்டுரைகளின் உருப்பெற்று, புதிய போர்வையுடையதாக இது நடக்கின்றது. எனினும் இவ் வுரையின் போக்கு நம் நாட்டுக்கோ, நம் மொழிக்கோ புதிதன்று. நாடகங்களின் முதற் சுலோகங்களுக்கு இவ்வாறு உரைவிரித்துக் காட்டுவது, வடமொழி வல்லார் அறிந்ததொன்றே. அப் போக்கைத் தழுவியே சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்துக்கும், முதற் குத்திரத்துக்கும் விருத்தியுரை வழங்கியிருக்கிறார்.

நாடகங்களின் காப்புச் செய்யுட்கள், அவற்றின் போக்கையும், முடிவையும் புலப்படுத்துவனவாய் விளங்கித் தோன்ற வேண்டும் என்பது வடமொழி இலக்கணம் வகுத்துக்கொண்ட விதியாகும். இக்கணயறியாதவரே மேலை நாட்டில் தோன்றி, உலகத்துப் பெருங் கவிஞருள்

ஒருவராய் விளங்கும் ஷேக்ஸ்பீயர். எனினும் அவர்தம் நாடகங்களில் கையாண்டிருக்கும் விரகு இவ்விதிக்கு ஆதரவு தருகின்றது. நம் நாட்டார் கண்ட விதி நாடகங்களின் அடிப்படைப் பண்புகளை உணர்ந்து வசூக்கப்பட்டதேயாம் எனத் துணிக்கு கூறலாம்.

தமிழ்க் காப்பியங்களுக்குள், சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே நாடகக் காப்பியம் என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது வடநூலார் நாடகங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிற்குரிய விதிகளை வகுத்தமைத்ததற்கு முன்னர்த் தோன்றியது. எனினும், வடமொழி நாடகங்களின் ஆராய்ச்சியால் வகுக்கப்பெற்ற விதிக்கு இது ஆதரவு அளிக்கின்றது. முதற் பாடலில் கதையின் போக்கையும், முடிவையும் குறிப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டும் என்ற இவ்விதி நாடகங்களுக்கு மட்டுமே ஏற்கும். காப்பியங்களை இது கட்டுப்படுத்தாது. இருந்தும் கம்பர் தம் பெருநூலின் இரண்டாம் காண்டத் தொடக்கத்தில் தம் கதையின் போக்கையும், முடிவையும் அறியும் முறையில் ஒரு பாடலை அருளியிருக்கின்றார். இதனால் இவ்விதியைப் போற்றுவது பயனுடைத்து என்ற அவர்களுக்கு புலனுகின்றது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், சிலப்பதிகாரத்தின் இரசனையை வெளியிட்ட காலத்தில், இக்காப்பியத்தைப் பற்றிய நூல்கள் வருவதற்கு இடமும், வாய்ப்பும் உண்டு எனக் கூறியிருக்கிறேன். அந்த நூலும், அதன்கண் குறிப்பிடப்பெற்ற இக் கருத்தும் தூண்ட, சில நூல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றுள் இதுவும் ஒன்று.

சிலம்பும் மேகலையும்

வேறுபாடு காணக்கூடாத பொருள்களை இயற்கை படைப்பதில்லை. ஒப்புமை காணமுடியாத கவிதைகளைக்

கவிஞர் இயற்றுவதில்லை. இயற்கையின் படைப்புகளுக்கு ஒப்புமைகள் சிறப்பளிக்கின்றன. கவிஞரின் கவிதை களுக்கு வேற்றுமைகள் சிறப்பளிக்கின்றன. இயற்கை படைக்கும் வேற்றுமைகளே சுவை பயப்பன்; அவ்வாறே கவிஞர் கற்பிக்கும் ஒப்புமைகளே சுவை பயப்பன். எது அருமையாய் இருக்கின்றதோ, அதனைத் தேடியலைந்து முயன்று பெறுதலே மக்கள் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சி யளிக்கும்.

கவிஞர் கற்பித்துள்ள ஒப்புமைகளைக் காணும் ஆராய்ச்சி நம்மை அவர்கள் அளித்துள்ள கவிதைகளைச் சுவைத்துத் துய்க்க வைக்கும்; நம்மை அவற்றின்கண் ஈடுபடச் செய்யும். முருகுணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து நம்மை மகிழ்விக்கும்: கவிஞரைப் படைக்கத் தூண்டும் மூலப்பொருள்களோடு, அவன் படைத்துத் தந்திருப்பன வற்றை ஒப்பிட்டுக் காண்பது இவ்வாராய்ச்சியின் மிகச் சிறந்த துறையாகும். ஒத்த பண்புகளைக் கொண்டுள்ள இரு கவிதைகளிற் காணப்படும் ஒப்புமைகளை அறிவது அதற்கு அடுத்ததேயாம்.

இக் கட்டுரை முற்றிலும் புதிய அடிப்படையைக் கொண்டு வளர்ந்திருக்கின்றது. மரபுகள் எதனையும் ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல், ஒரு நூலின் அமைப்பு முறையை அதனை ஆராய்ந்தே தெரிந்து கொண்டு, அவ்வமைப்பு முறையும் அதன் இயல்புகளும் இன்னொரு நூலினைப்படி இயங்க வைத்திருக்கின்றன என்று காண்பது இவ்வாராய்ச்சியின் நோக்கமாகும். ஒரு நூல் மற்றதன் அமைப்பு முறையை ஏன் முற்றிலும் பின்பற்றியிருக்கவில்லை என்ற ஆராய்ச்சி இங்கு இடம்பெறவில்லை; அது வேண்டியதும் அன்று.

ஒரு கவிஞர் தான் இயற்ற விரும்பும் நூலுக்கு, தனக்கு முன்னர் வேறொரு கவிஞர் கையாண்டு வெற்றி பெற்றுள்ள அமைப்பு முறையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள

லாம். அதனை எவ்வளவில் பெயர்த்தெடுத்துக்கொள்ளுவது என்று முடிவு செய்வது அவனுடைய பொறுப்பாகும்; அதனை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கும் அவனுக்கு உரிமை யுண்டு. அவன் செய்துள்ள மாற்றங்களைக் கண்டு, அவை தரும் பயணை எடுத்துக்காட்டுவது ஆய்வாளன் கடமை யாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தையும், மணிமேகலையையும் முற்றிலும் ஒப்பிட்டுக் காண்பது இக் கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று. அவ்வாறு செய்வது திரு. ரிச்சர்ட் மோல்டன் செயற்குரிய தன்று என்று வற்புறுத்தியிருப்பதனைச் செய்வதாக ஆகும். அடிகளுடைய நூலின் அமைப்பு, சாத்தனர் நூலின்கண் எப்படிக் காணப்படுகின்றது என்பதை அறிவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

தனித்தன்மை

சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றிய மூன்று நூல்களை வெளி யிட்டிருக்கின்றேன். இன்னும் மூன்று வெளிவரும். வந்தவை, நான் அறிந்து கண்டவை; வருபவை நான் அடிபணிக்கு உணர்ந்தவை. எனவே, முன் வந்தன ஆராய்ச்சி நூல்கள்; வருவன அஞ்சலி நூல்கள்.

ஆராய்ச்சிகளையும் அஞ்சலிகளையும் இணைத்துக் காட்டும் தகுதியடையது இக்கட்டுரை. இதன் மூதற் கட்டுரை ஆராய்ச்சி; அடுத்தது அஞ்சலி. இனி வரும் நூல்களுக்கு இது முன்மாதிரியாகும். அடிகளின் கதைத் தொடக்கத்தில் உள்ள ஒவியங்கள் இரண்டின் விளக்கமே இக்கட்டுரை. இவ்வொவியங்கள் வருணானையை மூலமாகக் கொண்டவை.

னார்வலங்கள் இரண்டினை விடுத்து, அடிகள் தம் கதையைத் தொடங்கி யிருக்கின்றார். அவற்றுள் முதலாவது அமைதியடையது. மெளனம் என்பது இடையருப்

பேச்சு என்றும், பேசினால் அதன் ஆற்றல் தடைப்படும் என்றும், தக்ஷிணமூர்த்தி தம் சிடருக்கு மௌனத்தால் அறீவு கொளுத்தினார் என்றும் தத்துவ நூல்கள் கூறும். நமக்கு அடிகள் தக்ஷிணமூர்த்தியேயாவார்!

உலகின் பெருங்காப்பியங்களுள் இந்நால் ஒளிமிக்கது என்பதனை அனைவரும் ஒப்பிப் போற்ற வைக்கும் சிறப்பியல்பினை எடுத்து விளக்கும். மக்களைத் தன்னுணர்வு பெறத் தூண்டும் நூல்களுள் இது தனிச்சிறப்புடையது என்பதனை எடுத்துக் காட்டும்.

பதினேழாம் நூற்றுண்டிலிருந்து, இந்நூற்றுண்டின் தொடக்கம்வரை, மேனூட்டில் வளர்ச்சி பெற்ற வியாசனங்க் கலையின் சிறந்த துறைகள் இரசனையால் விளக்கிக்காட்டப் பெற்றன. இந்நூற்றுண்டில், சென்ற முப்பதாண்டு களாகப் போற்றி வளர்க்கப் பெறும் புதிய துறையை ஓவிய நூல்கள் விளக்கும். கவிஞர்கள் திறனை ஆராய்ந்தறிய முற்பட்ட ஆய்வாளர்கள், இப்பொழுது அவன் உள்ளத்தை உணர்ந்துகொள்ள முற்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஓவியங்களை உணர்ந்து கொள்வது கவிஞரை உணர்ந்துகொள்ளுவதாகும். அடிகளையும், அவர் படைத்து இயங்க வைத்திருக்கும் எழில் நிறைந்த மங்கையரிருவரை யும் வரும் நூல்களால் நன்கு தெரிந்துகொள்ளுவோம். இவற்றால் மேனூட்டில் வியாசனங்களை இன்று பெற்றுள்ள வளர்ச்சியை நம் மொழியும் பெற்றிருப்பதாக ஆகும்.

அடிகளைச் சரணடைந்ததனால் நான் பெற்ற பயன்கள் பலவாம். அவர் கவிஞர்; மெய்யறிவு பெற்றவர்; தம்மைப் போலவே நாமும் உய்ய வேண்டி இப்பெருநூலை நமக்களித் திருக்கின்றார். உலகின் ஒப்புயார்வற்ற நூலை நமக்களித்த வள்ளல்!

இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அவர் நூலோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பது நற்பயனை நல்கி யிருக்கின்றது. இரு காரணங்களைக் காட்டமுடியாத எக்கருத்தையும் வெளியிடாதிருக்கும்பண்பு இத்தொடர்பினால் பெற்ற பயனேயாகும். இத்துணை நாள்கள் கழித்தேனும் அவரைச் சரணடைவதே அறிவுடைமைக் கழகாகும் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வைத்ததும் அவர் அருளேயாகும்! அவர் காப்பியத்தை முற்றிலும் உணர்ந்து கொண்டுவிட்டேன் என்று கூற முடியாது; அவ்வாறே அவரை முற்றிலும் சரணடைந்தேன் என்றால் கூறுவதற்கில்லை. எனவே குறைகள் காணப்படின், வியத்தற்குரியனவாகா!

ஆர். எஸ். மார்க்கபந்து சர்மா.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
I. முன்னுரை	
1. கவியரசர் கருத்து	1
2. பாயிரம்	3
II. பாடலும், பழைய உரையும்	
1. மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்	10
2. அரும்பதவுரை	12
3. அடியார்க்கு நல்லார் உரை	14
III. தோற்றுவாய்	
1. பூம்புகார்	21
2. நடுக்கின்றி நிலீஇயர்	25
3. புகழ் மன்னும்	30
IV. தவக்கொழுங்கு	
1. மாநாய்கள்	35
2. சுகைவான் கொடியன்னள்	42
3. குலக்கொம்பர்	48
V. ஒரு மாமணி	
1. குணக் குன்று	52
2. மாதரார் தொழுதனர்	60
3. போதிலார் திருவினேன்	69
VI. திரு மா மணி	
1. தீதிலா வடமீன்	75
2. பெயர் மன்னும்	78
3. அருந்ததியே	81

VII. கண்ணகியின் கேள்வன்

1. வருநிதி யார்த்தான்	89
2. செவ்வேள்	93
3. காதலான் ஏத்தினர்	100
4. மண் தேய்த்த புகழினை	104

VIII. முதனிகழ்ச்சி

1. மாநகர் பெற்ற மணம்	112
2. பொலன்றுங் கொடி	118
3. திதறுக	122
4. வழிகாட்டி.	127

IX. சிலம்பும் மேகலையும்

1. இரட்டையர்	137
2. ஒரு காலத்தவர்	146
3. ஒரு நோக்குடையவர்	156
4. ஒப்பக் கருதினர்	165
5. உடன் சென்றனர்	179
6. வேறுபட்டவர்	195
7. பிரிந்தனர்	211

X. புதுமை

1. நிலைமை	225
2. கடமை	232
3. கனவு	243
4. நிறைவு	260
5. நனவு	274
6. துறவு	285

XI. பெருமை

1. வித்து	296
2. முளை	306
3. நாற்று	316
4. கரு	326
5. விளைவு	332
6. துய்த்தல்	338

முன்னுடைய

1. கவியரசர் கருத்து

‘நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றால் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு! சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பியல் புகளை வியந்து பாரதியார் அளித்த பாராட்டுரை என்றே இதனை நம்மில் பலர் கருதுகின்றோம். ஆனால் இவ்வாறு கருதுவது அக் கவியரசர் கருத்தை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொண்டதாகாது. உண்மையை மிகைப்படுத்திக் கூறுவதே பாராட்டுரையாகும். இங்குப் பாரதியார் கடுகளை கூடக் கூட்டிக் கூறியிருக்கவில்லை; உண்மையை உள்ளபடியே வெளியிட்டிருக்கின்றார். எனவே, இவர் சொற்களை எப்படிப் பாராட்டுரை என்று எண்ணலாம்? ஏற்றுக் கொள்ளலாம்? தென் தமிழ்ப் பாவை செய்த தவக் கொழுந்து கண்ணகி. அவள் கதையைக் கூறுவது சிலப்பதிகாரம். இக் காப்பியத்தை நம் கவியரசர் பயின்றார்; இதனுடைய அமைப்பு முறையை உணர்ந்து மகிழ்ந்தார்; இதனுடைய சொல் வளமும், கருத்தழகும் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இதனுடைய சிறப்புயல்களைச் சுவைத்ததன் பயனும், அவர் இந் நூலைப் பெற்றதனால் நம் அன்னையின் எழில் மிகுந்தது எனக் கண்டார். இவ் வெழிலின் எல்லையைக் கண்டனர முயன்றார்; ஆனால் அதன் எல்லை விரிந்துகொண்டே சென்றதனைக் கண்டு வியந்தார். இதன் பயனும் அவர் மனத்தே ஒரு பெருமத உணர்ச்சி தோன்றிப் பொங்கிற்று. அவர் உள்ளத்தை முற்றிலும் பற்றிக் கொண்ட இவ்வணர்ச்சியின் வெளிப் பகுதி

பாடே அவர் பாடல்; மகிழ்ச்சிக் கடவில் முழுத் திணைத் திருந்த அவர் மனத்தின் முழுக்கமே நாம் கண்ட பகுதி.

நம் நாட்டின் சிறப்பு, மொழியின் வளம், கலையின் அகலம், கருத்தின் ஒக்கம், பண்பாட்டின் பெருமை, சமயங்களுக்குள் சமரசத்தைக் கண்ட பண்பு, தெய்வ வழி பாட்டில் கனிந்த உள்ளத்தின் ஆழம், பிறரை வாழ வைப் பதனைக் குறிக்கொள்ளக்கூட கொண்ட சால்பு இவையைனத் திற்கும் சிலப்பதிகாரம் ஒர் ஒப்புயர்வற்ற எடுத்துக்காட்டு என்பது பாரதியாரின் திண்ணமான எண்ணம். கன்னித் தமிழின் எழிலை எடுத்துக்காட்டும் மணியாரம் என்றும், படிப்பவர் செஞ்சினை அள்ளிச் செல்லும் பண்பு மிக்கது என்றும் அவர் வேறு எந்த நூலைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்?

தமிழ்ப் பெருமக்கள் இயல்பாய் அமைந்த தன்னடக்கம் உடையவர் என்பதனைப் பாரதியார் அறிந்திருந்தார். ஆகவே தம் சொற்களைத் ‘தற்புகழ்ச்சி’ என்று தள்ளிவிடப் போகின்றனரே என்று அஞ்சினார். இல்லையேல் ஒரு முறை தெள்ளத் தெளியக் கூறியதனை மீண்டும் குறிப்பிட்டு, ‘உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை’ என உறுதி தோன்ற வற்புறுத்தி யிருக்க வேண்டாம் அல்லவா? இக் காப்பியத் தைப் பலமுறை பயின்று சுவைத்த காரணத்தாலேயே, காப்பியம் ஒன்றினை இயற்றித் தரும் கவிஞரே தமிழ் மொழிக்குச் சிறந்த தொண்டனவான் என்ற கருத்து அவரைப் பற்றிக்கொண்டது; அதனைச் செயல் படுத்திப் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ என்ற காவியத் துணுக்கு ஒன்றினை இயற்றித் தந்தார். தாம் பெற்ற எல்லையற்ற இன்பப் பெருக்கினையும், பெருமித உணர்ச்சியினையும் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் பெற்றுத் துய்க்க வேண்டும் என்பது அவருடைய பேரவா. இவ்விருப்புமே சேரன் தம்பி இசைத்த

சிலம்பொலியை அவரைப் பேரிகையின் பெரு முழக்கமாகப் பெருக்கிக் காட்டத் தூண்டியது. இம் முழக்கத்தைக் கேட்ட பின்னரும் நாம் அவருடைய சொற்களைப் பாராட்டுரை என்று எண்ணிக்கொள்ளலாமா?

நம் பாரதியார் அடிமையாகப் பிறந்தார். தம் ஆற்றல் காரணமாகக் கவிஞருள் அரசராய் மதிக்கப் பெற்றார். சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகளோ அரசு குலத்தில் மக்களை ஆளுங் தகுதி யுடையவராய்த் தோன்றி னர். எனிலும் அவர் தம் பிறப்புறைமையை இளமையிலேயே துறந்துவிட்டார். ஆண்டவன் அடிமையாக அவர் மாறியது அவருடைய பேராற்றல் காரணமாகவே! அடிமையாய்ப் பிறந்து, பின்னர் அரசராய் மதிக்கப்பெற்ற கவிஞர், அரசராய்ப் பிறந்து, பின்னர் அடிமையாய் மாறிய கவிஞரைப் போற்றிப் பின்பற்றிய செயல் வியந்து மகிழ்த்தக்கடை யன்றே? இத்தகைய தனிச் சிறப்பினைப் பெற்ற அவ்வடிமையின் பெருமையினை யாரே அளந்து காணக்கூடும்! எந்த அரசனுக்கு இப் பெரும் பேறு கிடைக்கும்போது எவ்வகையிலும் இளங்கோவடிகளுக்கு சிகர் அவரே!!!

2 பாயிரம்

சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன் தமிழ் மொழியில் தோன்றி பிருப்பவை பெரும்பாலும், தனிப்பாடல்களே. இவற்றைப் பிற்காலப் புலவர்கள் அடியெல்லை, பாவொப் புவமை முதலிய பொதுப் பண்புகளைக் கொண்டு தொகுத்துத் தந்திருக்கின்றனர். இத் தொகை நூல்களே சங்க இலக்கியம் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. இவற்றில் உள்ள பாடல்கள் பல புலவர்களால் வெவ்வேறு காலங்களில் பாடப்பெற்றவை. எனவே இத் தொகை நூல்களுக்குப் பாயிரமோ, காப்புச் செய்யுளோ இல்லை. இப் பொழுது நாம் கானும் வாழ்த்துப் பாக்கள் அனைத்தும்

பெருங்தேவனுர் என்ற புலவர் பெருமானால் பாடிச் சேர்க்கப் பெற்றவை. இவர் சங்கச் செய்யுட்கள் தொகுக்கப் பெற்று நூல் வடிவம் பெற்ற பின்னர்த் தோன்றியவர். எனவே இவர் ஒவ்வொரு தொதுப்பின் பண்பினையும் வெளிப்படுத்தும் முறையில் அவ்வத் தொகுதிக்கு உரிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை இயற்றியிருக்கின்றார்.

தமிழிலக்கியத்தில், சிலப்பதிகாரம் தோன்றுவதற்கு முன் தோன்றி, ஒரே புலவரால் முற்றிலும் இயற்றப் பெற்ற நூல்கள் இரண்டு மட்டுமே. அவை தொல்காப்பிய மும், திருக்குறளும் ஆய். இவை இரண்டிற்கும் பாயிரம் உண்டு. எனிலும் பெயர் ஒப்புமை ஒழிய இவ்விரு நூல்களின் பாயிரங்களுக்கும் இடையே வேறு எத்தகைய ஒப்புமையையும் காணக்கூடவில்லை. தொல்காப்பியத்தின் பாயிரம் நூலாசிரியரின் நன்பரால் இயற்றப் பெற்றது. திருக்குறளின் பாயிரம் நூலையியற்றியவராலேயே பாடப் பெற்றது. திருவள்ளுவர் தாம் இயற்றிய பாயிரத்துக்குத் தாமே இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.. அவர் பாயிரத்தின் தொடக்க அதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்து; அதனை அடித்துக் காணப்படுவது வான் சிறப்பு. இவையிரண்டும் அந்தாலின் பாயிரத்துள் பொதுத் தன்மை யுடையன எனக் கருத்தக்க தகுதியுடையன. இவற்றை அடுத்து தீத்தார் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் அதிகாரம் ஒன்றும், அறை வலியுறுத்தும் அதிகாரம் ஒன்றும் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு அதிகாரங்களையும் நாலின் தன்மையைக் கருதி இயற்றப் பெற்ற பாயிரம் எனக் கொள்ளலாம்.

காணப்படுவன வற்றிற் கெல்லாம் சிலைக்களானும் இருப்பதும், எனிலும் தான் காணப்படாததும், தோற்றம், வளர்ச்சி, ஒடுக்கம் ஆகிய மூன்றும் தோன்றுதற் கெடமாய் இருக்கும் தான் அவற்றிற்குக் கட்டுப்படாததுமாகைய பரம்

பொருளைத் திருவள்ளுவர் முதல் அதிகாரத்தில் போற்றி யிருக்கின்றார்; அதன் இயல்புகளை விவரித்திருக்கின்றார். இதனை அடுத்து, காணப்படாத அப் பரம்பொருளுக்கு ஒப்பச் செயல் புரிவதும், அப்பொருளின் உண்மையை உலகத்தாருக்கு உணர்த்துக் காட்டுவதும், அதனைப் போலவே அருள் மிக்கதாய் விளங்குவதும் ஆகிய மழையை வள்ளுவர் வியந்து பாராட்டுகின்றார். இவ் விரண்டு அதிகாரங்களும் திறக்குறவின் பாயிரத் தில் பொதுத்தன்மை பெற்ற பகுதிகளாகும். மக்களுக்கு வாழும் வழியை வகுத்துக் காட்டுவது : ருக்குறள். ஆகவே அது வகுக்கும் வழிகள் விளக்க முறும் வண்ணம் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டிருந்த ஆன்றேர்களை அது ஒரு அதிகாரத்தில் பாராட்டுகின்றது. இப்பெரியோர், முன்னர்க்குறிப்பிடப் பெற்ற பரம்பொருளையே பெற்றும் ஒப்பர்; எவினும் நம்மிடையே தோன்றி வளர்ந்தவர்; தம் ஆற்றல் காரணமாக இவர்கள் நம்மால் போற்றப்பட்டுப் பின்பற்றப்படும் உயர்வினை அடைந்தவர். இவர்கள் உயர்வடைக்கத்து, இந்நாலிற் குறப்பெறும் அறநினரிகளைத் தம் வாழ்க்கையில் வழுவாது கடைப்பிடித்தமையாலேலைபோல் இகளையே பாயிரத் தன் இறுதி அதிகாரம் விளக்குகின்றது. இதனால் இந்நாலைப் பயின்று பின்பற்றுவது நம்மை உயர்ந்தோராக ஆகச் செய்யும் என்ற கருத்தைத் தம் பாயிரத்தால் திருவள்ளுவர் புலப்படுத்திவிட்டார். இவ்விரு அதிகாரங்களும் நாலின் இயல்பையும், பயணியும் புலப்படுத்தும் தன்மை யுடையனவாய் விளங்குகின்றன.

இளங்கோவடிகள், தமக்கு முன்னர்த் தோன்றிய திருவள்ளுவர் தம் நாலுக்குப் பாயிரம் ஒன்றினைப் பாடிச் சேர்த்திருக்கவே, தாழும் அவரைப் பின்பற்றி ஒரு பாயிரம் அமைத்திருக்கின்றார். திருக்குறவின் பாயிரத்தின் போக

கைப் பெரிதும் பின்பற்றி நடக்கின்றது சிலப்பதிகாரத்தின் பாயிரம். இக்காப்பியத்தின் முப்பது பாடல்களுள்ளும், அடிகள் இம்முதற் பாடல் ஒன்றினை மட்டுமே 'பாடல்' என்ற பெயரால் வழங்கியிருக்கின்றார். இப்பாடலின் பெயர், இதுவே நூலின் தொடக்கம் என்பதனையும், இது வாழ்த்தியல் வகையைச் சேர்ந்தது என்பதனையும் புலப் படுத்துகின்றது. திருவள்ளுவர் பரம்பொருளை வாழ்த்திப் பின்னர்த் தம் பாயிரத்தாலேயே நூலின் இயல்பினையும், போக்கையும் புலப்படுத்தியிருத்தலைப் போலவே, அடிகளும் தாம் தெளிந்தெடுத்துக் கொண்ட நான்கு பொருள்களை வாழ்த்திப் பின் தம் நூலின் இயல்பு, முடிவு, பயன் இவையனைத்தையும் இப்பாடலிலேயே குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தி விட்டிருக்கின்றார். தாமருளிய பாயிரத்துக்கு அடிகள் தாமே இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

திருவள்ளுவர் தாமியற்றிய கடவுள் வாழ்த்தில், இறைவனுடைய பொதுப்பண்புகளை மட்டுமே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனிலும் பின்னர் வந்த புலவர்கள் அவர் தத்தம் சமயக் கடவுளையே குறிப்பிட்டிருப்பதாகப் போற்றிருக்கின்றனர். இதனை அடிகள் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். மேலும், அவர் சமயப் பூசல்கள் தொடங்கிவிட்ட காலத்தில் இருந்தவர். எனவே, துறவியாய் விளங்கி இருந்தும், அடிகள் தாம் வாழ்த்திய பகுதியில் இறைவனை வாழ்த்தாமல், மதி, ஞாயிறு, மழை, புகார் என்ற நான்கினையே வாழ்த்தியிருக்கின்றார். எச் சமயத்தவருக்கும் ஏற்ற, என் சமயச்சார்பு சிறிதும் இல்லாத வர்களுக்கும் ஒத்த வாழ்த்துப் பகுதி இது. இவ்வுலகமும், இதன்கண் உள்ள உயிர்களும் வாழ்வதற்கு மதி, ஞாயிறு, மழை இம்முன்றும் இன்றியமையாது வேண்டுவன. நான்காவதாக வாழ்த்தப்பெற்ற புகார் நகரம் இக்காப்பியக் கதையின் தோற்றுவாயும் விலைக்களுணும் ஆம்.

சிலப்பதிகாரத்தின் பாயிரமாய் விளங்கும் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் நான்கு இயற்கையான பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்து இயங்குகின்றது. இவற்றுள் முதலாவதாக விளங்குவது பொது வாழ்த்து இப்பகுதியில்தான் அடிகள் திங்கள், ஞாயிறு, மழை, புகார் என்பனவற்றைப் போற்றியிருக்கின்றார். இது புகார்க்காண்டமாகையால், அவற்றைச் சோழ மன்னானுடைய சின்னங்களையும் குடியையும் ஒத்திருக்கும் காரணத்தால் பாராட்டுவதாகக் கூறிப் போற்றியிருக்கின்றார்.

இப்பாயிரத்தின் இரண்டாம் பிரிவு அறிமுகப்படுத்தி. இது மூன்று அறிமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின்றது. கதை தோன்றி வளர்ந்த புகார் நகரம் இப்பிரிவில் முதன்மை பெறுகின்றது. இந்த நகரத்தின் விவரமான வருணாணையை அடிகள் இந்திர வீழா ஊறெறுத்த காதையுள் தந்திருக்கின்றார். இது பாயிரமாகையால் இங்குப் போகம் பயக்கும் பண்பு மிக்கது என்ற இதனுடைய ஒரு குணத்தினை மட்டுமே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இரண்டாம் அறிமுகம் கதைத் தலைவியை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றது. இவள் அழகு மாட்சியைக் கோவலன் வாயால் மனையறம் படுத்த காதையுள் அடிகள் விவரித்திருக்கிறார். இவள் குணமாட்சிகளைத் தேவராட்டி, கவுக்தி, கோவலன் இம்முவரும் போற்றுவதனை மதுரைக் காண்டத்தில் தெரியப்படுத்தி யிருக்கிறார். இவளுடைய பேராற்றல் மதுரைக் காண்டத்தின் இறுதி ஆறு கதைகளில் சிகழ்ச்சிச் சித்திரங்கள் மூலம் நன்றாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றிருக்கின்றது. இங்கு அடிகள் கண்ணகியை ஈகைவான் கொடிக்கும், போதிலார் திருவினானுக்கும், அருந்ததிக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறி முறையே அவளுடைய குணம், அழகு, ஆற்றல் இவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கின்றார். கோவலன் இறுதியாக அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றான். இவன் பெருமையைப் பின்னர் மாடலன் வாயால் அடிகள்

விவரமாய்க் கூறியிருக்கின்றார். இங்கு இவ்வீப் புகார்ப் பெண்களும், அவர் பெற்றேருரும் முருகன் எனப் போற்றிப் பாராட்டியதனை மட்டுமே கூறியிருக்கின்றார்.

பாயிரத்தின் மூன்றாம் பிரிவு காப்பியத்தின் முதல் சிகழ்ச்சியைச் சித்தரிப்பதாகும். இது இரண்டு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதற் பிரிவு கண்ணகை—கோவலளின் திருமண சிகழ்ச்சியைச் சித்தரிப்பது. இவர்களுடைய திருமணத்தை விரைவில் நடத்தி முடிப்பதில் மனமக்க ஞடைய பெற்றேருடன் அடிகள் போட்டியிட்டிருக்கின்றார். பாயிரப் பகுதியில் நீண்ட கதையைக் கூறிக் கொண்டிருக்கலாமா? இப்பிரிவின் அடுத்த பகுதி புகார்ப் பெண்கள் மனமக்களை வாழ்த்தியதனைக் கூறுகின்றது. இதன் வாயிலாய் அடிகள் தம் கதையின் போக்கு, முடிவு இவ்விரண்டினையும் குறிப்பிட்டு விட்டிருக்கின்றார்.

ஷேக்ஸ்பீயர் என்ற ஆங்கில நாடகாசிரியரின் அவல் நாடகங்களை நுனுக ஆராய்க்கவர் டாக்டர் பிராட்லி. அவர் அங் நாடகங்களின் முதற் பக்கங்களைப் படித்து முடிக்குமுன், படிப்பவருக்கு நாடகத் தலைவரின் தலைவிதி தெளிவாய்ப் புலப்பட்டுவிடும் என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்வுத்தியை வடமொழி நாடகங்களும் கையாண்டிருக்கின்றன. தத்தம் காப்புச் செய்யுட்களிலேயே அவை நாடக முடிவுகளைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்திவிடும். ஷேக்ஸ்பீயருக்கும், வடமொழியில் நாடகங்களை இயற்றிய கவிஞருக்கும் காலத்தால் மிக மிக முற்பட்டவராக விளங்கிய இளங்கோவடிகள், தம் முதற் பாடலிலேயே தம்முடைய காப்பியைக் கதையின் போக்கு, முடிவு, பயன் இவையான்தையும் குறிப்பிட்டுவிட்டிருப்பது பாராட்டத் தக்கது!

அடிகள் தம் பாயிரத்துக்கு வகுத்தமைத்துக் கொண்டுள்ள விதிகள் இப்பொழுது புலனுகின்றன.

பாயிரம் அளவால் சிறிதாய் இருக்க வேண்டும்; கதையின் முதன்மையான பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்; கதைப்போக்கில் விவரமாக விளங்க வைப்பனவற்றை இது குறிப்பாய்க் குறிப்பிட்டு விட வேண்டும்; கதையின் போக்கு, முடிவு முதலியவற்றைப் புலப்படுத்த வேண்டும், இலக்கண நூல்களில் வழங்கும் சொற்களைக் கொண்டு கூறுவதாயின், பாயிரம் சொல்கையும் வகையுமாய் விளங்க, நூல்விரியாய் அமைக்கு இருக்க வேண்டும் என்று கூறலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தால், இக்காப்பியம் மூன்று உண்மைகளை கிளைநாட்டத் தோன்றிற்று என்ற கருத்து தெரிகின்றது. இது மூன்று காண்டங்களை யுடையது. கதை ஸிகழ்ச்சிகள் தமிழ்நாட்டின் மூன்று பெரும் பிரிவுகளிலும் நடைபெறுகின்றன. இதனுடைய முப்பிரிவுகளும் முத்தமிழ் நாட்டின் தலைநகரங்களின் பெயரால் வழங்குகின்றன. இக்கதையின் முதன்மையான பாத்திரங்கள் மூவர். இக்காப்பியம் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழும் விரவப்பெற்றது; மூன்று காண்டங்களிலும் சிறப்பாக மூன்று சுவைகளைப் பயப்பது; தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரையும் இது பாராட்டுகின்றது. இவ்வாறு மும் மூன்றும் விளங்குவது சிலப்பதிகாரத்துக்கு மட்டுமேயுள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு என்று கூறுவது உண்டு.

அடிகள் அமைத்த பாயிரத்தின் அமைப்பைக் கவனிக்க அவர் நன்றாகச் சூழ்ந்து இயற்றிய கலைக் காவியம் இது என்பது விளங்கும். இப்பாயிரம் நான்கு பெரும் பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்து தோன்றுகின்றதல்லவா? இவற்றுள் முதற் பிரிவு நான்கு பகுதிகளையும், இரண்டாவது மூன்று பகுதிகளையும், மூன்றுவது இரு பகுதிகளையும் கொண்டு நடக்க இருதிப் பிரிவு ஒரே பகுதியை யுடைய தாய் விளங்குவதனைக் காணலாம்.

பாடலும், பழைய உரையும்

1. மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்

1. திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும் கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண்
[குடைபோன்றில் வங்கண் உலகளித்த லான்;]
2. ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும் காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொற்றகாட்டு மேரு வலந்திரித லான்;
3. மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும் நாமசீர் வேவி யுலகிற் கவனளிபோன் மேனின்று தான்சுரத்த லான்;
4. பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும் வீங்குசீர் வேவி யுலகிற் கவன்குலத்தோ(டு) ஒங்கிப் பரந்தொழுக லான்;
5. ஆங்கு,
பொதியிலாயினு மிமய மாயினும்
பதியெழு வந்யாப் பழங்குடி ஏகழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினு
நடுக்கின்றி சிலீஇய ரென்ப தல்லதை
யொடுக்கங் கூரூர் உயர்ந்தோ ருண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்க் தோரே.

6. அதனால்,

நாகசீணக்ரோடு நாகநாட்டத்தினாலும்
போகளீஸ் புகழ்மன்னும் புகார்நக ரதுதன்னின்
மாகவானிகர்வண்ணகை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்
ஈகைவான் கொடியன்னால் ஈராரூண்

டகவையான்

7. அவனுந்தான்,

போதிலார் திருவினால் புகழுடை வடிவென்றும்
தீதிலா வடமீனின் றிறமிவள் திறமென்று
மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்

குணத்துக்
காதலான் பெயர்மன்னுங் கண்ணகியென்

பாள்மன்னே

8. ஆங்கு,

பெருங்ல முழுதானு பெருமகன் தலைவைத்தம்
இருதனிக் குடிகளோ டுயர்ந்தோங்கு

செல்வத்தான்
வருசிதி பிறர்கார்த்து மாசாத்து வானென்பான்
இருசிதிக் கிழவன்மகன் ஈரெட்டான்

டகவையான்;

9. அவனுந்தான்,

மண்டேய்த்த புகழினான் மதிமுக மடவார்தம்
பண்டேய்த்த மொழியினு ராயத்துப் பாராட்டிக்
கொண்டேத்தும் கிழமையான் கோவலனென்

பான்மன்னே

10. அவரை,

இருபெருங் குரவரும் ஒருபெரு நாளான்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர் மகிழ்ந்துழி

11. யானை எருத்தத் தணியிழையர் மேலிலீ
மாநகர்க் கிஞ்தார் மணம்.

12. அவ்வழி

முரசியம்பின முருடதிர்ந்தன முறையெழுந்தன
பணிலம் வெண்குடை
அரசெழுந்ததோர் படியெழுந்தன வகறுண்
மங்கல வணியெழுந்தது

13. மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணகத்து
நீல விதானத்து சித்திலப்பும் பந்தர்க்கீழ்

14. வானுர் மதியம் சகடணைய வானத்துச்
சாலி யொருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவென்று செய்வது காண்பார்க ஞேன்பென்னை;

15. போதொடு விரிகுந்தற் பொலனருங்
கொடியன்னார்
காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை ஞேகிழாமல்
தீதறு கெனவேத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி
அங்கண் உலகின் அருந்ததி யன்னை
மங்கல நல்லமளி யேற்றினூர்; தங்கிய
விப்பால் இமயத் திருத்திய வாள்வேங்கை
யுப்பாலைப் பொற்கோட்டுழையதா வெப்பாலுஞ்
செருமிகு சினவேற் செய்பியன்
ஒருதனி யாழி உருட்டுவோ னென்னே.

2. அரும்பதவரை

திங்களைப் போற்றுதும், திங்களைப் போற்றுதும்
என்னுமடுக்கு சிறப்பின்கண் வந்தது.

அங்கனுலகு-அழகிய உலகிடம்.

நாமசீர்-அச்சத்தைத் தருகின்ற கடல்; மேனின்று-
எல்லாப் பொருளுக்கும் மேலாக சின்று.

வீங்குசீர்-நிறைந்த ஸீர்.

இவை நான்கு சிந்தியல் வெண்பாவும் செம்பியனையும் புகாரினையும் சிறப்பித்தன.

ஆங்கு-ஆதலால்; பொதுவறு சிறப்பு-தனக்கேயுள்ள சிறப்பு; பொதியில், இமயம், புகாரென்ற முன்றனையும் ஒருவாற்றூன் ஒப்புரைக்கின்றூர்; ஸ்லீஇயர்-சிலைசிற்பதாக; கேள்வியான் முழுதுணர்க்கோர் அப்படிப் புகழினல்லாது இம் முன்றிடத்திற்கும் ஒடுக்கம் கூரூர்; உயர்க்கோருண்மையான் என்க. புகார்ச் சிறப்புக் கூறியவாறு.

அதனால்-ஆதலால்; நாகருலகத்துடனும், தேவருலகத்துடனும் போகம், நீள் புகழ் இவை பொருக்கும்; மாகவான்-விண்ணின் மேகம்; ஈகை-பொன்.

போதிலார் திரு-போதில் கிறைந்த திரு; இவள் வடி வன வருவிக்க; வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாள்-விளங்கிய பெருங்குணத்தால் காதலித்தவள்; இவளை முன் கூறிற்று கைதக்கு நாயகியாதலின்.

பெருமகன் முன்வைக்கப்பட்ட வணிகராகிய தன் கிளையோடு கூடி உயர்க்க செல்வத்தினையடையான்; இது சுற்றத்தாற் சுற்றப்பட ஒழுகல்; எனவே தமக்குத் தாமே சிகராகிய வணிகர் என்றவாருயிற்று; மாசாத்துவான் குடிப் பெயர்.

மண்டேய்த்த புகழ்-பூமி சிறுகும்படி வளர்க்க புகழ்; மடவார் ஆயத்துக் கண்டேத்துஞ் செவ்வேளன்று கண்டார் கொண்டேத்துஞ் கிழமையான்.

யானை எருத்தத்தின் மேல் ஆயிழையாரை யிருத்தி மாங்கார்க்கு அறிவித்தார்.

முருகு-மத்தளம்; அகலுள்-ஊரிலே; மங்கலவணி எழுந்தது-மங்கலீய சூத்திரம் வலம் செய்தது.

மாலைதாழ் சென்னித்துண்; சந்திரன் உரோகிணி யைச் சேர அருந்தத்தியினது தகையாளைக் கோவலன் கலியாணம் பண்ணுவது.

விரையினர், மலரினராகிய விளங்கு மேனியர்; பீறவ மன்ன; இவை விளைக்குறிப்புப் பெயர். இச்சொல்லப்பட்ட கொடியன்னார்.

உலகினருந்ததி இல் பொருளுவமை; உழையதாம்படி உருட்டுவோனென அமளியைற்றினுரென்க.

3. அடியார்க்கு நல்லார் உரை

1. நாம் திங்களைப் போற்றுவேம்; திங்களைப் போற்றுவேம்; அஃது எற்றுக்கெனின், தாது பரத்தல் செய்த மாலையையுடைய சென்னியுடைய குளிர்ச்சியை யுடைய வெண்குடை போன்று பொதுவற இவ்வுலகிற்கு அளிசெய்தலானென்க.

இது பண்பும் பயனும் கூடின உவமம். கொங்குதாது; அம்-அழகு; கண்-இடம்; போற்றுதும், பன்மைத் தன்மை; அம்மாம் என்னும் சூத்திரத்துக் கடதறவால் முடிந்தது. இது நடை மிகுத்தேத்திய குடை சிழல் மரபு.

2. நாம் ஞாயிற்றைப் போற்றுவேம்; ஞாயிற்றைப் போற்றுவேம்; அஃது எற்றுக்கெனின், காவிரி காட்டை யுடையானுடைய ஆழபோலப் பொலிவுபெற்ற கொடுமுடியுடைய மேருவை வலமாகத் திரிதருதலானென்க.

திகிரி-ஆக்கினு சக்கரம். இது தொழிலுவமம்.

3. நாம் பெரிய மழையைப் போற்றுவேம்; பெரிய மழையைப் போற்றுவேம்; அஃது எற்றுக்கெனின், அச் சத்தைத் தரும் கடல் தழ் உலகிற்கு அவன் அளிசெய்யுமாறு

போல மாறுது மேலாய்கின்று தன் பெயலான் வளத்தைச் சுரத்தலானென்க.

நாம் - நாமமென உரிச்சொல் சுறுதிரிஞ்தது; புக்கமணிலூ மழையும்; ஏழ்வகைப் பெயருமாம்; வேவி - சூழ்தல்; அளி - கொடை; மேனின்று - மேலாய் கின்று; தாண்-அசை; சுரத்தல் - இடைவிடாது சொரிதலுமாம். உலகிற்குச் சுரத்தலானென இயையும்.

4. நாம் புகாரைப் போற்றுவேம்; புகாரைப் போற்றுவேம்; அஃது எற்றுக்கெனின், மிக்க கடலை வேவியாக வுடைய உலகின் கண் அவன் குலம் புகழ்வார் இதனையும் புகழ்வாராகவினென்க.

பூம்புகார், விகாரம்; பூ - பொலிவு; உலகிற்கு - உலகின்கண்; உருபு மயக்கம்; ‘யாதானு...சாரும்’ என்பதான் முடிஞ்தது; ‘தில்லை சூழ்பொழிற்கு’ என்றாற் போல.

இங்களை முற் கூறினார், இத்தொடர்ச்சிலையைச் செய்யட்குச் சிறந்த முதன் மொழி அதுவாகலான். இத்திங்கள் முதலியவற்றுக்கு இவன் அளித்தல் முதலிய செய்கை ஒத்தலான், இவையும் இவனுற் சிறந்தன என்பதாம். இறப்பப் புனைந்துரைத்தற்கு, ‘குடை சுழல் மரபு’ என்றதனால் கொடையும், திகிரியும், உயர்ச்சியும் புனைந்து கூறியவாருமிற்று.

5. அப்படிப் போற்றீன் அல்லது முனைவன் நூலின் முடித்த கேள்வியான் எனைத்துப் பொருளையும் உணர்ந்த பெரியோர், பொதியில், இமயம், புகார் என்னும் இம் முன்றும் ஒரு தன்மைய ஆதலான், ஆதியில் தோன்றிச் சலிப்பின்றி கிளைபெற்றன என்று கூறின் அல்லது அவற்றிற்கு அக்தம் உண்டென்று கூறார், அவற்றில் உயர்க்கோர் உண்டாகலான் என்க.

ஆயினும் என்பது ஓர் எண்ணிடைச்சொல்; ‘களந்த...கொள்ளே’ என்னும் புறநடையாற் கொள்க. பதியெழுவறியா-பதியினின்றும் பெயர்தலை அறியாத; எனவே பகையின்மை கூறிற்று. பழங்குடி-தொன்மரபு; ஆதிகாலத்து ஏறிய குடியுமாம். கெழி இய-பொருந்தின. பொதுவறு சிறப்பு-தனக்கே உரிய சிறப்பு. ஒழுக்கம்-முடிபு. உயர்ந்தோர்-முனிவனும், இறைவனும், அரசனும்; இனி உயர்ந்தோர் அகத்தியனும் இருடிகளும் பழங்குடியில் உள்ளாரும் என்றுமாம்; என்றது இமயத்தோடும், பொதியிலோடும் உள்ள இருடிகளையும் புகாரில் உள்ள வணிகரையும் உவமித்தவாறும். உண்மையின் - உண்டாகவின். முடித்த கேள்வி-கரைகண்ட கேள்வி.

இதனாற் செம்பியன் சிறப்பும் புகார்ச் சிறப்பும் கூறியவாறுயிற்று.

3. சுவர்க்கம், பவணம் என்னும் இவற்றிற்கு உள்ள புகமும் போகமும் நிலைபெற்ற அப்புகார் என்னும் நகரின் கண் மழைப்பால் வழங்கும் கையையுடைய மாநாய்க்கு டைய குலத்தில் தோன்றிய கொம்பும், கொடியும் போல் வாள்; பன்னீராண்டிற்கு உட்பட்ட பிராயத்தாள் ஆயினாள் என்க.

அதனால் - அஃது அத்தன்மையது ஆகலான், என்றது புகார் நிலைபேறு உடையதாகலான், போகமும் புகமும் நிலைபேறுடைய என்றவாறு.

நாககீணகர் - சுவர்க்கம்; நாகநாடு - பவணம். போக நீள் புகம், உம்மைத் தொகை; இரு பெயர்க்கண் வந்தது; எதிர் நிரணிறை. மன்னும் - நிலைபெறும்; இடை நிலை விளக்கு. மாகவான் - விசம்பின் மேகம், மாநாய்கண், சிறப்புப் பெயர். சுகை - பொன். வான்கொடி - வான்

வல்லி. பொன்மெய் வானவல்லி என்க. அவற்றேடும் ஒக்கமன்னும் புகார் எனினும் அமையும்.

7. அவள்தான் போதிற் பொருந்திய திருமகஞ்சடைய புகழுடைய வடிவு இவள் வடிவை ஒக்கும் என்றும், பழு தில்லாத அருந்ததியுடைய புகழையுடைய கற்பு இவள் கற்பை ஒக்கும் என்றும், உலகின் மாதரார் தன்னைத் தொழுது ஏத்தும்படி விளங்கிய பெருங் குணங்களைக் காதலிப்பாள்; அவள் யாரெனில் கண்ணகி என்று பெயர் கூறப்படுவாள் என்க.

பெயரால் வேறுபடும் என்பதாம், திருவினாள், ஒரு பெயர். தீது-பிறர் நெஞ்சு புகுதல். திறம்-கற்பு. மன்னும், இடைச்சொல். புகழ், இடை சிலை விளக்கு. பின் வருகின்ற இவள் என்பதனை முன்னும் கூட்டுக. மன்னும், ஒவும் இடைச்சொல்.

8. அப் புகாளினிடத்து நெடுங்கிலம் தனியே ஆளும் களிகாலனை முதற் குடியாக வைத்து எண்ணுதலையுடைய ஒப்பற்ற குடிகளின் மிக்குஞ்சிய செல்வத்தை யுடையான், அவன் யார் எனின், தன்னுடைய பொருளை இல்லாதார்க்கு அருளும் மாசாத்துவான் என்று பெயர் கூறப்படுவான்; அவ்விருஷ்திக் கிழவனுடைய மகன் பதினாறு ஆண்டிற்கு உட்பட்ட பிராயத்தான் என்க.

பன்னிரண்டும், பதினாறும் ஆகிய பிராயத்தின் முதிர் தல் மரபு அன்மையின், அகவையாள், அகவையான் என்றார். ஒப்பு இன்மையின் மிகுதி கூறுவார் ஒரு தனிக் குடி என்றார். ஒடு-இன், உருபு மயக்கம். உறழ்பொருள்; இதுவும் புறனடையான் முடிந்தது. வருஷிதி-நல்விளையால் கலத்தினும் காலினும் வருஷிதி, சியாயத்தால் வருஷிதியும் ஆம். பிறர்க்கு-பொருள் அற்றார்க்கு, சிதி அற்றார்க்கும், நல்விளை செய்தார்க்கும் என்றும் ஆம்.

பலர்க்கு என்றும் பாடம், அதற்கு இல்லாராகிய பலர்க்கு என்க. ஆர்த்தும்-நிறைவிக்கும்; நுகர்விக்கும் என்றும் ஆய். மாசாத்தவான், இயற்பெயர். இருங்கிக் கிழவன், சிறப்புப்பெயர்.

9. அவன்தான், மண்ணைத் தொலைத்த புகழினை யடையான், பண்ணைத் தொலைத்த மொழியினர் ஆகிய மதிபோலும் முகத்தினை யடைய மடவார் தம் காதலால் உலகில் கண்டு ஏத்தப்படுஞ் செவ்வேள் என்று அவன் இசையைத் தமது ஆயத்தின்கண் பாராட்டிப் பரப்பிக் காமக் குறிப்பினால் உட்கொண்டு ஏத்துதற்கு உரியான்; அவன் யார் எனின் கோவலன் என்று பெயர் கூறப்படுவான் என்க.

மன் தேய்த்த என்றார் புகழ் வளரப் பூமி சிறுக்கான்; மன் இடத்திற் சிறிது என்றார் வள்ளுவனுரும். புகழினுள், எழுவாய். பண்தேய்த்த-பண்ணைக் கெடுத்த செவ்வேள் என்றார் வேள் இருவர் உள்ராகவின். முருக வேளைச் செவ்வேள் என்றது, ‘ஞாயிறு கடற் கண்டாங்கு’ என்பதனால். போக்கி-எங்கும் போகப் பண்ணி, பரப்பி என்றபடி; கொண்டு-காமக் குறிப்பினால் உட்கொண்டு. கிளமை-உரிமை.

இனி, மடவார் என்பதற்குப் பூயாதும், கலைமாதும், சயமாதும், புகழ்மாதும், புவிமாதும் என்று கூறி, இவர் அழகிற்கும், அறிவிற்கும், ஆண்மைக்கும், புகழுக்கும், பொறைக்கும் இவன் என்று உட்கொண்டு ஏத்துங் கிழமையான் எனினும் அமையும்; ‘கலையினது... ஒருவனுயினன்’ என்றாற் போல.

இனி, மொழியினால் என்று பாடம் ஆயின், மடவார் திரள் நடுவே மொழியாலே புகழினான் செவ்வேள் என்று இசையைப் பரப்ப ஏனையோரும் காதன்மையால் கொடை, அழு, வீரம் இவற்றிற்கு உரியான் யாவன் எனின் கோவலன் என்று பெயர் சொல்லப்படுவான் என்றாலும் ஒன்று; இப்பொருளுக்கு, போக்கி-போக்க என்க.

கண்ணகியை முற்கூறினார், பத்தினியை ஏத்துதல் உட்கோள் ஆகலான்.

10. அத்தன்மையாரைக் குரவர் இருவரும் ஒரு பெருநாளிலே மணவணி காணவேண்டி மனமகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்த வளவிலே யென்க.

உழி-அளவு.

அவர் அணி இழையாரையானை எருத்தத்து இருத்தி அம் மாங்கர்க்கு இவர் மணம் என்னும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தார் என்க.

எருத்தம்-புறக்கழுத்து. ஓரி-இருத்தி, சந்தார் எனவே அறிவித்தார் என்பதாயிற்று. சில மகளிரை அணிக்கு யானை யேற்றி அறிவித்தல் மரடு.

12. அவ்விடத்து முரசு முதலை இபம்பின்; முருடு முதலை அதிர்ந்தன; பணிலம் முதலை முழங்குதல் எழுந்தன; வெண்குடைகள் அரசன் உயர்வு எழுந்தபடி எழுந்தன; மங்கலவணி ஊரெங்கும் எழுந்தது என்க.

முருடு-பத்தல், மத்தளமும்-ஆம். அகலுள்-தெருவுமாம்.

13. மாலை தங்கிய சென்னியை யுடைய வயிர மணித் தூண் நிறை பொருங்கிய மண்டபத்து ஸிலப் பட்டு மேற்கட்டியின் கீழ் சிறுத்தின் முத்தின் பந்தரிடத்தே என்க.

ஸில விதானம் கூறினார் முத்து ஒளி பெறுதல் நோக்கி; அஃது அக்காலத்து முத்து நோக்குவார் ஒப்புக்கு விரித்து நோக்குப.

பூ-பொலிவு.

14. மதியம் சகட்னீங்க நாளிலே பார்ப்பான் மறையில் சோதிடாங்கத்துள் வணிகர்க்குக் கூறிய நெறியிலே சடங்கு காட்ட இவர் இங்ஙனம் தீவுலஞ் செய்கின்ற இதீணக் காண்கின்றவர் கண்கள் முற்பவத்திற் செய்த தவம் யாது காண் என்பாராயும்.

காண்கின்றவர்கள் நோன்பு என்னை எனினும் அமையும். சகடு-உரோகிணி. மாழுது பார்ப்பான்-பிதா மகன், புரோகிதனுமாம்.

15. விளங்கு மேனியர், விரையினராய், மலரினராய், உரையினராய்ப் பாட்டினராய், ஒதுங்கிப் பார்த்த பார்வையினராயும், ஏந்திள முலையினர், சாந்தினராய்ப் புகையினராய்க் கோதையினராய்ச் சண்ணத்தினராயும், முகிழ்த்தமூரலர், விளக்கினராய்க் கலத்தினராய் முனைப்பாலிகையினராய் சிறைகுடத்திட்ட கை புல்லினும் போதினும் நெகிழாமல் புணர்தனராயும் சிறையினர்கள்.

இரு சொல்வருவிக்க.

16. கூந்தலையுடைய கொடியன்னர், இவளுங் தன் காதலனைத் தன் கண்ணினும் நெஞ்சினும் பிரியாமற் புணர்வோன் ஆக; இவள் காதலனும் இவளை அகத்திட்ட கை புல்லினும் போதினும் நெகிழாமற் புணர்வோன் ஆக; இருவர் அன்பும் சருவதா ஒருவர் அன்பாக என ஸினைந்து தம் வழிபடு தெய்வத்தை மனத்தால் வணங்கி அவ்வகை ஏத்திப் பின்பு சில மலரைத் தூவி இப்பால் இயத்து இருத்திய வேங்கை பொற்கோட்டு உப்பால் இடத்தாலே நிற்பதாக; எப்பாலும் தன் போர் மேம்பட்ட வேலையுடைய கரிகாலன் மாறு இல்லாத தன் திகிரியை உருட்டுவோன் ஆக எனச்சொல்லி, உலகில் அருந்ததி யன்னுளை அமளி ஏற்றினார் என்க.

கொடியன்னர், பிரியாமல் நெகிழாமல் தீதறுக என ஏத்தித் தூவி அருந்ததி யன்னுளை உழையதாக உருட்டு வோனாக என அமளி ஏற்றினார் என்க.

இது பிராசாபத்தியம்; பா மயங்கிசைக் கொச்சகக் கவிப்பா.

சொற்றுவாய்

1. மும்புகார்

பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டு என்ற தொகை நூலின் ஒன்பதாம் பாடலாகும். இது காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் பெருமையைப் பாராட்டிப் பேசவே எழுந்த பாடல். இதனைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ண வரும் என்ற புலவர் பெருமான் இயற்றி இருக்கின்றார். இப் பாடலைக் கேட்டுச் சோழவேந்தன் பெருமகிழ்ச்சி பெற்றுள்ளனர். இதனைப் பாடிய புலவருக்குப் பதினாறு நாரூயிரம் பொன் பரிசாகத் தந்தான். இவ்விவரத்தைக் கலியுக்கத்துப் பரணி மிக்க பெருமித்தத்துடன் பறை சாற்றுகின்றது. ‘வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா, மலைத் தலைஇய கடற் காவிரி’ எனக் காவிரி நதியின் பெருமையைப் பாராட்டிக்கொண்டு பட்டினப்பாலை தொடங்குகின்றது. இப்பாடல் பாராட்டிக் கூறியிருக்கும் முறையிலேயே புலவர் பலராலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பெறும் பெருமையை உடையதாய்க் காவிரியாறு விளங்கி வருகின்றது. இது கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் அமைந்திருந்த பழங்கால நகரமே காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்பதாம். ஆனால் இளங்கோவடிகள் இங்கரத்தைப் ‘புகார்’ என்றே குறிப் பிடிருக்கின்றார்கள். அவர் ஒருமுறை கூட இங்கரத்தின் இயற்பெயரைக் கூறவேயில்லை. வேறு எப்புலவரும் இங்கரத்தைப் ‘புகார்’ என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டிருக்கக் கூடில்லை. இதனைச் சேர்ந்த நாட்டினையே இப்பெயரால் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

புகார் என்ற சொல் ஆற்றமுகத்தைக் குறிப்பிடும் பண்புடையது. தமிழ்நாட்டின் மேலைக் கடற்கரையில் ‘புகார்’ என்று ஒரு சிற்றூரைக் குறிப்பிடுகின்றது சங்கப் பாடல் ஒன்று. ஆகவே ஆறும் கடலும் கூடுமிடத்துக்குப் புகார் என்ற செயர் பொதுப் பெயர் எனத் தெளிகின்றது. எனினும் அடிகள் அப் பொதுப்பெயரை இங் நகரத்தினைக் குறிப்பிடவே பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். இதனால் இது ஒருக்கால் இங் நகரின் மாற்றுப்பெயராய் இருக்கிறது குமோ என்ற ஐயத்தைப் பிற்காலப் புலவர் பலருக்குத் தோற்று வித்திருக்கின்றார். இங் நகரை முதன்முதலாகக் குறிப்பிடும் பொழுது அடிகள் இதனைப் பூம்புகார் என்று அழைத்திருக்கின்றார்.

பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும் காலினிப்பும் பட்டினம் என்ற இங்நகரத்தின் இயற்பெயரில் இருக்கும் பூ என்ற அடைமொழியை, பொதுப் பெயராகிய புகார் என்பதனேடு இணைத்துக்கூறிய புலவர் இளங்கோவடிகள் ஒருவரே பூ என்ற சொல் பொலிவு, மென்மை, அழகு, விளக்கம் எனப் பலபொருள்களைக் குறிப்பிடும் பண்பு மிக்கது. இக்காப்பியக் கதை தோன்றிய நகரத்தின் பெயருக்கு முன் இத்தகைய பொருள்வளம் மிக்க அடைமொழியைச் சேர்த்துக் கூறியிருப்பதன்மூலம் அடிகள் நமக்கு அங்கரத்தின் அமைப்பழகு, செல்வச் சிறப்பு, இயற்கை வளம், மக்களின் மாண்பு முதலிய பல சிறப்பியல்புகளையும் ஒருசேரக் குறிப்பாய்ப் புலப் படுத்திவிட்டிருக்கின்றார். இவையளைத்தையும் அவர் பின்னர் தனித்தனியாய்த் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்.

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் தழைத்திருந்த தலை நகரங்களுக்குள் இப் புகார் நகரமே சிறப்பு மிக்கது எனத் தெளிகின்றது. செல்வப்பெருக்கலும், வாணிகத்தி

லும் மட்டுமேயல்லாமல், பரப்பளவிலும்கூட இது பிற நகரங்களினும் பெரிது என ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருதுகின்றனர். இவ்வுலகில் உள்ள மக்கள் அணைவரும் ஒருமிக்கத் திரண்டு வந்துவிட்டாலும், சற்றும் தயங்காமல் அவ்வணைவரும் மனமகிழ்ந்து வாழ்த்தும்படி அவர்களுக்கு உணவளிக்கும் தகுதி யுடையது இந்கரம் என்று இளங்கோவடிகள் கூறியிருக்கின்றார். பட்டினப் பாலையும் இதனையே கூறியிருக்கின்றது:

அறன் நிலைதீய அகன் அட்டில்
சோறுவாக்கிய கொழுங்களுக்கி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
ஏறு பொரச் சேருகித்
தேரோடத் துகள் கெழுமி
நீராடிய களிறுபோல
வேறுபட்ட விணையோவத்து
வெண்கோயில் மாகுட்டும்.

(பட்டினப்பாலை—43-50)

அறச்சாலைகளில் ஆக்கிய சோற்றை வடித்த கஞ்சீ ஒரு சிறிய ஆற்றினைப் போலப் பரந்து செல்லும் என்றால் அச்சோற்றூல் உலகுக்கு உணவளிக்கலாம் அல்லவா? பட்டினப்பாலை பெருமிதக்குடன் பாராட்டிக் கூறும் இந்களின் இயற்கை வளம் ஓர் எல்லை வகுத்து அதனுள் அடக்கிக் காட்டக்கூடிய சிறுமையுடையதன்று. ஆகவே அதனுடைய அளங்து காண மாட்டாத வளத்தினை உணர்த்த அடிகள் ஒரு கற்பணை எல்லையை வகுத்துக் காட்டி அகனினும் மிக்கது அநந்களின் வளம் எனக் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு அந்கரத்தின் இயற்கை வளத்தை உணர்த்த வந்தவர் போலவே, அடிகள் அங்கர மக்கள் ‘விருந்து புரந்தரும் பெருந்தண் வாழ்க்

கையை' மேற்கொண்டவர் என்பதனையும் உடன் உணர்த்தி விட்டார் அல்லவா?

முழங்கு கடல் ஞாலம் முழுவதும் வரினும்
வழங்கத் தவாஅ வளத்த (து) ஆகி
அரும் பொருள் தருஷம் விருந்தின் தேளம்
இருங்கு தொக்கென்ன உடைப்பெரும் பண்டம்
கலத்தினும் காலினும் தருவளர் ஈட்ட

(2:3-7)

கடற்கரைப் பட்டினமாக இருங்தமையால், கடலுக்கு அப்பால் இருங்த நாடுகள் பலவற்றினின்றும் அங் நகரத் துக்குப் பண்டங்கள் வந்து குவிந்தன. அவற்றைக் கொண்டு வந்த வேற்று நாட்டு வணிகரும் அங் நகரிலேயே குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர். அங் நகரத்தின் கடைவீதி களில் சிரம்பி வழிந்த வேற்று நாட்டுப் பண்டங்கள் பல வற்றையும், அவற்றைக் கொச்சைத் தமிழில் விலை கூறி வீற்று உடை மாறுபட்ட வணிகர்களையும் காண்பவர், 'இது தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த நகரமன்று; உலகின் பல்வேறு நாடுகளினின்றும் ஒவ்வொரு சிறு பகுதியைப் பெயர்த்துக் கொண்டுவந்து ஒருங்கே இருக்கும்படி அமைத்த புதியதோர் நகரம்' என்று கருதிக்கொள்ளுவர். இவ்வேற்று நாட்டு வணிகர் கடற்கரையை அடுத்து இருங்த பாக்கத்தில் வசித்து வந்தனர். அங் நகரத்துத் தமிழ் மக்களோடு மன மொத்துப் பழகி வந்தனர். இச் செய்தியைப் பட்டினப் பாலையும் பாராட்டிப் பேசுகின்றது.

மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி(து) உறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்.....

(பட்டினப்பாலை—216-18)

இதனால் அவ்வணிகர் தமிழ்நாட்டு மக்கள் நடத்தும் திருவிழா போன்ற பொதுப் பணிகளில் தாழும் பங்கு

பற்றி வாழ்ந்தனர் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். வேற்று நாட்டு வணிகர் பலரும் அங்கரத்துக்கு வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்து, தம் தொழிலை நடத்தியதனாலே, அந்நகரத்தில் குடியேறி வசித்தனர் என்றும் தெரிவித்ததன் வாயிலாய், அடிகள், புகார் நகர மக்கள் பிறநாட்டினரும் தம் வாணிகத்தில் பங்கு பற்றிக்கொண்டு பொருளீட்டிய தனை வரவேற்றனர் என்று குறிப்பிட்டு விட்டார்; ஆகவே, அந்நகரத்தின் வாணிகப்பெருக்கை வியந்து சூறுபவர் போல, அந்நகர மக்களின் பண்பு மேம்பாட்டினையும் உடன் உணர்த்தி விட்டிருக்கின்றார்.

2. நடுக்கின்றி நிலையர்!

அகத்திய முனிவர் எப்பொழுதும் அகன்று செல்லாமல் விருப்பமுடன் தங்கியிருந்து தமிழ் ஆராயும் பெருமையைப் பெற்றிருப்பது பொதியமலை. தவம் செய்யும் விருப்ப முடையவரைத் தன்னிடம் பற்றி இழுத்துக் கொள்ளும் பான்மையோடு, அவர்களைத் தன்னினவிட்டு நீங்காமல் தங்கவைத்துக் கொள்ளும் பண்பும் மிக்கது இமயமலை. இவற்றைப் போலவே தன்னிடத்துப் பிறந்து வளர்ந்தவர்களையே யன்றிப் புதிதாக வந்து சேர்ந்தவரையும் பிரிந்து செல்லும் விருப்பம் தோன்றுதபடி தன்னிடத்திலேயே தங்கவைத்துக் கொள்ளும் தன்மை சிறந்தது புகார் நகரம். இந்நகரத்தின் சிறப்பியல்புகள் இதற்கே யுரியவை யன்றிப் பிற நகரங்களால் பங்கு பெறக் கூடியவை யல்லவாம்.

ஆங்குப்

பொதியில் ஆயினும் இமயம் ஆயினும்
பதியெழு அறியாப் பழங்குடி கெழிதீய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்.

இப் பகுதியில் அடிகள் பொதியிலை முதலிற்கூறி அதன் பின் இமயத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கும் முறை வைப்பினைக்

கருதிப் பார்க்கவேண்டும். இவ்விரண்டிடங்களையும் போலவே புகார் நகரமும் சிறப்பு வாய்ந்தது என இவற்றை உவமைகளாகக் காட்டியிருத்தலால், புகார் நகரத்தை இறுதியாகக் கூறியிருப்பது இயல்பான முறையோகும். ஆனால் உருவத்தில் மட்டுமேயன்றித் தன்னிடத்தே தவஞ் செய்யத் தங்கியிருக்கும் பெரியோரின் எண்ணிக்கையிலும் எத்துணையோ மடங்கு பெரியதாய் விளங்கும் இமயமலையை முதலிற் கூறி, அதன்பின் பொதியிலைக் குறிப்பிடுவதன்றே பொருத்தமுடைய செயலாகும் இளங்கோவடிகள் இத்தகுதி மிகக் முறையை விட்டு விட்டு இவற்றை மாற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கக் காரணம் என்ன? பொதியமலை தமிழகத்தைச் சேர்ந்தது என்று அதற்கு முதன்மை யளித்தாரா? இல்லை, இமயமலையில் தவஞ் செப்த பெரியோர் அணைவரும் உலகைத் துறந்து தத்தம் நன்மையை மட்டுமே கருதித் தவத்தை மேற்கொண்டவராய் இருந்தனர். ஆனால் பொதியில் தவஞ் செய்யும் பெரியோரோ, தம் உயர்வைக் கருதித் தவத்தில் மட்டும் சுடுபட்டவராய் இருந்துவிடவில்லை. நம்மனோர் நன்மையைக் கருதித் தமிழாராய்ச்சியிலும் சுடுபட்டிருந்தார். இதனையந்தவர் நம் மொழியை அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆரணங்கு’ எனக் கருதியது பொருத்தமுடையதேயன்றே? அகத்தியர் மேற்கொண்டிருந்த தமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறப்பளிக்கவே அடிகள் பொதியினை முதற்கண்டு குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்! துறவுறத்தை மேற்கொண்ட பின்னரும், தமிழ்ப் பயிற்சியைத் துறந்துவிடாமல், அதனிடத்துப் பற்று மிக்கவராய் இருந்து இக்காப்பியத்தைத் தமிழணங்கின் சிலம்பாய் விளங்கும்படி ஓயற்றியருளிய இளங்கோவடிகள் அகத்தியர் தமிழாராய்ச்சியைப் பாராட்டாமல் இருக்கக்கூடுமா? இவர் பொதியிலை முற்கூருமல் இருந்திருக்கக் கூடுமா?

இவ்வாறு தம்மிடத்தீத தங்கியிருப்பவர் எவரும் எக்காலத்தும் தம்மை விட்டு நீங்காமல் இருக்கும் தகுதி சிறக்கப் பெற்றவை என்ற ஒப்புமை காரணமாக இம்முன்றிடங்களும் ஆன்றேரால் உயர்ந்தவனவாகக் கருதப்பட்டன. எனவே இவற்றில் உயர்ந்தோர் விரும்பி வாழ்ந்து வந்தனர். இவை என்றும் அழிவில்லாமல் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று முழுதுணர்ந்தோர் வாழ்த்துவர். முடித்த கேள் வியை யுடைய மேலோர் வாழ்த்திய முறையை அடிகள் அவர்கள் வாய்மொழியாகவே அமைத்திருக்கின்றார்.

நடுக்கின்றி நிலீஇயர்! என்பது அல்லதை
நடுக்கம் கூருர் உயர்ந்தோர் உண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே!

இப்புகார்ந்கரம கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணாரால் மிகவும் பாராட்டப் பெற்ற பெருமையுடையது என முன்னரே கண்டோம். இப்பொழுது ஆன்றேர் பலராலும் வாழ்த்தப்பட்ட பெற்றியையும் இது உடையது என அடிகளால் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். எனினும் என்ன? இயற்கை வேறுவழி வகுத்துக் கொண்டு இருக்கத்தே! தன்னுடைய வல்லமைக்கு இவ்வுலகில் ஈடு இணை இல்லை என எடுத்துக் காட்ட இயற்கை விரும்பிற்று! அதனுடைய தற்பெருமை வெளிப்பட இப்பூம்புகார் நகரமா இலக்காக இருந்திருக்க வேண்டும் பட்டினப் பாலையைப் பெற்றுக் கொண்டதற்கு நன்றியறிதலாகச்சிலப்பதிகாரம் தோன்றத் தோற்றுவாயாய் இருந்த இப்பழம் பெரும்பதியை நாம் கண்ணாலும் கண்டு மகிழ முடியாதபடி இயற்கை செய்துவிட்டது. சிலப்பதி காரக் கதைநடந்து முடிந்த சில யாண்டுகளுக்குள்—அடிகள் இக்காப்பியத்தை இயற்றத் தொடங்கியதற்கும் முன்னரே புகார் நகரத்தைக் கடல் விழுங்கி விட்டது. தென் மதுரையையும் கவாடபுரத்தையும் இழந்தது போலவே

இப்புகார் நகரத்தையும் நாம் இழந்துவிட்டோம். தனினைக் கடந்து செல்வதில் வெற்றபெற்ற தமிழ்மக்கள் மீது கடலுக்குச் சினம் மூண்டது போலும்! ஒன்றன் பின் ஒன்றும் மூன்றுபெருங்கரங்களையும், பெரு சிலப்பரப்பையும் அது விழுங்கிவிட்டது.

சிலப்பதிகாரக்கதை இப்புகார் நகரத்தில் தொடங்குகின்றது. இக்காப்பியத்தின் மூன்று முதன்மையான பாத்திரங்களும் இங்கரத்தில் பிறந்து, வளர்ந்தவர். கதையின் பெரும்பகுதி இங்கரத்திலேயே நடைபெற்றது. காலக்கழிவைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தோமானால், காப்பியக்கதையின் பத்தாண்டு சிகழ்ச்சிகள் இங்கரத்திலேயே நடைபெற்றன. இதற்கு வெளியே சிகழ்ந்த சிகழ்ச்சிகள் அணைத்தும் ஓராண்டின் ஒரு பருவத்துக்குள் முதுவேணிற் பருவத்துக்குள் நடந்து முடிந்து விட்டன. இவ்வாறு இக்காப்பியத்தின் தொடக்கத்துக்கும், இதன் வளர்ச்சிக்கும் சிகிக்களும் சின்று உதவிய இப்புகார் நகரம் அழிந்து விட்டமையை இளங்கோவடிகள் எப்படி அறிவிக்கக்கூடியும்? இம்மங்கல வாழ்த்துப்பாடல் இக்காப்பியத்தின் தொடக்கப் பாடல் இங்குப் புகார் நகரம் அழிந்தமையைக் கூறலாமா? ஏன், இக்காப்பியத்தில் வேறு எவ்விடத்தில்தான் அதனைக் கூறலாம்? நடந்து முடிந்த உண்மையே யாயினும், இங்கரத்தின் அழிவை அடிகள் குறிப்பிடாமற் செல்லுவதே சிறந்தது என்று தோன்றுகிறதல்லவா? இக்காப்பியக்கதையின் போக்குக்கு இங்கரத்தின் அழிவு எவ்விதத்திலும் ஆக்கமளிக்கவில்லை. எனினும் அதனைக் குறிப்பிடாமல் விட்டு விட்டிருந்தாரோயாயின், அப்பொழுது அடிகள் தம் நெஞ்சறீந்த உண்மையை மறைத்தவர் ஆகமாட்டார்? ஆகவேதான், அடிகள் இங்கரத்தைக் கடல் விழுங்கிவிட்ட செய்தியை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்காமல் குறிப்பாய்வு பூலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

‘இம் முன்றிடங்களும் நடுக்கமில்லாமல் சிலையாக ஸிற்கட்டும் என்று வாழ்த்துவார்களே யல்லாமல், இவற்றிற்கு அழிவு உண்டு என்று கூறுமாட்டார்கள்’ எனப் பிறர் கருத்தையே அடிகள் கொண்டு கூறியிருக்கின்றார். ஸிலீஇயர் என்று வாழ்த்திய ஆன்றேர் ‘நடுக்கின்றி என்று தம் வாழ்த்தை விசேஷித்ததாக அடிகள் அறிவித்திருக்கின்றார். இச் சொல்லே அங்கர் அழிந்தமையை நமக்குக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தி விடுகின்றது. ஆன்றேர் ‘நடுக்கின்றி ஸிலீஇயர்’ என வாழ்த்தியிருப்பதனை நாம் ஏன் அழிவைக் குறிப்பிடுவதாக எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். ‘தீர்தலாம் நலிக; இன்பம் வந்தெய்துகு!’ என்று வாழ்த்தியது போல ஏற்றுக்கொள்ளலாமே! இவ்வாறு நாம் மயங்கக்கூடும் என்று அடிகள் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். இல்லையேல் ‘ஒடுக்கம் கூரூர்’ என அவர் குறிப்பிட்டிருக்கமாட்டார். அழிவைக் குறிப்பிட மாட்டார்கள் என்று கூறியிருப்பது, ‘அதுவன்றே உண்மையாக கிகழ்ந்து விட்டது’ என்பதனை நமக்கு நன்றாகப் புலப்படுத்தி விடுகின்றது.

ஒரு தலைவன், ‘நின்னைப் பிரியேன்’ என்று தன் தலைவியைத் தேற்றக் கூறிய சொற்களே, அவளுக்குப் ‘பிரிவென்று ஒன்று உண்டு கொல்?’ என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டி விடுகின்றதன்றே? இதனால் அவளுக்குப் பிரிவச்சம் தோன்றுகின்றது. தன்னிலையில் மனக்கலக்கமில்லாமல் இருந்த தலைவிக்கு, தலைவன் தேற்றக் கூறிய மொழிகளே துன்பத்தைத் தந்து விட்டனவன்றே? இவ்வாறே ‘நடுக்கின்றி ஸிலீஇயர்;’ என்றும், ‘ஒடுக்கம் கூரூர்’ என்றும் வாழ்த்தவும் வியக்கவும் வந்த சொற்களே அங்கரத்தின் அழிவை நமக்குப் புலப்படுத்தி விடுகின்றன. தாம் உணர்த்த விரும்புவனவற்றை இப்படிக் குறிப்பாய்க் கூறுவதனை அடிகள் நால் முழுவதும் கையாண்டிருக்க

கின்றூர்; சிறப்பாக இம் முதற் பாடலின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இதனைக் கையாண்டிருக்கின்றார்.

3. புகழ் மன்னும்

உண்மை கட்டுக் கதையிலிரும் புதுமையுடையது என்பது ஒரு வழக்கு அதனை மெய்ப்பிக்க எழுந்தது போலவே தோற்றுமளிக்கின்றது சிலப்பதிகாரம் எவரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத 'மண்ணில் வளையாத செங்கோல் வளைந்த புதுமை இக்காப்பியத்தில் உண்மையாய் சிகழ்ந்துவிட்டது.' அவ்வாறே ஆன்றேர் அனைவரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத புகார் நகரத்தின் அழிவும் சிகழ்ந்துவிட்டது. தென் தமிழ்ப் பாலை செய்த தவக் கொழுந்தினை ஈன்று வளர்த்த பெருமையைத் தனக்கே உரிமையாகக் கொண்டிருந்தது இப்புகார் நகரம். தான் பெற்றெறாத்த நங்கையின் அழிவினைப் பொருது இது தானும் அழிவெய்தியது போலும்! என்னோ! இங் நகரத்தின் தாயன்பு!

இயல்பிற் குன்றுத இயற்கை வளத்தினையும், வாட்டங் காணுத வாணிகப் பெருக்கினையும் ஒருங்கே பெற்று விளங்கிய அப் பழம் பெரும்பதியில் செல்வும் ஸிரம்பி வழிந்தது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? பட்டினப்பாலை இங் நகரத்தின் செல்வுப் பெருக்கினைச் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதனைக் காண்போம்.

அகல்நகர் வியன்முற்றத்து

சுடர்நுதல் மடனோக்கின்

நேரிழை மகளிர் உணங்குனைக் கவரும்

கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை

பொற்கால் புதல்வர் புரவியின்று] உருட்டும்

முக்கால் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்

(பட்டினப்பாலை—20-25)

நெல்லீக் காயவைத்து விட்டுக் காவல் காத்திருக்கும் உழவன் மகள், அங்கெல்லீனைக் கொத்தித் தின்ன வந்த கோழி களைத் தன் காதணிகளைக் கழற்றி எறிந்து ஒட்டினாம்; கோழிகள் ஒடிச் சென்றபின், அப்பெண் தன்னுடைய அணிகளை எடுத்து வரவில்லை. எனவே அவை நடைபழகும் சிறுவர் தள்ளிக்கொண்டுவரும் நடை வண்டியின் சக்கரத்தை முட்டுக்கொடுத்து சிறுத்தி விட்டனவாம். எக்காலத்தும், எங்காட்டிலும் மிகக் குறைந்த வருவாயின் உடையவர் உழவரே! அவ்வகுப்பில் உதித்த பெண் கோழி யெறியக் காதணிகளைக் கழற்றி எறிந்தாள் என்பதும், அவை தெருவிலேயே கிடந்தன என்பதும் அவளுடைய செல்வப் பொலிவினை உணர்த்துகின்றன. உழவன் மகள் இவ்வாறு இருக்க முடியும் என்றால் அங்கரத்து வணிகர் களுடைய செல்வப் பெருக்கின் எல்லை எவ்வளவு பெருமையுடையதாய் இருக்கவேண்டும்? அதனை ஒருவராலும் அளந்து காண முடியாது என்ற உண்மையை நாம் உய்க்குணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

செல்வமலிவினைக் குறிப்பிட்டு, அதனால் பணத்தால் பெறக்கூடிய வாழ்க்கை வசதிகள் அனைத்தையும் புகார் நகர மக்கள் குறைவறப் பெற்றிருந்தனர் என்று அடிகள் குறிப்பிட்டுவிட்டார். அம் மக்கள் நடத்திய வாழ்க்கை உழைப்பினை வேண்டாத, துன்பம் இல்லாத, இன்ப வாழ்க்கை. எனவே அவர்களை நல்லறங்களையே நாடிச் செய்து அவற்றின் பயனும்ப் போக பூமிகளில் சென்று பிறந்து இன்பம் துய்க்கும் பேறு பெற்றவர்களுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். இப் புகார் நகரமும், இவ்வுலகில் உள்ள போக நகரம் என்று கூறக்கூடியதே! இப்பற்கை வளம், வாணிகப்பெருக்கு, வாழ்க்கை வசதிகளையுடைமை ஆகிய சிறப்புகள் அனைத்தையும் மிகுதியாகப் பெற்று

விளங்கிய இந்நகரினைக் காட்டிலும், இவ்வுலகில் வேறு எவ்விடம் அதிக இன்பம் பயக்கக்கூடியதாய் இருக்கக் கூடும்? அல்லது இதற்கு இணையான ஒரிடம்தான் வேறு இருக்குமா? இளங்கோவடிகள் இந்நகரத்தை அறீமுகப் படுத்துவதற்கு உவமை காட்ட வேண்டுமென்று, இவ்வுலகையே கடந்து சென்றிருக்கின்றார். வழிவழியாகப் போக பூமி எனப் புகழ் பெற்று விளங்கும் சுவர்க்கமும், நாகருலகுமே இந்நகருக்கு இணையான இன்பம் பயக்கக் கூடியனவாம். துன்பமே கலவாத இன்பத்தைத் தருவன என்ற பெருமை இவ்விரண்டிடங்களின் தனியுரிமை. இவற்றின் பெருமையை நாம் கேட்கின்றோமேயாழிய இவற்றை நாம் சென்று காணமுடியாது. ஆனால் இவற்றின் கற்பணத் தோற்றம் நம் மனத்தை நிறைக்கின்றது. இவற்றை நேரிற் கண்டோம் இல்லையே என ஏங்கித் தவிப்பானேன்? புகார் நகரத்தைக் கண்டால் இவற்றை நேரிற் கண்டதனை ஒக்கும் என்று அடிகள் கூறுகின்றார். என்னே இந்நகரத்தின் மாண்பு!

தமக்கு ஈடுபாடு, இணையோ எங்கும் இல்லை எனத் தங்கியிருந்த அவ்விரண்டிடங்களும் தம் முடைய பெருமையை முற்றிலும் இழந்துவிடும் வண்ணம் இப்புகார் நகரம் விளங்கிறது. ஏனெனில் இவ்விரு போக பூமிகளையும் காணச் செல்கிவார் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நித்தவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்! இவர்கள் இப்பூமி கள் இரண்டும் இத்துணைப் போகம் பயப்பன என்று உணரவோ, உணர்ந்தால் அதனை எடுத்துக் கூறவோ எப்படிக்கூடும்? இதனால் இவ்விரு இடங்களும் தம்முடைய பயனை நமக்கு அளிக்க நம்முடைய உயிரைக் காணிக்கையாகப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றன என்று விளங்குகின்றது. இக் காணிக்கையைச் செலுத்த விரும்பாதவர் இவற்றைச்

சென்று காணமுடியாது. ஆனால் புகார் நகரமோ நம்மிடம் எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. தன்னிடம் பிறந்து வளர்ந்தவர்க்கே யல்லாமல், வந்து சேர்ந்தவருக்கும் இன்பம் ஊட்டுகின்றது. கைம்மாறு கருதாமல் நன்மை யைச் செப்பும் இங்கரத்தின் சிறப்பு எங்கே!

நாகங்கள் நகரொடு நாகங்களுடு அதனைகூடு
போகங்கள் புகழ்மன்னும் புகார்ந்கள்.....

நாகங்கள் நகரம் எனப்படுவது அமராவதிப்பட்டினம்; அது விண்ணுலகின் தலைநகரம். நாகங்களுடு என்பது கீழுலகு. இவையிரண்டினுள்ளும் பின்னதே போகம் பயப்பதில் உயர்ந்தது என்பது அருக சமய நூல்களின் கருத்தாகும். இவ்விரண்டிடங்களினும் எல்லா வகையிலும் மிக்கதே இப்புகார் நகரம் என்பது இளங்கோவடிகள் கருத்தாகும். இது போகம் மிக்கது என்ற புகழினை என்றும் பெற்றதாய் விளங்கும் என்பது அவருடைய உறுதியான எண்ணம். புகார் நகரம்தான் கடலால் விழுங்கப்பட்டு அழிந்து விட்டதே? அதனால் என்ன? அதனுடைய புகழ் என்றும் அழியாது. இவ்வுலகு உள்ளவரை, பட்டினப்பாலையும், சிலப்பதிகாரமும் மக்களால் பயிலப்படும்வரை அங்கரத்தின் புகழ் மங்குமோ? இவ்வாறு புகார் நகரத்தின் பெருமை அழியாத தன்மையுடையது என்று வற்புறுத்தியதன் வாயிலாகவே, அடிகள் அங்கரம் அழிந்துவிட்டமையைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்திவிட்டார். முன்னர் ஆன்றேர் கருத்தைக் கொண்டு கூறியதனைப்போல் அல்லாமல், இப்பொழுது அடிகள் தம் கூற்றிலேயே ‘புகழ் மன்னும்’ புகார் நகர் என்று கூறியிருக்கின்றார்.

ஒரு பொருளினுடைய சிறப்பு அல்லது உயர்வை, அப்பொருள் உள்ள காலத்தில் பெருமை என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவதே மறுபு. அப்பொருள் அழிந்தபின், பெருமை சீ—3

புகழாக மாறிவிடும். எனவே ‘புகழ்’ என்ற சொல் பெரும் பாலும் இல்லாத பொருளினுடைய பெருமையைக் குறிப்பிடவே யண்படுத்தப்படுவது வழக்கம். இங்கு அடிகள் ‘புகழ் மன்னும்’ என்று கூறியிருப்பதன் வாயிலாய், அப்புகழுக்குரிய பொருள் இல்லை என்பதனை உணர்த்திவிட்டார். ‘மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் கிறீஇக் தாம் மாய்ந்தனரோ!’ என்ற புலவர் வாக்கை ஏழப்பிக்கவே இப்பூம்புகார் விளங்கிற்றுப் போலும்! என்னே அதன் தமிழ்ப்பற்று! அடிகளைப் போலவே இப்பெருநகரும் சங்கப்புலவருக்குப் பெருஞ் சிறப்பினை அளித்திருக்கின்றதே!

முன்னர் ஆன்னூர் வாயால் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியதனை. அடிகள் மீண்டும் இங்குத் தம் கூற்றில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்; முன்னர்க் கூறியிருக்கலை விட இங்குச் சற்று எளிதில் விளங்கும் முறையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இவ்வாறு தாம் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தும் பொருள்களை நம்மைக் கூர்ந்து கவனித்து உணர்ந்துகொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்று அவற்றை மீண்டும் ஒருமுறை குறிப்பிடுவது அடிகள் கையாளும் ஓர் உத்தி. இதனை அவர் இப்பாடலின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் கையாண்டிருக்கின்றார்.

தவக்கொழுந்து

1. மாநாய்கன்

கைம்மாறு கருதுவதில்லை; பாகுபாடு பார்ப்பதில்லை; பயன் எதனையும் எப்பொழுதும் எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை; எனினும் கொடுக்கும்; எல்லாருக்கும் கொடுக்கும்; எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும். ஏன்? தன்னிடத் தானே கொடுத்துவிடும். இவ்வயர்ந்த பண்பு இவ்வுலகில் யாரிடம் இருக்கக்கூடும்? மக்களுடைய மெல்லிய தோள்கள் இப்பண்டின் விளைவாய்க் கிடைக்கும் மிக்க பெருமையைத் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வல்லமை யுடையனவாய் இருக்குமா? அளவுக்கு மாட்டாத இப்பெருமை மழுக்கு மட்டுமே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இவ்வுலகில் கொடுக்கும் குணத்தில் மாரிக்கு சிகர் அது ஒன்றே என்பது மிகையன்று; உண்மையே! இக்காரணத்தைக் கருதியே திருவள்ளுவர் கடவுளை வாழ்த்தியவுடன், அவரைப் போலவே கருணை வடிவமாய்த் திகழ்ந்து உலகினை ஊட்டி வளர்க்கும் வானின் சிறப்பை வியந்து போற்றியிருக்கின்றார்.

மக்களுள் மாண்புமிக்க கொடையாளிகளாய் விளங்கு பவருக்கு மழையை உவமை காட்டுவது புலவர் வழக்கம். வள்ளல்களாய் வாழ்வது ஓர் அருங்செயலே! இச் செயற்காரிய செய்வாருள் சிறந்தவனுய்த் திகழ்ந்தவன் பாரி.

அவனுடைய பெருமை அளப்பரியது என்று காட்ட விரும்பினார் கபிலர் என்ற பெரும்புலவர்.

பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு) ஈண்டு) உலகுபுரப்பதுவே. (புறம்.107)

பறம்பு மலையின் தலைவனும், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் ஆசிய பாரியைப் பாராட்டிப் பாடிய கபிலர் பாடல் இது. இப்புலவர் இயற்றிய பாடல்களுட் சிறியது இது. இம்மட்டோ! ஒரு வள்ளலைச் சிறப்பித்துக் கூறும் சங்கச் செய்யுட்களுள் இது சிறியதுவே! எனினும் இப் பாடலின் பொருள் வளம் பெரிது; மிகப் பெரிது. பாரியின் பெருமை மாரியின் மாண்புக்குக் கடுகளவும் குறைந்த தன்று. கபிலருடைய இக்கருத்தைத் திறம்படப் புலப்படுத்துகின்றது இச்சிறிய பாடல். தம் கருத்தை நம் மனத்தில் நன்கு பதிய வைப்பதற்காக, இப்பெரும் புலவர் ஒரு புதிய முறையைக் கையாண்டார். உவமையையும், உவமிக்கப்படும் பொருளையும் வழக்கமான முறையில் கூறுமல் மாற்றிக் கூறியிருக்கின்றார். ‘மாரியைப் போலவே பாரி வாரிவாரி வழங்குவான்’ என்று கூறுவது இயல்பான முறை; ஆனால், கபிலரோ ‘பாரியைப் போலவே மாரியும் கொடுக்கும்’ என்று அதனை மாற்றிக் கூறியிருக்கின்றார். மாற்றிக் கூறியிருப்பதனாலும் மாரியும் என்று ஓர் உம்மையைச் சேர்த்தும் கூறியிருப்பதனால், மாரியின் மாண்பினைக் காட்டிலும், பாரியின் பெருமை பன்மடங்கு பெரியது என்று புலவர் நம்மைக் கருதிக் கொள்ளச் செய்திருக்கின்றார்.

கபிலர் கையாண்ட முறை புதுமையானது. ஆற்றல் மிக்கது. அது அவர் விரும்பிய பெரும் பயண அளித்திருக்

கின்றது. ஆனால் பின்னர் வந்த உரையாசிரியர்களை இவ்வுவமை திகைப்படையச் செய்துவிட்டதே கபிலர் கூறியிருப்பதற்கு என்ன பெயரிடுவது, அது உவமையுள் எந்த வகையைச் சேர்ந்தது என்று துணிக்கு கூற முடியாமல் உரையாசிரியர்கள் திகைப்படைந்திருக்கின்றனர்; ஒருவர் இருவர் அல்லர், ஆறு உரையாசிரியர்கள் இவ்வாறு திகைப்படைந்திருக்கின்றனர்! இறுதியில் இவ்விருவர் சேர்ந்து ஒரு பெயராக, இவ்வொரு உவமைக்கு மூன்று வேறுபட்ட பெயர்களைக் காட்டியிருக்கின்றனர். வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் அன்றோ! கபிலருடைய பேராற்றலை என்ன சொல்லிப் பாராட்டலாம்? இனங்கொவடிகள் இப்பெரும் புலவர் பெற்ற பயணித் தாமும் பெற விரும்பி னர். இது இயற்கையே; வியக்கத்தக்கது இல்லை. அடிகள் கபிலர் கையாண்ட உவமையையே கையாண்டார். ஆனால் அவர் கூறியிருக்கும் முறையைப் பின்பற்றுமல்ல, இயல்பான முறையில் கூறியிருக்கின்றார். எனவே அவரைப் போல் இவர் உரையாசிரியருக்குத் திகைப்பளிக்க வில்லை. இருந்தும், தம் விருப்பத்தை சிறைவேற்றிக் கொண்டார்; எளிதில் சிறைவேற்றிக் கொண்டார்; நன்கு சிறைவேற்றிக் கொண்டார்; கபிலர் பெற்ற பெரும் பயணை எஞ்சாமல், முற்றிலும் பெற்றுவிட்டார்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஒரு வணிகன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் பெரிய வள்ளலாம் விளங்கினான். அங்கெரத்து மக்கள் அணைவரும் அவணைப் போற்றினார். அவணை அடிகள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றார். இப்பொறுப்பு அடிகளுக்கு நேர்ந்தமையால், அவர் அவன் கொடைச் சிறப்பின் மாட்சியையும், பண்பின் பெருமையையும் பாராட்டிக் கூற விரும்பினார்.

மாகவான் நிகர்வண்ணை மாநாய்கள்

இளங்கோவடிகள் கூறியிருக்கும் அறிமுகப்பகுதி இதுவே! அளவால் கபிலர் இயற்றியுள்ள பாடலினும் சிறியது; எனினும் ஆற்றலில் அதற்கு எள்ளளவும் குறைந்ததன்று. தமக்கு வழிகாட்டிய பெரும் புலவரையும் அடிகள் மிஞ்சிவிட்டார்! இச்செயல் அவருடைய ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவதற்குடைய, வழிகாட்டியவர் பெருமையையும் குறிப்பிடும் குணம் உடையது. மாணுக்கன் உயர்வு ஆசிரியன் மேறும் உயரச் செய்யும் பண்புடைய தன்றே?

கொடுக்கும் இயல்பு இவ்வுலகில் எல்லா மக்களிடத் தும் காணப்படுவதேல்லை. அருள் நிறைக்க உள்ளத்தை யடையவர் மட்டுமே அப் பண்புக்கு உரியவராய் இருக்கின்றனர். அவர்களும் பணம் படைத்தவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும்! இல்லையேல் அவர்களுடைய அருள் வெளிப் பட்டுத் தோன்றும் வாய்ப்பு இல்லாமற் போகும். எனவே ஒருவன் வள்ளலாய் விளங்க வேண்டும் என்றால், அவனுக்குக் குணம், பணம் என்ற இரண்டு உடைமைகள் இன்றியமையாதவை; இவை அவனிடத்து மிகுஷியாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டினையும் குறைவில்லாமல் பெற்றிருப்பவர்களுள்ளும், தம்முடைய பொருளில் எதனையும் தமக்கெனக் குறிப்பிட்டு வைத்துக் கொள்ளாமல் கொடுப்பவர் யாரேனும் இருப்பாரோ? அடிகள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கும் வள்ளல் தனக்கே யுரியதனிச் சிறப்புடையவன் போலும்! அவ்வள்ளல் தன் பொருள்களில் எதனையும் தனக்காக சிறுத்தி வைத்துக் கொள்ள விரும்பியிருக்கவில்லை. கேட்பவர் வேண்டியவையனித்தையும் கொடுத்தான்; கொடுத்தவன்னை இருக்கான்; இவ்வாறு கொடுத்தும் செல்வம் நிறைந்தவனாகவே

யிருந்தான். என்னே இறைவன் அருள்! இவனுடைய குண மேம்பாட்டையும், குறிக்கோளையும் நாம் நன்றாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அடிகள் விரும்பினார். இவனை மாரிக்கு இணையானவன் என்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றார்.

மாகம், வான் என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பிடுவன. சங்கப் பாடல்களில் இவையிரண்டும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே வருகின்றன. இவற்றுள் ஒன்றினை வானவெளியைக் குறிப்பிடுவதாகவும், மற்ற ஒருந்றினை மழுயைக் குறிப்பிடுவதாகவும், நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நிகர் என்ற சொல் ஏற்றத் தாழ்வு துளியும் இல்லாத ஒப்புமையை உணர்த்தக்கூடிய ஆற்றல் மிக்கது. அச்சொல்லின் ஆற்றலில் உள்ள நம்பிக்கை காரணமாகவே, இளங்கொவடிகள், கபிலரைப் போல் மாற்றிக்கூருமல்ல, இயல்பாகக் கூறியிருக்கின்றார். சொற்களை, அவற்றின் தகுதியையும், ஆற்றலையும் தெளிய உணர்ந்து, பயன்படுத்துவதில் இளங்கொவடிகள் காட்டும் திறன் உய்த்துணர்ந்து வியக்கத் தக்கதாகவே இருக்கும்! வழங்குதல் என்ற தொழிலின் பெயரை அவர் வண்கை என்று இங்குக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அடியார்க்கு நல்லார் இச்சொல்லுக்கு ஒரு சிறப்பான பொருளைக் காட்டியிருக்கின்றார். மாநாய்கள் வள்ளன்மையை யுடைய கையினையுடையவன் என்பது அவர் கூறும் பொருள். கொடுக்கலுக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய உறுப்பு கை; எல்லே சங்கப் பாடல்கள் இடக்கவிந்த கை என்று வள்ளல்களுடைய கைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. இடக்கவிந்த கையும் கொடுக்கப் பொருளும் இருக்தால் கொடை விகழ்க்கு விடுமா? மனமல்லவா கொடைத் தொழிலில் நடத்துவதற்கு இன்றியமையாது வேண்டும்! கை என்ற சொல் ஒழுக்கம்

என்றும் பொருள்படும். எனவே மாநாய்கள் வள்ளன் மையை ஒழுக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன் என்றும் கூற வாம். இப்பொருள் சிறந்து விளங்குவதனைப் பின்னர் வரும் மாசாத்துவான் அறிமுகப் பகுதியுடன் இப்பகுதியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது உணர்ந்து கொள்ளுவோம்.

மாநாய்கள் என்பது அவ்வள்ளலுக்கு அவன் பெற ஞோல் இடப்பட்ட இயற் பெயரன்று. புகார் கர மக்கள் அவனுடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை உணர்ந்து அதனைத் தாம் வியந்ததற்கு அறிதுறியாக அவனுக்கு அளித்த சிறப்புப் பெயரே அது. நாய்கள் என்ற சொல் தலைவன் என்று பொருள்படும். இதனை நாய்கள் என்று வழங்கும் வழக்கம் இருந்ததனைச் சிந்தாமணி என்ற நூலால் தெரிந்து கொள்ளலாம். மாநாய்கள் என்பது பெருந்தலைவன் என்று பொருள்படும். மக்களுள் கொடுக்கும் குணமுடைய வள்ளல்களைத் தலைவர் என்று கருதுவது பொருத்தமானதே! அவர்களுள்ளும், இவ்வள்ளலைப் போல் தனக்கு வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் எதனையும் கொடுப்பதனைச் குணமாகக் கொண்டிருந்த வரைப் பெருந்தலைவன் என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமுடையதே யன்றே? புகார் கர மக்கள் இவனுக்கு அளித்த பெயர் மிகவும் பொருத்தமுடையதாய் அமைக்கிறது. இவனுடைய இயற் பெயர் மறைந்துவிட்டது. இப்பெயர் இவனுடைய பெருமையை நமக்குப் புலப்படுத்துவதனேடு, புகார் கரமக்கள் நன்றியறிதல் என்ற நற்பண்பினை யடையவராய் விளங்கினார் என்பதனையும் உடன் உணர்த்திவிடுகின்றது!

சிறந்த பயனைப் பெறக் கபிலர் கையாண்ட உத்தி யைக் கண்டோம். அவர் இரண்டு அடிகளில் எட்டு சொற் களைக் கொண்ட ஏழு சீர்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

ஆனால் அடிகளோ அப்பயனை அவர் கையாண்ட உத்தி
யைக் கையாளாமலும், முக்கால் அடியில் ஜந்து சொற்
களைக் கொண்ட மூன்றே சீர்களைப் பயன்படுத்தியும்
பெற்றுவிட்டார். கபிலர் பயன்படுத்தியுள்ள சொல், சீர்,
அடி இவற்றின் எல்லையில் அடிகள் செம்பாத்தியையே
பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். இருந்தும், அவர் பெற்ற பய
னித் தாழும் குறைவறப் பெற்றுவிட்டார். மாநாய்கன்
அறிமுகம் ஜந்து சொற்களால் இயன்ற ஒரு சிறிய சித்தி
ரம். இவ்வெந்து சொற்களுள்ளும், மாகம், வான் என்பன
இரண்டும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பிடுவன. மாநாய்கன்
என்ற பெயர் கீங்க, மற்றைச் சொற்கள் அணித்தும்
இரண்டு, அல்லது மூன்று எழுத்துக்களால் இயன்றவை
களோ! எனவே இச் சித்திரம் இலக்கியத்தில் நாம் காணும்
சித்திரங்களுள் சின்னங்கு சிறியது.

மாநாய்கன் இக்காப்பியத்தில் மட்டும் பங்கு பெறும்
ஒரு பாத்திரம். இவனை இலக்கிய உலகிலோ, அல்லது
பேச்சுலகிலோ வேறு எங்கும் காணமுடியாது. இவனைத்
தீட்டிக் காட்டியிருக்கும் அடிகளின் சித்திரமோ சின்னங்கு
சிறியது. எனினும் இது அழியாததும், நம் மனத்தில்
நிலைத்திருப்பதுமான ஒரு சித்திரமாக விளங்குகின்றது.
மக்களுள் மாண்புடையவனும் விளங்கி, ஒரு பெரிய கை
ரத்து மக்கள் அணிவராலும் பாராட்டப் பெற்ற மாநாய்கன்
பெருமை எத்தகையது! நமக்குப் பயனுடைய
வாழ்க்கையின் பண்பு இதுவே எனத் தன் வாழ்க்கையால்
விளக்கிக் காட்டியவன் உயர்வு எத்துணைப் பெரியது! அவ
னுடைய கொடைச் சிறப்பும், குண மாண்பும் அளவு
காணக் கூடியனவா! அவனைத் தீட்டியிருக்கும் சித்திரத்
தில் உள்ள சொற் சிக்கனமும், எழுத்தின் எண்ணிக்கையும்
எங்கே! இப்பொலிவுடைய சின்னங்குசிறு சித்திரத்தை
தீட்டிய அடிகளின் திறனை என்னென்பது!

2. சுகவான் கொடியன்னாள்

மகளிருடைய மேனிக்குப் பொன்னை உவமமயாகக் காட்டுவது மிகமிகப் பழமையான·வழக்கமீ! சங்கப் புலவர் அணவரும் இவ்வுவமையைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். பொன்னைப் போலவே செங்கிறது படைத்த பெண்களுக்கு இவ்வுவமை மிகப் பொருத்தமானதே! ஆனால் நாவற் பழக்கத்துப் பழிக்கும் நல்ல சிறமுடைய பெண்களுக்கு இது எவ்வாறு ஏற்ற உவமமயாகும்? மகளிருடைய சிறத்தைக் கருதிப் புலவர் இவ்வுவமையைக் கையாளவில்லை. தன்னுடைய ஒளியால் பொன் நம் கண்களையும், மனத்தையும் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றது. அவ்வாறு பெண்களுடைய மேனியும் ஒளியுள்ளதாய், நம் மனத்தை முற்றிலும் கவர்ந்து கொள்ளும் வல்லமையுடையதாப் பினங்கும். எனவே கரிய திருமேனியைப் பெற்ற கண்ணியரும் பொன் னுக்கு சிகரானவரே! பொன் நம் முடைய கண்களை மயக்குவதனாலே சின்றுவிடவில்லை. அது நம் கருத்தையும் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றது. அதனுடைய விலையும், யதிப் புமீ நம்மை அதற்கு அடிமையாக்குவிடுவன. அவ்வாறு பெண்களும் அங்கு மிக்கவராய்க் காணப்படுவதால், ஆண்கள் அவர் வயமாகின்றனர். இக்காரணம் பற்றி இவர்களை மாதர் என்றும் அழைக்கின்றோம். இவ்விரு ஆயல்புகளையும் கருதியே புலவர் பெண்களுக்குப் பொன்னை உவமம் காட்டி யிருக்கின்றனர். தத்துவ நூல்கள் பெண்களும் பொன் னும் ஒரே தன்மையன என்றும், அவையிரண்டும் புறக்கணிக்கத்தக்கன என்றும் கூறுவது இவ்விரு ஆயல்புகளைக் கருதியோம்!

பெண்களுடைய சாயலுக்குப் பூங்கொடியை உவமமயாகக் காட்டுவதும் மிகப் பழமையான வழக்கமீ! கொடி

மிகவும் மேல்வியது. இளங்காற்று வீசினாலும் அது அசையும். பெண்கள் சாயலும் அவ்வளவு மென்மையுடையதே! இதனை ‘இறுமென் சாயல்’ என்று இளங்கோ பின்னர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பார்ப்பவர் கண்களுக்கு எப்பொழுது ‘ஒடிந்துவிடுமோ’ என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டும் தன்மையுடையது மகளிர் மென்சாயல். அது ஒடியாமல் இருப்பது வியப்பேயன்றே? பெண்கள் நடக்கும்பொழுது அவர்கள் உடல்கள் துவண்டி அசைதல், பூங்கொடி மென்காற்றில் அசைவதனை நமக்கு கிணறுட்டும். எனவே இந்த உவமையையும் சங்கப் புலவர் அனைவரும் கையாண்டிருக்கின்றனர். பெண்களுடைய ஒளி, சாயல் என்ற இரண்டினையும் ஒருசேரக் குறிப்பிட விரும்பும் புலவர் பொற்கொடியை உவமையாகக் காட்டுவர். அடிகள் மாநாய்கள் மகளை,

ஸகவான் கொடியன்னால் ஸாராருண்(டு) அகவையாள்

என்று அறிமுகப்படுத்தி வைந்திருக்கின்றார். ஸகை என்ற சொல் பொன்னைக் குறிப்பிடும். வாண் என்ற அடை மொழி உயர்வு, சிறப்பு என்ற பொருள்களைப் பயக்கும். அது தொழில் மாட்சியைப் புலப்படுத்த வந்தது என்று ஏற்றுக்கொண்டு, ‘பொன்னல் தொழில் மாட்சிமைப்படச் செய்யப்பெற்ற கொடி’ எனப் பொருள் காணலாம்.

அடியார்க்கு நல்லார் பொன்னையும், கொடியையும் பிரித்துப் பொருள் கூறியிருக்கின்றார். ‘பொன்மெய், வான் வல்லி’ என்பது அவர் தரும் விளக்கம். இதனால் அவள் மேனி பொன்னைப்போல் ஒளியுடையது, அவள் சாயல் ‘கற்பகவல்லி’யைப்போல் கவிஞரும், குணமும் உடையது என்று விளங்குகின்றது. இவ்வாறு பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுவதே இங்குப் பொருத்தமானதாகும்! இளங்கோ வடிகள் மிகப்பழைய உவமைகளையே கையாண்டிருக்கின்

ரூர். எணினும் அவற்றைப் புத்தம் புதிய பொருள்களைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றலுடையனவாகப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். பொன்னையும், கொடியையும் தனித்தனியாக அவனுக்கு உவமை கொள்ள வேண்டும் என்று நமக்குணர்த்த அவர் அவற்றினிடையே புகுத்தியுள்ள அடைமொழி உதவுகின்றது. எனவே அடியார்க்கு நல்லார் இப்பகுதிக்குக் கூறியிருக்கும் உரை அடிகள் கருத்தை உணர்ந்து கூறிய விளக்கமே எனத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

பொன் உயிரற்ற பொருளையாம்! எணினும் அதனுடைய பண்பு மிக உயர்ந்தது! அதனைச் சூடேற்றினே மானுல், அது ஒளிமிக்கதாய் விளங்கும். தன்னைச் சூட்டும், தட்டியும் துன்பப்படுத்துபவர்களுக்கு அது ஒளிமிக்க அணிகலனைய் மாறிப் பயன் தருகின்றது. இன்னு செய்வார்க்கும் இனியவே செய்யும் அதனுடையசால்பு, நம்மில் எத்தனை பேருக்கு இருக்கின்றது! இத்தகைய வியக்கத்தக்க பண்பினையுடைய பொன்னைப் போலவே மாநாய்கள் மகனும் தலைக்குத் துன்பத்தையே தந்த தன் கணவனுக்குப் பரவு காட்டுவதனைக் காண்கின்றோம்.

கடுங்கத்திர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர் வாடித்
தன்துயர் கானுத் தகைசால் பூங்கொடி.

(15 : 139-1)

மதுரைக்கு நடந்து செல்லும் காலத்தில் அவனுடன் வழி நடந்து சென்ற கவுந்தியடிகள் மாநாய்கள் மகளை இவ்வாறு கூறி, மதுரை ஆயர் சேரியைச் சேர்ந்த மாதாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றார். பொன்னினிடத்து இயல்பாய்க் குடிகொண்டிருக்கும் இவ்வுயர்க்கத் பண்பு நம் கதைத் தலைவியினிடத்தும் இயல்பாய் அமைந்திருக்கின்றது.

மென்மைத் தன்மையும், அசையும் இயல்பும் பெண் னுக்கும் பூங்கொடிக்கும் உள்ள பொதுப் பண்புகள் என்று சங்கப் புலவர் கருதியிருந்தனர்; பெண்ணைக் கொடியாகக் காட்டினர். ஆனால் அடிகளோ பூங்கொடியின் குண மேம்பாட்டினையும் கருத்திற் கொண்டே, அதனை உவமையாகக் கொண்டிருக்கின்றார்! பூங்கொடி தான் பற்றிக் கோடாகக் கொண்டு வளரும் கொழுகொம்போ, செடியோ, மரமோ அழிவெப்தும் காலத்தில் தானும் அழிந்துவிடும். பூங்கொடி ஓரநிலேவுடைய உயிர்தான்! எனினும் என்ன? அதனிடம் காணப்படும் செய்ந்தன்றியறி தலாகிய இப்பண்பு உயிர்களுள் தலைமை யுடையவர் என்று தருக்கித் திரியும் நம்மில் எவரிடத்துக் காணக் கூடும்? பூங்கொடியினைப் போலவே மாநாய்கள் மகளும், தன் கணவன் இறந்தவுடன், தானும் தன்னுயிறாப் போக்கிக் கொண்டுவிட்டாள்!

மாநாய்கள் மகளை, மதுரை ஆயர் சேரியில், அவள்கணவன்

பொன்னே! கொடியே! புளைபூங் கோதாய்! (16:89, 90)
 என்று பாராட்டிப் பேசியதாக அடிகள் கூறியிருக்கின்றார். அவள் பொன்னையும், கொடியையும் பெரிதும் ஒத்திருந்ததன் அறிந்து கொண்டுவிட்டோம். அவள் புளைபூங்கோதையாக இருந்தது எவ்வாறு? மலர்மாலை அழுகுடன் மணத்தையும் பயக்கும் மாண்புடையது. அதனை மக்கள் விரும்பிச் சூடிக்கொள்ளுகின்றனர். இதனால் அவர்கள் தோற்றம் பொலிவினைப் பெறுகின்றது. அவர்கள் மணமுடையவர்களாகவும் ஆகின்றனர். இவ்வாறு தமக்குப் பெரிதும் உதவும் பூங்கோதையை மக்கள் எவ்வாறு பாராட்டுகின்றனர்? மலர்கள் வாடியவுடன், அதனைக் கழற்றிக் குப்பையில் எறந்துவிடுகின்றனர். உயிரினத்

துக்குத் தலையாயவராய் விளங்கும் மக்களுடைய தலைகளின் மீது இருந்த ஏற்றம் என்ன? இப்பொழுது நாற்றம் மிக்க குப்பையில் புரஞ்சு ஸ்லீ எங்கே! தமக்கு இக்கதி நேரும் என்று மலர்மாலைகள் சற்றேற்றும் சினைத்துப் பார்க்கின்றனவா! இல்லையே? மக்கள் தம்மைத் தம் தலைகளின் மீது வைத்துக் கொள்ளுகின்றனரே என்பதனை மட்டும் அவை சினைவில் இருத்திக்கொள்ளுகின்றன. தம்மைச் சூடிக் கொள்ளுபவர்களுக்கு அழகினையும், மணத்தையும் தருகின்றன. மாநாய்கள் மகளிடத்தும் இத்தகைய பண்பு சிறந்து தோன்றுகின்றது. அவளுக்கு அவளுடைய கணவனுல் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் கணக்கில் அடங்கா. எனினும் அவள் அவற்றுள் எதனையும் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் தன்னை மணஞ்செய்துகொண்ட அணிமையில் பாராட்டியதனையீ அவள் சினைவில் இருத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கொலையுண்ட பின்னர், உடனே தன் நூயிரைப் போக்கிக்கொள்ளாமல், அவனுக்கு நேர்ந்து விட்ட பழியைப் போக்கிய பள்ளனரே உயிர் கீத்தாள்! அவளைப் பூங்கோதையாகக் குறிப்பிட்டது எவ்வளவு பொருட்செறிவுடையது!

இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தில் கதைத் தலைவியின் குணமாண்புகளை விரிவாகப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். அவற்றை அவள் கணவன் கூற்றாக ஒருசேரத்திரட்டிக் கூறியும் இருக்கின்றார். இங்கு, பின்னர்த் தாம் விரிவாக விளக்கப் போகும் அவள் பண்புகளைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். இதனை நாம் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள அவர் பொன்னுக்கும், கொடிக்கும் இடையே புகுத்தியுள்ள வான் என்ற அடைமொழி பயன்படுகின்றது. இவ்வாறு பின்னர் விவரிக்கப் போவதனை முன்கூட்டிக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்துவது பெரும்புலவர்

அனைவரும் கையாளும் ஓர் உத்தியோ! இது நாடக முறையில் இயற்ற நால்களுக்கு இன்றியமையாத ஒரு பண்பு எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்நோக்கத்தை உடையவராகவே அடிகள் இங்குக் கதைத் தலைவிக்குப் பொன்னையும் கொடியையும் உவமை காட்டியிருக்கின்றார் என்று எப்படித் துணிந்து கூறலாய்? அவர் கருதாது கூறியிருந்திருப்பினும், நாம் கருதிக்கொள்வது ஏற்புடையதே யாகும்! அவர் கருதியே இவ்வுவமைகளைக் கையாண்டிருக்கின்றார் என்று ஒரளவு தணிந்து கூறவும் இடம் இருக்கின்றது!

‘வான்கொடி’ என்பதன்கண் வரும் ‘வான்’ என்ற அடைமொழி இவ்விடத்திற்கு ஏற்ற சொல் அன்று. இங்குக் கொடியின் தகுதியை அடிகள் உணர்த்த வேண்டும். வான் என்பது பெரும்பாலும் விண்ணையும், விண்ணு வகையும் குறிப்பிடும். இப் பொருளைக்கொண்டு அதனை உயர்வைக் காட்டும் அடைமொழியாகப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. ஆனால் பூங்கொடிக்கு அழகு மிகுதியைக் கூறலாமேயன்று ‘உயர்வு’ என்ற பண்பினை எவ்வாறு ஏற்புடையதாகக் கொள்ளலாய்? அடிகள் இக்காப்பியத்தின் இறுதியில் தம் கதைத் தலைவியை,

எந்திறம் உடைத்த இமையோர் இளங்கொடி

(30 : 183)

என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இதனால் கதைத் தொடக்கத்தில் இளங்கொடியாக இருந்தவள், அதன் இறுதியில் இமையோர் நாட்டின் இளங்கொடியாக உயர்ந்து விட்டமை விளங்குகின்றது. இதனை இவ்விடத்திலேயே குறிப்பிட வேண்டும் என்றே அடிகள் வான் என்ற அடைமொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார் எனக் கருதுவது இயல்புடையதேயன்றோ?

பின்னர், தம் கதைத் தலைவியைப் பூங்கோதையாகவும், நாணின் பாவையாகவும், நீணில விளக்காகவும், கற்பின் கொழுந்தாகவும், பொற்பின் செல்வியாகவும் அடிகள் குறியிருப்பனவற்றை இங்கு அவர் ஏன் குறிப்பிட வில்லை? இவற்றை அடிகள் இவளைக் கதைத் தலைவியாக அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கும் பகுதியில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் பூங்கோதையாக இவள் விளங்கியதனை மட்டும் குறிப்பிட வில்லை. இதனைக் குறிப்பிடாது விட்டிருப்பதே அடிகள் பிறவற்றைக் கருதிக் குறிப்பிடதனை நம்மை விளங்கிக் கொள்ளச் செய்கின்றது. பூங்கோதை மக்களுக்குப் பயன்படுவது இயல்லேபெயனிறும் அது அவ்வாறு செய்ய நம்மை ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக் கொள்ளும்படி அடிகள் தூண்டியிருக்கின்றார் அல்லவா? அதனைப் போலவே இக் கதைத் தலைவியும் பூங்கோதையின் இயல்பினை யுடையவளாய் இருப்பதற்கும் ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டோம். அது அவள் மனம் செய்து கொண்ட பின்னரே சிகழக் கூடியது. எனவே அதனை இவ்விடத்தில், கதைத் தலைவியைச் சிறுபெண்ணுக அறிமுகப்படுத்தும் இவ்விடத்தில் கூறுவது எவ்வாறு பொருத்தமுடைய செயலாகும்? நாணின் பாவாய் என்பது ஸெங்கப் பிற கூறுபாடுகளைன்றதையும் அடிகள் அடுத்த பகுதியில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்! பெண்கள் நாணமுடையவராய் இருப்பதனை வற்புறுத்திக் கூறவும் வேண்டுமோ?

3. குலக்கொம்பர்

மாகவான் ஸிகர் வண்கை மாநாய்களை முதலிற் கண்டோம். அதன்பின், சுகைவான் கொடியன்னளின் இயல்புகளைத் தெரிந்து கொண்டோம். இவர்கள் இருவரை

டையே இருக்த தொடர்பு என்ன? தகப்பனும் மகனும் என்பதுதான் நமக்குத் தெரிகின்றதே! அடிகள் இதனைக் குறிப்பிட்டிருக்கும் முறை இன்னும் ஒரு பொருளீஸும் உணர்த்தும் ஆற்றலுடையதாய் இருக்கின்றது. ஈகவான் கொடியன்னாள் மாநாய்களுடைய குலக்கொம்பர் என்பது அடிகள் கருத்து. கொம்பர் என்பது கொம்பு என்ற சொல் லின் திரிந்த வடிவையன்றி வேறன்று. இவ்வாறு திரிந்து வருவனவற்றை இலக்கண நூல்கள் போலி என்று கூறும். போல வருவது போலி. வண்டிகளைக் குறிப்பிடும் சுரும்பு என்ற சொல், பாடல்களில் சுரும்பர் எனத் திரிந்து வரும். கொம்பர் என்பதும் இவ்வாறு வந்ததே. பின்னர் வேட்டுவ வரியிலும் அடிகள் ‘கொம்பர் நல்லில வங்கள் குவிந்தன’ என்று இச்சொல்லின் திரிந்த வடிவைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்!

கொம்பர் என்ற சொல் பூக்கள் மலிந்துள்ள கொடியின் ஒரு பகுதியை-துண்டினை-க் குறிப்பிடும்படிச் சங்கப் பாடல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ‘சிறுவீ மூல்லைக் கொம்பு’ (குறுங்:348) என்ற பகுதியில் மூல்லைக் கொடியின் ஒரு பகுதியை இச் சொல் குறிப்பிடுவதனைக் காண்கிறோம்.

ஆடையசைய அணியசையத் தானசையும்
வாடை யுளர் கொம்பர் போனம்,

(பரி : 21 : 62,3)

இப்பகுதியில் வாடைக் காற்றினால் அசைந்தாடும் பூக்கள் கிறைந்த பூங்கொடியின் ஒரு பகுதி, ஆடையணிகலன்கள் அசையும்படி இயங்கும் பெண்களுக்கு உவமையாகக் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றது. எனவே கொம்பர் என்பது கொடியினைப் போலவே பெண்களுக்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். இம் முறையில் பொருள்கொள்ளும்படி, ‘குலக்கொம்பர்’ என்ற

அடிகளீன் குறிப்பு அமைக்கிறக்கவில்லை என்பது அடியார்க்கு நல்லார் கருத்து. அவர் 'மாநாய்கன் குலத்தில் தோன்றிய கொம்பும், கொடியும் ஓால்வாள்' என்று உரை கூறியிருக்கின்றார். கொம்பு, கொடியே யெனின், அதனை இரண்டு முறை அடுத்துக் குறிப்பிடக் காரணமென்ன? அடிகள் பொன், கொடி என்பனவற்றைச் சங்கப்புவரிடமிருந்து பெற்றுரேயெனிறும், அவற்றைப் பொருட் செறிவுடையனவாக்கி அதன் பின்னரே பயன் படுத்தி யிருக்கின்றார். அவ்வாறை பழம் பாடல்கள் பெண்களைக் கொப்பனையார் என்று குறிப்பிடும் உவமையையே, அடிகள் இங்கு வேறு ஒரு பொருள் தோன்றும்படிப் பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். கொடிக்கு முன்னர்க் கொம்பினைக் குறிப்பிட்டிருப்பதும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

இளங்கோவடிகள் இங்குக் கொடியுடன் கொம்பினைச் சேர்த்துக் கூறியிருக்கின்றார். இதனால் கொடியும் பெண்ணும் நாம் இதுவரை காணுத இன்னொரு பொதுப் பண்பினையும் உடையவராய் இருத்தல் விளங்குகின்றது. கொடி தானே தழைத்து வளர முடியாது. அதுவளர ஒரு கொழுவகொம்பு இன்றியமையாது வேண்டும். பாரி முல்கைக்குத் தேர் ஈந்தது இதனுலையே இளங்கோவடிகள் காலத்தில் ஒரு பெண் தானே தனித்து வாழ்தல் என்பது கருதிப் பார்க்கவும் இயலாத செயல். எனவே கொடி தழைக்க ஒரு கொம்பு தேவையாய் இருத்தலைப் போல் ஒரு பெண் வாழ்வதற்கு ஒரு கணவன் இன்றியமையாதவனும் இருக்கின்றன. கொடி கொம்பினைப் பற்றிப் படர்ந்து, பூக்களை ஈன்று, தான் மணமும் அழகும் பெற்றுப் பொலி வதனாலும் தன்னை வாழ வைத்த கொம்பினையும் பொலி வுடைய தாக்குகின்றது. அவ்வாறை ஒரு பெண்ணும் ஒரு கணவனுடு கூடி இல்லறம் நடத்தி, மக்களைப் பற்றுத் தான் சிறைந்த வாழ்க்கையைப் பெற்றவளாய் விளங்குவ

தனேடு, கன் துணையும் மசீஷித்து இன்புறச் செய் கின்றார். பெண் தான் பெற்ற மக்களைப் புகுந்த குடிக்கு உரிமையாக்கிவிடுதலைப் போலவே கொடியும் தான் சுனும் அரும்புகளைத் தண்ணை விரும்புபவர்க்கு அளித்து விடுகின்றது. எனவே எவ்வகையிலும் கொடியும், பெண் ஒனும் ஒத்திருப்பதனைக் காண்கின்றோம். இக் கொடியைப் பெண்ணாகக் கருதும்பொழுது, அது படரத் துளையாய் இருக்கும் கொம்பினை அவள் வாழ உதவிய கணவனுக்கக் கருதுவது பொருத்தமுடையதே யங்கிறது? அடிகள் இங்கு மாநாய்க்கன் மகளைக் கொடியாகக் கூறிய தனேடு, கொம்பாகவும் கருதி யிருப்பது ஏன்?

மாகவான் மகளைக் கொடியென்று கூறியது இயல் புடையது; பொருத்தமுடையது; தகுதி சிறந்தது. இவ் வுவகமையைக் கையாள்வதற்கு முன்னர் அடிகள் அவளைக் கொம்பாகக் காட்டி யிருக்கின்றார். எனவே மாநாய்க னுக்கு இவளையல்லாமல், வேறு மக்கள் இல்லை என்று விளங்குகின்றது. அவன் தன் குலம் தழைக்கவும் இவளையே நம்பி யிருந்தான். அதனால்தான் அதனைச் சிறப்பித்துக் கூற, அடிகள் அவள் கொம்பாக விருந்த மையை முதலிற் கூறியிருக்கின்றார். ‘மாநாய்க்கனுடைய குலத்திற் ரேன்றிய கொம்புங் கொடியும் போல்வாள்’ என்று விளக்கிய அடியார்க்கு நல்லார் இக்கருத்தை யுணர்ந்து கூறியிருக்கின்றார் என்பது உண்மையே; மிகையாகாது. இவ்வாறு ஒரு சொல்லைக்கொண்டு பல பொருள் களை உணர்ந்தும் உத்தியை அடிகள் பெரிதும் விரும்பிப் பல இடங்களில் கையாண் டிருக்கின்றார். மாநாய்க்கன் இவளிடத்தில் எத்தகைய அன்பு செலுத்தியிருக்க வேண்டும்! தான் பெற்ற மகனேயல்லாமல், இவள் அவன் குலத் தைத் தழைக்க வைப்பவளாகவும் இருந்தானோ! இக் காப்பியத் தலைவி ‘நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்’ என்பதனை அடிகள் நன்கு புலப்படுத்தி விட்டார்.

ஒரு மா மணி

1. குணக் குன்று

பிறர் எல்லாரையும் விடக் தாம் எள்ளளவாவது மேம்பட்டவர் என்று எடுத்துக் காட்டிக்கொள்ள விரும்புவது மக்களுடைய அடிப்படைப் பண்பு. இது உலகில் எல்லாரிடத்தும் தவறுது காணப்படும். இதுவே மக்களை வாழ வைக்கின்றது; உழைக்கத் தூண்டுகின்றது. இப்பண்பின் பிடிக்குள் அகப்பராதவர்கள் பித்தேறியவராய் இருப்பர்; இல்லையேல் பண்பாடு மிக்கவராய் இருப்பர். தம்மைப் பிறர் போற்ற வேண்டும் என விரும்புவது மக்களுக்குள்ள விரும்பத்தக்க நற்பண்பே. ஆனால் அப்பண்பின் பிடிப்பில் சிக்கி அதற்கு அடிமையாக மாறிவிடின் மக்கள்தாம் விரும்பும் பயணிப் பெருதொழிலர். தம்முடைய உயர்வைப் பெரிதாகக் காட்டவேண்டும் என்ற காரணத்துக் காக ஒருசிலர் பிறருடையை குணநலங்களைக் குறைத்துக் கூறுவதனையும் காண்கின்றோம் இவர்களுடைய போக்கு தவறுன்று; கண்டிக்கத் தக்கது. நாம் இத்தகையவரைக் கண்டிக்கக் கூடியங்குவது இல்லை. எனினும் இவர்களோடு பழகுவதனை சிறுத்தி விடுகின்றோமா? அல்லது இவர்களை ஒதுக்கி விடுவதனை விரும்புகின்றோமா? இல்லையே! இவர்களிடம் காணப்படும் குறை மனித இயற்கையின் விளைவே எனக் கருதி இவர்களை நாம் மன்னித்து விடுகின்றோம். இவ்வளவு எளிதாக நாம் இவர்கள் செயல்களை மறந்து மன்னிப்பதற்குத் தகுந்த காரணம் இல்லாமல் இல்லை. வெளிப்பட்டுக் காணுவிடினும் நம் அடிமனத்தேனும் இப்பண்பு மறைந்து வாழ்வதனை நாம் நன்

கறிவோம். இதுவே பிறரை வேண்டுமென்றே குறை கூறுபவர்கள் செயலையும் நம்மைப் பொறுத்துக்கொள்ளச் செய்கின்றது.

இப்பண்பு சிறிதும் இல்லாதவரும் இவ்வுலகில் இருக்கக் கூடுமா? இருக்க முடியாது. ஆனால் இதன் பிடிப்பி னின்றும் தம்மை ஒரளவு விடுவித்துக் கொண்டவர் பலரைக் காணக்கூடும். இவர்களே பண்பாடு மிக்கவர்கள்; மனிதத் தன்மையுடையவர்கள்; அன்பும், அநுஞ்சும் பெற்ற வர்கள். புகழை விரும்புதல் என்ற இப்பண்பு நல்லியல் புடையலீத; எனினும் இதன் பிடிப்பை இறுகவிடுவது நமக்குத் துன்பத்தைத் தரும்; பழியைப் பயக்கும். இளங் கோவடிகள் இப்பண்டினப் பற்றித் தெரிக்குவோள்ளாத வராய் இருக்கிறுக்கக் கூடுமா? இருந்தும் அவர் புகார் கரத்துப் பெண்கள் தம் கதைத் தலைவிழைப் போற்றினர் என்று கூறியிருக்கின்றார். அப்பெண்கள் மாநாய்கள் மகனுடைய அழகினை வியந்து பாராட்டியதாகக் கூறியிருப்பது நம்மை வியப்புட்டும் வல்லமையுடையதாய் விளங்குகின்றது.

போதிலார் திருவினூன் புகழுடை வடிவென்றும்
தீதிலா வடமீனின் திறயவள் திறமன்றும்
மாதரார் தொழுநூரத்த வயங்கிப் பெருங்கு ணத்துக்
காதலாள்; பெயர்மங்ஞும் கண்ணகிரியன் பாளம் ஸ்தீனு.

போது என்ற சொல் இங்குத் தாமரை மலரினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதன்மீது பொருக்கியிருப்பவள் திருமகள், வடமீன் என்றது அருந்தத்தியைக் குறிப்பிடும். ‘இவள் வட வழகில் இலக்குமி, ஆற்றலில் அருந்ததி என்று புகார்ப் பெண்கள் போற்றித் தொழும் நற்குணங்களைப் பெரிதும்

விரும்பியவள்! இளங்கோவடிகள் தம் கதைக் தலைவியை அறிமுகப் படுத்தியிருக்கும் பகுதியின் திரண்ட பொருள் இதுவே!

புகார் ஈரத்துப் பெண்கள் தம்முள் ஒருத்தியைப் போற்றினர், வணங்கினர் என்று அடிகள் கூறியிருத்தலால், அப்பெண்களுடைய பண்பாடு நமக்கு விளக்கமடைகின்றது. அவர்களுடைய தண்மாட்சி வியக்கத்தச்ச அளவுடையதாய் இருக்கவேண்டும்! இல்லையேல் பெண்கள், தம் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தியின் அழகை வியந்து பாராட்டுவார்களா? பாராட்டியதாக மட்டும் அடிகள் கூறி யிருக்கவில்லையே! அவர்கள் தம் கதைத் தலைவியை வணங்கியதாகவும் அல்லவா கூறியிருக்கின்றார்! எனவே, புகார்ப் பெண்கள் மக்களுள் மிக உயர்ந்தோர் என்பதில் ஒயும் இருக்குமோ? நம்மால் பின்பற்ற எளிதல்லாத அளவுக்குத் தம் பண்பாட்டில் சிறந்த சிலையைப் பெற்றிருந்தனர் புகார்ப் பெண்கள். அவர்களால் வணங்கிப் போற்றப்பட்ட கதைத் தலைவியின் சிலை இன்னும் எவ்வளவு உயர்ந்ததாய் இருக்க வேண்டும்? அவளுடைய குண மேம்பாட்டின் எல்லை நம் கருத்திற்கும் எட்டாத அளவுடையதாய் இருக்கும் போலும்! ஒரு கவிஞர் தன் ஒட்டைய கதைத் தலைவியை இன்னும் உயர்ந்தவளாகக் காட்டக் கூடுமா?

நமக்குப் புலப்பட்டுள்ள இக்கருத்தைத் தோற்று விக்க இளங்கோவடிகள் விரும்பியிருக்கவில்லை! உண்மையில் இதற்கு நேர் எதிரான கருத்துடையவராகவே அவர் அப்பகுதியை அமைத்திருக்கின்றார். தற்பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளுவது மக்களுடைய அடிப்படைப் பண்பு என இப்பொழுதுதானே கண்டோம்? அப்பண்புக்கு நாம் மட்டும் விதி விலக்காக இருக்கக் கூடுமா? சிலப்பதிகாரக்

கதையை நாம் எழுதியிருந்தால் என்ன கூறியிருக்கிறார்ப் போமோ. அதனையே அடிகளும் தெளிவித்திருக்கின்றார் என்று எண்ணிக் கொண்டுவிட்டோம்! இது நம்முடைய அறிவாற்றல்களில் நமக்குள்ள நம்பிக்கையை வெளிக் காட்டுகின்றது. அடிகளுடைய அறிவாற்றல்களையல்லவா நாம் காண முற்படவேண்டும்? நம்மை மறக்கும் வரை நாம் அடிகளை எப்படி அறிந்துகொள்ளக் கூடும்?

நாம் பொருள் செய்துகொண்ட முறை புகார்ப் பெண்களின் பண்பு மேய்பாட்டை வியந்து பாராட்டும் எல்லையுடன் சின்றுவிட்டது. இப்பகுதியில் அடிகள் தம் கதைத்தலைவியையல்லவா அறிமுகப் படுத்தியிருக்கின்றார் நாம் உரை செய்துகொண்ட வகையில், இக்கதைத் தலைவியின் கிளை புகார்ப் பெண்களின் பண்பு மேம்பாட்டை அடித்தளமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் உயர்ந்தவர்களேயானால் அவன் அவர்களினும் உயர்ந்தவனே! அவ்வாரூயின் இக் காப்பியத் தலைவிக்குத் தனக்கெனத் தனிச்சிறப்பு எதுவும் இல்லைபோலும்! இளங்கோவடிகள் தம் கதைக்குத் தலைவியாகத் தெளிந்துகூடுத்தவளைப் பிறரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளாகக் குறிப்பிட்டிருப் பாரா? புகார்ப் பெண்களுடைய கிலைதான் எத்தகையது!

புகார் நகரம் இயற்கைவளம் மிக்கது; வாணிகத்தில் ஒங்கியது. உலகத்தினரை உண்ணுட்டிக் காக்கும் செல்வச் சிறப்பினைப் பெற்றது. போகம் பயப்படில் அது தன்னிகரற்றது. அங்கரத்தின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து அறிய, அதனிடத்து வாழும் மக்களின் பண்புகளை நாம் ஓரளவு விளங்கிக் கொள்ளலாமன்றோ? உழைத்துப் பெறத் தேவையே யில்லாத வாழ்க்கை வசதிகள் மலிந்த நகரம் உயர்ந்த பண்புகளை வளர்க்கத்தக்க இயல்புடையதாய் இருக்கக் கூடுமா? பணத்திலும் போகத்திலும் அமிழ்ந்து

கிடப்பவர் பிறரைப்பற்றி என்ன ஒருப்படுவாரா? அவர்கள் பிறர் குணங்களைக் காணத்தக்க பொறுமையுடைய வராய் இருப்பார்களா? கண்டபின்னும் அவற்றைப் பாராட்டிப் பேசும் பண்புடையவராய் இருப்பார்களா? அவர்கள் கதைத் தலைவியை வியந்து வணங்கினர் ஏன்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதேயாமோ? நாம் காப்பியத் தலைவியின் மாண்பினைக் கொண்டு கட்டிய கோட்டை அடித்தளமேயில்லாத கற்பனைக் கோட்டையாகி விட்டதே! அது எப்படி உண்மையாய் இருக்கக்கூடும்? ஆனால் அடிகள் அவ்வாறு கூறியிருக்கின்றுரோ! அவரன்தீரு நம்மை அவ்வாறு கருதிக்கொள்ளத் தூண்டியிருக்கின்றார்!

நாம் பொருள் காணவேண்டிய பகுதி கதைத் தலைவியின் அறிமுகம். இனங்கொவடிகள் இப் பகுதியில் தம் கதைத் தலைவியைப் பற்றி மட்டுமே குறிப்பிட டிருக்க வேண்டும்? எனவே அவளை அறிந்து கொள்வதற்கல்லவா நாம் முயல் வேண்டும்? அதனை விட்டுவிட்டு புகார்ப் பெண்களின் பண்பாராய்ச்சியில் இறங்கி விட்டோமே! அவர்களைப் பற்றிய அக்கறை நமக்கு எதற்கு? அவர்களைப் பண்புடையவர் என்று கருதியதே நம்மை இப்பாடுபடுத்தி விட்டதே! இன்னும் சற்று ஆழமாக அவர்கள் பண்பாடு களை நுனித்தாராயப் புகுந்தால் நம் கதி என்னுகுமோ! இனியேறும் அவர்களைப் பற்றிக் கருதுவதனை விட்டுக் கொத்த தலைவியை அறிந்துகொள்ள முற்படுவோம்! ஆனால் அடிகள் நம்மை நம் இச்சைப்படி செய்யவிட மாட்டார் போல் இருக்கின்றதே! அவரை இப்பகுதியில் புகார்ப் பெண்களுடைய பண்பாட்டினைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றாரன்தோ? அப்படியிருக்க அதனை நாம் எப்படிப் புறக்கணித்து விடக் கூடும்? அடிகளை அவர்கள் தம் கதைத் தலைவியைப் பாராட்டியதாகக் கூறியிருக்கின்றாரோ! மீண்டும் பழைய சிலைக்கே வந்து விட்டோம்! அடியார்க்கு நல்

வார் இப்பகுதியை எவ்வாறு விளக்கி யிருக்கின்றார் என்று காண்போம். அடி நாம் இதுகாறும் அவர் உரையையே விளங்கிக் கொள்ள முற்பட்டிருக்கின்றோம்!

‘உலகின் மாதரார் தன்னைத் தொழுத்தும்படி விளங்கிய பெருங் குணங்களைக் காதவிப்பவள்’ என்பது அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருக்கும் உரை. இங்கு அவர் தன்னை என்ற சொல்லை நமசுகுத் தெளிவினை உண்டாக கப் புதுத்தியிருக்கின்றார்; ஏனெனில் அதற்கு ஏற்ற சொல் மூலப் பகுதியில் காணப்படவில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் விரும்பியதற்கு நேர்மாறுக, அவர் நமசுகுத் தெளி வினை உண்டாக்கப் புதுத்திய சொல்லை, நம்மைப் பெருங் கலக்கத்தைக் கொள்ளச் செய்துவிட்டது. நம்மைக் குழப்பியிட்ட அச் சொல்லை நீக்கிவிட்டு, அடியார்க்கு நல் லார் உரையைப் படித்துப் பார்ப்போம்! ‘உலகின் மாதரார் தொழுத்தும்படி விளங்கிய பெருங் குணங்களைக் காதவிப்பவள்’ என்று சொல்லுமிறது அவ் வுரைப்பகுதி. இதுவன்றே செம்மையான உரை! இப்பொழுது புகார்ப் பெண்கள் போற்றி வணங்கியது நற்குணங்களையே யன்றி கதைத் தலைவியை அன்று என்று விளங்குகின்றதல்லவா? இதுதான் உண்மையான உரையாக இருக்கக்கூடும்! அப் பெண்களின் தற்பெருமை யுணர்ச்சிக்குக் கேடு பயக்காத உரை இது! அரும்பதவுரையும் இதனையே வற்புறுத்துகின்றது!

நற்குணங்களை வியந்து பாராட்டாதவரும் இங்கானிலத்தல் இருப்பரோ? புகார்ப் பெண்கள் அவற்றைப் போற்றியதனால் வணங்கவும் வணங்கினர் என அடிகள் கூறுவது மிகவும் ஏற்புடையதே! இது மிகைபடக் கூறலாக ஆகாது! ஏனெனில் அப்பெண்கள் இயல்பான செயலையே செய்தனர். அடிகளுடைய கதைத் தலைவி

என்ன செய்தாளோ அதனையே அவர்களும் செய்தனர். இதனால் அவள் அவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாய் அமைந்தாள் என்று புலப்படுகின்றதல்லவா? கதைத் தலைவி தன் நகரத்தில் இருங்க பிற பெண்களிலும் உயர்ந்தவள் என்று இப்பொழுது கூறத் தயங்க வேண்டியதில்லை. அவளுடைய பெருமையின் அளவு இவ்வளவே தானே? இல்லை. இல்லை. இப்பொழுதுதான் நாம் அடிகள் கருத்தைப் புலப் படுத்திக் கொள்ளத் தலைப்பட்டிருக்கின்றோம். அதனை முற்றிலும் உணர்ந்து கொண்டோமானால், அவருடைய கதைத் தலைவியின் பெருமை இமய மலையிலும் மிகப் பெரிது என்று தெரிந்து கொள்ளுவோம்.

புகார்ப் பெண்கள் உற்குணங்களை விரும்பிப் போற்றியதனேடு வணங்கவும் வணங்கினர் என்றது ஏன்? இதனை அடிகள் வெளிப்படையாகக் கூறித்தான் நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமா? மக்கள் நற்செயல்களை வியப்பது ஏன்? தம்மைப் பிறர் பாராட்ட வேண்டுமென்றே யன்றே? புகார்ப் பெண்களும் அதனையே விரும்பினர். தம்மிடம் தாம் பாராட்டும் குணங்கள் இருக்கும் போலும் எனப் பிறர் கருத்துத் தம்மைப் பாராட்ட வேண்டும் என்ற விருப்பமே அப்பெண்களை நற்குணங்களைப் போற்றி வணங்கச் செய்தது! இது மக்கள் இயல்புக்கு ஏற்ற நடத்தையே! இப்பொழுது நாம் காண்பதல்லவா செம்மையான உரை! மக்கட் பண்பினை ஓட்டிச் செல்லும் மாண்புடைய உரை!

‘வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலான்—விளங்கிய பெருங் குணத்தால் காதலித்தவள்’ என்பது அரும்பத வரை யாசிரியர் கூறும் உரை. இவர் கருத்தின்படி மாநாய்கள் மகள் எதனையும் விரும்பவில்லை; செய்யவும் இல்லை. எதனையும் விரும்பாமலிருப்பதே ஏற்றம் தரும் எனத் தத்துவ நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன வன்றே?

நல்லனவே யாயினும் விரும்பிச் செய்வன, நம்மைப் பிறப்பு இறப்புகளின் பிடிக்குள் அகப்படுத்தும் நல்லினையாக மாறும். இக்காப்பியத் தலைவி தன்னைப் பிறப்பு இறப்புகளினின்றும் விடுவித்துக் கொண்டவள் என்பதனை இங்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட, அரும்பதவரை காரர் இவ்வாறு உரை கூறினார் போலும்! இக்காப்பியத் தலைவி தத்துவ நூல்களின் முடிபுகளைக் கண்டுணர்ந்தவள் போலும் பாராட்டுதல்களைப் பெறத் தகுதியுடையவளே அவள்! புகாரப் பெண்கள் போற்றித் தொழுத் நற்குணங்கள் அனைத்தும் ஒன்று கூடின; தம்மை இவ்வுலகில் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பின; மாநாய்கன் மகளிடத்துச் சென்று சேருவதே தம்மை நன்கு வெளிப்படுத்திக் கொள்ளத் தகுதியான வழி என்று உணர்ந்தன; அவளிடம் சென்று குடியேறின. இதனால் இக்கதைத் தலைவி நற்குணங்கள் அனைத்திற்கும் உறைவிடமாய் விளங்கினான். அவற்றால் பெரிதும் காதலிக்கப் பெற்றார். அரும்பதவரைகாரர் கூறியுள்ள கருத்து எவ்வளவு ஆழமுடையது! உருவமற்ற குணங்களுக்கும் நப்மைப்போல் விருப்பங்கள் உண்டு என்று கூறி யிருக்கின்றாரே! மக்கள் இயல்பினை அவர் எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றார்! இந்நுட்பமான கருத்தை அவரை வெளியிடத் தூண்டிய அடிகள் சொற்கள் எத்துணை ஆற்றலுடையன!

அரும்பதவரைகாரர் கூறியிருக்கும் கருத்துக்குப் பேராசிரியர் ‘திருவளர் தாமரை’ என்ற பகுதிக்குக் கூறி யிருக்கும் விளக்கம் ஆக்கம் அளிக்கின்றது. திருமகள் தங்கும் தாமரை என்பதனைப் பேராசிரியர் விளக்க முன்வந்தார். ‘எல்லாராலும் விரும்பப்படும் டெருமையுடைய வளும் இதன் சிறப்பு நோக்கியே இதனில் இருந்தாள் அல்லது, தன்னுடைய இதற்குச் சிறப்புப் பெற வேண்டியிருந்து,

தாளவல்ளன்; ஆகலால் தாமரைக்கு ஒத்ததும், மிக்கதும் இல்லை! இது பேராசிரியர் கருத்து. இதனை அடிகள் கூறி யிருக்கும் அறிமுகப் பகுதிக்கு ஏற்றபடி மாற்றியமைத் துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாராலும் போற்றித் தொழுப் பட்ட நற்குணங்களும் இக் கதைத் தலைவியின் சிறப்பு நோக்கியே இவளிடக்குத் துக்குடிகொண்டன. தம்மால் இவள் சிறப்படைய வேண்டும் என்று கருதி இவை அவளைச் சென்று சேரவில்லை. ஆகவே இக் காப்பியத் தலைவிக்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை! என்னே, மாநாய்க்கன் மகளுக்குரிய மாண்பு! இதனை நன்கு வெளிப்படுத்திய அரும்பத வுரைகாரரின் மதி நுட்பம்தான் எத்தகையது! இப்பொழுது நாம் அடிகளின் திறனைக் காண்பதில் ஒரளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம்!

2. மாதரார் தொழுதனர்.

மாநாய்க்கன் மகளைப் பாராட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதன் முதலில் புகார்ப் பெண்களுக்கு இருக்கவில்லை. பிறர் கங்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்றே அவர்கள் விரும்பினர். தம் முடைய இவ்விருப்பம் கை கூட அவர்கள் எல்லாராலும் போற்றப்படும் நற்குணங்களைத் தாழும் போற்றினர். அவர்கள் போற்றிய நற்குணங்கள் அணித்தும் மாநாய்க்கன் மகளிடத்தே குடிகொண்டிருக்கன. ஆகவே அவர்களுடைய போற்றுதல்கள் அணித்தும் அவளைச் சென்று சீர்ந்தன. அவர்கள் விரும்பாதிருக்கும் இது சிகம்ந்து விட்டது. தம் முடைய செயல்களின் பயணிப் புகார்ப் பெண்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். உணர்க்கப்பின்னரும், அவர்கள் தம் போக்கை மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. தாம் ஒன்று சினிக்க, அது வேவெறுன்றுப் பாதின மைக்கு வருந்தவில்லை. ஏன்? அவர்கள் இம்மாதிரியை

விருப்பமுடன் வரவேற்றனர். மேலும் போற்றினர்; வணங்கினர். இப்பொழுது அவர்கள், தாம் மாநாய்கள் மக்ளைப் போற்றுகிறோம் என்பதை உணர்ந்தே இவ்வாறு செய்கின்றனர். இதனால் அவர்களுடைய குணமாட்சி புலப்படுகின்றது அவர்களும் நம்மால் போற்றப்படும் தகுதியுடையவர்களாகின்றனர். ‘உலகின் மாதரார், தன் ணின்த தொழுதேத்தும்படி விளங்கிய பெருங் குணங்களைக் காதலித்தவள்!’ என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரையின் நுட்பம் இப்பொழுது விளங்குகின்றதன்கூரை! இளங்கோ வடிகளுடைய கருத்தை நுனித்துணர்ந்து கூறிய உரை இது!

புகார் கரம் தண்ணிடத்து வாழும் மக்களுக்குச் செல்வத்திலோ, போகத்திலோ குறையேற்படாத முறையில் வளப்பமும், வாணிகப் பெருக்கும் மிக்கதாய்த் திகழ்ந்தது. எனவே அது மக்களிடத்து நற்பண்புகளைத் தூண்டி வளர்த்து அவர்களை மேம்படுத்தும் வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இவ்வாறு இருந்தும், அங்கரத்துப் பெண்கள் தம்முள் ஒருத்தியைப் போற்றி வணங்கிய பண்பாடு சிறந்தவராய் விளங்கினர் என்று அடிகள் கூறியிருப்பதன் கருத்து என்ன? இயற்கையில் பண்பாடு வளர்த்தக்க இடத்தில் இல்லாதவர்களேயாயினும், புகார்ப் பெண்களைச் சிறந்த பண்பாடு உடையவராகவும், நாம் வியந்து பாராட்டும் அளவுக்கு நற்குணமும், அடக்கமும், பரந்த மனப்பான்மையும் உடையவராகவும் மாற்றிவிட்ட பெருமை மாநாய்கள் மகளுக்கே உரியதாகும். அடிகளுடைய கருத்து எவ்வளவு ஆழமானது! இக்கதைத் தலைவியின் பெருமை எவ்வளவு உயர்ந்தது; அவள் தன்னை உயர்ந்தவளாகச் செய்து கொண்டதுடன் சின்றுவிடவில்லை. தன் இனத்தைச் சேர்ந்த எல்லாரையும் தன்னைப் போல் உயர்ந்தவர்களாக ஆக்கவிட்டாள். மக்கள் இத்

தகைய குறிக்கொளை யுடையவராய் வாழவேண்டும் என் பது இளங்கொவடிகளின் பேரவா. அவர் இதனைப் பொதி யிலை முதற்கண் கூறியதனால் மிக நுட்பமாகக் குறிப் பிட்டார். பின்னர் வஞ்சிக்காண்டத்தில் வெளிப்படையாகவே வற்புறுத்தியிருக்கின்றூர்.

வடபுல வேஞ்தர் சிலர் கூடித் தமிழரசர்களைப் பற்றித் தாழ்வாகக் குறிப்பிட்டுப் பேசினர் என்ற செய்துயைச் செங்குட்டுவன் அறிந்தான்; சினங்கொண்டான். அவ்வடபுல வேஞ்தருக்குக் தமிழ் மன்னர் ஆற்றலையும், தகுதியையும் உணர்த்த வேண்டும் என்று விரும்பினான். எனவே பத்தினிச்சிலை செய்யப் பொதியிலிற் கல்லெலடுத்து காவிரியில் நீர்ப்படை செய்வதனை விட்டுவிட்டு, இமயத்துக்குச் சென்று கல் எடுத்து வர முடிவு செய்தான். ‘வானவன் வேண்டுவது ஒரு கல்லே யென்றால், அதனை நாங்கள் கொண்டு வந்து கொடுப்போம்’ என்று நூற்றுவர் கன்னர் செங்குட்டுவனுக்குச் சொல்லி யனுப்பினர்.

வடதிசை மருங்கின் வானவன் பெயர்வது
கடவுள் எழுதவோர் கற்கே யாயின்
ஒங்கிய இமயத்துக் கற்கால் கொண்டு
வீங்குநீர்க் கங்கை நீர்ப்படை செய்தாங்கு)
யாம்தரும் ஆற்றலம் என்றனர்.

(26.150-4)

எனினும் செங்குட்டுவன் தன் வடபுலச் செலவைத் தவிர்க்கவில்லை. இதற்குரிய காரணத்தை அடிகள் அவன் வாய்மொழியாகவே வெளிப்படுத்தி விருக்கின்றூர்.

பால குமரன் மக்கள் மற்றவர்
காவா நாவிற் களைத்தும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம்மொழுங் கூடு

அருந்தாஸிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கெளக்
கூற்றக் கொண்டிச் சேனை செல்வது.

(26:158-63)

இதனால் செங்குட்டுவன் வடக்கு நோக்கிச் சென்ற
தன் நோக்கம் வெளிப்பட்டுத் தெரிகின்றது. பத்தினிக்குச்
சிலு செய்யக் கல்லடுத்து வரும் நோக்கம் இரண்டாந்தர
நோக்கமாக மாறிவிட்டதனைக் காண்கின்றோம். உண்மை
யும் அதுவே! இதனை இதற்கு முன்னரேயே அடிகள்
நமக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கின்றார். அங்கு
அவர் செங்குட்டுவன் வாய்மொழியாகவே இவ்வுண்
மையை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

அமையா வாழ்க்கை அரைசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவ சாயின் ஆங்கா:து
எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியும் தருஉம்

(26:10-12.)

இதனை நாம் கண்டு கொள்ளாமல் நமுவவிட்டு விடப்
போகிறோமே என்று அஞ்சியே அவர் ஆசானை விட்டு, இவ்
வரசனைப் போர் செய்ய வேண்டாம் என்றும், வஞ்சனம்
கூற வேண்டாம் என்றும் வற்புறுத்தியிருக்கின்றார்.

இமைய வரம்பனின் இகழ்ந்தோர் அல்லர்
அமைக நின்சினம்ன ஆசான் கூற,

(26:23-4.)

இங்கு ஆசான் வாயிலாய் ‘வடபுல வேந்தர் செங்
குட்டுவனைக் குறிப்பிட்டு இகழவில்லை; ஆகவே அவன்
சினங்கொள்ள வேண்டியதில்லை’ எனச் சொல்விய அடிக
ளின் கருத்து, அவர் அண்ணன் தன்னைப்போன்ற பிற
அரசர் பெருமையைக் காக்கப் போருக்கு எழுந்ததனை
நாம் உணர்ந்து பாராட்ட வேண்டும் என்றேயாம்! தம் மு

டைய முன்னேன் என்ன நற்குணத்தை உடையவனும் இருந்தான் என ஆசிரியர் நம்மைத் தெளிந்து கொள்ளச் செய்திருக்கின்றாரோ அச்சிறங்க குணத்தையே தம் காப்பியத் தலைவி பெற்றிருந்தாள் என்றும் வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். இதனால் அடிகளுடைய குறிக்கோள் நன்றாக விளங்குகின்றது.

செங்குட்டுவன் தன் பெருமையைக் காத்துக் கொள்ளுவதில் மட்டும் கருத்தைச் செலுத்தி வாழுவில்லை. தன்னையொத்த பிற தற்கும் மன்னர் மானத்தையும் காக்கவிரும்பினான். அதற்காக அவன் இமயம்வரை சென்றான்; போரிடுதலையும் செய்தான். இக் காப்பியத் தலைவி தன்னை உயர்த்திக் கொண்டதனேடு நின்றுவிடவில்லை. புகார்ப் பெண்கள் அனைவரையுமே உயர்த்தி விட்டாள். ஏன்? பெண்குலத்துக்கே பெருமை தேடித் தக்கான்! இவ்வாறு உயர்ந்த குறிக்கோள் ஒன்றினை உடையவராய் நாம் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்பது இளங்கோவடிகள் பேரவா. இதனை வலியுறுத்தவே அவர் இக்காப்பியத்தை அருளியிருக்கின்றார். செங்குட்டுவன் தனக்கு இருந்ததனைப் போன்ற நற்குணம் ஸிரம்பிய நங்கைக்குக் கோயில் எழுப்பி அவளைத் தான் வணங்கியதனேடு, பிறரையும் வணங்க வைத்தது எத்துணைப் பொருத்தமுடைய செயல்! இதனால் சிறங்க குறிக்கொண்டன் வாழ்ப் பரை உலகம் போற்றும் என்ற உண்மையை அடிகள் நிலைநாட்டியிருக்கின்றார்.

இளங்கோவடிகள் தாம் கதைத் தலைவியின் பெருமையை வெளிப்படுத்திக் காட்டப் புகார்ப் பெண்களின் உதவியை நாடிச் சென்றார். அவர்களும் மனமுவங்கு அவருக்குத் தக்க துணையாய் அமைந்தனர். அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெற்று அடிகள் தம் நோக்கத்தை

நன்கு சிறைவேற்றிக் கொண்டார். இப்பொழுது அவருக்கு உதவியளித்த அப்பெண்களின் நிலை இரங்கத் தக்கதாக ஆகிவிட்டது! அவர்களுடைய தற்பெருமை முற்றிலும் சிறைத்துவிட்டது. தம்மைப் போன்ற ஒரு பெண்ணைப் பாராட்டும் பணியில் அவர்களை ஈடுபடச் செய்த அடிகள் அவர்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்திருக்கின்றார்? தாம் செய்த தொண்டினில் இன்பம் காணுமாறு அவர்களை விட்டு விட்டார். அவர்கள் எப்பயனையும் கருதி இப்பணியில் ஈடுபடவில்லை என்று காட்டியதன் மூலம் அவர்களுக்குப் பெருமை யளித்ததாக அடிகள் எண்ணிக் கொள்ளலாம்! ஆனால் அவர் செய்யக் கூடிய கைம்மாறு இவ்வளவேதானு?

பெண்களைக் குறிப்பிடப் பல சொற்கள் உள்ளன. இங்கு அடிகள் தம் கதைத் தலைவியைப் போற்றித் தொழுத புகார்ப் பெண்களை மாதரார் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மாதர் என்ற சொல்அன்பினை உணர்த்தும். இயற்கையாய் அன்புமிக உடையார் எனக் கருதி அப்பொதுச் சொல்லைப் பெண்களைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்துவது உண்டு. இங்கு அடிகள் அவர்களை மாதரார் எனக் குறிப்பிட்டது அவர்கள் அன்பு மிக்கவர் எனத் தெரிவிக்கின்றது. இல்லையேல், அவர்கள் தம்மைப் போன்ற ஒரு பெண்ணைப் போற்றியதுடன் வணங்கியு மிருப்பார்களா? இக்காப்பியத்தில் பின்னர் இறைவனிடத்து அன்பு செலுத்தியவராய் அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதனையே தம் தொழிலாகக் கொண்ட தனிப் பெண்டுகள் வாழும் வீதியை அடிகள் ‘மாதர் வீதி’எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இதனால் அவர் மாதர் என்ற சொல் உணர்த்தும் பொருளினை மாண்புடையதாகச் செய்திருக்கின்றார் என்று விளங்குகின்றது. அத் தனிப் பெண்டுகள் இறைவனை விரும்பி அவனுக்குப் பணி செய்த காரணத்தால், அடி

களால் அவர்கள் வாழும் வீதி மாதர் வீதி எனக் குறிப் பிடப்பட்டது. அவ்வாறே இறை சிலையை எய்தப் போகும் தம் கதைத் தலைவியை விரும்பிப் போற்றி வணங்கிய புகார்ப் பெண்களையும் அவர் மாதரார் என்று குறிப்பிட டிருக்கின்றார். எனவே ஒரளவு அடிகள் தமக்கு உதவி செய்த பெண்களுக்குப் பெருமை தேடித் தந்திருக்கின்றார் என்பதனை நாம் ஒப்ப வேண்டும். இநுந்தும், 'மாதர்' என்ற சொல், மக்களுடைய தற்பெருமை உணர்ச்சியை முற்றிலும் போக்கக் கூடிய ஆற்றலுடைய தாகுமா? நாம் அவ் யுணர்ச்சிக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் காரணத்தாலேயே, அதனால் தூண்டப்பட்டே, இவ்வாறு கருதுகிறோம் என்பது உண்மையே! இது குறையே எனிலும் நாம் இக் குறையுடையமைக்காக நாணவில்லை. நம்மைப் போலவே புகார்ப் பெண்களும் தற்பெருமை யுணர்ச்சியுடையவராய் இநுப்பதனை நாம் கண்டிக்கக் கூடுமா? கூடாது; அவ்வளவோடு நாம் சிற்கவில்லை. அவர்களுக்கும் நம்மைப்போல் இவ்யுணர்ச்சியிருக்கவேண்டும் என்ற விரும்புகின்றோம். அடிகளோ அவர்களுக்கு இப்பண்பு ஒரு சிறிதும் இல்லை போலக் காட்டியிருக்கின்றாரோ! இதனை நாம் எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? ஒருகால், அப்பெண்கள் நம்மினும் பண்பாடு மிக்கவரோ? இநுக்கலாம்; அதற்காக நாம் வருந்த வேண்டியதில்லை; எனினும் பொதுவாகப் பெண்கள் எனக் குறிப்பிட்டு விட்டு, அவர்கள் அணைவரும் மிக்க பண்புடையவர் என்று நம்மைக் கருதச் செய்வது, நம்மைப் பழிப்பது போல் தோன்றுகின்றது. எனவே புகார்ப் பெண்களுக்குத் தற்பெருமையுணர்ச்சி இல்லை என்பதனை கமக்குப் புலப்படுத்தும் வரை, அடிகளுடைய கதைத் தலைவிக்குச் சேரும் பெருமை உண்மையானதாகாது.

இத்த வயதுடைய இளம் பெண்களுக்குள் அல்லவா போட்டி, பொருமை, பூசல் இவையினத்தும் இருக்கக்

கூடும் வயது முதிர்ந்த பெண்கள் தம்மைத் தாமே போற்றிக் கொள்வார்களா? இல்லையேல் பிறர்தம்மை அழகுடையவர் என்று போற்றவேண்டும் என எதிர் பார்ப்பார்களா? இப்பொழுது பெண்டிர் கதைத் தலைவியை அழகுடையவள் எனப் போற்றியதனால், இவர்களுக்குக் குறைவு ஏற்படாது. அம்மட்டோ? அவ்வாறு போற்றுவதே இவர்களுக்குப் பெருமை யளிக்கும். ஏனெனில் இவர்கள் வயதின் முதிர்ச்சிக்கு ஏற்ப அறிவும், குணமும் முதிர்ந்தவர் என்று நாம் அவர்களைப் பாராட்டுவோம் அன்றோ? எனவே இங்குக் கதைத் தலைவியைப் போற்றிய புகார்ப் பெண்கள் அனைவரும் பெருமூது பெண்டிரோ இனியோர் அல்லர். அடிகள் அவ்வாறு கூறியிருக்க வில்லையே! மாதர் என்ற சொல் வயது முதிர்ச்சியைக்கூட உணர்த்தும் வல்லமையுடையதா? இல்லை, இல்லை. மாதர் என்ற சொல் சின்னஞ் சிறு பெண்களை உணர்த்தாது என்பது உண்மை. அதற்காக அதனைப் பெருமூது பெண்டிரையே குறிப்பிடும் என்று ஏற்றுக்கொள்வதும் கூடாது. நடுத்தர வயதுடைவரையும் அது குறிப்பிடும். அவர்கள் தம்மை அழகுடையவர்களாகக் கருதிக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்களா? அவர்கள் இன்னெரு பெண்ணை அழகுடையவள் எனக் கூறியதனால் தம்மைத் தாழ்த்திக் கொண்டுவிட மாட்டார்கள் என்பது உண்மையே; எனினும், அவ்வாறு கூற மனமொப்பும்படி மனித இயற்கை இடமளிக்குமா என்பதே இங்கு ஆராய வேண்டியதாகும். அவர்கள் வயது முதிர்ந்தவர்கள் எனின், இவ்வாராய்ச்சிக்கு இடமேயில்லை.

இளங்கோவடிகள் தம் கதைத் தலைவியைப் போற்றிய புகார்ப் பெண்களின் வயதினைப் பற்றி எத்தகைய குறிப்பினையும் தந்திருக்கவில்லை; எனினும் அவர் இங்குப் பெருமூது பெண்டிரைக் கருதியே ‘மாதரார்’ என்ற

சொல்லீப் பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். இதனை நாம் உணர்ந்து கொள்ள அவர் உதவியளித்திருக்கின்றார். அதேத்து கோவலைன் அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது, அடிகள் அவனையும் புகார்ப் பெண்கள் பாராட்டிப் பேசியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அப் பெண்கள் அனைவரும் சிறுமியர்; மணமாகாத இளங்கன்னியர். இதனை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று, அவர் பெண்கள் கோவலைனைப் பாராட்டினர் என்பதைன் ‘மதிமுகமடவார் தம் ஆயத்தே பாராட்டி’ என்று விவரித்திருக்கின்றார். மதிமுகம், மடப்பம், ஆயம் என்ற மூன்று குறிப்புகளைத் தந்து இங்குக் கோவலைனைப் பாராட்டிய பெண்கள் இளங்கன்னியரே எனக் குறிப்பிட்ட அடிகள், இவற்றின் ஒரு குறிப்பினையும் தராமல் வாளா ‘மாதரார்’ எனச் சொல்லியது அவர்கள் பெருமுது பெண்டிர் என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளவேயன்றோ? இப்பொழுது நம் ஜயம் முற்றிலும் அகன்று விட்டது. கதைத் தலைவியின் பெருமையை அடிகள் விவரித்திருப்பதில் கடுகளாவும் மிகையே இல்லை. ஆனால் அவர் ஏன் இச்செய்தியை மறைமுகமாகப் புலப்படுத்தினார்? நம்மை நன்றாக அலைக்கழியச் செய்து விட்டாரோ! சற்று வெளிப்படையாகத் தம் கதைத் தலைவியைப் போற்றிய பெண்கள் வயது முதிர்ந்தவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாமே!

இளங்கோவடிகள் தம் கதைத்தலைவியைப் போற்றிய பெண்டிரின் வயது முதிர்ச்சியைக் குறிப்பிடாததற்கு இரண்டு தகுந்த காரணங்கள் இருக்கின்றன. பெண்களின் வயத்தை, அதனிலும் வயது முதிர்ச்சியைக் குறிப்பிடுவது நாகரிக மன்று. அடிகள் இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டவர். எனவே பெண் என்றவுடன் ‘அவள் இளையள்; ஆரணங்கினள்’ என நம் மனம் எண்ணிக்காள்ளும் என்று அவர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

இவையே யல்லாமல் கதைத் தலைவியைப் போற்றியவர் வயது முதிர்ந்தோராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று துணிவுடன் கூற இன்னென்று காரணமும் இருக்கின்றது. அதனைக் கோவலன் அறிமுகப்படுத்திய ஆராயுங் காலத் தில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

3. போதிலார் திருவினான்

இக்காப்பியத்தின் தலைவியை அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருக்கும் உரையில் ஒரு சொல்லை நாம் மாற்றி யமைத்துக் கொள்ள வேண்டியவராய் இருக்கிறோம். ‘உலகின் மாதரார் தன்னித் தொழுதைத்தும்படி விளங்கிய பெருங் குணங்களைக் காதலிப்பாள்’ என்பது அவர் உரைப்படுத். கதைத் தலைவிக்கு இன்னும் பன்னிரண்டாண்டிகள் நிறையவில்லை. அவள் செல்வமிக்க ஒரு வணிகன்வீட்டில் ஒரேமகளாய்ப் பிறந்தவள். எனவே தன் வீட்டை விட்டு வெளிச் சென்றிருக்கவும் அவளுக்கு அதை வாய்ப்புகள் இருக்கிறது. புகார் நகரத்தவர்கள் அணைவருமே ஏன், பெண்கள் அணைவரும்கூட அவளைப் பார்த்திருக்க முடியாது. இங்ஙனமிருக்க அவளை உலகின் மாதரார் தொழுதனர் என்று இங்கு எப்படிச் சொல்லலாம். பின்னர், அவள் மதுரையை எரித்ததனைக் கண்ட மங்கையர் அணைவரும் அவளைத் தொழுதனர். அவள் மண்ணக மாதர்க்கு அணியாக விளங்கினாள். இதனை அவளை அறிமுகப்படுத்தும் இடத்திலேயே குறிப்பிட அடிகள் விரும்பினார். பெண்டிர்கள் எல்லாராலும் பின்னர் போற்றப் பெற்ற வள் என்பதை உணர்த்த இங்குப் புகார்ப் பெண்கள் அவளைப் போற்றினர் என்று குறிப்பிட்டார். இக்காப்பியத்தலைவியைப் பின்னர் உலகின் மாதரார் போற்றியது உண்மையே. ஆனால் அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருத்தலைப்

போல, அவர்கள் இவள் அழகைப் பாராட்டவில்லை. கற்பின் மாண்பினையே பாராட்டினார். இவ்வறிமுகப் பகுதி யில் அடிகள் மாதரார் தொழுதேத்தியது, இவள் வடிவு, கற்பு என்ற இரண்டினையும் என்று கூறியிருப்பதால், இங்கு மாதரார் என்பது புகார்ப்பெண்களை மட்டுமே குறிப்பிடும்.

மாநாய்களை அறிமுகப்படுத்தும் காலத்தில் கபிலர் கையாண்ட உவமையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, அவர் பயன்படுத்திய உத்தியைக் கையாளவில்லை அடிகள். ஆனால் இங்குக் கதைத்தலைவியின் அறிமுகப்பகுதியில் அவ்வுத்தியைக் கையாண்டிருக்கின்றார். இத்தலைவியின் வடிவே போதில் சிறைந்துள்ள நிருமகளின் புகழுடைய வடிவாம் என்றும், இவள் கற்பின் திறனே அருந்ததியின் கற்பின் திறனும் என்றும் கூறியிருக்கின்றார். இவ்விரு செய்திகளிலும் அடிகள் பிந்தியதனை நமக்கு உணர்த்தி அதன் வாயிலாய்க் கதைத்தலைவியின் நிலையின் உயர்வைக் காட்டவே இவ்வுத்தியைக் கையாண்டிருக்கின்றார். அவர் இயல்பாய்க் கூறியிருந்திருப்பாரேல், அப்பொழுது நமக்கு ஓர் ஜயம் தோன்றியிருக்கும். ‘இக் கதைத்தலைவி பிற பெண்களை நோக்க அருந்தத்தியாவாள்; ஆனால் அவ்வருந் ததியையே அளவுகோலாகக் கொள்ளின் இவள் நிலை என்ன?’ என்ற ஜயம் நமக்கு எழுங்கிருக்கலாம். இதனைத் துடைப்பதற்காகவே அடிகள் உவமையையும், பொருளையும் மாற்றியமைத்திருக்கின்றார். இப்பொழுது அருந்தத்தியைக் கருதினும் இக்கதைத்தலைவி அவளுக்கு இணையான வளை என்று நாம் துணிந்து கூறலாமன்றோ?

உவமைகளையும், பொருளையும் அடிகள் இங்கு மாற்றிக் கூறியிருப்பது இன்னொரு வகையிலும் பொருத்தமுடைய தாய் அமைகின்றது. நாம் திருமகளையும், அருந்தத்தியையும்

பற்றிக் கேட்டிருக்கின்றோமே யல்லாமல், அவர்களைக் கண்டதில்லை. எனவே இக்கதைத் தலைவியால் அவர்களை நாம் அறிந்து கொள்ளக்கூடும் என்பது அடிகள் கருத்தாகும். முன்னர்த் தேவருலகும், நாகருலகும் எத்தகைய போகத்தைப் பயக்கும் என்பதைப் புகார் நகரைக் காண்பதால் அறியலாம் என்று தெரிவித்தவர், இங்கும் தம் கதைத் தலைவியைக் கொண்டு திருமகளையும், அருந்தசியையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறே இவர் பின்னர் இவள் கணவனை அறி முகப்படுத்தும் காலத்தில் அவனைப் புகார்க் கண்ணியர் இவ்வுலகிற் கண்டேத்தும் செவ்வேள் என்றும் குறிப் பிட்டதாகக் கூறியிருப்பது இங்குக் கருத்தக்கது.

அடிகள் தம் கதைத் தலைவியின் எழிலின் மாட்சிக் குத் திருமகளின் வடிவத்தைக் காட்டியிருக்கின்றார். தாமரை மலரில் உள்ள தெய்வப் பெண்ணை அவர் குறிப் பிட்டிருப்பதனால், தாமரையும் அவர் கூறக் கருதியிருந்த பொருளுக்குத் துணை செய்யும் தகுதி யுடையது என்று தெளியலாம். இல்லையேல் திருமகளை மட்டும் கூறியிருந்த திருப்பாரன்றே? திருமகளைப் போலவே தாமரையும் சிறந்தது என்பதனைத் திருக்கோவையாருக்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இம்மலரைத்

திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை

எனச் சிறுபானுற்றுப்படை (73) குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் தாமரை மலர் அழகுமிக்கதாய் இருப்பதனேஞ் தெய்வத் தன்மை சிறந்ததாயும் இருக்கின்றது என்று விளங்குகின்றது. பெரும்பானுற்றுப்படையும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

நீத்துடை நெடுங்கயம் தீப்பட மலர்ந்த
கடவுள் ஒண்டு அடைதல் ஓம்பி

(பெரும்பாண்:289,90)

எனவே தாமரை மலர் தெய்வத்தன்மை சிறந்தது, தெய்வத்திற்கே யுரியது என்று தளிவாகின்றது. மக்களுடைய வழக்கமும் இதனை வலியுறுத்துகின்றது. காந்தள் மலருக்கும் இத்தகைய தகுதி உண்டு. அதனைத் தெய்வக் காந்தள் என்று சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடும். ஆனால் ஒரு சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் இருந்த காந்தளுக்கே இத்தனிச் சிறப்பு உண்டு. பிறவிடங்களில் இருப்பவற்றை மக்கள் சூடிக்கொள்ளலாம். அவ்வாறு சூடியிருப்பதனை சங்கச் செய்யுட்கள் பல குறிப்பிடுகின்றன. தாமரைக்கு இத்தகைய விதிவிலக்கு இல்லை. அது எங்கு இருப்பினும் மக்கள் சூடப்படாத மலரோ இதற்கு மாருக, குறிஞ்சிக் கலீயுள் தலைவன் ஒருவன் தாமரைக் கண்ணியைச் சூடிவந்ததாக ஒரு செய்தி காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் மனிதன் தாமரையைச் சூடிவந்த செய்தி இது.

தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறும் சாந்தினை

(கலி : 52:7)

இங்குக் குறிப்பிடப் பெற்ற தலைவன், தலைவியை இரவுக் குறியில் சந்திக்க வருபவன். இவன் தன்னை இன்னு னென்று கண்டு கொள்ள முடியாதபடி வேடமணிந்து வருபவன். ஆகவே தான் ஏற்றுக் கொண்ட தெய்வ வேடத்துக்கு ஒப்ப இவன் தாமரைக் கண்ணியைச் சூடிவந்தான். எனவே இங்கும் மனிதன் விரும்பித் தாமரையைச் சூடிவரவில்லை. வேடமணிபவர் அதற்கு ஏற்றவற்றை அணிவது குற்றமாகாது. இவ்வாறு தலைவர் தம் காதலீகளைக் காண வேடமணிந்து வருவது வழக்கம் என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம் சான்றூர் அமைகிறது.

கடம்பு சூடு உடம்பிடி எந்தி
யடங்கை பொருட்டால் வருவது.....

(பாட்டுமடை-20)

இத்தலைவன் முருகனைப் போல் வேடமணிக்கு வந்தான்.
அதற்கேற்ப வேலேந்தியவனும் கடப்பம்பு மாலையை
அணிக்கு வந்தான்.

தாமரை மலரை முதன் முதலாகக் குறிப்பிட்டு, அது
தெய்வத்துக்கே யுரியது, மக்கள் விரும்பக் கூடாதது என்ற
எண்ணங்களை அடிகள் நம் மனத்தில் தோற்றி வைத்து
விட்டார். இவற்றையடித்தளமாகக் கொண்டு அதன் மீது
அத்தாமரை மலரில் விரும்பி யுறையும் திருமகளைத் தம்
கதைத் தலைவியின் அழகுக்கு ஒத்தவளாகக் காட்டி யிருக்
கின்றார். இவற்றால், அவர் தம் கதைத்தலைவி மக்களால்
கண்டு வணங்கப் பெறும் ஏழிலுடையவன் என்பதனை
தம் வழக்கப்படி இரண்டு முறைகள் குறிப்பிட்டு வற்
புறுத்தி யுணர்த்தி விட்டார். இங்கு, இவர் மாதவியை
'மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடங்கை' எனக் கேட்பவரும்
விரும்பும் வண்ணம் சித்திரீத்திருப்பதனை நாம் சினைவிற்
கொள்ள வேண்டும். இது கதைத் தலைவியின் உயர்வை
நமக்குப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் காட்ட வுதவும். அடிகள்
பின்னர்க் கையாளும் இன்னுமொரு வழக்கத்தையும் இங்கு
சினைவிற் கொள்ளலாம். இவர் எங்கும் தம் கதைத்
தலைவியை வாரோலி கூந்தலை யுடையவளாகவே குறிப்
பிட்டிருக்கின்றார். ஆனால் மாதவியை எங்கும்புரிதுமலை
யுடையவளாகக் காட்டி யிருக்கின்றார். புரிதுமல் காண்
போரைக் கவரும் தன்மை சிறந்தது.

இரண்டு முறைகள் தம் கதைத் தலைவி மக்களால்
கண்ணுலும் தீண்டத்தகாதவள் என்று குறிப்பிட்டதனேதே
அடிகள் நின்றிருக்கவில்லை. இதனை வலியுறுத்தவே அவர்

அவள் மேனியையோ, முகத்தையோ விவரிக்காமல், அவளுடைய வடிவினைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவளாழகைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கும் திருமகள் அருள் நிறைக்கவளாய் யாவருள்ளத்தும் சென்று தங்கும் சிறப்புடைமையை எண்ணி, அதனைத் தெளிவாக உணர்த்தவே இங்கு அவர் அவள் வடிவினை மட்டும் குறிப்பிட்டார். அதனைக் குறிப்பிடுவதற்கும் முன்னர், புகழுடைய வடிவம் என்று ஓர் அடைமொழியையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். திருமகள் தன்னை வணங்குவாருடைய இதயத் தாமரை களிலே விரும்பி வீற்றிருப்பவள். அவள் அருள் வடிவினளாய் மக்கள் மனத்தே விரும்பி உறைவது புகழுடையதே என்பதனை அடிகள் நமக்கு நன்கு உணர்த்தி விட்டார். இக்காப்பியத்தைப் பயில்வார் மனங்களிலும் இக் கதைத் தலைவியின் புகழ்வடிவம் நிலைத்திருக்கும் என்பதனையும் இங்குக் குறிப்பாய் அவர் புலப்படுத்தி விட்டிருக்கின்றார். அவர் தம் கூர்த்த மதி நுட்பம்தான் எத்தகையது!

திரு மா மணி.

1. தீதிலா வடமீன்.

அருந்ததி நம்மைப் போல் இவ்வுலகில் பிறந்து வளர்ந்தவளே! வசிஷ்டர் என்ற முனிவரின் மனைவி அவள். தன்னுடைய கற்பின் பெருமையால் விண்மீனும் மாறி வானத்தே ஒளிவீசி அவள் உலவி வருகின்றார். திருமணங்க் செய்து கொள்ளும் பொழுது அவளைக் காண்பது நம்மவர் களுள் ஒரு வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. இவ்வாறு உலகத்தவரால் போற்றப்படும் பேறுபெற்ற அவளுடைய ஆற்றலை என்ன சொல்லி வியக்கலாம்! நம்மைப் போல் இவ்வுலகில் பிறந்து வளர்க்கதவளே அவள்! எனினும் நம்மில் யாரும் அடைய முடியாத பெரும் பேற்றைப் பெற்றவளாகி விட்டாள்! இக்காப்பியத் தலைவியும் நம்மைப் போல் இவ்வுலகில் பிறந்து வளர்ந்து துன்பமுற்றவள். இவளும் நம் அனைவராலும் வணங்கிப் போற்றுதற்குரிய உயர்ந்த நிலையை அடைந்தாள்!

இவ்விருவருக்கும் உள்ள இவ்வொப்புமையைக் கருத்துட்கொண்டிட இளங்கோவடிகள் தம் கதைத் தலைவியின் கற்பின் திறன் அருந்ததியின் திறனை ஒத்தது என்று கூறியிருக்கின்றார். அவர் அருந்ததியை உவமையாக எடுத்துக் காட்டாமல், தம் காப்பியத் தலைவியின் கற்பின் திறனைக் கொண்டு அருந்ததியை அறிந்து கொள்ள வைத் திருப்பதன் வாயிலாய் இக் கதைத் தலைவி மேலும் உயர்ந்த வள் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றார். இதனை அவர் அருந்ததிக்கு ஓர் அடைமொழியைக் கொடுத்து விளங்க வைத்திருக்கின்றார். தீதிலா வடமீனே

இக்கதைத் தலைவியை ஒத்தவளாம். ‘தீதிலா வடமீன்’ என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் ‘பழுசில்லாத அருந்ததி’ என விளக்கங் காட்டியிருக்கின்றார். இவ்வளவோடு சின்று விடாமல் அவர் தம் விசேஷக் குறிப்பில் ‘தீது-பிறர் நெஞ்சு புதுதல்’ என்ற செய்தியையும் குறிப்பிட டிருக்கின்றார். அடியார்க்கு நல்லாருடைய இச்செயல் நம்மை அருந்ததியைக் குற்றமுடையவள் போலும் என்று எண்ணிக் கொள்ளச் செய்கின்றது. அடிகள் இத்தகைய எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்க முற்பட்டிருப்பாரா?

அருந்ததியைப் பற்றிப் பலகதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில பிற்காலத்து எழுந்தவை. அடியார்க்கு நல்லார் உரைக் குறிப்பு இத்தகைய பிற்காலக் கதையைக் குறிப்பிடும் தன்மையுடையது போல் காணப்படுகின்றது. அங்கியங்கடவுள் அருந்ததியின் அழகினைக் கண்டு மயக்க முற்று, அவனை யடைய முயன்று அவதிப்பட்டான் என்பதே அக்கதை. இதனை அடிகள் குறிப்பிட டிருக்கவில்லை. வடமீன் என்றே அருந்ததியைப் புலவர் போற்றியிருக்கின்றனர். அவளுக்குத் ‘தீதிலா’ என்ற அடைமொழியைத் தந்தவர் அடிகள். அவரும் இவ்விடத்தில் மட்டுமே இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றார்! அவருடைய நோக்கம் எது வாய் இருக்கக் கூடும்? அருந்ததி தன்றுடைய கணவனை ஐயமுற்றார்; அதனால் சாபமும் பெற்றார். இக்கதைத் தலைவியோ, தன் கணவன் போற்று வொழுக்கம் உடைய வனும் இருந்தும் அவனைக் குறை கூறவில்லை. எனவே இவ்விருவருக்கும் உள்ள இவ்வேற்றுமையைக் குறிப்பிடவே அடிகள் ‘தீதிலா’ என்ற அடைமொழியைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

தீது என்ற சொல் இக்காப்பியத்தில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் ஒரு சில இடங்கள் நீங்கலாகப் பிறவிடங்களில் இச்சொல் தீவினை

யைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அடியார்க்கு நல்லானே இவ்வுரையைக் கூறியிருக்கின்றார்.

தன்தீ(து) இலள்ளனத் தளர்ச்சி கீங்கி

என்தீ(து) என்றே எய்திய(து) உணர்ந்து[13: 94,95]

இவ்விடத்தில் ‘என் தீது-என் தீவினை’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை விளக்கியிருக்கின்றார். கணவனை ஜயற்றுச் சாபம் பெற்றது அருந்தத்திலின் தீவினையே யல்லாமல் வேறென்ன? அத்தகைய தீவினையைச் செய்யாதவள் இக் கதைத் தலைவி என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டே அடிகள் ‘தீதிலா வடமீன்’ என அடை கொடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். இது குற்றமாகக் கருதப் படாததாகையால் இதனை எவரும் குறிப்பிடுவதில்லை; இவ்வாசிரியரும் வேறு எங்கும் குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. இவ்விடத்தில் இதனைக் குறிப்பிட்டதும் இக்கதைத் தலைவி அவளினும் ஒருபாடு உயர்ந்தவள் எனக் காட்டுவதற்கே!

இக்கதைத் தலைவியின் அழகினைக் காண்பவர், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் தெய்வத் திருமகளைக்கண்டு கொண்டவர் ஆவர் என்று கூறியிருப்பதற்கு ஏற்ப, அடிகள் இங்கு இந்த இரண்டாம் எடுத்துக்காட்டின் கிலையையும் உயர்த்தியிருக்கின்றார். தெய்வமாகவே இருப்பவளைப் போன்ற எழிலுடைய இக்கதைத் தலைவி, தெய்வ கிலைக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டவளினும் உயர்ந்தவள் என்று அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். பின்னர் அரும் பதவுரைக்காரர் ‘இவள் தூர்க்கையாகவே பிறந்தாள்’ என்று கூறியிருப்பதனையும், கவுந்தியடிகள்

கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால் (15:143-4)

எனக் கூறியிருப்பதனையும் நாம் சினிவிற் கொள்ள வேண்டும்!

2. பெயர் மன்னும்

அருந்ததி காலத்தால் முற்பட்டவள். பேராற்றல் படைத்தவள். உயர்ந்த சிலையை எய்தியவள். இக்கதைத் தலைவியும் அவளைப் போலவே, பேராற்றல் உடையவளாகவும், மக்கள் சிலையினின்றும் தெய்வங்கிலைக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டவளாகவும் விளங்கியிருக்கின்றார்கள். எனவே அடிகள் அருந்தத்தியின் சிலையை நாம் மறந்து விடாமல் இருக்கச் செப்திருக்கின்றார்.

பெயர் மன்னும் கண்ணகி என்பாள் மன்னே

தம் கதைத் தலைவியின் பெயர் கண்ணகி என்பதாகும் என்று உணர்த்தவந்த அடிகள், உடன் அவள் சிலையையும் உணர்த்தியிருக்கின்றார். இவ்வடியில் பெயர் என்ற சொல்லை அடிகள் புகுத்தியிருப்பானேன்? அதனைப் புகுத்தாதிருந்தால், நாம் கண்ணகி என்பது இக்கதைத் தலைவியின் பெயரே எனத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்குவிடுவோமா? அதைத்து, இவர் கோவலன் பெயரைக் குறிப்பிடும் காலத்தில், கோவலன் என்பான் மன்னே என்றே குறிப்பிடுகின்றார். இங்கும் அவ்வாறே கூறியிருக்கலாமோ பெயர் என்ற சொல்லை அடிகள் இங்குப் புகுத்தியிருப்பது ஒரு பொருளைக் கருதியேயாம் என்று விளங்குகின்றது. இப்பகுதிக்கு உரை கூறும் அடியார்க்கு நல்லார், ‘அவள் யாரெனிற் கண்ணகி என்று பெயர் கூறப்படுவாள் என்க’ என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்வரையில் அடிகள் கருத்து ‘குறிப்பாகப் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை உரையாசிரியர் தம் விசேடப் பகுதியில் ‘பெயரால் வெறுபடும் என்பதாம்’ என்றுவிளக்கியிருக்கின்றார். இத

ஞல் பெயரால் கண்ணகி எனப்படுவள், ஆற்றலால் அருட் ததியே என்று விளங்குகின்றது. முன்னர் உவமையையும் பொருளையும் ஹாற்றிக் கூறியதன் மூலம் அடிகள் குறிப் பாய்ப் புலப்படுத்தியிருப்பதனை இங்குத் தம்வழக்கப்படி மீண்டும் குறிப்பிட்டுத் தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றார்.

இப் பகுதி கண்ணகியின் பெயர், அவளுடைய நிலை, அடிகளின் திறன், அடியார்க்குநல்லார் மதி நுட்பம், இவையைச் சொல்லத்தையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துவதாய் அமைந்திருக்கின்றது. இவற்றை யுணர்ந்த பின் நம் மனத்தில் ஒரு பேராவல் களார்க்கிதழூகின்றது. அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருக்கும் அவ்வளவே அடிகள் கூறியிருக்கின்றாரா அல்லது அவர் கருதியிருந்தது இன்னும் ஏதேனும் இருக்குமா என்று அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் நம்மைப் பற்றிக்கொள்ளுகின்றது. இதனைத் தூண்டிவிட்டிருப்பவர் அடியார்க்கு நல்லாரோ! அடிகள் கூறியிருப்பவற்றுள் அவர் இரண்டு சொற்களுக்குப் பொருள் குறிப்பிடாது சென்று விட்டார். அவற்றை இடைச்சொல் என்றும், அசைச் சொற்கள் என்றும் பொருள் கூறுமல் விட்டு விட்டிருக்கின்றார். எனவே அவர் கூறியுள்ள உரை எப்படி அப்பகுதியின் முழு உரையாகும்?

பெயர் மன்னும்; கண்ணகி என்பாள் மன்னே

இப்பகுதியை அடியார்க்கு நல்லார் ஒரே வாக்கியமாகக் கருதிக்கொண்டு பொருள் காட்டியிருக்கின்றார். இதனை டையே வரும் மன்னும் என்பதனை இடைச்சொல் எனக் கூறுகின்றார். இடைச்சொற்களுக்கும் பொருள் உண்டோ! ஆனால் தொல்காப்பியர் மன் என்ற இடைச்சொல்லுக்குக் கூறும் மூன்று பொருள்களும் இவ்விடத்திற்கு பொருந்தவில்லை. ஆகவேதான், அடியார்க்கு நல்லார் இச் சொல்லுக்குப் பொருள் எதுவும் கூறவில்லை. இறுதியில் வரும் ‘மன்னு’ என்பன

அசைகள். கோவலன் அறிமுகத்திலும் இவை இவ்வாறு பயின்று வந்திருக்கின்றன.

மன்னும் என்ற சொல்லை அடியார்க்கு நல்லார் இடைச் சொல்லாகக் கருதாமல், வினைச் சொல்லாகவே கருதியிருக்க வாமே! இவ்வாறு கருதியிருந்தால் இப் பகுதி, பெயர் மன்னும், கண்ணகி என்பாள் மன்னே, என்ற இரு சிறு வாக்கியங்களாய்ப் பிரிந்து இயங்கும். அப்பொழுது இப்பகுதிக்கு, ‘இவள் பெயர் ஸ்லீபெறும்; கண்ணகி எனப் படுவாள்’ என்று பொருள் தோன்றும்; மன்னும் என்ற சொல்லை அடிகளே ‘ஸ்லீபெறும்’ என்ற பொருளில் வழங்கி யிருக்கின்றார். ‘புகழ் மன்னும் புகார்’ என்ற பகுதிக்கு உரை கூறும் அடியார்க்கு நல்லார், மன்னும் என்பதற்கு ஸ்லீபெறும் என்றே பொருள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். ‘கண்ணகி எனப்படுவாள்’ என்பதனில் உரையாசிரியர் கூறியுள்ள ‘பெயரால் வேறுபடும் என்பதாம்’ என்ற விளக்கம் பொதிந்து கிடக்கின்றது. ‘இவள் பெயர் ஸ்லீபெறும்’ என்று கூறுவதனால் பெறும் பயன் என்ன? பயன் எதுவும் இல்லையேல், இவ்வாறு பொருள் கருதிக் கொள்ள வேண்டாம் அல்லவா?

பெயர் மன்னும் என்பதே இவள் பெயரே ஸ்லீபெறும் என்று குறிப்பிடும் ஆற்றலுடையது. இதனால் காலத்தால் முற்பட்டவரும், இவளைப் பெரிதும் ஒத்தியிருப்பவரும் ஆகிய அருந்தத்தியின் பெயர் இதுகாறும் ஸ்லீத்திருந்ததனைப் போல, இனிக் கண்ணகியின் பெயர் ஸ்லீபெறும் என்று விளங்குகின்றது. ஆனால் அடிகள் கருதியபடி ஸ்கழ வில்லையே! பிற்காலத்து வந்த புலவர் பெருமக்கள் கண்ணகியின் பெயரை எடுத்தாளக் காட்டினாலோ தாம் அருந்தத்தியை எடுத்துக் காட்டியதனைப் போல, தமக்குப் பின் வரும் கவிஞர் கண்ணகியை எடுத்துக் காட்டுவர் என்று கருதி அடிகள் இவ்வாறு கூறினார் இல்லை. ஏனை

னில் இவ்வாறு நிகழாது என்று அவருக்கே தெரிந்திருக்கும். அவர் அடைந்த பயணையே பெற பிற்காலப் புலவர் விரும்புவது இயல்பேயன்றோ! அடிகள் கருதியது அருங்தத்தீவானத்தே விண்மீனும் ஒளி வீசி உலவி வருவதனைப் போலவே, கண்ணகி இக்காப்பியத்தைப் படிப்பவர் மனமாகியவான வெளியிலே ஒளிமிக்க இலக்கியச் சித்திரமாக விளங்குவான் என்பதுவேயாம்! இவ் வெண்ணைம் அவருக்குத் தோன்றியது இயல்பானதோ! இது ஈடுறும் முறையிலேயே அவர் தம் காப்பியத்தை இயற்றித் தந்திருக்கின்றார்.

3. அருந்ததியே!

இளங்கோவடிகள் தம் இளமையிலேயே துறவு பூண்டவர் எனத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். அவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இறைபணி செய்தவிலேயே ஈடுபடுத்தி விருக்கின்றார். இக்காப்பியத்தை அவர் இயற்றுங் காலத்தில் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் அவர் துறவியாக இறைபணியில் செலவிட்டிருக்க வேண்டும் என்று துணிந்து கூறலாம். அவருடைய முத்தோனுகிய செங்குட்டுவன் ஜம்பத்து ஜாது ஆண்டுகள் அரசு கட்டிலில் வீற்றிருந்தான் என்று பதிற்றுப்பத்தில் அவனைப்பற்றிய பத்தின் இறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இச் செய்தியை இக்காப்பியத்தின் நடுகற்காதை வலியுறுத்துகின்றது.

வையம் காவல் பூண்டானின் நல்யாண்(ட)

ஜயங்கு இரட்டி சென்றதற் பின்னும்.

(28:129,30)

நாரமுதிர் யாக்கை நீயும் கண்டனை.

(28:158.)

இவற்றால் செங்குட்டுவன் ஜம்பது ஆண்டுகள் ஆண்டபின்னரே கண்ணகியின் கோயில் கட்டப் பெற்றது என்று சிடியே

விளங்குகின்றது. அடிகள் சின்னஞ் சிறு வயதிலேயே துறந்தவராகையால், அவர் துறவியாக ஜம்பதாண்டு களுக்கு மேல் கழித்துவிட்டிருக்கவேண்டும். இத் துறவு வாழ்க்கையின் பயனும் அவர் உயர்ந்த சிலையைப் பெற்றிருந்தார். இதனைப் பத்தினித் தெய்வம் தேவந்தியின் மீது திகழ்ந்து தோன்றிக் குறிப்பிட்டதாக அடிகளே கூறியிருக்கின்றார்; ஒருவர் தம்மைத் தாமே உயர்த்திக் கூறிக்கொள்ளுவது இயல்பே! எனினும் இக்காப்பிய இறுதியில் அடிகள் தம்மைப் பற்றிக் குறிப்பிட டிருப்பது உண்மையேயன்றி மிகையாக இருக்காது. ஏனெனில் இவர் இளமையிலேயே அரசு பதவியையும், அரண்மனை வாழ்க்கையையுங் துறந்தவர். இத் துறந்த சிலையில் ஜம்பதாண்டு களுக்குமேற் கழித்தவர், தம்மைப் பற்றித் தாமே பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ள விரும்பியிருப்பாரா? கண்ணகி பெற்ற சிலை உயர்ந்துத் தெள்பதனை அவள் தம் சரிதையைக் கூறியதனுலேயே அடிகள் நன்றாக உணர்ந்தார். எனவே மக்கள் முயன்றால் இறைச்சிலையை எப்தக் கூடும் என்பதனை அவர் தம் வாழ்க்கையாலும், கண்ணகியின் வாழ்க்கையாலும் நன்கு உணர்ந்தார். அதனை நமக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்றே இக்காப்பியத்தை இயற்றியருளினார்.

கண்ணகி காப்பிய இறுதியில் இறைச்சிலை எப்தியதனை நம் மனத்தே பதியவைக்க வேண்டுவதே அடிகளின் நோக்கம். அதனைச் செய்து முடிக்க அவர் அவளை அறிமுகப்படுத்தும் இவ்விடத்திலேயே முயற்சி செய்திருக்கின்றார். கதைத் தலைவி இறைச்சிலை எப்தியதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள அவனுக்குத் தேவர்களும், தெய்வங்களும் ஏவல் செய்தனர் என அடிகள் காட்டியிருக்கின்றார். இதனை நாம் ஒப்ப வேண்டுமெல்லவா? இதற்காக, இவளை அறிமுகப்படுத்தும் இடத்திலேயே இவளைச் செயற்களிய செய்யும்

திறனுடையவள் என்று நிலைநாட்டியிருக்கின்றார். இவளுடைய கற்பின்திறன் அருந்ததியின் திறனுக்கு என்னளவும் குறைந்ததன்று என்று குறிப்பிட்டதனேடு அடிகள் கின்றுவிட வில்லை. மேலும் இரு இடங்களில் இம் முதற் பாடவில், அருந்ததியும் இவளும் ஒத்த ஆற்ற லுடையவரே என்று வற்புறுத்திக் காட்டியிருக்கின்றார்.

புகார்ந்கர அறிமுகத்தில் அதன் அழிவை முதலில் ஆண்டிரூர் வாய்மொழியாகக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்திய வர், மீண்டும் அப்பகுதியிலேயே அதனைத் தம் கூற்றால் தெரியப்படுத்தி யிருக்கின்றார்களோ? அவ்வாறே கண்ணகியை ஒத்த கற்பினையுடையவளே அருந்ததி என்று புகார்ப் பெண்கள் பாராட்டினர் எனக்கூறித் தம் கதைக் தலைவியின் ஆற்றலை நமக்குக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்திய அடிகள், மீண்டும் அதனைத் தம் கூற்றில் வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார். ‘பெயர் மன்னும்; கண்ணகி என்பாள்’ என்றது இக்காரணம் பற்றியே எனக் கண்டோம். இவ்வாறே இனிவரும் கோவலன் அறிமுகப்பகுதி, திருமணப் பகுதி, வாழ்த்துப் பகுதி இவற்றுள்ளும் அடிகள் ஒவ்வொரு பொருளைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி, அதனை அப்பகுதியிலேயே மீண்டும் குறிப்பிட்டு வற்புறுத்துவதனைக் காண்போம். இந்த வழக்கத்தை அடிகள் இப்பகுதியில் கையாண்டிருப்பதனேடு, இங்குக் குறிப்பிடப் பெற்ற கண்ணகியின் ஆற்றலை அவர் மீண்டும் இரு வேறு பகுதி களில் குறிப்பிட்டு வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். இம் முதற் பாடவில் கூறப்பட்டிருப்பவற்றுள் இவ்வொரு செய்சிக்கு மட்டுமே அடிகள் இத்தனிச் சிறப்பினைத் தந்திருக்கின்றார். இதனால் கண்ணகியின் ஆற்றலை நமக்கு நன்கு அறிவிப்பதே அடிகள் இப்பாயிரத்தை இயற்றியதன் கோக்கமாகும் என்று விளங்குகின்றது.

இவ்வறிமுகப் பகுதிக்குப் பின், இம்முதற் பாடலில் நாம் கண்ணகியை அவளுடைய திருமணத்தில் காண்கின் ரேம். திருமணத்துக்கு வருபவர் மணப் பெண்ணின் அழகைப்பற்றிப் பேசவார்களா அல்லது அவள் ஆற்றலைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவார்களா? அடிகள் மக்கள் மனங்கீலையை நன்குணர்ந்து, இங்குக் கண்ணகியின் ஆற்றலை நமக்கு கிணறுட்டியிருக்கின்றார். தொவலன் கையினைப் பற்றியவாறு, அவனேடு தீவலஞ் செய்பவளை, ‘வானத்துச் சாலி ஒரு மீன் தகையாள்’ என்று அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். முன்னர் ‘வடமீன்’ என்று குறிப்பிட்டவர், ஓப் பொழுது அம் மீனின் இருப்பிடத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருக்கின்றார். ‘அதோ வானத்தே ஒளியுடன் விளங்குகின் றதே விண்மீன் அவளை இவள்’ என்பது அடிகள் குறிப்பு. வானத்து விளங்கும் மீன் தன் ஆற்றலால் அங்கிலைக்கு உயர்ந்திருக்கின்றது என்பதை ‘ஒரு’மீன் உணர்த்துகின்றது. அவ்வொளியுள்ள விண்மீனை இவள் எனின், ‘இருவரையும் நாம் ஒருசேரக் காண்கின்றோமே, இது எங்ஙனம் கூடும்?’ என்ற ஐயம் நம் மனத்தில் தோன்றுவது இயல்லே! அடிகள் தம் கதைத் தலைவியை பாராட்டிக் கூறுகின்றார் போலும்! இவ்வெண்ணம் நம் மனத்தில் தோன்றுமுன், அடிகளுடைய அடுத்த குறிப்பை நம் கண்கள் கண்டுவீடுகின்றன. வானத்தே ஒளி வீசி உலவும் அருந்ததி இங்கு எப்படி வந்தாள் என்று ஐயப்பட வேண்டாம். இவள் இவ்வழகிய உலகத்தின் அருந்ததி என்று அடிகள் கூறியிருக்கின்றார். இக்குறிப்பை உணர்ந்து அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் விளங்கியிருக்கின்றார். ஆனால் அரும்பதவரைகாரரோ ‘உலகின் அருந்ததி’ என்பது இல் பொருளுவமை எனக் கருதியிருக்கின்றார். இங்கு அடிகள் தம் கதைத் தலைவியை அருந்தத்திக்கு ஒப்பிட்டிருக்கவில்லை, அருந்தத்தியே என்றே கூறியிருக்கின்றார்கள்.

கின்றூர். அரும்பதவுரைகாரரும் ஐயுறுதபடி ‘அங்கண் உலகின் அருந்ததியை’ என்றே அடிகள் கூறியிருந்திருப்பார். அப்படிக் கூறுவது முன்னர் ‘பெயர் மன்னும்’ எனக் கூறியதனேடு மாறுபடும். எனவே இங்கு ‘அருந்ததி யன்னுகோ’ என்று கூறியிருக்கின்றூர். எனினும் அருந்ததியை என்பதே அவர் கருதியதாகும்.

அருந்ததியின் நினைவு மாருமல் நாம் இக்காப்பியத்தைப் படித்து முடித்து விடவேண்டும் என்பது அடிகள் அவா. செயற்காரிய சாதனையைச் செய்து முடித்தவள்லவா அவள்? அம்மட்டோ! முயன்றுல் நாமும் அவ்வாறு செய்யக் கூடுமே என்று உணர்த்துவாள் போல், உலகுக்குத் தெரியும் வகையில் வானத்தல் நிலைபெற்று விளங்கி யிருக்கின்றன. இச் சிறப்பினைக் கருதியே அடிகள் கண்ணகீயின் பெயரைக் கூறியிருக்க வேண்டிய இவ்விரண்டிடங்களிலும் அதனைக் கூருமல் அருந்ததியின் பெயரையே குறிப்பிட்டிருக்கின்றூர். தம் கதை சிகழ்ச்சிகளை உண்மையே என நாம் ஏற்றுக்கொள்ள அவர் எத்தகைய பெரு முயற்சி செய்திருக்கின்றார்! அவர் விரும்பிச் செய்த தனை இதுவரை ஆராய்ந்துணர்ந்தோம். அவர் கருதாதிருப்பினும் அவருடைய அறிமுகப் பகுதி அவருடைய முயற்சிக்கு ஆக்கம் தந்திருக்கின்றது. தாமரை மலரைப் பற்றி நாம் சங்க இலக்கியத்தில் படிக்கும்பொழுது அதற்கு உவமையாக நெருப்பினை அப்புலவர்கள் காட்டியிருக்கக் காண்கின்றோம்.

எரியகைங் தன்ன தாமரை.....

(அக: 106:1; 116: 1)

இப்பகுதிக்கு ‘தீ கிளாத்தெரிந்தாற் போலும்தாமரை’ என்று நாட்டார் உரைகூறியிருக்கின்றூர். பெரும் பானுற் றுப் படையில் வரும்

நீத்துடை நெடுங்கயம் தீப்பட மலர்ந்த
கடவுள் ஒண்டு...

(289, 90)

எனும் பகுதிக்கு ‘நெருப்பின் தன்மை நீரிலே யுண்
டாகப் பூத்த கடவுள் சூடுதற்குரிய ஒள்ளிய டு’ என்பது
நச்சினார்க்கினியர் உரை. இன்னும் இவ்வாரே

முட்டாள சுடர்த்தாமரை...

(மதுரைக் : 249)

சுடர்ப்பூந் தாமரை

(அக : 6:16)

விளக்கி னன்ன சுடர்விடு தாமரை

(நற்: 310-1)

செறுவிற் பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை

அறுதொழில் அந்தனை அறம்புரிங் தெடுத்த

தீயொடு விளக்கு நாடன்

(புறம்: 397 : 19-21)

எனத் தாமரையை நெருப்பொடும், விளக்கினேநும்
உவமித்தே சங்கச் செய்யுட்கள் கூறியிருக்கின்றன. இவற்
றையும், இக்காப்பியக் கலையையும் தெரிக்கு கொண்டுள்ள
வருக்கு, அடிகள் கண்ணகியை அறிமுகப்படுத்தத்
தோடங்கியுள்ள ‘போதிலார் திருவினாள்’ என்ற சொற்
கள் பொருள் செறிந்தனவாய்த் தோன்றுகின்றன. தம்
காப்பியத்தின் பெரு சிகழ்ச்சி, கண்ணகியின் பெருமையை
உலகுக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டும் சிகழ்ச்சி, மதுரை எளித்தே
யன்றோ? அதனை சிகிஞ்சிவிற் கொண்டவராகவே இங்கு
அடிகள் அச்செயலைச் செய்தவளை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும்
முதற் சொற்களில் தீயின் சிகிஞ்சினைத் தோற்றி வைக்கும்
தாமரையைக் கூறி, அதன் மீது வீற்றிருக்கும்
செங்கிறமுடையாளையும் சுட்டியிருக்கின்றூர் போலும்
இவ்வறிமுகப் பகுதியிலும், இம் முதற் பாடலிலும் அடிகள்
கண்ணகியின் ஆற்றலை நம்மை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளச்
செய்யவே முயன் நிருக்கின்றாரோ!

இனங்கோவடிகள் கண்ணகியை அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கும் இப்பகுதியில் எதனையும் வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கவில்லை. இதுவரை நாம் அவளைப் பற்றி அறிந்து கொண்டவையைன்றும் நாமே முயன்று புலப் படுத்திக் கொண்டவைகளாகும். கண்ணகியின் அழகு, பெருமை, குணம், ஆற்றல் இவற்றின் எல்லைகளை அடிகள் அறிவித்து நாம் தெரிந்துகொண்டு விடவில்லை. இதனை நாம் அவரே வந்து கேட்பினும் துணிவுடன் கூறத் தயங்க மாட்டோம். வேறு வழியில் கூறுவதாயின், இவற்றை அடிகள் தாம் எவ்வாறு தெரிந்து கொண்டிருந்தாரோ, அம் முறையிலேயே அவர் நம்மையும் உணர்ந்து கொள்ள வைத் திருக்கின்றார். இவ்வுத்தியைக் கையாண்டதனால் அவர் பெரும் பயன் பெற்றார். தற்பெருமை கொள்ளுவது மக்களுடைய அடிப்படைப் பண்பு. அப்பண்புக்கு நாம் மட்டும் விதிவிலக்கு என்று கருதிக்கொள்ளுகின்றோமே, அதுவே அதனுடைய நுண்ணிய, ஆனால் தெளிவான தோற்றமாகும். கண்ணகியைப் பற்றித் தாமறிந்தவற்றை அடிகள் நம்மையே தெரிந்துகொள்ள விட்டிருப்பது நம் தற்பெருமை யுணர்ச்சிக்குப் பெரு விருந்தளித்ததாகும். இதனால் நம் மனம் பூரிக்கின்றது; கண்ணகை நம்மால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டவள் போல் ஆகவிட்டாள்; அடிகள் என்னம் நன்கு நிறைவேறி விடுகின்றது.

இப்பகுதியில் மக்களுடைய தற்பெருமை யுணர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது அடிகள் கருத்துக்கு ஏற்படையதாகுமோ என்ற ஜயமும் எழலாம். உண்மையில் இது அவர் வற்புறுத்த விரும்பிய பண்பேயாம். தற்பெருமையை இறுதிவரை விடாதிருந்த கோவலன் மடிந்தான்; அதனை விட்டுவிட்ட பின்னரே மாதவி நல்வழியிற் சேர்ந்தாள்; அதனை அறவே தொலைத்

தொழித்த கண்ணகி இறைசிலை எய்தித் திகழ்க் காள். அடிகள் மாடலனைக் கொண்டு செங்குட்டுவனைச் சோழ பாண்டியரிடத்துச் சினங்கொள்ள வேண்டாம் எனச் சொல்லச் செய்தது ஏன்? செங்குட்டுவன் சினம் கொண்டது தன் தற்பெருமை சிதைந்தது என்ற காரணத் தினைன்றே? அதனை மாடலனைக்கொண்டு அழிக்கச் செய்திருப்பது அடிகள் செயலே! அவ்வாறு அழித்தவ னகையால் அவன் கண்ணகியின் கடவுள் நல்லணியை நேரிற் கானும் பேறு பெற்றிருன்!

மனிதப் பண்புகளின் நுட்பங்களை நன்றாக உணர்ந்து அடிகள் எவ்வளவு அழகாக அவற்றைத் தூண்டிவிட்டுத் தம் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டுவிட்டார்! இவரைப்போல் இவ்வுத்தியைக் கையாண்ட ஷேக்ஸ்பியர், காலெரிட்ஜ் என்ற கவிஞர்களின் பாராட்டுகளைப் பெற்றிருக்கின்றார். பிற கவிஞர்கள் இயற்றிய நாடகங்களிலும் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் நம் மனத்தைப் பிணப்பதற்கு இவ்வுத்தியைக் கையாண்டிருப்பதே காரணம் என்பது அவர் கருத்து. தமக்குத் தெரிந்தவற்றை நமக்கு அறிவிக்காமல், நம்மையே தெரிந்துகொள்ளவிட்டு விட்டாரே அடிகள்! நம் அறிவாற்றல்களில் அவர் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றார்! இவரல்லவோ பெருங்கவிஞர்! இப்பொழுது நமக்குத் தோன்றும் ஓர் ஒய்ம் எப்பொழுதும் எவராலும் தெளிவிக்க முடியாததாகவே நின்றுவிடும். கண்ணகியின் நிலை உயர்ந்ததா? அதன் எல்லையை நம்மை நன்கு தெரிந்துகொள்ளச் செய்த அடிகளின் திறன் உயர்ந்ததா?

கண்ணபின் கேள்வன்

1. வருநிதி யார்த்தான்.

எந்த நாட்டிலும் செல்வப் பெருக்கிலும், பிறரை ஏவல் கொள்ளும் துறையிலும் எல்லாருக்கும் முதல்வனுக்கக் கருதக்கூடிடவன் அங்நாட்டினையானும் மன்னவனையாவான். ஆனை செலுத்தும் துறையில் அவனுக்கு அடுத்தபடியாக அவனுடைய அமைச்சரைக் கூறலார். ஆனால் செல்வத்தை அளவுகோலாகக் கொண்டால், அவனுக்கு அடுத்தபடியாக அங்நாட்டில் உள்ள பெரிய வணிகர்களையே குறிப்பிட வேண்டும். இத்தகைய சிறப்பு டைய வணிகர் குலத்தில் வந்தவன் மாசாத்துவான். புகார் நகரத்து வணிகர்களுக்குள் செல்வத்தால் மிக்கவன் என்ற சிறப்புடையவன் அவன்; செல்வப்பெருக்கின் எல்லையைக் கண்டுணர்ந்தவன் பேரன் என்பது மரபு. இக்காரணம்பற்றி அவனை நிதியின் கிழவன் என்று கூறுவது உண்டு. ஆனால் மாசாத்துவானே புகார் நகர மக்களால் ‘இருநிதிக் கிழவன்’ என்றழைக்கப்பட்டவன். இவனுடைய செல்வத்தின் பெருக்கை வெறும் ‘நிதியின் கிழவனுய்’ விளங்கும் குபேரனுலும் அளவிட்டுக் கூற முடியாது என்று புலப்படுகின்றது.

அளந்து காணமாட்டாத பெருஞ் செல்வத்தினைப் பெற்றவனுய் இருந்ததனேடு மாசாத்துவான் வள்ளன்மை மிக்கவனுயும் விளங்கினான். செல்வத்துப் பயன் ஈதல் என்பதனை அவன் நன்றாய் உணர்ந்திருந்தான். இப்பயனைப் பெறுவதில் அவனுடைய ஊக்கம், செல்வத்தைப் பெருக்கு

வதில் இருந்ததனைப்போல மிக்கதாகவே யிருந்தது. மாசாத்துவான் என்று அவன் பெயரைக் குறிப்பிடுவதற்கு முன்னர் அடிகள் அவன் ‘வருசிதி பிறர்க்கார்த்தும்’ பண் புடையவன் என்பதனைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

பெருநில முழுதானும் பெருமகன் தலைவைத்த
இருதனிக் குடிகளோ (டு) உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்
வருநிதி பிறர்க்கார்த்தும் மாசாத்துவான் என்பான்
இருநிதிக் கிழவன் மகன் ஈரெட்டாண்(டு)அகவையான்.

வருசிதி என்பது வளரும் சிதி அல்லது வருவாய் என்று பொருள்படும். ‘நல்வினையாற் கலத்தினும், காலினும் வருசிதி’ என்பது அடியார்க்கு நல்லார் கூறி யிருக்கும் பொருள். நல்வினையாற் சேரும் சிதியை, சியாய மான முறையிலும் சேர்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்த அடியார்க்கு நல்லார் ‘சியாயத்தான் வருசிதியுமாம்’ என்றும் பொருள் காட்டியிருக்கின்றார். வணிகர்களுக்குள் செல்வப் பெருக்கால் தலைமைப் பதவியைப் பெற்றவனுப் பிளங்கு வதற்கு வேண்டிய பெருஞ்செல்வத்தை மாசாத்துவா மூடைய முன்னேர் அவனுக்குத் தேடிவைத்துச் சென்றிருந்தனர். எனவே அதனை மேலும் வளர்க்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவனுக்கு இல்லை. முன்னேர் ஈட்டி வைத்திருந்த செல்வத்தை மூலதனமாகக் கொண்டு, வாணிகஞ்செய்து, அதனால் வரும் வருவாய் அணித்தையும் செலவு செய்து வந்தான். அதனால்தான் அவன் வாரி வாரி வழங்கிய பின்னரும் செல்வமுடையார்க்குத் தலைவனுக்கேவ இருந்துவந்தான்.

பிறர் எல்லாரையும்விட, வாணிகஞ்செய்து பொருள் ஈட்டும் வணிகர் குலத்தைச் சேர்ந்தவருள் பெரும்பாலோர் பெரும் பணக்காரராயிருப்பர். ஆகையால் அக்குலத்தைச்

சேர்ந்தவர் அணைவரையும் அரசனுக்கு அடுத்த வரிசையில் உள்ள பணக்காரர் எனக்கூறலாம். அவர்களுக்குள்ளும் செல்வத்தால் உயர்ந்தோங்கிய ஒரு குடியிற் பிறந்தவன் மாசாத்துவான் என்பது அடியார்க்கு நல்லார் கருத்து. இதனை வலியுறுத்த, அவர் ‘ஒரு தனிக்குடிகளோடு’ என்று வரும் ஒடு என்னும் உருபினை இன் என்ற உருபாக மாற்றிக் கொண்டு பொருள் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு பொருள் விரிப்பது மாசாத்துவானுடைய செல்வப் பெருக்குக்குச் சிறப்பளிக்கின்றது. ஆனால் அவன் குணத்தையோ, குலத்தையோ இது பெருமைப்படுத்துவதாய் இல்லை. மேலும் வணிகர் குடிகளுள் மாசாத்துவான் வந்த குடியைப் பிரித்துக் காட்டவும் செய்கின்றது.

‘பெருமகன் முன் வைக்கப்பட்ட வணிகராகிய தன் கணோடு கூடி உயர்ந்த செல்வத்தினை யுடையான்; இது சுற்றுத்தாற் சுற்றப்பட்ட ஒழுகல்; எனவே தமக்குத் தாமே சிகராகிய வணிகர் என்றுயிற்று.’ இது அரும் பதவுரைகாரர் கூறும் விளக்கம். இவ்வுரை மாசாத்துவானுடைய செல்வத்துக்குச் சிறப்பளிக்கின்றது; அவன் குடியைப் பிற குடிகளினின்றும் பிரித்துக்கூறவும் இல்லை. பிறப்பால் மன்னர் பின்னேராகிய ஒரு தனிக்குடிகளோடு உயர்ந்து, தனக்கேயுரிய ஒங்கு செல்வத்தான் வரும் வரு வாயைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் பெற்றியுடையவன் எனக் கருதுவது நல்ல உரையாகும். இவ்வாறு பொருள்கொள்ள ஒடு என்ற உருபை மாற்றிக்கொள்ளத் தேவையேயில்லை. இவ்வுரை அவன் குடியைப் பிரித்துக் காட்டவில்லை. அவன் செல்வத்தால் பிறரினும் உயர்ந்தவன் என்பதையும் வற்புறுத்திவிடுகின்றது.

மாசாத்துவானுடைய கொடையின் சிறப்பை அடிகள் வருநிதி பிறர்க்கார்த்தல் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

ஆர்த்தல் என்ற சொல் நிறைத்தல் எனப் பொருள் படும். எனவே தன்னிடம் வந்தவர் கைகளையே யல்லாமல் மனத்தையும் நிறைத்து அனுப்பினான் மாசாத்துவான் என்று புலப்படுகின்றது. ஒருமுறை அவனிடம் பரிசில் பெற்றவர், மீண்டும் தம் உயிருள்ளளவும் யாரிடமும் எதனையும் பெறச் செல்லத்தேவையில்லை என்பது அடிகள் கருத்து. இவன் கொடையின் மாண்பு எத்தகையது! இதனை அடிகள் வியங்தார்! இல்லையேல், இவன் பெயரைக் கேட்டவுடன், மதுரை வணிகர் கோவலன் கண்ணகியருக்குப் பெருஞ்சிறப்பு தருவார் என்று கூறி யிருப்பாரா? கண்ணகியின் வாய்மொழியாகப் பாண்டிய மன்னனுக்கு ‘ஏசாச் சிறப்பின் இசைவினங்கு பெருங்குடி’ என்று இவன் குடியைப் பாராட்டிக் கூறியிருப்பாரா?

மாநாய்க்குனுடைய செல்வப் பெருக்கினைக் காட்டிலும், அவனுடைய கொடையே விளக்கம் பெற்றிருந்தது. ஆகவே, அடிகள் அவனுடைய இயற்பெயரை நமக்கு அறிவிக்கவில்லை; மக்கள் அவனுக்கு அளித்த சிறப்புப் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மாசாத்து வானும் ஒரு பெருவள்ளலே! எனினும் அவனுடைய கொடையின் சிறப்பினைக்காட்டிலும், அவனுடைய செல்வப் பெருக்கின் மாண்பே விளக்க முற்றிருந்தது. ஆகவே இவனுடைய இயற்பெயரை அரும்பதவரைகாரர் கருத்துப்படி குடிப்பெயரை அடிகள் நமக்கு அறிவித்திருக்கின்றார். அதன் பின்னரே மக்கள் அவனைச் சுட்டிக் காட்டக் கையாண்ட சிறப்புப் பெயரைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மாநாய்க்கை அறிமுகப்படுத்த அடிகள் பயன்படுத்தியவை மூன்று சீர்கள் மட்டுமே. அவனைப்போலவே சிறப்புடையவன் மாசாத்துவான் என்று உணர்த்த அடிகள் பெரும்பாடு பட்டிருக்கின்றார். இவனை அறிமுகப்படுத்த மூன்று அடிகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். எனினும்

அவர் குறைந்த சொற்களால் தீட்டியுள்ள சிறிய சித்திரமே, இப்பெரிய சித்திரத்தினும் பொலிவு மிக்கதாய் விளங்குகின்றது.

மாநாய்கன், மாசாத்துவான் இருவரும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஒரே தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்; செல்வம் மிக உடையவர்; வள்ளல்கள். எனினும் இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே ஒரு சிறு வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. மாநாய்கன் கொடுத்தலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன்; ஈட்டுதல் இவனுக்குச் சார்ப்புத் தொழில். ஆனால் மாசாத்துவானே ஈட்டுதலில் பற்றுடைய வனுயிருந்தான்; அதுவும் பிறர்க்கு மிகுதியாகக் கொடுக்கக் கூடுமே என்ற காரணத்தாலேயே. இருந்தும் இவ்விருவர் குறிக்கோள்களிலும் காணப்படும் இச்சிறு வேற்றுமையே இவர்கள் சித்திரங்களுக்கிடையே பெரும் வேற்றுமையைத் தோற்றிவைத்து விடுகின்றது. குறைந்த சொற்களால் தீட்டப் பெற்ற மாநாய்களுடைய சிறு சித்திரம், அதனைப் போல் நான்குமடங்கு உள்ள சொற்களால் தீட்டப் பெற்ற பெருஞ்சித்திரமாகிய மாசாத்துவானுடைய சித்திரத்தினும் மாண்பு மிக்கதாய் விளங்குகின்றது. உள்ளன்புடன் பயனிக் கருதாது கொடுக்கும் கொடையின் சிறப்பு எத்தகையது!

2. செவ்வேள்.

மாசாத்துவானுடைய மகன் கோவலன். அவனே இக் கதைத்தலைவியின் கணவன். தான் பிறந்த குடியின் பெருமையினுலேயே புகார் கரத்தில் சிறந்தவனைப் பிளங்கக்கூடிய உரிமையைக் கோவலன் பெற்றிருந்தான். எனினும் அவன் வாளா இருக்கவில்லை. புலிக்குப் பிறந்தது பூணியாகுமா? முன்னேர் தேடிவைத்திருந்த செல்வம்

போதும் என்று மாசாத்துவான் மடிந்திருந்தானு? அவன் மகன் மட்டும் வாளா இருப்பானு? பதினாறு வயது சிறை வதற்குள் புகார் நகர மக்களால் பாராட்டிக் கூறப்பெறும் சிறப்பைக் கோவலன் பெற்றவனும் விளங்கினான். பொரு ணீப் போலவே புகழும் வழிவழி வரும் பண்புடையது. கோவலன் தன்னுடைய முன்னோர் ஈட்டிய புகழ் என்னும் போர்வையுள் மறைந்திருக்க விரும்பவில்லை. தன் செயல்களாலும், குணத்தாலும் தானேயும் பெருமையைத் தேடிக் கொண்டான். அவன் பெற்றிருந்த சிறப்புகளைன்றும் அவனால் தேடிக்கொள்ளப் பட்டவையே என்று அடிகள் கூறியிருக்கின்றார். இதனை நம்மை நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்றே அவர் அவனுடைய பெயரைத் தெரிவிக்குமுன், அவன் ஈட்டியிருந்த புகழின் எல்லையினையும், அவனீப் புகார் நகரத்தவர் பாராட்டினர் என்பதனையும் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

இளமைப் பருவம் எழில் மிக்கது; அது எல்லாரையும் கவர்ந்து பற்றுக்கொள்ளச் செய்யும் பண்புமிக்கது. புலி, சிங்கம் போன்ற கொடிய விலங்குகளின் குட்டிகளைக் காணுங்காலத்தில் நமக்கு அன்பு தோன்றுகின்றது. அக்குட்டிகள் சின்னஞ்சிறியவையாய் இருப்பின் அவற்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தட்டித் தடவிக் கொஞ்சவேண்டும் என்ற எண்ணையும் எழுகின்றது. அவை வஞ்சனையையும் கொடுமையையையும் தம்முன் மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்ற எண்ணம் எழுவதேயில்லை! கொடிய விலங்குகளின் இளமைப் பருவமே நம்மை இவ்வளவு பற்றுக்கொள்ளச் செய்யும் வல்லமையுடையது எனின், நம்மைப் போன்ற மக்களின் இளமைப் பருவம், அதனிலும் மங்கையரின் இளமை நம்மைப் பெரிதும் கவரும் எனக் கூறவும் வேண்டுமா? புலவர்கள்

எழில் மிக்க இளங்கையரை மடவார் என்று கூறுகின்றனர். தம்மைக் கண்டவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை மட்டுமே யல்லாமல் இளமையின் துடிப்பையும் ஊட்ட வல்லவர் என்பதனை ‘மடவார்’ என்ற சொல் புலப்படுத்துகின்றது. எழில்மிக்க இளங்கண்ணியர் பலரை இளங்கோவடிகள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றார். இப்பெண்களுடைய மதியை ஒத்த முகங்களைக் கண்டவுடன், அவர்களை நமக்கு அறிமுகப் படுத்திவைத்த அடிகளையே நாம் மறந்துவிடுகின்றோம். அப்பெண்கள் நம் மனத்தை முற்றி வும் கவர்ந்துகொண்டு விடுகின்றனர். இக்காரணம் பற்றியே அடியார்க்கு நல்லார் இவர்கள் பங்குகொள்ளும் பகுதிக்கு ஆராய்ந்து பாராமல் தமக்குத் தோன்றியபடி உரை வகுத்துவிட்டார். இப்பெண்களுடைய பேச்சு நம் செவிகளைப் பற்றி இழுத்துக்கொள்ளுகின்றது! பேச்சா அது! இசையையும் பழிக்க வல்ல இனிய ஒனியல்லவா அவர்கள் பேச்சு! இப்பொடுது நம் புலன்களில் இரண்டும், காரணங்களில் ஒன்றும் அவர்களுக்கு அடிமையாகி விட்டன. மற்றவைகளும் அவர்கள் வழி சிற்கத் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றன!

அடிகள் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள பெண்கள் விளையாடக் கூடியிருக்கின்றனர். ஆயம் என்ற சொல் விளையாடும் தோழியர் கூட்டத்தை உணர்த்தும். தோழியரோடு விளையாடக்கூடிய பெண்கள், தம் விளையாட்டை மறந்துவிட்டுப் பேசுகின்றனர். அவ்விளை பெண்களை விளையாட்டை மறக்கச் செய்தது எது? அவர்களே சொல்லக் கேட்போம். கோவல்களைப் பற்றிய பாராட்டுரைகளை அப்பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர் தெளிவித்துக் கொள்ளுகின்றனர். அவனுடைய அழகும், குணமும், இவ்விளை பெண்களைத் தம் விளையாட்டையும் மறக்கச் செய்து விட்டிருக்கின்றன! அவர்கள் என்ன கூறி அவ்விளை பாராட்டி

னா? அடிகள் அதனை நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. இளம் பெண்கள் தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டவற்றை நாம் அறிந்த கொள்ள முற்படலாமா? விளையாடும் இடத்தில் புகார்ப்பெண்கள் தம் விளையாட்டையும் மறக்கு பேசினர் கோவலைனப் பாராட்டினர். அவர்கள் தத்தம் வீடுகளில் என்ன தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் என்று பார்ப்போம். அடி! அங்கும் அவர்கள் பேசுகின்றனர். முன் னர்த் தோழியர் கேட்கப் பேசினர். இப்பொழுது தாய், தகப்பன், உற்றுர், உறவினர் இவர்கள் கேட்கப் பேசுகின்றனர்; இங்கும் கோவலைனப்பற்றியே பேசுகின்றனர். ‘இவ்வுலகில் நாம் கண்களால் காணக்கூடிய முருகன் இக்கோவலனே’ என்று அக்கண்ணியர் தம் இல்லங்களில் கூறுகின்றனர். அவர்களுடைய பெற்றீருரும், உற்றுரும் அவர்கள் கூறியவற்றைத் தாழும் பின்னர்த் தம் நண்பர்களிடம் தெரிவிக்கின்றனர். இவ்வாறு எழில்மிக்க கண்ணியரால், தம் இசையைப் பழிக்கும் குரலால் பாராட்டப் பெறும் கோவலன் என்ன பெருந்தவஞ்சு செய்தவனும் இருக்கவேண்டும்! உண்மையில் அவன் நிலை பொருமைப் படக்கூடியதே!

மன்னேய்த்த புகழினான்; மதிமுக மடவார்தம்
பன்னேய்த்த மொழியினார் ஆயத்தே பாராட்டிக்
கண்டேத்தும் செவ்வேளன்று இசைபோக்கிக் காதலாற்
கொண்டேத்தும் கிழமையான்; கோவலன் என்

பான்மன்னே!

இம் மதிமுக மாடவார் தம் ஆயத்தே கோவலைன எப்படிக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டினர் என்று அடிகள் தெரிவிக்கவில்லை. தம்மை ஒத்த வயதுடையவர்களுடன் பேசினர்களாகயால், இப்பெண்கள் கூறியலவு உணர்ச்சி மிக்க பிதற்றல்களாகவும் இருக்கிறதாம். அவற்றை

வெளிப்படுத்திக் கூறலாமா? அவர்கள் பாராட்டினர் என் பதனைக்கொண்டு, ஒவ்வொருத்தியும் தன்றுடைய கற் பனைக்கு எட்டியவரை அவனைப் புகழ்ந்து பேசியிருந்திருப்பாள் என்று உணர்ந்து கொள்ளலாம். அவர்கள் தத்தம் வீடுகளில் பெற்றேரிடம் தெரிவித்ததனை அடிகள் நமக்கு அறிவித்திருக்கின்றார். இங்கு அப்பெண்கள் தம்மினும் வயது மிக்கவர்களிடம் பேசினார்களாகையால், அவர்கள் கூறியவற்றில் மிகை யிருந்திருக்காது; உணர்ச்சி வெளிப் பாட்டுக்கும் இடமில்லையன்றோ? எனவே, இவற்றை வெளிப்படுத்துவது குற்றமாகாது. தம் மக்கள் கூறிய வற்றை அப்பெற்றேருரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்; பின்னர்த்தாமும் அவர்கள் கருத்துக்கணைக் கொண்டு கூறினர் இப்பகுதிக்கு ஏற்றவாறு உரை காட்டுவதே இளங்கோவடிகள் கருத்துக்கு ஏற்ப உரை கூறுவதாக ஆகும்.

புகார் நகரத்து மதிமுக மடவார் தம் வீடுகளில் கோவலைன் முருகன் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறினார்கள்லவா? அப்பெண்கள், அவனை முருகனுக்கு ஒப்பான வனுக்க கூறியது ஏன்? பெண்கள் அதனிலும் இளம்பெண்கள் பெரிதும் விரும்புவது அழகேயாம். திருமால் ஆண்களுக்குள் அழகு மிக்கவன் என்ற கருத்து மிகப் பழமையானது. அப்படியிருக்க அப்பெண்களை திருமாலை விட்டு விட்டுக் கோவலனுக்கு முருகனைக் காட்டியது ஏன்? அவர்கள் மடவாராய் இருந்தமையால் திருமாலே அழகன் என்பதனை அறியாதிருந்தனரோ? அடிகளுக்கு இவ்வுண்மை தெரியாமல் இருந்திருக்க முடியாதே! இருந்தும் அப்பெண்கள் கோவலைன் முருகன் எனக் குறிப்பிட்டதாகவன்றோ அவர் கூறியிருக்கின்றார்! திருமாலுக்கு அழகு ஒன்றே பெருமை தரும் பண்பு. ஆனால் முருகனுக்கோ அழகுடன் என்றும் மாரு இளமையும் உண்டு. இங்குக் கோவலைப் பாராட்ச—?

துயவர் இளங்கண்ணியர். எனவே அவர்கள் அழகாடு இளமையும் கலந்த முருகனைக் குறிப்பிட்டதே பொருத்த முடையதாகும். இக்காப்பியம் தமிழ் மொழியில் இயன்றது; தமிழ்நாட்டுப் பெண் ஒருத்தியின் சரிதையைக் கூறுவது. தமிழ் மொழிக்குத் திருமாலினும் முருகன் வேண்டியவன். ஏனெனில் அவன் சங்கப் புலவருள் ஒருவனும் இருந்தான் என்று கருதப்படுகின்றது. ஆகவே இக்காரணம் பற்றியும் அடிகள் அப்பெண்கள் வாய்மொழியாகக் கோவலனை முருகனுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கலாம். இன்னென்று வகையிலும் முருகனை கோவலனுக்குப் பொருத்தமான உவமப் பொருளாய் விளங்குகின்றன. முருகனுக்குப் பெற்றீர் கொடுப்பக் கொண்ட ஒரு மனைவியும், அவன் தானே தேடிக்கொண்ட ஒரு யனைவியும் உண்டு. கோவலனுக்குப் பெற்றேரால் மணஞ் செய்விக்கப் பெற்றவனோடு அவனே விரும்பிக் கூடிய மனையாட்டியும் உண்டு. திருமாலுக்கும் மனைவியர் இருவர் உண்டோ ஆயின் அவர்களுள் களவிற் கொள்ப்பட்டவள் ஒருத்தியும் இல்லை.

இளங்கோவடிகள் இக்காப்பியத் தலைவியைப் ‘போதி வார் திருவினானுக்கு’ ஒப்பிட்டிருக்கின்றார் அல்லவா? அதற்கு ஒப்ப அப்போது ஈன்ற முருகனை அவள் கண வனுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கின்றார் என்றும் கூறலாம். ‘நளி னத்துப் பிறவியை’ என்று முருகனை வேலன் விளிக்கின்றன- ஐந்தாம் பரிபாடல். ‘ஈன் ஈன்ற சிறையிதழ்த் தாமரை’ என்பது எட்டாம் பரிபாடற் பகுதி. இவற்றூல் முருகன் தாமரை மலரிற் பிறந்தவன் என்று தெரிகின்றது. கண்ணகியின் கணவன் என்ற காரணத்தாலேயே கோவலன் இக்காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்றன. அவள் வாழ்க்கையின் போக்குக்கு இவன் எப்படிக் காரணத்தாலுமான் என்று காம் அறிந்துகொள்ளவே அடிகள் இவணைப்பற்றிக்

கூற நேர்ந்திருக்கின்றது. எனவே கண்ணகியைப் போதில் தங்கிய திருமகளுக்கு ஒப்பிட்டவர், இங்கு அவள் கணவனை அப்போது ஈன்ற முருகனுக்கு ஒப்பாகக் காட்டியிருக்கின்றார்.

முருகனுக்கு உரிய பெயர்கள் பல. அவற்றுள் வேறு எதனையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் அடிகள் இங்குச் செவ்வேள் என்ற பெயரைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். கோவலனுக்கு ஒப்புக்காட்டிய இவ்விடத்தில் அது முதலில் மயக்கத்தைத் தோற்றுவித்துப் பின்னர் அதனைத் துடைக்கின்றது. ‘செவ்வேள் என்றார் வேள் இருவர் உளராகவின்’ என்பது அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம். இதனால் அடிகள் முருகனை மட்டுமே யல்லாமல் மன்மதனையும் குறிப்பிடக் கூடியதும் முருகனுக்கே யுரியதாக அடைமொழியால் மாற்றியமைத்துக் கொண்டதுமாகிய ஒரு பெயரைப் பயன் படுத்தியிருப்பது தெரிகின்றது. முருகன் செங்கிற முடையவன். அவ்வாறே கோவலனும் செங்கிற முடையவன் என்று கருதலாம்.

மையிருங் குன்றின், விஞ்சையன் ஏம்பப்
பிடர்த்தலை யிருந்து பெரும்சினம் பிறழாக்
கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவ... (15:51-3)

யானையின் கருசிறத்தைக் குறிப்பிட்டதனைக் கொண்டு, அதனேஒரு மாறுபட்ட சிறத்தினைக் கோவலன் உடையவனுய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று இதனால் அறியலாம். இன்னு மொரு குறிப்பு இதனைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

பொன்று நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ? (19:40)

கண்ணகியின் இக்கூற்றுல் கோவலன் உடம்பு பொன்னை சிகர்த்த சிறமுடையது எனத் தெரிகின்றது.

அடிகள் மன்மதனை விளக்கும் முறையில் குறிப்பிட டிருப்பதனைக் கொண்டு, அவனுக்கும் கோவலனுக்கும் ஒப்புமை உண்டென்று பலர் கருதுவர் என்று விளங்குகின்றது. இவ்விருவரும் ஒரே தொழிலைச் செய்து ஒரே தன்மையான பல்லை யடைந்தனர். மன்மதன் சிவபெருமானையும் உமையம்மையையும் சேர்த்துவைக்கச் சென்றுன். கோவலன் பாண்டியனையும் அவனேநூடு ஊடிய அவன் மனைவியையும் சேர்த்துவைக்கச் சென்றுன். மன்மதன் தேவர் ஏவலால் சென்றுன்; கோவலன் ஊழ்வினையின் ஏவலால் சென்றுன். இருவரும் தாம் எவருக்கு உதவினரோ அவர்கள் கையாலேயே உயிர்துறக்க நேர்ந்தது. மன்மதன் தன் செயலின் பயன்கள் என்னவாய் இருக்கும் என்பதனைத் தெரிந்து சென்றுன். ஆனால் கோவலனுக்கு அதுவே தெரியாது. மன்மதன் சிவனுடைய தவத்தைக் கலைத்தான். ஆனால் கோவலனே பாண்டிய னுக்கு விலைப்பொருள் கொடுக்கும் செலவும் இல்லாமல் உதவியளித்தான். இதனால் இவனைச் செவ்வேள் என்பது பொருத்தமானதே!

3. காதலான் ஏத்தினர்

‘மண்ணைத் தொலைத்த புகழினை யுடையான்’ பண்ணைத் தொலைத்த மொழியினராகிய மதிபோலும் முகத்தினை யுடைய மடவார் தம் காதலால் உலகிற் கண்டேத்தப்படுஞ் செவ்வேள் என்று அவன் இசையைத் தமது ஆயத்தின்கண் பாராட்டிப் பரப்பிக் காமக் குறிப்பினால் உட்கொண்டு ஏத்துதற்குளியான். அவன் யாரெனிற் கோவலன் என்று பெயர்படுவான் என்க.’ கோவலனுடைய அறிமுகப் பகுதிக்கு அடியார்க்கு நல்லார் காட்டியிருக்கும் உரை இதுவாகும். அடிகள் இப்பகுதியில் மூன்று செயல்களைக்

குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பாராட்டி, இசைபோக்கி, கொண்டேத்து என விவரிக்கப்பெற்ற இம் மூன்று தொழில்களையும் மதிமுக மடவாரே செய்தனர் என்பது அடியார்க்கு நல்லார் கருத்தாகும். இத்தொழில்களின் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடப்பயன்பட்டுள்ள விணைச்சொற்கள் இவையனைத்தும் ஒருவர் செயலே எனக்கொள்ளும் முறையில் அமைந்து கிடக்கின்றன. எனவே அடியார்க்கு நல்லார் இவையனைத்தும் அம் மதிமுக மடவார் செயலே எனக் கருதியதில் வியப்பில்லை.

அரும்பதவுரைகாரர் கருத்து வேறுபட்டிருக்கக் காண்கின்றோம். அவர் பாராட்டியது, இசை போக்கியது என்ற இரு செயல்களையும் அம்மடவார் செய்தனர் போலும். இறுதியாகக் கூறப்பெற்றிருக்கும் கொண்டேத் தியது கண்டார் செயல்போலும் என்று கருதி உரை கூறி யிருக்கின்றார். இவ்விளம்பெண்கள் செயல்களைக் கண்டார் கண்டது அடியார்க்கு நல்லார்க்கு ஏற்றதாகத் தோன்ற வில்லை. மேலும் இத்தொழில்களை உணர்த்தும் விணைச்சொற்களும் துணை செய்யவே, அவர் இம்மூன்று செயல்களையும் மதிமுகமடவார் செயல்களே எனக் கருதிவிட்டார். அரும்பதவுரைகாரர் காலத்தால் முற்பட்டவர். எனவே அவர் உரையோடு மாறுபட்ட தம் உரையை ஸ்லீங்காட்ட அடியார்க்கு நல்லார் காரணம் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. ஏத்தியதும் மடவார் செயலே என்பதனை ஏற்படுத்தயதாகக் காட்ட அவர் அச்செயல் காதல் குறிப்பினால் நிகழ்கிறது என்று கருதியிருக்கின்றார். அரும்பதவுரைகாரர் காதலான் என்ற சொல்லுக்கு உரை காட்டவில்லை. எனவே அடியார்க்கு நல்லாருக்கு அச் சொல் தம் கருத்தைக் குறிப்பிடவே அடிகளால் பயன்படுத்தப்பட்டது என்ற துணிவு ஏற்பட்டது.

காதலான் என்ற சொல்லுக்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் பொருளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதாயின், அப் பொழுது அம் மதிமுக மடவார் அணைவரும் கோவலனை மணம் செய்துகொள்ள விருப்பியிருந்தனர் எனக் கருதிக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அடிகள் அவ்வாறு கருதி யிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. உற்று நோக்கின் அவர் அதற்கு நேர்மாறுன கருத்துடையவராகக் காணப்படுகின்றார். அம்மடவார் கோவலன் நற்குணங்களைப் பாராட்டி னர். அவர்கள் கோவலனிடத்துக் காதல் கொண்டிருக்க வில்லை. ஏனைனில் காதல் கொண்ட பெண்கள், தம் காதலனைப்பற்றி ஆயத்தே பாராட்டிப் பேசியிருக்க மாட்டார்கள். மேலும் இசைபோக்கி என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லாரே ‘எங்கும் போகப்பண்ணி; பரப்பி என்றபடி’ என்று உரை கூறியிருக்கின்றார். தாம் கொண்ட காதலைப் பற்றி ஆயத்தாரிடமே பெண்கள் பேசுமாட்டார் எனின், அவர்கள் அதனைப் புறத்தே பரப்பியதாக எப்படிக் கொள்ளக்கூடும்? அம்மதிமுக மடவார் காதல் நோயைத் தம் மனத்தே புகவிட்டுக் கொண்டவர் அல்லர்.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் காணப்படும் இக்குறை பாடு அரும்பதவுரையில் இருக்க இடமில்லை. ஏனைனில் முதலிரண்டு செயல்களை மட்டுமே அவர் அம் மதிமுக மடவார் செயல்கள் எனப் பாராட்டியிருக்கின்றார். ‘காதலான் கொண்டேத்தியது’ கண்டார் செயல் என்பது அவர் கருத்து. அடிகள் இப்பகுதியில் மடவாரையும் அவர் ஆயத்தாரையுமே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனவே கண்டாரைக் கருதிக்கொண்டது அரும்பதவுரைகாரர் பொறுப்போகும். இதனை அடியார்க்கு நல்லார் எதிர்த்துக் கூறவில்லை. ஏன்! அவர் கூறியுள்ள மாற்றுரை இக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டதாய் இருக்கின்றது. இதனால் கண்டாரைப் புகவிடுவதில் பயன் உண்டு என்று விளங்கு

கின்றது. அவர்களைப் புக விடுவதால் என்ன பயன் கிடைக் கின்றது என்று தெரிந்துகொள்ளுமுன், அவர்களைப் புக விடாமல் இருந்தால் என்ன கெடுதல் நேரிடும் எனக் காண்போம். காதலான் என்ற சொல்லைக் காமக் குறிப் புடையதாகக் கொள்ளாமல், அங்கு என்ற சிறந்த பொருளையே கொண்டு, அம்மதிமுக மடவார் கோவலைப் பாராட்டி, இசைபோக்கிக் கொண்டேத்தினர் எனக் கருதிப் பார்ப்போம்.

இவ்வாறு கருதிக்கொள்ளுவதே சிறந்த உரை போலும் என்ற எண்ணம் உதிக்கின்றதல்லவா? இதற்குக் காரணம் இவ்வறிமுகப்பகுதி, கண்ணகீயின் அறிமுகப் பகுதியைப் போல் இருப்பதுபோல் தோன்றுவதேயாம். சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இக்காரணம் பொருளற்றது எனப் புலப்படும். கண்ணகீயைப் பெண்கள் பாராட்டி யது அவளுக்குப் பெருமையளிக்கும். அது போலக் கோவலைன் ஆண்கள் பாராட்டியதாக அடிகள் கூறியிருந்தாரேயானால், அப்பொழுது இவ்விரு அறிமுகப் பகுதிகளும் தம் முன் ஒத்தவையாய் இருக்கிறுக்கும். ஆனால் அவர்கள் அவ்வாறு கூறியிருக்கவில்லையே! இம்மதிமுக மடவார் இன்னும் மணமாகாத கண்ணியர் எனத் தெரிவதால் இவர்கள் கோவலைன் விட நான்காண்டுகள் குறைந்த வயதினராய் இருக்க வேண்டும். இவர்கள் தம்மை விட வயதில் மூத்தவரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதனை அடிகள் நம்மை ஒரு பொருட்டாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்திருப்பாரா? கண்டாரைப் புக விடுவது எவ்வளவு பயன் உடையது என்று இப்பொழுது விளங்குகின்றது. கண்ணகீயைப் பாராட்டியவர் பெருமுது பெண்டிராயிருக்க வேண்டும் என்றும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு அடிகள் கருத்

தறிந்து கண்டாரைப் புகவிட்ட அரும்பதவுரைகாரருக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டவராலோம்.

கோவலனைப் பாராட்டியவர் மதிமுக மடவார். அவர்கள் அவணைத் தம் ஆயத்தே பாராட்டினர். எனவே கண்டார் இச் செயலைக் கண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. அப் பெண்கள் அவன் இசையைத் தம் ஆயத்துக்கு வெளியே பரப்பி யிருக்க வேண்டும் என்றே இசை போக்கி என்ற விணைச் சொல் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே கண்டார் அதனை உணர்ந்து கொள்ள அப் பெண்கள் அவர்களிடம் கோவலனைக் ‘கண்டேத்துஞ் செவ்வேள்’ என்று கூறியிருந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் கூறியதாகக் கருதுவது, கண்டார் அவர்கள் மீது ஐயமுற்றிருக்க மாட்டார்களா என்ற ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கும். எனவே இவ்விளங்கன்னியர் அவன் இசையைப் போக்கியது தம் வீடுகளிலே, தம் பெற்றேர், உற்றூர் இவர்களிடத்திலே என நாம் கருதைக் கொள்ளவேண்டும். எப் பெற்றேர் தம் மக்களை ஐயறுவர்? எனவே அரும்பதவுரைகாரர் கூறிய கருத்தினைச் சற்று மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளுவதே இப் பகுதிக்குச் சிறந்த உரையாகும். இவ்வாறு உரை கூறிக்கொள்ள, போக்கி என்பதனைப் போக்க என் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுரிமையை நமக்கு அடியார்க்கு நல்லாரே அளித்திருக்கின்றார்.

4. மண் தேய்த்த புகழினுண்

கோவலன் ஈட்டிய புகழ் வரம்பு கடந்து சென்றது. அதனை நம்மை நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளச் செய்ய அடிகள் விரும்பினார். ஆனால் எத்தகைய எல்லையை யும் காட்டி அதனைக் குறிப்பிட முடியவில்லையோ! அளவு கடந்தது எனக் கூறுவது அதன் எல்லையைக் குறைத்துக்

கூறுவதாகவே முடியும்! எனவே அடிகள் இவ்வுலகத் தையே ஓர் அளவுகொலாக்க கொண்டார். அதனினும் அளவாற் பெரியது அவன் புகழ் என்று கூறியிருக்கின்றார். ‘பார் சிறுத்தெனப் படை பெருத்ததோ, படை பெருத்தெனப் பார் சிறுத்ததோ’ என்று எவ்வகையிலும் துணிக்கு கூற முடியாதவராய்ச் செயங்கொண்டார் துன்பப்பட்டார். ஆனால் அடிகளுக்கு ஜூயம் ஏற்படவேயில்லை. கோவலன் புகழ் வளர்ச்சி யடைந்ததனுலேயே இவ்வுலகம் சிறுத்துவிட்டது என்று அவர் துணிக்கு கூறியிருக்கின்றார். கோவலன் ஓர் இளைஞன். அவன் இன்னும் பதினாறு ஆண்டு எல்லையைக் கடக்க வில்லை. இங்ஙனமிருக்க அடிகள் அவன் பெருமையைப் பற்றிப் பேசாமல், புகழினைக் குறிப்பிட்டதேன்? புகழ் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் நாம் தீயை மிதித்தவர் போல் திகைப்புறுகின்றோம். புகார் நகர அறிமுகப் பகுதியில் அது எதனை உணர்த்திற்று என்று அறிந்துகொண் டிருக்கின்றோம் அல்லவா? அங்கு அச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருப்பதனைப் போலவே அடிகள் இங்கும் அச்சொல்லைக் கோவலன் மறைவைக் குறிப்பிடவே பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

இக்காப்பியம் கண்ணகியின் கதையைக் கூறத் தோன்றியது. ஆகவே கோவலன் பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசும் பொறுப்பு இதற்கு இல்லை. எனினும் தம் கதைத் தலைவியின் கணவன் தனக்கெனச் சிறப்புடையவன் என்று நமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமெல்லவா? அதற்காக அடிகள் மாடலன் வாய்மொழியாகக் கோவலன் குணமாட்சியைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். இது கண்ணகியின் காப்பிய மாகையால், அவர் கோவலன் செயல்களைச் சித்திரித்துக் காட்டாமல், குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மாடலன் விவரிக்கும் செயல்கள் கோவலனுக்குப் பெருமையையும், சிறப்பையும் அளிக்கின்றன. எனினும் அவன் சொற்களால் வெளிப்படும்

பெருமை ஒரு நாள் எல்லை கூட இவ்வுலகில் தங்கியிருக்க வில்லையோ! மாடலன் கோவலன் குணமாண்புகளைக் குறிப் பிட்ட மறுநாளே அவன் கொலையுண்டான். எனவே அவனுடைய பெருமையைன்றதும் ஒரு நாளை எல்லைக்குள் புகழாக மாறிவிட்டன. அவன்தான் இளம் பருவத்திலேயே இறக்குவிட்டான்! அவன் புகழாவது சிலைத்திருக்கக் கூடாதா? அதுவும் நிலையாக இருக்கவில்லையோ! கோவலன் ஈட்டியிருந்த தீவிளையின் அளவும் ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டதன்று போலும்!

புகழ் வானளாவ ஒங்கிப் பரந்தது எனக் கூறுவதுதான் மரபு. இங்கு அடிகள் அவ்வாறு கூருததன் காரணம் என்ன? கோவலனுடைய புகழின் பெருக்கத்துக்குப் பூமியின் பரப்பை ஏன் எல்லையாகக் காட்டியிருக்கின்றார்? எல்லை காண இயலாத வானவெளி எங்கே அறுநியிடுக் கூறக்கூடிய பூமியின் பரப்பு எங்கே! மரபுகளை வழுவாமல் காப்பவர் இங்கு மாற்றிக் கூறியிருப்பானேன்! இதனால் அவர் ஒரு குறிப்பினை நமக்குப் புலப்படுத்தி யிருக்க வேண்டும்! அது என்ன? தேய்த்தல் என்ற சொல் இல்லையாம்படித் தொலைத்தல் எனப் பொருள்படும். ‘செருங்கத் தேய்த்த,’ ‘படியோர்த் தேய்த்த’ என வந்த இடங்களில் அழித்த என்றே நச்சினர்க்கினியர் பொருள் கூறி யிருக்கின்றார். அடியார்க்கு நல்லாரும் தொலைத்த எனப் பொருள் கூறுகின்றார். இப்பொருளை அமைத்துப் பார்க்கும்பொழுது கோவலன் புகழ் இப்பூமியை அழித்து விட்டது அல்லது தொலைத்து விட்டது என்று கூற வேண்டிய வருகின்றது. ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லையோ! இவ்வுலகம் சிலப்பதிகாரம் தோன்றும் காலத்துக்கு முன் இருந்தது போல இன்றும் இருக்கின்றதே! எனவே கோவலனுக்குப் புகழ் இல்லை என்றுயிற்று. இருந்திருப்பின் அது இவ்வுலகினை அழித்து விட்டிருக்குமன்றே!

சங்க காலத்துக்குப் பின் தேய்த்தல் என்ற சொல் உராய் வைத்தல் என்ற பொருளில் வழங்கத் தலைப்பட்டது. இப்பொருளை அமைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, கோவலன் புகழ் இப்பூழியின் மேற் பரப்பை உராய்ந்து கொண்டு சென்றது என்று விளங்குகின்றது. வானளாவ ஒங்கியெழும் புகழ் எங்கோ இப் பூழியை உராய்ந்து கொண்டு செல்லும் புகழ் எங்கோ இவ்விரண்டுக்கு முன்ன வேற்றுமை வானளாவியதோகும். இதனாலும் கோவலனுக்குப் புகழ் இல்லை என்று விளங்குகின்றது. இளங்கோவடிகள் கோவலன் செயல்களைத் தாமே சித்திரிக்காமல் விட்டுவிட்டது போதாது என்று, மாடலன் கூறியவற்றால் அவனுக்குச் சேரும் புகழும் பொருட்படுத்தக் கூடியதன்று என்று கூறி யிருக்கின்றார்! என்னே கோவலன் செய்த தீவினை! தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது பிற உயிர்களைக் காக்க முன் வந்தவரை இப்படியாக கருதுவது? ஏன் அவன் சிறப் பியல்புகளை மாடலன் எடுத்து விவரிப்பதை அடிகள் தடை செய்யவில்லை? இக்காப்பியக் கடையில் பங்கு கொள்ளும் பாத்திரம் என்ற முறையில் அவனுடைய செயல்களுள் எதுவும் பாராட்டக் கூடியதாய் இல்லை. ஆகவேதான் அடிகள் அவனுக்குப் புகழே இல்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அவனை இக் காப்பியத்தோடு தொடர்பு படுத்தாமல் பார்ப்பின் பெருமையுடையவனே!

இளங்கோவடிகள் தாம் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்து வனவற்றை இரண்டாம் முறை குறிப்பிடும் வழக்கத்தை உடையவராயிற்றே! இங்கும் அவ்வாறு செய்திருக்கின்றாரா? இல்லையேல் நாம் மேலே கண்ட பொருளைப் புறக்கணித்து விடலாமே! கோவலனுடைய சிறப்பும், பெருமையும் புகார் நகரத்து இளங்கன்னியரால் போற்றப்பட்டவை தாமே! அவற்றை நாம் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளலாமா? ஏன்? அவர்கள் பெற்றேரூரும், மற்றேரூரும்கூட அவனை

ஏத்தினர் எனக் கண்டோமே! அவர்கள் கூறியவற்றையும் பொருட்படுத்தக்கூடாதா என்ன! பொருட்படுத்தலாம். ஆனால் அவர்கள் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கவில்லையே! ஒவிபெருக்கிகள் போல, தம் மக்கள் கூறியவற்றை ஆராயாமல் உட்கொண்டு அவற்றைத் திருப்பிக் கூறினார்களே யல்லாமல், தாம் அறிந்தவற்றை அவர்கள் கூறியதாக அடிகள் கூறவில்லையே! இப்பொழுது காதலான் என்ற சொல்லை என்ன பொருளில் அடிகள் பயன்படுத் தினார் என்று நன்றாக விளங்குகின்றது. கோவலனுக்குப் புகழ் இல்லாமற் போனாலும் போகட்டும். ஒரு சொல்லின் பொருளை நாம் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டோமே!

கோவலனுடைய சித்திரம் ஒளியே யில்லாத கேவிச் சித்திரமாய்த் தோன்றுகின்றது. இக்காப்பியத்தின் சிகழ்ச்சிகளில் அவன் பங்கு பெற்றதனைக் கொண்டு மதிப்பிடுவதாயின், அவன் நிலை ஒளியற்ற நிலையே. இரண்டு பெண்களின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தித் தானும் இன்பம் கானுதவனை வேறு எப்படிக் காட்டக்கூடும்? இக்காப்பிய சிகழ்ச்சிகளைக் கருதாமல், அவனுடைய வாழ்க்கையை மட்டும் கவனித்தோமாயின், அவன் சில நற்குணங்களை முடையவாய்க் காணப்படுகின்றார். அதனாலேயே இவ்விடத்திலும் அடிகள் அவனை மாடலன் புகழ்ந்ததனைத் தடை செய்யவில்லை. நல்லுயிரை முடையவன் என்ற பூதத்தின் சொற்களை விடாமற் கூறியிருக்கின்றார். தம் கூற்றிலேயே அவனைப் ‘பல்லமாரர் குழாத்துள்ளான்’ என்று பாராட்டியிருக்கின்றார். இவ்விடத்திலும் அவனை அம்மதிமுக மடவார் கூறியிருக்கும் சிறப்பினைப் பெற்றவனுக்கே நம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்திருக்கின்றார். இதுவரை நாம் மூன்று அறிமுகங்களைக் கண்டோம். அவற்றில் அடிகள் கையாண்டிருக்கும் உத்தியைக் கொண்டே அவருடைய விருப்பத்தை நாம் தெரிந்து

கொள்ள முடிகின்றது. முதலிரண்டு அறிமுகங்களிலும் பிறர் கூறியுள்ள கருத்துக்களை அடிகள் முதலிற் கூறி விட்டுப் பின்னர்த் தாம் அவற்றை வழிமொழிவார் போலத் தம் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். கோவலன் அறிமுகத் தில் அவர் தம் கருத்தை முதலிற் கூறிவிட்டிருக்கின்றார். புகார்ப் பெண்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கின்றார். அவர்கள் கூறியவையும் அவருடைய ஒப்புதலைப் பெற்றனவே யன்றே? ஒருவர் ஒரே பொருளைப்பற்றி இரண்டு வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் கூறினால், நாம் அவர் இருதியாக ஆராய்ந்து கூறிய கருத்தினையே பொருட்படுத்த வேண்டும் அல்லவா?

கோவலனுடைய அறிமுகத்தின் அமைப்பு முறையை ஆராய்ந்து, புகார்க் கண்ணியர் அவனைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேனும். எனினும் ‘மண் தேய்த்த புகழ்’ என்ற பகுதிக்கு நாம் கண்ட பொருள் இன்னும் நம் மனத்தைவிட்டு நீங்கவில்லை. அதனுடைய பிடிப்பைச் சற்றுத் தளரவைத்தால் அன்றி, நாம் கோவலைனைப் பற்றி நல்ல கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவராய் இருக்கின்றேனும். மண் பருப்பொருள்; புகழ் அத்தன்மையது அன்று. தனக்கென ஓர் உருவமோ அல்லது பருமையோ இல்லாத கற்பணைப்பொருள் எப்படி அவ்விரு பண்புகளையும் கொண்ட இப்பெரிய உலகத்தை இல்லாமற செய்துவிடக்கூடும்? எனவே நாம் ‘மண் தேய்த்த புகழ்’ என்ற சொற்களுக்குக் கண்ட பொருள் முழு உண்மையாகாது. மேற்பார்வைக்கு நாம் கண்ட கருத்து ஏற்புடைய தாக இருக்கின்றது; எனினும் அதன் உண்மை நிலையை ஆராயாமல் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா?

‘மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை, மரத்தில் மறைக்கது மாமத யானை.’ இவ்வடிகளில் காணப்படும் கருத்

தினையே ‘மண்தேய்த்தபுகழ்’ என்ற சொற்கள் வற்புறுத்துகின்றன. உதாரணத்தில் மரமும் யானையும் போலவேஇங்கு மண்ணும், புகழும் விளங்குகின்றன. யானையைக் கானும் காலத்து அது மரத்தால் இயன்றது என்ற எண்ணமும், மரத்தைக் கானும் காலத்து அது யானையின் உருவத்தை யுடையது என்ற எண்ணமும் முற்றிலும் மறைந்துவிடுகின்றன. இவ்விரு பொருள்களும் ஒன்றைன் ஒன்று தொலைத்துவிடும் வல்லமை யுடையனவேனும், இரண்டும் உள்ள பொருள்களேயாம். அவ்வாறே மண்ணும் கோவலன் புகழும் இரண்டும் உள்ள பொருள்களே। ஒன்றைனக் கானும் காலத்து மற்றெருன்று விளங்காது. அவ்வளவே யன்றி ஒன்றைன் ஒன்று இல்லாமல் அழித்துவிடாது. இங்குத் தேய்த்த என்ற சொல்லின் மூலம் ஒன்றின் பெயர், மற்றெருன்றைப்பற்றிய கருத்தை நம் மனத்தினின்றும் இல்லையாம்படித் தொலைத்துவிடும் என்பதையே அடிகள் நமக்குப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

கோவலனுடைய புகழ் இப்புமியைச் சூழ்ந்து வளைத்துக்கொண்டிருப்பதுடன் சில்லாமல் இதனை ஊடுருவிச் சென்று, இருக்கும் இடம் எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய தாக்கிக் கொண்டுவிட்டது. மண்செறிந்த சிலம், இப்பொழுது கோவலன் புகழ் செறிந்த சிலமாக மாறிவிட டிருக்கின்றது. மண்ணேறு புகழும் சேர்க்கிருக்கவே இப்புமி முன்னர் இருந்ததனைவிட இப்பொழுது பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. இது புகழ் கூடியதனால் ஏற்பட்டமையால் மண்ணைப் புகழ் வளர்ந்து சிறிதாக்கிவிட்டது என்று அடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மரம் யானையின் உருவத்தையும், யானையின் உருவம் மரத்தையும் பிரித்துக் கூற முடியாதபடி பற்றிக் கொண்டிருத்தலைப் போலவே இங்கு மண்ணும், புகழும் ஒன்றேருடொன்று கலந்து பிரித்துணர முடியாதபடி பற்றிக்கொண்டு விட்டன.

எனவே அவற்றுள் ஒன்றினைக் கருதுப்பொழுது மற் றூன்றின் சினைவு தொலைகின்றது. கருத்தளவில் அவை ஒன்றினை ஒன்று தொலைத்துசிட்ட போதிலும், பொருளாளவில் இரண்டும் உள்ள பொருள்களாகவே இருக்கின்றன.

இக்கருத்தினை நம்மைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளச் செய்வதற்கு அடிகள் ‘மண்மறைத்த புகழ்’ என்று கூறி யிருக்கலாமே! உதாரணத்தில் கண்ட யானை, மரம் இரண்டும் பருப்பொருள்கள்; சிறியவை. ஆகவே அவை ஒன்றினை ஒன்று மறைத்ததாகக் கூறப்பட்டன. ஆனால் மண், புகழ் இரண்டும் நம்மால் முற்றிலும் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சிறிய அளவினையுடையன் அல்ல. மேலும் இவற்றுள் மண் ஒன்றே பருப்பொருள்; புகழ் வெறும் கற்பணியே. எனவே இங்கு மறைத்தல் பயன் படாது. மறைக்க மறைக்க, கருத்தும் கற்பணியும் வெளிப் பட்டவாறே இருக்கும். அடியோடு தொலைக்தாலோழிய அவை நீங்கமாட்டா. ஆகவேதான் அடிகள் ‘மண் தேய்த்த புகழினை’ என்று கூறியிருக்கின்றார். மேலும் இது பின்னர் வரும் ‘பண்தேய்த்த மொழியினை’ என்பதனேடு எல்லா வகையிலும் இனைந்து நடக்கவும் வேண்டுமல்லவா?

ஆயின் ‘மண் தேய்த்த புகழினை’ என்ற பகுதிக்குப் புகழில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டதாகக் கூறியிருப்பது பொருளான்று? இல்லை. மண்ணும், புகழும் ஒன்றினைக் கருத இன்னென்று அழிதலைப்போலவே, இக்காப்பியத்தில் அவன் கொண்டிருந்த பங்கினைக் கருத அவன் புகழுறவனுக்கின்றன். மாதவியின் கதையில் அவன் கொண்டிருந்த பங்கினைக் கருத அவன் புகழுடையவனுக்கின்றன். இதனையே அடிகள் நமக்கு உணர்த்த விரும்பியிருக்கின்றார்!

முதனிகழ்ச்சி

1. மாநகர் பெற்ற மணம்

உலகத்துப் பெண்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய்க் கண்ணகி விளங்கினால், வடிவழகில் அவள் திருமகளை ஒத்திருந்தாள்; கற்பின் திறனிலும், ஆற்றலிலும் அவள் அருந்ததியே. கோவலன் முருகனை ஒத்த அழகுடையவன்; புகழ் மிக்கவன்; செல்வச் சிறப்பினையுடைய வணிகன். இக்காப்பியத்தைப் பயிலும் நமக்கே இவ்விருவரும் ஒரு வருக்காக ஒருவர் தோன்றினரோ என்ற எண்ணம் எழு கின்றது! இத்தகைய எண்ணம் புகார் நகரத்து மக்களுக்கும், இவர்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் தோன்றியதில் வியப்பில்லையன்றே? இவர்களுடைய இருமுது குரவர்கள் இவர்களை மணக்கோலத்தில் கண்டுகளிக்க விரும்பினர். தாம் விரும்பியபடியே விரைவினில் இவர்களுடைய திருமணத்தைச் செய்து முடித்தனர்.

அவரை

இருபெரும் குவரும் ஒருபெரும் நாளான்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்துழி
யானை எருத்தத்து அணியிமையார் மேலிலி
மாநகர்(கு) ஈந்தார் மணம்.

நல்லனவற்றை சினித்தவுடன் செய்து முடிப்பது சிறந்ததே! எனினும் இவ்விருமுது குரவர் தம் மக்களுடைய திருமணத்தைச் செய்து முடிப்பதில் காட்டியிருக்கும் விரைவு வியக்கத்தக்கது. இவர்களைக் காட்டினும் அடிகள் பெரும் பரபரப்புடையவராய்க் காணப்படுகின்றார்! மணவணி

காண மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந் துழி மணம் ஈந்தனர். உழி என்பது உடனே நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பிடும் ஆற்றல் மிக்கது. எண்ணமும் செயலும் உடன் நிகழ்ந்தன போலவே அடிகள் இத் திருமணத்தை நடத்தி முடித்திருக்கின்றார்.

மணமக்களின் பெற்றேர் காலங் தாழ்த்தாது தம் எண்ணத்தைச் செயல் படுத்தினர் என்று அடிகள் நமக்கு உணர்த்த விருமபினார். இவ்விருப்பம் கைகூட அவர் உழி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி யிருத்தலைக் கண்டோம். பிறருடைய பரபரப்பை உணர்த்தவந்த அடிகள் தாழே பரபரப்பு மிக்கவராய் மாறிவிட்டார். ‘இத் திருமணச் செய்தியை ஊருக்கு அறிவித்தனர்’ என்று கூறவந்தவர், தம் பரபரப்பு காரணமாக, ‘இத் திருமணத்தை ஊருக்குத் தந்தனர்’ என்று கூறிவிட்டிருக்கின்றார். செய்தி என்ற ஒரு சிறு சொல்லைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் அவருக்கு நேரமில்லை. அவர் காட்டியிருக்கும் இப்பரபரப்பு, மணமக்களுடைய பெற்றேர் காட்டிய பரபரப்பின் எல்லையை உணர்த்துகின்றது. அம்மட்டோ? அடிகளுடைய உட்கோள் ஒன்றினையும் அது புலப்படுத்துகின்றது. மணமக்களுடைய பெற்றேரின் பரபரப்பை உணர்த்துவார் போலவே செய்தி என்ற சொல்லைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் விட்டவர், இதனால் தம் கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டிருக்கின்றார்.

இத் திருமணம் நிகழவேண்டும் என்று புகார் கரமக்களும், மணமக்களின் பெற்றேரும் பெரிதும் விரும்பினர் என்று உணர்த்திய அடிகள், மணஞ்சிச்சுது கொண்டவர் மனசிலைகளைப் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. அவர்களும் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்திருப்பார்கள் என்று நாம் கருதுகிறோம். மணமக்கள் தம் திருமணத்தை எதுர்பார்த்து ஏங்கியிருத்தல் இயல்பேயன்றோ? எனவே இதனை அடிகள் குறிப்பிடாததனை நாம் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆனால் உண்மை நாம் சினிப்பதற்கு மாருனது. அதன் உணர்த்தவே அடிகள் மணமக்கள் மனசிலைகளைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. ஊராரும், பெற்றேரும் மகிழ் இத்திருஷணத்தைச் செய்து கொண்டனரேயன்றி, இம் மணமக்கள் பின்னர் இன்பவாழ்க்கையை எய்தவில்லை என்பதை அடிகள் நம் மனத்தில் இங்குக் தோற்றி வைத்து விட்டார். இக்காப்பியக் கதையின் தொடக்க நிகழ்ச்சியின் முதற்பகுதி இத் திருமணம். இவ்விடத்திலேயே தம் கதையின் போக்கு இன்னவாறு இருக்கும் என்பதை அடிகள் நமக்குக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தி விட்டார்.

அடிகள் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தியதைப் பற்றிச் சற்று எண்ணிப்பார்க்க அவர் நம்மை விடவில்லை. நம்மை வலியப் பற்றிச் சென்று திருமாங்கவிய ஊர்வலத்தில் பங்கு பெறச் செய்திருக்கின்றார். மாநகர்க்கு மணச் செய்தியை அறிவிக்கச் சென்ற ஊர்வலம் புகார் நகரத்தைச் சுற்றி வந்தபின் கலைந்தது போலத் தோன்றவேயில்லை. ஏனெனில் அதன் முடிவைக் குறிப்பிடாமலேயே அடிகள் இன்னொரு ஊர்வலத்தைத் துவக்கி வைத்து விட்டிருக்கின்றார். ஊர்வலம் என்றால் இதையல்லவர் கூறவேண்டும்! அரசன் நகர் வலம் வருவதைப் போன்று இது காட்சி யளித்தது எனப் பலரும் கூறியது அரசனுக்குச் சிறப்பளிக்க வேண்டும் என்றேயாம். இவ்வூர்வலத்தில் பங்கு பெறுவதை விட்டுவிட்டு, அடிகள் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தப்பட்டு என்ன என்று எவர் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பார்?

அவ்வழி

முரசியம்பிளை; முருடதிர்ந்தன; முறையெழுந்தன

பணிலம்; வெண்குடை

அரசெழுந்த தோர் படியெழுந்தன; அகலுள் மங்கல

அணியெழுந்தது.

மணமக்களைப் பெற்றவர்களுடைய பரபரப்பு இன்னும் அடங்கவில்லை. அவ்வழி என மீண்டும் விரைவினைக் குறிப்பிடும் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. மணச்செய்தியை அறிவிக்க ஏற்பாடு செய்தனர்; உடனே மங்கல வணி எழுத்தது. மணமக்களின் பெற்றீரார் அரசனுக்கு அடுத்த வரிசைக்குரிய பெரிய பணக்காரர்கள். எனவே அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த ஊர்வலம், அவ்வூர் அரசன் நகர் வலம் வருவதனைப் போன்ற பொலிவுடையதாய் இருக்கிறது. அரச சின்னமான முரசு அதிர்க்கிறது; மங்களச் சின்னமான மத்தளம் முழங்கிற்று; வணிகர் சின்னமாக விளங்கும் சங்கு ஒலித்தது. இவற்றின்பின் வெண் கொற்றக் குடைகள் வரிசையாகச் சென்றன. இவற்றின் பின் திருமாங்கலியத்தை ஏந்தியிருக்கும் பெண்கள் சென்றனர். இவ்வூர்வலம் முடிந்தவுடன் திருமணமும் நடந்து முடிந்தது.

மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணகத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பும் பந்தர்க்கீழ்.

திருமணம் நடப்பதற்காக அமைக்கப் பெற்றிருந்த கூடத்தின் மேற்கூரையை வைரமும் மாணிக்கமும் வைத்து இழைக்கப் பெற்ற தூண்கள் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் மீது கூரையின் உட்பக்கத்தே நீல விறமுடைய பட்டுத்துணியைக் கட்டியிருந்தனர். தூண்களின் கழுத்துகளைச் சுற்றி மங்கலத்தின் சின்னமாக விளங்க மஸ்மாலைகளைக் கட்டியிருந்தனர். மேற்கூரையாய்த் தோற்றமளித்த நீலப் பட்டின் கீழ் முத்துக்கள் கோக்கப் பெற்ற மாலைகளைக் கோலம் இழைத்ததுபோல விளங்கும்படி குறுக்கும் நெடுக்குமாய்க் கட்டியிருந்தனர். இடை இடையே முத்துச் சரங்களைச் சற்றே தொங்கும்படியும் கட்டியிருந்தனர். இவ்வழகிய மணப்பந்தல்

லே ஸிறமுள்ள வானத்தில் மின்மினிகள் மின்னிக் கொண் டிருக்கும் காட்சியை நினைவுட்டும் தகுதிமிக்கதாய் விளங்கிறது.

மணச் செய்தியை ஊருக்கு அறிவித்த ஊர்வலமும், திருமாங்கலிய ஊர்வலமும் வெவ்வேறு நாட்களில் சிகழ்ந்த சிகழ்ச்சிகள். இதனைத் தாம் கூறுமலேயே நாம் புலப்படுத் திக்கொண்டு விடுவோம் என்று அடிகள் கூறுமற் சென்றிருக்கின்றாரா? இவை ஒன்றினையான்று அடுத்தடுத்து சிகழ்ந்தன போலக் காட்டியிருக்கின்றாரே! புகார் நகரம் இரு பாககங்களையடையது. அவற்றுள் ஒன்றினைச் சுற்றி வரவே வெகுனரம் பிடிக்கும். அடிகள் ஊர் முழுவதையும் இங்கு உணர்த்தும் படியே பொதுப்படையாக அவ்வுரைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இவ்வூர்வலங்கள் சுற்றி வரப் பிடித்த நேரத்தைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. நம்மை அதனைக் கருதிப் பார்க்கவும் அவர் விட்டாரில்லையே! இவ்வளவு பரபரப்பைக் காட்டும் அடிகள் திருமணப் பந்தலை விவரிக்கும்பொழுது காலங் தாழ்த்துவது ஏன்? அவருடைய பரபரப்பு இருக்க சுவடு தெளியாமல் மறைந்து விட்டதே! பொழுதைப் போக்க வழி தெளியாத வர் போல்லவா அவர் இம் மணப்பந்தலில் உட்கார்ந்து விட்டார்! நம்மையும் உட்கார வைத்து விட்டார்! இம் மணப்பந்தலின் தூண்கள், அவற்றின் தோற்றம், அவற்றைச் சிங்காளித்திருந்த முறை, மேற்கூரை, அதன் அமைப்பு, அதன் கீழ்க் கட்டப்பட்டிருந்த பட்டாடை, அதன் சிறம், அதனை ஓட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்த முத்து மாலைகள், அவற்றைக் கட்டியிருந்த நேர்த்தி, முறை, இவற்றுள் ஒன்றினைக்கூட விடாமல் மிக்க அமைதியுடன் ஆழ்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருப்பவரா பரபரப்படையவர் ஆவார்? உண்மையில் இவர் ஒய்வு மிக உடையவனாரே!

இரண்டு ஊர்வலங்களிற் பங்கு கொண்டு நகரைச் சுற்றி வந்த களைப்பு மேலிட்ட வராய் இப்படி உட்கார்ந்து விட்டாரோ?

இத் திருமணப் பந்தலை இவ்வளவு விவரமாகவும், பரபரப்பு இல்லாமலும் நமக்கு அடிகள் சித்தரித்துக் காட்டியிருப்பதன் மூலம், தம் காப்பியத்தின் படிப்பினையைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். ஒரு கதையின் விவரத்தைக் காட்டிலும் அதன் பயன் இன்றியமையாததன்றோ? ஆகவே கதைப் போக்கை உணர்த்தும் திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் பரபரப்பு காட்டிய அடிகள், கதையின் பயனுகையை படிப்பினையை உணர்த்த உதவும் இப்பந்தலின் விவரத்தைப் பரபரப்பில்லாமல் விவரித்திருக்கின்றார். செல்வம் புரஞும் குடியிற் பிறந்தவர், அதனை வாரி யிரைத்து ஆடம்பரமாகத் திருமணம் செய்கின்றனர். ஆனால் அம் மணமக்கள் வாழ்க்கை இன்பம் மலிந்ததாய் இருக்கவில்லையோ மாருகத் துன்பம் நிறைந்ததாய் இருந்து விட்டதே! நாம் எதிர்பார்ப்பது போல் எதுவும் நிகழாது என்பதனை வேறு எவ்வகையில் அடிகள் நம்மனங்கொள்ளும்படி புலப்படுத்தியிருக்கக்கூடும்?

வானூர் மதியம் சகடணைய வானத்துச்
சாலி ஒருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலஞ் செய்வது காண்பார்கள்ள நோன்பென்னை?

இவ்வழகையை மணப் பந்தலிலே, நல்ல நாளிலே, நல்ல முறையிலே தீவலஞ் செய்கின்றவர்களைக் கண்டவர் கண்கள் என்ன தவம் செய்தனவாய் இருக்க வேண்டும்? இதனால் அவர்கள் மனம் இன்பமடையவில்லை என்பதனைப் புலப்படுத்தி விட்டார் இளங்கோவடிகள். மணமக்கள்

இன்பம் மலிந்த இல்லற வாழ்க்கையை நடத்தி யிருந்தால் அவர்கள் மனம் களிப்படைந்திருக்கும்.

அடிகள் கருத்துப்பாடு இத்திருமணம் ஊரார் வியக்க, செல்வப் பெருக்கு வெளிப்பட்டுக் காண, மணத்துக்கு வந்தவர் கண்களை மயக்கிய ஒளிரிக்க கண்காட்சியேயன் றிப் பயனிப் பயக்கும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் அன்று. திரு மணச் செய்தியை ஊராருக்கு அறிவித்ததனைக் கூறும் காலத்தில், அடிகள் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்திய கதையின் போக்கை, இங்கு அவர் வழக்கம் போல் மீண்டும் வற் புறுத்தியிருக்கின்றார். திருமணத்தைக் கண்டவர் கண்கள் சிறைந்தன என்ற குறிப்பு, மணஞு செய்து கொண்டவர் மகிழ்ச்சி யடையவில்லை என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. எனவே தன் காப்பியத்தின் தொடக்க சிகழ்ச்சியின் தொடக்கப்பகுதியில் அடிகள் தாம் கூறப் போகும் கதையின் போக்கினைக் குறிப்பாய்த் தெரிவித்து விட்டி ருக்கின்றார்.

2. பொலன்றுங் கொடி

கண்ணகியைப் பூங்கொடிக்கு ஒப்பிட்டிருப்பதனை முன்னரே கண்டோம். இங்கு அடிகள் புகார்ப் பெண்களைப் பொன் கொடிகளுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கின்றார். இப் பெண்கள் கதைத் தலைவியை மணவறைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர். இவர்கள் சிறுத்தாலும், சாயலாலும் பொன்கொடியைப் போன்றவராய் இருக்கின்றனர். இவ்வளவோடு அடிகள் சிறுத்தியிருந்தால் நாம் இவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்திருக்க மாட்டோம். இப்பொன் கொடிகள் நறமணமுள்ள கொடிகளாய் இருக்கின்றனவாம். பொன் கொடிக்கு மணம் எங்கிருந்து வந்தது? எப்படி வந்தது?

இப்பெண்கள் தம் தலைகளிலே பூக்களைச் சூடியிருக்கின்றனர். அவற்றில் போதுகள் பல; ஒரு சில அலர்ந்து காணப்படும் மலர்கள். இவற்றின் மணத்தைப் பொன்கொடி பெற்று விளங்குவதாய் அடிகள் கூறியிருக்கின்றனர். அவர் பொருளின் குணத்தை உவமைக்கு ஏற்றிக் கூறியிருப்பானேன்? நாம் அப் பெண்கள் பூச்சுடி யிருப்பதனைக் கவனிக்க வேண்டுமென்றே அடிகள் இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றனர். இதனால் அவர் நமக்கு எதனைபொடுவதற்குத்த விரும்புகின்றார் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாமல்லவா?

இப்பெண்களை அடிகள் ‘போதொடு விரி கூந்தலர்’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். பின்னர் வஞ்சிக் காண்டத்தில் புகார்ப் பெண்கள் பூச்சுடி யிருப்பதனை அவர் குறிப்பிடும்பொழுது, ‘பூவிரிகூந்தல்’ என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்விரண்டு குறிப்புக்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க வேண்டும். இங்குப் ‘போதொடு விரி’ என்று போதுகள், மலர்கள் இவற்றைக் குறிப்பிட்டு, இவை யிரண்டினையும் காம் தனித்தனியை கவனிக்க வேண்டும் என்று இவற்றுக்கிடையே ஒடு என்ற உருபைப் புதுத்தியிருக்கின்றார். இல்லையேல் ‘போது விரிகூந்தல்’ என்று கூறியிருப்பார் அல்லவா? மூன்னர்க் கண்ணகியை ‘கைவான் கொடி’ என்று கூறியிருத்தலைப் போல்வீ, இங்கும் அடிகள் ‘போதொடு விரி’ என்று கூறியிருக்கின்றார். இப்பெண்கள் தலையில் போதுகள் அசிகமாகவும் பூக்கள் சிலவும் இருந்தன என எளிதில் உணரலாம்.

சங்க இலக்கியம் பூங்கொடியைப் பெண்ணுக்கு உவமை காட்டுவதுடன் சின்றுவிடவில்லை; அதனைப் பெண்ணுகவே கருதியிருக்கின்றது. பெண்கள் விருப்பமுடன் வளர்க்கும் மூல்லைக் கொடிகளை ‘இல்வளர் மூல்லை’

எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. இம் முல்லீக் கொடிகள் முதன் முறையாகப் பூக்கத் தொடங்கும் பொழுது, இவற்றை வளர்த்த பெண்கள் சடங்கு செய் வதும் உண்டாம். தாம் பூப்பெய்திய காலத்துச் செய்யப் பெற்ற சடங்குகளைச் செய்வராம். இதனால் பெண்களும் கொடிகளும் ஒன்றே யெனச் சங்க இலக்கியம் கருதியிருந்தது என்று விளங்குகின்றது. அடிகள் சங்க இலக்கியத்தைச் சுவைத்து மகிழ்ந்தவர். அவற்றை இயற்றிய புலவர் களைத் தம் காப்பியத்தில் பெருமை தோன்றக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். சங்க நூன்மரபுகளைப் பின்பற்றி யிருக்கின்றார். தம் புலமை தோன்ற சில புதுத் துறைகளையும் அவர் வகுத்திருக்கின்றார். சங்கப்புலவர் பூங்கொடியையும் பெண்ணையும் ஒன்றாகக் கருதி யிருத்தலைப் போல, இவர் மலர்களையும் மங்கையரையும் ஒன்றாகக் கருதியிருக்கின்றார்.

மலர்ப் போதுகள் தேன், நறுமணம், சிறம் முதலிய வற்றைப் பொதிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தக்க காலத்திலே அவை மலரவும், அவற்றின் கண் அடைபட்டிருந்த நறுமணம் பரவுகிறது; சிறம் வெளிப்படுகின்றது; அவற்றின் தேனை வண்டுகள் பருக வருகின்றன. தம்மை விரும்பி வரும் வண்டுகளின் வயிற்றை சிரப்பியபின், அம் மலர்கள் மடிந்து விடுகின்றன. பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையைக்கும், தம் கடனைச் செவ்வனே செய்து முடிப்பதற்கும் இம் மலர்களினும் வேறு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு இருக்கக் கூடுமா? பெண்ணின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து பார்த்தோமாயின், அது மலரின் வாழ்க்கையைப் பேற்றும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். பெண் தன் அழகு, நல்லி என்பனவற்றைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவள் பருவம் எப்தும் காலத்தில் அவை மலர்ச்சி பெறுகின்றன. கவர்ச்சி மிக்கனவாய்

விளங்குகின்றன. போது மலர்ந்தபின் தன் தேனைத் தன்னை நாடி வந்த வண்டித்து அளிப்பதனைப் போலவே, பெண்ணூற்பருவம் எப்பிய பின் தன்னை விரும்பி மணந்த காதலனுக்குத் தன் நலனை அளித்தபின் பெண் தன் தனித் தன்மையை இழக்குத் தீடுகின்றார்கள். மலரும் மங்கையும் ஒன்றே எனக் கருதிய அடிகளின் நுண்மாண் நுழை புலம் வியக்கத்தக்கதே யன்றே?

இதுகாறும் இக்காப்பியத்தின் தலைவி ஒரு போதுள் நிலையில் இருந்தார்கள். இப்பொழுது போது அலர்ந்து மலராகிய நிலையினைப் பெற்றுவிட்டார்கள். அவளைப் புகாரப் பெண்கள் மணவறைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர். அவள் வாழ்க்கை மலரப் போகின்றது. போதுகளை மலரச் செய்யக் காற்றே, வண்டோ, பொழுதோ உதவுவதனைப் போலவே, கண்ணகியின் வாழ்க்கை மலரப் புகாரப் பெண்கள் உதவுகின்றனர். இதனைக் குறிப்பிடவே அடிகள் அப்பெண்கள் தம் தலையில் போதுகளையும், மலர்களையும் குடி யிருந்தமையைக் கூறியிருக்கின்றார்; அவற்றை நம்மைக் கூர்ந்து கவனிக்கச் செய்திருக்கின்றார்.

கண்ணகிய மணவறைக்கு அழைத்துச் சென்ற பெண்கள், தாம் மலர்விக்க உதவும் வாழ்க்கை, தம் தலைகளில் குடியிருந்த பூக்களை ஒத்துதே என அறிந்தார்களில்லையோ அவர்கள் தம் தலைகளில் குடியிருந்த போதுகளில் ஒரு சிலதாம் மலர்ந்திருக்கின்றன. மணம் பரப்புகின்றன. எவ்வாப் போதுகளும் மலர்ந்து சில நேரம் சென்றபின், அப்பெண்கள் அவற்றைக் கணிஞ்து எறிந்து விடுவார். இவ்வாறே அவர்கள் மலர்விக்கும் வாழ்க்கையும் சிலகாலம் இன்பம் பயப்பதாய் இருந்து பின்னர் வாடிவிட்ட பூவினைப்போல் ஒளியிழக்குத் தாணப்படும்; அப்பெண்கள் வாடிவிட்ட மலர்களை எறிந்து விடுவதனைப்

போல், இவ்வாழ்க்கையும் முடிவெய்திவிடும். தாம் மலர் விக்கும் வாழ்க்கையின் போக்கையும், முடிவையும் தம் தலைகளிலே உள்ள போதுகளும் மலர்களுடை தெரிவிப்ப தனி அப்பெண்கள் உணர்ந்து கொள்ள வில்லை. ஏனெனில் அவை அவர்கள் காண வொட்டாமல் அவர்களுடைய தலைகளின் மீது இருக்கின்றன. எனவே அடிகள் அவற்றை நம்மைக் கூர்ந்து கவனிக்கச் செய்திருக்கின்றார். முன்னர் தொடக்க சிகழ்ச்சியின் முதற்பகுதியில் கதையின் போக்கைப் புலப்படுத்தியிருக்கும் அடிகள் அக்கதையின் பிற்பகுதியாகிய இதனில் அக்கதையின் போக்கையும், முடிவையும் ஒருசேர உணர்த்தியிருக்கின்றார். இனி இதனை மீண்டும் ஒருமுறை இப்பகுதியிலேயே அவர் குறிப் பிட்டுக் காட்டுவார்.

3. தீதறுக.

கண்ணகியை மணவறைக்கு அழைத்துச் சென்ற மங்கையரின் கூந்தல்களில் இருந்த மலர்களை நம்மைக் கவனிக்கச் செய்து, அடிகள் தம் கதையின் முடிவினைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தினார். இப்பொழுது அவர் நம்மை அப் பெண்களின் மன நிலைகளை ஆராயத் தூண்டியிருக்கின்றார். இவ்வாராய்ச்சியின் பயனும் நாம் இக் கதையின் முடிவினைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றோம். மணப் பெண்ணை அழைத்துச் சென்ற மங்கையரை அவர்கள் பருவத்தைக் கொண்டு மூன்று பகுதியினராய்ப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர் மனங்கையையும் தனித் தனியே காண வேண்டும். சின்னங்கு சிறு பெண்கள், மணமாகத் தீவிடும் கண்ணகியை மங்கை நல்லார் என்ற முத்திரப்பட்டவர் கண்ணகியை மணவறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இவர்

களுள் சின்னஞ்சிறு பெண்கள் விளையாட்டு விருப்பம் காரணமாகவே தொடர்ந்து சென்றனர். மணமக்களை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளாதபடி முடிந்து விடுவது இவர்கள் ஈடுபடும் செயல். இப் பெண்கள் மனத்தே இப்பொழுது சிறைந்து காணப்படுவது குறும்பு செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கமேயன்றி வேறு என்ன? எனவே இவர்களை விட்டு விட்டு அடுத்த பிரிவினரைக் கவனிப்போம்.

இச்சடங்கில் ஈடுபட்டுள்ள மணமாகாத மகளிர் முகங்கள் மிக்க ஒளியுடையனவாய் விளங்குகின்றன. இம் முகங்களைக் கொண்டே இவர்கள் மனங்களை ஒரு பேராவல் சிறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்று எளி தில் கூறிவிடலாம். இவர்கள் கண்கள் தாம் எவ்வளவு கூர்மையுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன! எதனையோ ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பும் இவர்கள் முகங்களினின்றும், செயல்களினின்றும் வெளிப்படுகின்றது. தங்கள் தோழியாகிய கண்ணகை இன்று தம்மை விட்டு விட்டு ஒராடவனுடன் ஒரு புதிய விளையாட்டில் ஈடுபடப் போகின்றார்கள் என்பதனை இவர்கள் அறிவார்கள். தோழினைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியில், தம்மை அறவே மறந்து விட்டானே! அத்துணை மகிழ்ச்சி தரும் இவ்விளையாட்டினைப் பற்றி இயன்ற விவரங்களைனத்தையும் தெரிந்து கொண்டுவிட வேண்டும் என்ற பேராவலே இவர்களை இச்சடங்கில் ஈடுபடச் செய்திருக்கின்றது. ஒன்றினை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அலைந்து திரிபவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றால் நமக்கு என்ன பயன் கிடைக்கும்? நமக்கு அறிவிக்க அவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது! ஏனெனில் அவர்களே எதனையோ அறியத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்-

வதனால் அலீச்சல்தான் நமக்குக் கிடைக்கும். இவர்களும் எதனையும் தெரிந்து கொள்ளப் போவதில்லை; இவர்களைக் கவனிப்பின், நாமும் எதனையும் உணர்ந்து கொள்ள மாட்டோம்.

இனி இச் சடங்கில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுள் மனமான மங்கையரைக் கவனிப்போம். இவர்கள்தாம் பொறுப் புணர்ந்து ஈடுபட்டிருப்பவர்கள். இவர்களுக்கு இச்சடங்கு ஒரு விளையாட்டன்று என்று தெரியும். என், விளையாட்டிற்கு நேர் எதிரானது இது என்றும் அவர்கள் கூறுவார்கள். ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையை மலர்விக்கச் செல்லுகின்தீரும் என்று உணர்ந்தவர்களாகையால், இவர்கள் தம் வழிபடு செய்வத்தை வணங்கி வாழ்த்துகின்றனர். பொறுப்புணர்ந்து ஈடுபட்ட இவர்களால்தான் நாம் ஏதனும் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். அடிகள் நம்மை ஆராயத் தூண்டியிருப்பது இவர்களுடைய மன நிலையேயே. இவர்களுடைய முகங்களும் ஒளியுள்ளவையாய்க்காணப்படுகின்றன. எனினும் இவ்வெவாளிக்குப் பின்காணப்படுகின்றன. எனினும் இவ்வெவாளிக்குப் பின்திரயாக கவலையின் குறிகள் படர்ந்திருப்பதனை நாம் கண்டுகொள்ள முடியாதபடி இவர்களால் மறைக்கக் கூட வில்லை. இவர்கள் கவலையுடையவர்களாய்க் காணப்படுவது ஏன்?

இவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் சடங்கு ஒரு விளையாட்டன்று; எனினும் அதனுடைய முடிவு ஒரு விளையாட்டின் முடிவைப் போலவே எதிர்பாராததாக இருக்கக் கூடும். இவ்வாறு விளையாட்டுக்கும் இச் சடங்குக்கும் ஒரளவு ஒப்புமை இருப்பதனால்தான் இதன்கண் ஈடுபடும் மகளிர் புன்முறைவல் பூத்த முகமுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். ஆடுகளைக் கொலைக்களத்துக்கு இழுத்துச் செல்பவரின் நிலையை விட, மணப்பெண்ணை மணவறைக்கு

அழைத்துச் செல்லும் மகளிர் நிலை மிக இரங்கத்தக்கது-
கொலையாளிக்குத் தான் இழுத்துச் செல்லும் ஆடுகளின்
கதி என்னவாகும் என்று நன்றாய்த் தெரியும் தெரிந்தும்
பிழைப்பின் நிமித்தம் அவன் அத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்
கின்றன. ஆனால் மணப்பெண் ஒருத்தியை மணவறைக்கு
அழைத்துச் செல்லும் மங்கையருக்குத் தாம் மலர்விக்கச்
செய்யும் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கும் என்று சொல்ல
முடியாது. நம்பிக்கையே மக்களை வாழுத் தாண்டுவது;
வாழுவைப்பதும் அதுவே. அதுவே இச்சடங்கில் பெண்களை
உடுபடச் செய்கின்றது; மணப்பெண் மகிழ்ச்சியுடன் செல்
வதற்கும் அதுவே காரணம்.

போதொடு விரிகூந்தல் பொலன்றுங் கொடியன்னார்
காதலர்ப் பிரியாமல் கவவுக்கை ஞெகிழாமல்
தீதறுக என ஏத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி
அங்கன் உலகின் அருந்ததி யன்னுளை
மங்கல நல்லமளி யேற்றினார்.

இப் பகுதியில் வரும் ஏத்தி என்ற சொல்லுக்குத்
தாம் வழிபடு தெய்வத்தை மனத்தால் வணங்கி அவ்வகை
ஏத்தி என்று அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கமாக உரை
கூறி யிருக்கின்றார். அவர் அவ்வகை எனக் குறிப்பிடு
பவை, ‘காதலர்ப் பிரியாமல், கவவுக்கை ஞெகிழாமல்,
தீதறுக’ என்பனவற்றை. இவைதாம் இம்மகளிர்
வேண்டுதல்கள். இம்மட நல்லார் தம் வழிபடு தெய்வத்தை
விடம் இவ் வேண்டுதல்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கார
ணம் என்ன?

துன்பம் கலவாத வாழ்க்கை இவ்வுலகில் இருக்க முடியாது. இதனைக் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்ற மங்கையர் அனைவரும் நன்கறிவர்; ஏனெனில் அவர்கள் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டவர். தம் வாழ்க்கையைக் கொண்டே இவ்

வுண்மையை அவர்கள் தெரிக்கு கொண்டவராய் இருப்பர். இம் மட்டோ! அவர்கள் இன்னும் நன்றாக வாழ்க்கையின் நுழைக்கங்களை அறிந்திருப்பவர்களே! இல்லற வாழ்க்கையில் கேரும் இன்னல்கள், அவை சிகமும் காலத்தில் மனக் கலக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கும்; பின்னர் அவையே இன் பத்தைப் பயப்பனவாக மாறிவிடும். இத்தகைய சிறு துண் பங்கள் நேராவிடின் வாழ்க்கை இன்பமுடையதாய்ச் சுவை கொண்டதாய் இருக்க முடியாது என்றும் அவர் அறிவர். இவற்றை அவர்கள் தத்தம் வாழ்க்கையில் கண் டுணர்ந்தனர். எனினும் இச் சிறு துண்பங்களும், அவை சிகமும் காலத்தில், மிக்க மனக் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணி விடுமே. அப்பொழுது இக் கண்ணகிக்கு இவை மறைந்து இன்பம் பயக்கும் என்று கூறுவார் யார் இருப்பர் என எண்ணியவர்களாய், அவள் வாழ்க்கையில் இவ் வித சிறு இன்னல்களும் சிகழவொட்டாமற் பாதுகாத் தருள வேண்டும் என்று தம் வழிபடு தெய்வத்தை அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்கள் அங்கு எவ்வளவு நுண்ணிது!

இக் காதலர் இருவரும் என்றும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந்திராத உடனுறை வாழ்க்கையை உடைய வராய் இருக்க வேண்டுமாம். பிரிவு இல்லற வாழ்க்கையில் பெருந் துண்பம் பயப்பது. ஆகவே அதனை சிகழவொட்டாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டனர். உடனுறைந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா? மனக்கசப்பு உடையவரும் உடனுறைபவர்களாய் இருக்கலாமன்றோ? ஆகவே ஒருவர் மற்றவரை அணைத்த கைகளை எப்பொழுதும் நெகிழி விடாதவராயும் இக் காதலர் வாழ வேண்டும் என்பது அப் பெண்களுடைய இரண்டாவது வேண்டுதலாகும். அணைத்த கை நெகிழாமலிருப்பது அன-

புடைமையைக் குறிப்பிடும். இதனால் இருவரும் ஒருவரிடத்து மற்றவர் கொண்ட அன்பு குறையாதிருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர் எனவிளங்குகின்றது.

அம் மங்கை நல்லாருடைய இவ்விரு வேண்டுதல் களும் இயல்புடையனவே! ஆனால் அவர்களுடைய அடித்த வேண்டுதல் இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாய் இருக்கக் காண்கின்றோம்! காதலர்ப் பிரியாமல், கவவுக்கை ஞேழமாமல் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியவர் அவ்வாறே இவர் கள் தீதுருமல் வாழ வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டிருக்கலாமன்றோ? அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை! அடிகள் அவர்களை அவ்வாறு செய்யவிடவில்லை! இவ்வாறு அம் மங்கையர் வேண்டுதல்களில் ஒன்றினை, இறுதி யொன்றினை, மாற்றிக் கூற வைத்ததன் வாயிலாய் அடிகள் தம் கதையின் முடிவைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார். தாமறிந்திருந்ததனை அப் பெண்களையும் உணர்ந்திருந்த வர்களாகச் செய்து, அவர்களை அவர் இவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளச் செய்தார்!

4. வழி காட்டி

சிலப்பதிகாரம் என்ற பெருங்காப்பியத்தின் பாயிரத்தைப் பல பகுதிகளாகப் பகுத்துக்கொண்டு, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினையும் வீரிவாகவும், நுணுக்கமாகவும் ஆராய்ந்து உணர்ந்து கொண்டோம். இப்பொழுது அப்பகுதிகளை ஒன்றும் இணைத்து, அவையினைத்தும் ஒன்று கூடி இயங்கும் பொழுது என்ன பொருளைப் புலப்படுத்துகின்றது என்று உணர்ந்து கொள்ள முற்படுவோம். சிலப்பதிகாரம் ஒரு பெரிய இயந்திரம் போன்றது. அதற்கையை சிறிய மாதிரி இயந்திரம் இப்பாயிரம். இதனைக்

கழற்றிப் பார்த்து, இதனுடைய உறுப்புக்களை ஒவ்வொன்றும் ஆராய்ந்து, அவற்றின் இயல்புகளையும் தன்மைகளையும் நுனித்து அறிந்து கொண்டோம். இப்பொழுது அவ்வறுப்புக்களை மறுபடியும் பூட்டி இயந்திரமாக்கி, அதனை ஒடவிட்டுக் காண்போம்.

புகார் நகரம் இயைமலையையும், பொதிய மலையையும் போலவே என்றும் சிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று ஆன்றேர் அதனை வாழ்த்துவர். அது போகம் பயப்படில் இவ்வுலகில் தன்னிகரற்றது. அங்கெரத்தில் மழையைப் போல் வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாய் விளங்கியவர் மாநாய்க்கனும், மாசாத்துவானும். இவர்களுக்கு முறையே கண்ணகியும், கோவலனும் பிறந்து வளர்ந்தனர். கண்ணகி அழகில் திருமகள்; கற்பில் அருந்ததி. கோவலன் அழகி ஆம் குணத்திலும் முருகளை ஒப்பான். இவர்களை, இவர்கள் பெற்றேரும் ஊராரும் சேர்ந்து கணவன் மனைவியாக இணைத்து வைத்தனர். இவர்களுடைய திருமணம் மிகுந்த பொருட் செலவில் ஆடம்பரத்துடன் நடந்தேறியது.

மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் என்ற சிலப்பதிகாரத்தின் டாயிரம் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கும் செய்திகள் இவை. இவையே இப் பெருங் காப்பியத்தின் மூலப் பொருள்களாகும். இவற்றை நமக்கு உணர்த்திய அடிகள், இவற்றுடன் சில செய்திகளைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார். அவற்றையும் மனத்தில் இருத்திக்கொண்டு இக்காப்பியத்தை அவர் ஏன் இயற்றினார், என்ன படிப்பினை நமக்கு அளித்திருக்கின்றார் என்று அறிந்து கொள்ள முற்படுவோம்.

ஆன்றேர் ஆணையில்படி இவ்வுலகம் இயங்கும் என்று கேட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அவர்களால் சிலைத் திருக்கட்டும் என்று வாழ்த்தப் பெற்ற நகரம் அழிவினை

எய்தி விட்டது. அது போகம் பயப்பதில் தன்னிகரற்றது என்று அடிகள் கூறியிருக்கின்றார். இருந்தும் என்ன பயன்? அது தன்னிடம் பிறக்கு வளர்ந்த கண்ணகீ-கோவலருக்கு என்ன இன்பத்தைத் தந்தது? ஒருவர் உணவு இன்னெருவருக்கு நஞ்சாகும். எனவே அப்புகார் நகரம் நமக்கு எத்தகைய இன்பத்தைப் பயக்கும் எனக் காண்போம் எனின், அது இல்லாமல் மறைந்து விட்டிருக்கின்றதே!

கண்ணகி தேவர் உலகத்தைப் போன்றது என்று பாராட்டப்பெற்ற புகார் நகரத்தில் பிறக்தாள். மழை போல் வழங்கும் மாநாய்க்கனுக்குச் செல்வ மகளாய்ப் பிறக்கு வளர்ந்தாள். இரு நிதிக்கிழவன் என்று பாராட்டப்பெற்ற பெருஞ்செல்வன் வீட்டிற் குடியேறினாள். எனினும் என்ன? இவற்றுள் ஒன்று கூட அவள் இன்ப வாழ்க்கையை நடத்தத் துணையாய் இருக்கவில்லையோ கண்ணகி பொன்னையும், கொடியையும் ஒத்த பண்பு உடையவள். அதனைத் தெய்வமுற்றவளும், தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவளும் கண்டு தெரிவிக்கின்றனர். அவளுடைய கணவனே இறப்பதற்கு முதல்நாள்தான் அவள் குண மேம்பாட்டை அறிந்துகொண்டான். இவ் வாறின்றித் தன் குணக் கூறுபாடுகள் வெளியாக்குப் புலப்படும் வண்ணம், சிறப்பாகக் கோவலனுக்குப் புலப்படும் முறையில் அவள் நடந்துகொண்டிருந்தால் அவன் அவளை விட்டு நீங்கிச் சென்றிருந்திருப்பானா?

கண்ணகி அழுகுமிக்கவள்; திருமகளோடு ஒப்பு சொல்லக்கூடிய எழிலுடையவள். எனினும் என்ன? அவளுடைய அழுக அவள் கணவனை முற்றிலும் கவர்ந்து அவனை அவளுடனேயே தங்கியிருக்கும்படி செய்ய வில்லையோ! அவள் ஆற்றல் மிக்கவள்; அருந்ததியே; தேவர்களையும் ஏவல்கொள்ளும் திறன் அவளுக்கு உண்டு;

இருந்தும் என்ன பயன்? தான் கண்ட கனவின் வாயிலாய்த் தீமை சிகழும் என்று ஊர்ந்தவளாய் இருந்தும், அவள் ஆற்றல் அவனுக்கு சிகழுந்த தீமைகளைத் தடுக்கும் திறனற்றதாய் இருந்துவிட்டதே!

கோவலன் புகழ் படைத்தவன்; புகார் நகரத்தவரால் போற்றப்பட்டவன். பணம் மிகப் படைத்தவன். இருந்தும் என்ன பயன்? பிறரால் பாராட்டப்பெறும் பண் புடைய வாழ்க்கையை அவன் நடத்தவில்லை; அவனுடைய அளவில்லாத செல்வம் அவனுக்கு இன்பம் பயக்கவில்லையே! கண்ணகி தன்னிச்சைப்படி நடக்கும் உரிமை யில்லாத வளாய் இருந்தாள். ஆனால் கோவலனே கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படாத வாழ்க்கையை நடத்தியவன். வாழ்க்கையைக் கசக்கிப் பிழிந்து இன்பமளைத்தையும் துய்த்து விட வேண்டும் என்று விருப்பங் கொண்டிருந்தவன். இயற்கை தன்னினக் கசக்கிப் பிழியும்படி விட்டுவிட்டானே!

கண்ணகி கோவலரின் திருமணம் மிக்க பொருட் செலவில் ஆடம்பரத்துடன் நடந்தது. புகார் நகர மக்கள் இதனைப் போன்ற திருமணத்தைத் தம் வாழ்நாளில் கண்டிருக்க மாட்டார்கள். பயன் என்ன? இவர்கள் இனைந்தது இருவரும் துன்பமடைவதற்கே என்று சொல் லும்படி ஆசிவிட்டதே! அந் நகர மக்களுடைய விருப்பம் சிறைவேறவில்லையே! கண்ணகினைய மணவறைக்கு அழைத் துச்சென்ற பெண்கள் எவ்வளவு உள்ளனப்படன் தம் வழிபடு கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு வாழ்த்தினர். அவர்களுடைய வேண்டுதல்களைத் தெய்வம் பொருட்படுத்த வில்லையே! அவர்கள் விரும்பியதற்கு நேர்மாருக்க கண்ணகி-கோவலர் வாழ்க்கை நடந்து முடிந்ததே!

ஆன்றேர், கண்ணகி-கோவலரின் பெற்றேர், இம் மணமக்கள், பெண்கள், ஊரார் இவர்கள் அனைவரும்

வாழ்க்கையில் பெரும் ஏமாற்றத்தையே கண்டனர். அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற வில்லை. இக்காப்பியத்தில் பங்குபெறும் பாக்திரங்கள் இன்பத்தையே விழைந்தன; அதனைத் தேடித் துய்க்க அலைந்தன. ஆனால் துன்பத்தையே பெற்றன; அழிவை யடைந்தன. மிகச் சிறிய அளவில் பங்கு பற்றியிருந்த கவுக்கியடிகளும், மாதரியும்கூட மடிந்துவிட நேர்ந்திருக்கின்றதோ!

இளங்கொவடிகள் இயற்றியிருக்கும் காப்பியத்தில் துன்பத்தை யடையாதவர் ஒருவரும் இல்லை; அழிவை எய்தாகது எதுவும் இல்லை. கதையில் பங்குபெறும் பாத்திரங்கள் துன்பமுற்றதனைத் கூறியதுடன் அடிகள் விள்ளுவிடவில்லை. கதை தோன்றிய புகார் நகரம் கடலால் விழுங்கப்பெற்று அழிந்தது; சோழ அரசும் ஆட்டங்கண்டது. மதுரை நகரம் நெருப்புக்கு இரையாகிற்று; அதன் மன்னன் மடிந்துவிட்டான். ஆக இக்காப்பியம் ஒரு பேரிழவின் சித்திரமேயன்றி வேறென்ன? ஆங்கிலப் பெருங் கவிஞர் வேஷ்க்ஸ்பியரும், அடிகளைப்போல இழவுச் சித்திரங்களையே அவல் நாடகங்களாக அமைத்திருக்கின்றார். அவர் சித்திரங்கள் அனைத்தும் வருத்தம் விளைப்பவை. மக்கள்-நாம் பாராட்டும்-மக்கள் தாம் அழிவெய்துவதனையும், பிறரை அழிவெய்தச் செய்தவளையும் காண நமக்குப் பெருங் திகைப்பு தோன்றுகின்றது. இவர்கள் அனைவரும் துன்பப்பட்டு மடியவே தோன்றினரோ என்றே நமக்கு எண்ணத் தோன்றுகிறது. நல் வாழ்வைப் பெற்று இன்பமாய் இருக்கவேண்டும் என்று பாடுபட்டவர், துன்பத்தைத் துய்த்து அழிவெய்துவதனைக் காண அவல் நாடகம் ஒரு மாயம் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது இவ்வாறு டாக்டர் பிராட்லி கூறியிருக்கின்றார்.

சிலப்பதிகாரக்கதை நடந்து முடிந்த பரிசைக் கண்ட பின் நமக்குத் தெளிவாய் விளங்குவது என்ன? இயற்கையோ, உண்மையோ, அல்லது ஊழ்வினையோ—அதனை எப்பெயரிட்டுக் கருதினாலும் என்ன?—தனக்கென ஒருவழி வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆன்றேர் கருத்துக்கோ, பெற்றேர் விருப்பத்துக்கோ, இளைஞர் ஆசைக்கோ, பெண்கள் வேண்டுதல்களுக்கோ அல்லது உலகத்தார் எண்ணத்துக்கோ அது இசைந்து கொடுத்துத் தன் போக்கை மாற்றிக்கொள்வதில்லை. அடிகள் இம் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் பலதிறப்பட்ட மக்களைக் காட்டி, அவர்கள் பெரிதும் விரும்பியும், வாழ்த்தியும், முயன்றும், வேண்டிக்கொண்டும்கூட இவ்வுலகப்போக்கினை மாற்றியமைக்க முடியவில்லை என்று நிலைநாட்டியிருக்கின்றூர். இதனால் அவர் இவ்வுலகில் உள்ளவர் எவரே யாயினும், அவர் எவ்வளவு முயன்று என்று நெறியை, ஊழின் விளைவை, இயற்கையின் போக்கை மாற்றியமைக்கவே முடியாது என்று தெளிவாக வற்புறுத்திக் காட்டியிருக்கின்றூர்.

இவ்வகையில் இருப்பின் நமக்கு இன்பம் ஏற்படும் என்று எண்ணி, நாம் விரும்பும் வழியில் இவ்வுலகின் போக்கை மாற்றியமைக்க நாம் முயல்கின்றோம். நம் அறி வாற்றல்களில் நமக்குள்ள பெரும் நம்பிக்கையே நம்மை இச்செயலில் ஈடுபடுத்துகின்றது. வெற்றி பெறுவோம் என்று எண்ணியே நசம் துணிந்து முனைகின்றோம்; ஆனால் இறுத்தியில் ஏமாற்றமே யடைகின்றோம். இந்த ஏமாற்றம் நம்மை நிலைகுலையச் செய்து விடுவதில்லை. நம் அறிவாற்றல்கள் மிகத் தாழ்த்தவை என்ற தோல்வி மனப் பான்மையை நமக்குத் தோற்றுவிப்பதில்லை. மாருக, நம்மிடத்தில் நயக்கு உள்ள நம்பிக்கை வல்லமை பெறுகின்றது. எவ்வளவு முயன்று என்றும் இவ்வுலகப் போக்கை

மாற்றவே முடியாது என்ற உண்மையை நேரில் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். மக்களுடைய அறிவு அல்லது ஆற்றல் காரணமாக இவ்வுலகத்தை மாற்றி இயங்க வைக்கக் கூடும் எனின், அப்பொழுது ஆற்றல் மிக்க ஒவ்வொரு வறும் தன்னிச்சைப்படி இதனை இயங்கச் செய்ய முற்பட்டு விடமாட்டானா? இவ்வுலகின் நிலை என்னவாகும்? எனவே, உலகப்போக்கை மாற்றி யமைக்க முயலும் செயல், என்றும் எவருக்கும் கூடாததாகவே இருக்கும். இது இவ்வுலகத்தின் இருப்புக்கும், இயக்கத்துக்கும் இன்றீ யமையாது இருக்கவேண்டிய அடிப்படைப் பண்பாகும். இதனை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்திக் காட்டவே ஷேக்ஸ்பீயரும், இளங்கோவடிகளும் பாடுபட்டிருக்கின்றனர்.

உலகத்தின் மக்களால் மாற்றியமைக்கக் கூடாத தன்மையினை உணர்த்தியிருப்பதனேடு ஷேக்ஸ்பீயர் நின்று விட்டிருக்கின்றார்! அவர் தத்துவ நூல்களையும், அவற்றின் முடிவுகளையும் அறிந்தவர் அல்லர். ஆனால் அடிகளோ தம் வாழ்நாள் முழுவதனையும் தத்துவப் பரிசோதனையிற் செலவிட்டவர். எனவே இவர் உலகத்தின் தன்மையை உணர்த்தியதனேடு நின்றுவிடாமல், நாம் இத்தகைய உலகத்தில் எப்படி நல்வாழ்வு பெறக்கூடும் என்னும் வழியையும் வகுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றார். ஷேக்ஸ்பீயர் ஹாம்பெல்த் என்ற நாடகத்தின் இறுதியில் ‘ஸி (ஹாம்பெல்த்) சாந்தியடைய தேவர் திருக்கூட்டம் கீதமிசைக்கட்டும்’ என்று ஹோரேஷோயா வேண்டிக் கொண்டதாகக் கூறி யிருக்கின்றார். இதனால் ஹாம்பெல்த் தன் வாழ்க்கையில் அவன் பெற்றிருக்க வேண்டிய பயணிப் பெறவில்லை என்றும், ஆகவே அதனைப் பெறுவதற்குச் சாந்தியாக தேவராவது அவனுக்கு உதவியளிக்கட்டும் என்றும் விரும்பியிருப்பது தெரிகின்றது. ஷேக்ஸ்பீயர் முடித்த

இடத்தில் தம் கதையைத் தொடங்கி யிருக்கின்றார் இளங்கோவடிகள். தத்துவம் உணர்ந்தவராகையால், இவர் வஞ்சிக்காண்டத்தை இயற்றியிருக்கின்றார். ஷேக்ஸ்பியரப்போல் கண்ணகையை விண்ணவர் விருக்கின்றாக அனுப்பி வைத்ததனாலும் இவர் நின்றுவிட வில்லை. இவ்வாழ்க்கையில் பெறவேண்டிய நற்பயணை அவள் பெற்று விளங்கினால் என்பதனைக் காட்டியிருக்கின்றார். எனவே உலகப் போக்கினை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள முயலாமல், நாம் அதனை யுணர்ந்து, அதற்கெற்ப நம் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளுவதே இங்கு நல்வாழ்வு பெறும் வழியாகும் என்பது அடிகள் கருத்து.

நாம் நம் முயற்சிகளில் வெற்றி பெருமஸ் தோல்வியுற்று அழிவதற்குக் காரணம் உலகத்தின் போக்கினை உணர்ந்து கொண்டு, அதற்கு ஒப்ப நம் வாழ்க்கையைச் செலுத்தாமேயே! மாற்றியமைக்க முடியாத தொன்றினை இத்தனை துன்பப்பட்ட பிறகே தெரிந்து கொள்ளுவின்றோம்; மாற்றியமைக்க முற்பட்டோம்! இவ்வீண் முயற்சியில் நாம் நம் ஆற்றல் அணித்தையும் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழித்து விட்டோமே என்று வருந்துகின்றோமே யொழிய, தோல்விக்கு நாம் மடிந்து விடுவதில்லை. இப்பொழுது வாழும் வகையை உணர்ந்து கொண்டு விட்டோம். ஆனால் வாழ்க்கையை நடத்தும் ஊக்கம் குன்றிவிட்டது; வாழ்நாளும் கழிந்து விட்டன; முடிவு நெருங்கும்போது புதிய முயற்சியில் ஈடுபடப் போதிய மன வலிமை இல்லை. இவ்வாறு உலகத்து மக்கள் அணிவரும் நல்வாழ்வினைப் பெறும் வகையை அறிந்து கொள்வதனாலேயே தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவிட்டுவிட்டு, பின்னர் நன்மையைப் பெற முடியாது மடிவதனைக்கண்டு அடிகள் மனம் வெம்பினார். மக்களுடைய இப்போக்கைத் தடுக்கு சிறுத்தி விடத் துணிந்தே இக் காப்பியத்தை அருளியிருக்கின்றார்.

இது தோன்றிய பின்னரும் நிலைமை மாறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!

கோவலனுக்கு இருந்த செல்வத்தில் ஒரு சிறு பகுதி நமக்கிருந்தால், எவ்வளவோ நன்றாக வாழலாமே என்று எண்ணி ஏங்காதவர் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார். இப்படிக் கருதுவது வீணை. இதனை உணர்த்தவே அடிகள் முயன்றிருக்கின்றார்! ஒருவர் பெற்ற அநுபவமும், அறிவு முதிர்ச்சியும், பிறகுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடுமே யொழிய, அவருடைய அநுபவமும் அறிவும் ஆகீவிடாது. விஞ்ஞானத்துக்கும், மெய்ஞ்ஞானத்துக்கும் உள்ள வேறு பாடு இது. விஞ்ஞானத்தில் ஓர் அறிஞர் புதிபதாகக் கண்டு பிடித்ததனை ஆதாரமாகக் கொண்டு இன்னொருவர் கண்டு பாதையில் ஒவ்வொருவனும், முதலிலிருந்து முடிவு ஞானப் பாதையில் ஒவ்வொருவனும், மெய்ஞ்ஞானப் பாதையில் ஒவ்வொருவனும். பிறர் பெற்ற வெற்றிகள் கொண்டு முன்னேற வேண்டும். பிறர் பெற்ற வெற்றிகள் கொண்டு ஊக்கமளிக்க உதவுமே யொழிய, நாம் பெற்ற நமக்கு ஊக்கமளிக்க உதவுமே யொழிய, நாம் பெற்ற வெற்றியாக மாறிவிடமாட்டா. இக்காரணம் பற்றியே அடிகள் முயற்சி வெற்றிபெற்று விட்டதாகக் கூறுவதற் கில்லை என்று கருதுகின்றோம் ஆனால் அது மெய்யுணர்வினை அறியத் துணை செய்யுமே யன்றி ஊட்டாது அல்லவா! இம்முறையில் அது பெருவெற்றி பெற்றதாய் விளங்கி வருகின்றது.

வருகின்றது. இருப்பதனை வைத்துக் கொண்டு, செம்மையான முறையில் வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்லுவதனை விட்டு விட்டு, இல்லாததற்கு ஏக்கங்கொண்டு, அதனைப்பெற அலைந்து திரிந்து, இறுதியில் துன்பமும் சோர்வும் அடைந்து அழிவெய்துவானேன்? இதனை நாம் நன்கு சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்பது அடிகளின் பேரவா.

நம் மனம் நம்மை ஆசைப் பாதையில் இழுத்துச் சென்று அல்லற் படவே வைக்கும். அதன் மயக்கத்தில் நம் உயிரைப் பலியிட்டு விடாமல், உலகப் போக்கினை யுணர்ந்து, நம் வாழ்க்கையை அதனை எதிர்த்துச் செல்லாத வகையில் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே உலகில் வாழும் வழி என்பது அடிகள் கருத்து. ‘உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல்’ இன்றியமையாதது, அறிவுடைமைக்கு அழகு எனத் திருவள்ளுவரும் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றாரே!

அடிகள் வள்ளுவரைப் போவவே எங்காட்டுக்கும், எச்சமயத்தினருக்கும் ஏற்ற பொது நெறியையே காட்டி யிருக்கின்றார். வள்ளுவர் விதித்தனவற்றையும், விலக்கியனவற்றையும் மட்டும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். அவற்றை ஒரு கதையால் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார் அடிகள். உலகத்துப் பெருங் காப்பியங்களை இயற்றியவர் அடிகள் மில்தன் என்ற ஆங்கிலப் பெருங்கவி ‘கடவுள் நெறியே அறநெறியாகும்’ என்பதனை மக்களுக்கு உணர்த்தத் தம் காப்பியத்தை யருளினார். அங்நெறியில் சின்று பயன் பெறும்படிப் படிப்பவரைத் தூண்டுவதே நம் சிலப்பதிகாரத்தின் நோக்கமாகும்.

சிலப்பும் மேகலையும்

1. ഇട്ടെട്ടാർ

நான்கு அல்லது ஐங்கு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் இரண்டு சிறந்த தமிழ்ப்பர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்கள் ஒரு தாயின் வயிற்றில் உடித்தவர்; ஒரே காலத்தில் பிறந்தவர். எனவே இரட்டையர் என்று இவர்களைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் வேருன்றி விட்டது; இவர்களுடைய இயற்பெயர்களையும் மறக்க வைத்துவிட்டது. இவர்களுள் ஒருவர் குருடர்; மற்றவர் முடவர். குருடர் முடவரைத் தூக்கிச் செல்லுவாராம்; முடவர் மற்றவருக்கு வழிகாட்டிச் செல்லுவாராம். இரட்டையராகப் பிறந்த இவர்களுடைய வாழ்க்கை, இவ்வாறு இணைந்தே நடக்கும் முறையில் இயற்கை செய்து விட்டது. இவர்கள் இறையன்பு எல்லை கடந்தது. சோழ நாட்டில் பிறந்த இவ்விருவரும் தொண்டை நாட்டில் உள்ள எல்லாத் தலங்களையும் சென்று கண்டிருக்கின்றனர். பாண்டிய நாட்டின் பல கோயில்களுக்கும் சென்றிருக்கின்றனர்.

இவ்விருவரும் தமிழ்ப்பக்கள்; புலமை மிக்கவர்; நயமான பாடல்களை இயற்றுதலில் வல்லவர். ‘கண்பாய கலம்பகத்துக்கு இரட்டையர்கள்’ என்று, இவர்களுடைய புலமையையும், பெருமையையும் ஒருசேரப் பாராட்டிக் கூறுகின்றது ஒரு தனிப் பாடல். கலம்பகம் என்பது பலவகைப் பாக்களும் விரவிவரும் வகையில் தொடுக்கப் பெறும் நூல். இது பிற்காலத்தில் எழுந்த பிரபந்த வகை களுள் ஒன்று. இலக்கியத்தின் இவ்வாயிலை, பிறர் வியந்து

பாராட்டும் வண்ணம், இவ்விரட்டையர் பயன்படுத்திக் கொண்டு இணையற்ற பெருமமயைப் பெற்றிருக்கின்றனர். இவர்கள் இயற்றியுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் இருவராலும் சேர்ந்து இயற்றப் பெற்றனவாம். ஒருவர் இரண்டு அடிகளைப் பாட, மற்றவர் மேலும் இரண்டு அடிகளைப் பாடி முடிப்பாராம். எனவே பிறப்பு, வாழ்க்கை முறை, இறையன்பு, இலக்கியப் பணி என்ற எல்லாத் துறைகளிலும் பிரித்துக் காண மாட்டாத இரட்டையராக இவ்விருவரும் விளங்குகின்றனர்!

சங்க காலத்தில் இரண்டு பெரும் புலவர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். தம்மை ஒத்த புலவர் பலரும் பாராட்டும் பெற்றி மிக்கவர் அவர்கள். அக்காலத்திலோ, அதற்கு முன்னரோ, பின்னரோ, என்றும் அவர்களுக்கு ஈடு அல்லது இணை காட்டமுடியாத தனிச் சிறப்புடையவராய் அவர்கள் விளங்குகின்றனர். அவர்கள் ஒருதாய் வயிற்றில் உடன் பிறந்தவர் அல்லர்; ஒரே நாட்டில் பிறந்தவர் என்பதனையும் நம்மால் உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. எனினும் அவர்களுடைய பெயர்களை இணைத்துக் கூறும் வழக்கம் மிகப் பழங்காலத்திலேயே தோன்றி விட்டது. இலக்கண உரையாசிரியர்கள் பலரும் உம்மைத் தொகைக்கு உதாரணம் காட்டக் ‘கபிலபரணர்’ என்று இவர்களுடைய பெயர்களை இணைத்துக் காட்டி யிருக்கின்றனர். இதனால் இவர்களை இணைத்துக் காண்பதனை எல்லோரும் விழைந்திருந்தனர் என்று விளங்குகின்றது. இவர்களைச் சங்க காலத்து இரட்டையர் என்று நாம் கருதுகிறோம் என்றாலும் பொருத்தமும் பொருளும் உடையதோடு உதயாகும்!

பரணர் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவணைப் பாராட்டிப் பதிற்றுப்பத்தின் ஜக்தாம் பகுஞ்சைப் பாடி யிருக்கின்றார். இச் செங்குட்டுவணை பின்னர்க் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டிப் பத்தினியை வணங்கும் வழக்கத்

தைத் தோற்றுவித்தவன். எனவே, பரணர் சிலப்பத்திகாரம் தோன்றுவதற்குச் சற்று முன்னர் வாழ்ந்திருந்தவர் என்றும், அவர் இளங்கோவடிகளுக்குத் தெளிந்திருந்த முது புலவராய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இவ்வாறே கபிலரும் பரணருக்குத் தெளிந்திருந்த முதுபுலவராக இருந்திருப்பர் போலும் இவ்விரு சங்கத் தொகை நூல்களுக்கு அதிகமான எண்ணிக் கையுடைய பாடல்களை அளித்திருக்கின்றனர். ஜங்குறு நூற்றில் குறிஞ்சி நீங்கலாக ஏனைய பகுதிகளைப் பாடிய புலவர்கள் நால்வரும் ஒரு நாறுக்கு மேற்பட்ட எண்ணிக் கையுடைய பாடல்களைத் தமிழுக்கு அளித்தவரே எனினும், அவர்களுடைய பாடல்களின் அடியெல்லையையும், பரணர் அளித்திருக்கும் எண்பதுக்கு மேற்பட்ட எண்ணிக்கை யுடைய பாடல்களின் அடியெல்லையையும் ஒப்பிட்டுக் கண்டால், பரணரே கபிலருக்கு அதீதபடியாகத் தமிழ் மொழிக்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்தவர் எண்பது புலப்படும்!

கபிலருடைய பாடல்கள் சேராத தொகைநூல் இல்லை என்றே கூறலாம். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என வழங்கும் மேற்கணக்கு நூல்களுள் பரிபாடல் ஒன்று நீங்க ஏனைய எல்லாத் தொகைகளிலும் கபிலர் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பரிபாடல் எண்பது எழுபத்து இரண்டு பாடல்களைக் கொண்டிருந்த தொகைநூல். ஆனால் நமக்கு இப்பொழுது கிடைத்திருப்பவை அவற்றுள் இருபத்திரண்டு பாடல்களோயாம். எனவே கிடைக்காது கழிந்த ஜம்பது பாடல்களோயாம். பரணர் பாடிய பாடல்கள் ஜங்குறு தொகை நூல் அல்லவா? பரணர் பாடிய பாடல்கள் ஜங்குறு தொகை நூல் களில் காணப்படுகின்றன இவற்றால் இவ்விரு பெரும் புலவரின் தேர்ச்சியும், அதனை உணர்ந்து மதிப்புத் தாங்கு பாராட்டிய சங்கப் புலவரின் அங்கு மாட்சியும் விளங்கு

கின்றன. இவ்விரு புலவரையும் சங்க காலத்து இரட்டையர் என்பது பொருத்தமுடையதோ!

கபிலர் குறிஞ்சித் திணையைச் சேர்ந்த பாடல்களையே பாடியிருக்கின்றார். இதனால் இவரைக் குறிஞ்சி பாடிய பெரும் புலவர் என்று வழங்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. பரணர் பாடியிருக்கும் பாடல்களுள்ளும் செம்பாதிக்கு மேற்பட்டவை குறிஞ்சிப் பாடல்களேயாம். கபிலர் காதலர் இருவர் கண்ணுறும் முதற்காட்சி, வழி நிலைக் காட்சி, அவர்களுடைய அன்பு கலந்த வாழ்க்கையின் துவக்கக் காட்சி இவற்றையே சித்திரித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். பரணரும் பெரும்பாலும் இரவுக் குறியில் நிகழும் முட்டுப்பாடுகளையும், அவற்றைக் கடந்து காதலர் கூடுவதனையுமே புணிந்து காட்டியிருக்கின்றார். இவற்றூல் இவ்விரு புலவர்களையும் அரும்பி முகிழ்க்கும் அன்பின் தொடக்க கால நிகழ்ச்சிகள் முற்றிலும் கவர்ந்திருக்கின்றன என்பது புலப்படுகின்றது. இவர்களைச் சங்க கால இரட்டையர் என்று கருதுவது பொருளுடையதோ!

தமிழ் மொழியில் முதன் முதலாகப் பெருங்காப்பியம் ஒன்றினைப் புணிந்து தந்த பெருமை இளங்கோவடிகளுக்கு உள்ளிடது. அவரைப் பின்பற்றி சாத்தனைர் மணிமேகலையை இயற்றி யிருக்கின்றார். எனவே இவ்விருவரும் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றில் காப்பிய காலத்தைத் தொடங்கி வைத்து வளரச் செய்தவர் எனப் பாராட்டப் பெறும் தகுதி மிக்கவர். இவர்களுள் இளங்கோவடிகள் சேர்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; அரசு பரம்பரையில் உதித்தவர். சைவராய்ப் பிறந்தவரேனும், இளமையிலையே துறவு பூணைசென் சமயத்தைப் பற்றியவர். சாத்தனைர் பாண்டிய நாட்டிற் பிறந்தவர். மதுரையில் வாணிகஞ் செய்து வாழ்ந்து வந்தவர். பெளத்த சமயத்தில் பெரும் பற்றுக் கொண்டு, அதனைப் பரப்பும் ஆர்வம் கொண்டவராய்

இருந்தவர். இவ்விருவருக்குள்ளும் இத்தனை வேறுபாடு கள் இருந்தனவேனும், இவ்விருவரும் தமிழன்பு கொண்டவர்; பெரும்புலவர். இவர்களுடைய தமிழ்ப் பற்று, நம்மை இவர்களை இணைத்துக் காணவும், காப்பிய காலத்து இரட்டையர் என்று அழைக்கவும் உதவுகின்றது.

காலத்து ஆரட்டையை கண்ணகி மதுரையில் சிகழ்த்திய பெருஞ்செயல்களை நேரிற் கண்டு அறிந்திருந்தவர் சாத்தனூர். அவர் அவனை வியந்து பாராட்டிக் கூறியதனைக் கேட்ட இளங்கோ வேண்மான் கண்ணகிக்குக் கோயில் எழுப்பி வணங்க வேண்டும் என்ற தன் விருப்பத்தைத் தெளிவித்தான். மனைவியின் சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றை நிறைவேற்றுதலில் செங்குட்டுவன் நாட்டஞ் செலுத்தி முன்னேற்றுதன் பங்கு பெற விழைந்த இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் கதையை ஒரு காப்பியமாகப் புணிந்தார். இதனால் சிலப்பத்திகாரம் தோன்றுவதற்குச் சாத்தனாருடைய சொற்களே — பாராட்டுரைகளே — தூண்டுகோலாம். அமைக்கன் என்று தெளியலாம்.

தூண்டின; அவ்வாறே அடிகளின் வியப்புரைகள் சாத் தனுரை மணிமேகலையை இயற்றத் தூண்டின. இதனால் ஒருவர் பணிக்கு மற்றவர் காரணமாய் விளங்கியமை விளங்குகின்றது. இவர்களால் தமிழன்னை சிலம்புடன் மேகலையையும் அணிந்து மகிழும் பேற்றினைப் பெற்றுள். அவள் எழிலைக் கண்டு வியக்கும் பேற்றினை நாம் பெற்றிருக்கின்றோம்!

சிலப்பதிகாரத்தின் கதைத் தலைவி கண்ணகி. அவ ஞடைய கணவன் கோவலனுக்கும், மாதவிக்கும் பிறந்த மங்கையே மணிமேகலை. எனவே இவ்விரு காப்பியங்களும் நெருங்கிய தொடர்புடைய இரு பெண்களின் வரலாறு களைக் கூறுகின்றன; சிலம்பின் தொடர்ச்சியே மணிமேகலை எனக் கூறுவது குற்றமாகாது! மேலும் இவ்விரு காப்பியங்களும் பெண்களைத் தலைமைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரம் இறை சிலையை எய்தியவளைப் பாராட்ட எழுந்தது; அவள் அங்கிலையை யடையக் கையாண்ட வழியை விவரிக்கின்றது. மணிமேகலை இறை சிலையை எய்த முற்பட்டவளின் கதையைக் கூற எழுந்தது; அவள் ஏன் அத்தகைய விருப்பத்தை மேற்கொண்டாள் என்று அது விவரிக்கின்றது. இவ்வாறு பொருளாலும் போக்காலும் நெருங்கிக் காணப்பெறும் வேறு இரு நூல் களைக் காணக்கூடுமா? இவற்றை இயற்றியவர்களைக் காப்பிய காலத்து இரட்டையர் எனக் கூறுவது பொருத்த முடையதே யன்றோ?

இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தில் எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்பப் பாராட்டியிருக்கின்றார். எதனையும் அது பிறவற்றினும் உயர்ந்தது என்று அவர் குறிப்பிட வில்லை. அவ்வாறே கடவுளை யடையும் வழிகளுள்ளும் அடிகள் எதனையும் உயர்ந்தது எனக் காட்டியிருக்கவில்லை.

அவர் பின்பற்றிப் பயன்பெற்றது அறிவுப் பாதை—ஞானமார்க்கம். அவருடைய கதைத் தலைவியை உய்வித்ததுவும் அதுவே. எனிலும் அடிகள் அதனையே நாம் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்ற வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி யிருக்கவில்லை. மாடலன் விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தது தொழிற் பாதை—கர்ம மார்க்கம்; அவன் செங்குட்டுவனைத் தூண்டிப் பின்பற்ற வைத்ததுவும் அதுவே. இச்செயலை அடிகள் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டிக் குறிப்பிட்டிருப் பதனைக் கொண்டே அடிகளுடைய பரந்த மனப் பான்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இத் துறையில் சாத்தனூர் அடிகளிலும் வேறுபட்டவராய்க் காணப்படுகின்றார். அவர் விரும்பி மேற்கொண்டிருந்த சமயம் பெளத்தம். அதுவொன்றே பிற சமயங்களிலும் உயர்ந்தது, உய்யும் வழியைக் காட்டுவது என்று சாத்தனூர் வற்புறுத்தியுள்ளார். இதனை நிலைநாட்ட அவர் பிற சமயக்கொள்கைகளைப் பழித்தும் பேசி யிருக்கின்றார். இருப்பினும் நற்பயனைப் பெற நல்லெலாமுக்கமுடையவராய் இருத்தலும், நன்னென்றிச் செல்லுதலும் இன்றியமையாது வேண்டுவன என்று அவர் வற்புறுத்தியிருப்பதனால், அவருடைய பழிச்சொற்களையும் பொருட்படுத்தாது, புலவர் அனைவரும் அவருடைய நாலை ஒரு பெருங்காப்பியமாகக் கருதிப் போற்றி வந்திருக்கின்றனர். சீலம் நிறைந்த வாழ்க்கையை மணிமேகலை விரும்பிக் கடைப்பிடித்தாள் என்பதனை வற்புறுத்த விரும்பிய சாத்தனூர், தம் காப்பியக்கின் இசைவுக்கு ஏலாத்தென உணர்ந்திருந்தும், ஆபுத்திரன் வரலாறு, ஆசிரை வரலாறு போன்ற பிற செய்திகளையும் புதுத்தியிருக்கின்றார்.

சுருங்கக்கூறின் சாத்தனூர் உலக வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய முறையில் மணிமேகலை நடந்து காட்டி

ஞள் எனக் காட்டுவதனைக் கருத்தாகக் கொண்டு தம் காப் பியத்தை அமைத்திருக்கின்றார். அதனால்தான் மணிமேகலை தவத்தை மேற்கொண்டாள் எனக் குறிப்பிட்டதனாலும் நூலை முடித்துவிட்டார். அவள் வெற்றி பெற்றாளா இல்லையா என்ற ஐயம் நமக்கு எழுத் தேவையேயில்லை என்பது சாத்தனார் கருத்தாகும். ஏனெனில் நல்வாழ்க்கை நற்பயனை யளிப்பது தின்னனம். இக்கொள்கையை நம்பாத வர்களுக்கு, மணிமேகலை சிருவாணம் பெற்றாள் எனக் கூறுவது மட்டும் நம்பிக்கை ஊட்டிவிடுமா? எனவே காரணத்தை நன்கு விவரித்துவிட்டு, நம்மை அதனால் உறுதியாய் விளையக்கூடிய காரியத்தைத் தெரிந்து கொள்ளச் செய்திருக்கின்றார் சாத்தனார்.

இளங்கோவடிகள் சாத்தனார் வற்புறுத்தும் முடிவினையே வேறு முறையில் தெளிய வைத்திருக்கின்றார். அவர் கண்ணகை பெற்ற பேற்றினை நம்மை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளச் செய்வதனில் நாட்டம் செலுத்தியிருக்கின்றார். வியக்கத்தக்க உயர்ந்த சிலையை அவள் பெற்றதனைக் காண்பவர் அல்லது உணர்ந்துகொள்ளுபவர் உள்ளத்தில் அங்கிலையைத் தாழும் அடைய வேண்டும் என்ற அவா எழுவது இயற்கை. நன்னெறிச் செல்லாது நற்பயனைப் பெறக்கூடுமா? இதனை நம்மையே உணர்ந்துகொள்ளச் செய்திருக்கின்றார் அடிகள் கண்ணகை கடவுள் சிலையைப் பெற்றதனை விளக்க உதவும் வாழ்க்கை சிகிச்சீகளை மட்டுமே அடிகள் தம் நூலில் விவரித்திருக்கின்றார். இதனால் அடிகள் உலக வாழ்க்கையில் விருப்பமற்றவர் என்று நாம் கருதிவிடக்கூடாது. அவர் குறிப்பிடும் பயனைப் பெறும் நோக்கத்தோடு, நம் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத் துக்கொள்ள வேண்டும். அடிகள் காரியத்தை அல்லது பயனைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அதனைப் பெறும் வழியை அல்லது காரணத்தைக் குறிப்பாய் உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

இவற்றால் அடிகளும் சாத்தனாரும் ஒரு தன்மையான நோக்கத்தையடையவராய் இருந்தனர் என்பது வெளிப் படுகின்றது; ஒரு பொது நோக்கத்தை அவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு வழியில் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். எனவே, இவர்களுடைய நூல்கள் இரண்டும், ஒன்று வற்புறுத்தாததனை மற்றது வற்புறுத்தும் முறையில் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். இவை யிரண்டும் சேர்ந்து ‘இணையற்ற இன்பத்தைப் பெற முயல்வதை வாழ்க்கையின் நோக்கம்’ என்பதனை வற்புறுத்துகின்றன. நாம் கண்ட முறையில் தாழும் காணவில்லை எனினும், அடியார்க்கு நல்லார் நாம் உணர்ந்து கொள்ளும் முடிவினையை குறிப்பிட்டிருக்கின்றோம்.

அடியார்க்கு நல்லார் சைவ சமயத்தில் பற்றுகொண்டிருந்தவர் என்பதனை அவர் உரை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும், சைனத்தையும், பெளத்தத்தையும் விளக்கும் இப்பெரு நூல்கள் இரண்டும் சேர்ந்து சமயத்துறையின் நிறைவைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பது அவர்களுக்கு கருத்து. வேறு வழியாக வந்தவரே யெனினும், அவரும் நாம் சென்ற இடத்திற்கே—நாம் கண்ட முடிவையே—வந்து சேர்ந்திருக்கின்றோம்.

அவர் வரவு நல்வரவாகுக!

**‘மணிமே கலைமேல் உரைப்பொருள் முற்றிய
சிலப்பதி காரம் முற்றும்.’**

இவை சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதியில் காணப்பெறும் நூற்கட்டுரையின் இறுதி அடிகள். இவை குறிப்பிடும் முடிவைக் கருத்துட்கொண்டே, அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விரு பெரு நூல்களும் இணைந்து ஒரு பெருங்காப்பிய மாய் விளங்குகின்றன என்று கூறியிருக்கின்றோம்.

அடிகளையும், சாத்தனுரையும் இணைத்துக் காணவில் கூயே யெனினும், அடியார்க்கு நல்லார் அவ்விருவரும் இயற்றிய நூல்களை இணைத்துக் கண்டு, மனசிறைவினைப் பெற்றதனாலே, நம்மையும் அவற்றின் இணைப்பான ஒரு பெருங்காப்பியத்தைக் கருதிக் கொள்ளச் செய்திருக்கின் ரூர். நாம் இவ்விரு பெரும் புலவர்களையும் இணைத்துக் கண்டு, இவர்களைக் காப்பியகால இரட்டையர்கள் எனக் கூறுகின்றோம் நம் செயல் பொருத்தமானதே, பொரு ஞடையதே என்பனவற்றை, இக்காப்பியங்களின் ஒப்பாராய்ச்சி வலியுறுத்துகின்றது!

2. ஒரு காலத்தவர்

அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருப்பனவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுவதாயின், அடிகளும் சாத்தனாரும் ஒரு காலத்தே வாழ்ந்திருந்தவர், தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் என்பன வற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவராகின்றோம். இவர் மட்டுமே யல்லாமல், சிலப்பதிகாரத்தில் காணப் பெறும் கட்டுரைகளை இயற்றிய புலவரும் கூட இவ்விரு பெரியாரும் ஒருவரை யொருவர் அறிந்திருந்தவரே என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றார். எனவே காலத்தால் வேறு பட்ட இருவர் ஒப்பக் கூறும் செய்தியினால், இவ்விரு பெரும் கவிஞரும் ஒரு காலத்தவர் என்று தெரிகின்றது. ஆனால் இவ்விருவருடைய கூற்றுகளுக்கும் ஆதாரமாய் அமைக்கிறது ஒன்றேயாம்; அதனைக் கண்ண பரம்பரைச் சிறுக்கக் கூடியது ஒன்றேயாம்; அதனைக் கண்ண பரம்பரைச் செய்து என்று கூறலாம். இவ் வெழுதாச் சரித்திரத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? அதனை உண்மையாகக் கருதலாமா?

அடியார்க்கு நல்லார் பரம்பரையாக வாய்மொழி யுதுவிலே வந்த வரலாற்றை மீபினார்; அவர் ஆராயாமல்

அதனை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டிருப்பாரா? வாய்மொழி யாகக் கிடைக்கும் செய்தி, பலநுடைய கற்பணிகளாலும் உருமாறி யிருக்கும் என்பதனை அவர் உணராத வராய் இருக்கிறுப்பாரா? எனவே, அவர் ஒரளவு தாம் கூறியவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தே, அவை நம்பக் கூடியனவே என்று தமக்குத் தோன்றிய பின்னரே கூறியிருக்கிறுப்பார்! நம்முடைய ஆராய்ச்சித் திறனில் பெரு நம்பிக்கையுடைய நாம், அவருக்கு ஆராய்ச்சித் திறன் இல்லை என்று எண்ணிவிடக் கூடாது! அதனால் அவர் கூறுவனவற்றை ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொண்டு விடலாம் என்பது கருத்தன்று; ஆனால் கண்ண பரம்பரைச் செய்தி யனித்தும் வெறும் கற்பணியே, அவற்றை நம்புவது அறிவுடைமைக்கு அழகன்று என்று எண்ணிவிடக்கூடாது என்பதே கருத்தாம்.

சாத்தனார் என்ற பெயர் பல வடிவங்களில், அடை மொழிகளுடனும், தனித்தும் காணப்படுகின்றது. இவ் வேறுபட்ட தோற்றங்கள் நம் மனத்தில் குழப்பத்தை விளைவிப்பனபோல் தோன்றுகின்றன. தெளிவைத் தேடி யடையாமல், அவற்றை நாம் காணும் முறையிலேயே கருதுவதாயின், குழப்பம் ஏற்படுவதனைத் தடுக்க இயலாது! குறுந்தொகையுள் சாத்தனார் இயற்றியனவாக இரு பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றுள் 154 ஆம் பாடலை மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தனும், 340 ஆம் பாடலைச் சாத்தனும் இயற்றி யிருக்கின்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இவ்விரு பெயர்களும் ஒரு புலவரைக் குறிப்பிடுவனவு, அல்லது வெவ்வேறு புலவரைக் குறிப்பிடுவனவா? நற்றினையில் உள்ள மூன்று பாடல்களை இயற்றியவர் மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தன் என்று தெரிகின்றது. குறுந்தொகையின் 154 ஆம் பாடலையும் இவற்றை இயற்றியவரே பாடியிருப்பார் என்பது புலப்படுகின்றது. அகநானாற்

நீல் ஜங்கு பாடல்களும், புறானுற்றில் ஒன்றும் மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனூர் இயற்றியனவாகக் காணப் படுகின்றன. எனவே, இவற்றையும் நற்றினைப் பாடல் களையும், குறுந்தொகையின் 154ஆம் பாடலையும் பாடிய புவவரே இயற்றியிருப்பர் எனத் தெளியலாம்.

இப்பொழுது அடைமொழி எதுவும் இல்லாமல் தனித்து வழங்கும் சாத்தன் (குறுந்தொகை 349ஆம் பாடலைப் பாடியவன்), அடை மொழிகளை ஒன்றும் பலவும் சேர்த்துக் கூறப்பெறும் தகுதிமிக்க சாத்தன் என இரு பெயர்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவற்றே, மணி மேகலையை இயற்றிய சாத்தன் என்ற பெயரும் சேருகின்றது. மக்களுடைய இயற் பெயரைப் போலவே, அடை மொழிகளும் பொருட்படுத்த வேண்டியனவே. எனினும், ஒரிடத்தில் அடையின்றிக் காணப்படும் காரணத்தைக் கொண்டு, உலகில் வாழுங்கிறாத ஒருவனைப் பெரும் புலவனுகை ஏற்றுக் கொண்டு விடலாமா? சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறும் பாடல்களையும், மணிமேகலையையும் இயற்றியவர் ஒருவரே. அவர் பெயரே பல இடங்களில் பல அடைமொழிகளைப் பெற்றும், ஒன்றிரண் டிடங்களில் அடைபெருமலும் வழங்கப் பெற்றிருக்கின்றன. சிலப்பநிகாரத்தின் சான்றே, வேறு இரு சான்றுகளும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. இவை ஏற்கெனவே பலரும் கூறும் காரணங்களோடு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியவை. இவற்றை மட்டுமே இங்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

பரணர் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த பெரும் புலவர் என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர் இருக்கமாட்டார்! அவர் பதிற்றுப் பத்தின் ஜங்காம் உறுப்பைப் பாடியவர். அதனுள் அவர் சேர வேந்தன் செங்குட்டுவனைப் பாராட்டி

யிருக்கின்றார். இளங்கோவடிகளுடைய முன்னேறும், கண்ணகிக்குக் கோயில்கட்டிப் பத்தினியை வணங்கும் வழக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவனும் அவனே! ஆகவே, பரணர் என்ற சங்கப் புலவர் இளங்கோவடிகளுக்குத் தெரிந்திருந்த புலவராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனுகின்றது. அவர் குறிப்பிடும் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறும் பாடல் களைப் பாடியவனுக்கீவு இருப்பான் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். இல்லையேல், ஒரு பாடலைக் கூடப் பாடியிரா கூறலாம். இல்லையேல், ஒரு பாடலைக் கூடப் பாடியிரா தவணை அடிகள் அடை கொடுத்துக் கூறியிருந்திருக்க மாட்டார்; அவரால் பாராட்டப் பெற்றவன் பாடல்கள் இறந்தொழிந்தன என்று கருதுவதும் உறுதியாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதன்று. அடிகள் குறிப்பிடும் சாத்தனைர் மதுரையைச் சேர்ந்த புலவர்; அவரைக் காண வந்த பொழுது, கூலவாணிகத்துக்கும், மதுரைக்கும் தலைமுழுக் குப் போட்டு விட்டு வந்தவராய் அவர் விளங்கினார்.

சங்க இலக்கியத்தோடு தொடர்புடைய சாத்தனைரே அடிகளால் குறிப்பிடப் பெறுபவர் என்று உறுதியாகி விட்டது. இனி மணிமேகலையை இயற்றிய பெரும்புலவர் விவரே என்பதனை புலவர் மனங்கொள்ள வைக்க வேண்டும். இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் பலரும் ஒரு வகையான மயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே சாத்தனைர் அடிகளினும் பிற்பட்டவர் என்று கருதுகின்றனர். அவர்களுக்கு மயக்கத்தைத் தோற்று விப்பது இவ்விரு நால்களுக்கும் இடையே காணப்பெறும் நடை மாறுபாடேயாம். இம்மயக்கத்தை நீக்கவிட்டால், பலர் சாத்தனைரையும் அடிகளையும் ஒரு காலத்தவராக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கமாட்டார்கள்; தாமே உண்மையை உணர்ந்து கொண்டவராகவும் ஆகவிடுவர்!

மணிமேகலையை இயற்றிய சாத்தனர் பெளத்த சமயத்தில் பெரும் பற்றுடையவர். தம் சமயமே பிறவற்றி நும் சிறந்தது என்ற கருத்தும் அவரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது. பெளத்த சமயம் சாக்கிய முனிவரால் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றுண்டில் வகுக்கப்பெற்றது. அசோகனால் நாடெங்கும் பரப்பப்பெற்றது. அவ்வேந்தன் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் காஞ்சிநகரில் பெளத்தம் தழைத் தோங்கியிருந்தது எனத் தெரிகின்றது. சாக்கிய முனிவருடைய மறைவுக்குப் பின், அவருடைய சீடர்கள் அவர்கூறியிராத கருத்துக்கள் பலவற்றையும் தம் சமயக் கோட்பாடுகளாக ஏற்றுக் கொண்டனர். இதனை அவர்கள் பெரும்பாலான மக்களைத் தம் சமயத்தில் பற்றுக் கொள்ளச் செய்யவே செய்தனர். எனினும், பண்டிதர்கள் வாயிலாகவே இம் மாறுபட்ட கோட்பாடுகளைப் பரப்ப முற்பட்டனர். புத்தர் பெருமானுக்குப் பின்னர், கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில், பெளத்தம் ஹினுயனம், மஹாயனம் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வழங்கத் தலைப்பட்டுவிட்டது.

புத்தர் பெருமானால் வகுக்கப் பெற்ற சமயம் ஹினுயன பெளத்தம். அது கடவுள், ஆன்மா, ஆணவம் இவற்றுள் எதனையும் பொருளாகக் கருதாதது. மஹாயனம் புத்தர் பிரானை அவதார புருஷராக ஏற்றுக்கொண்டு, அவருக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்வதனை மேற்கொண்டது. இம் மஹாயனப்பிரிவு கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் இறுதியிலேயே மிக்க செல்வாக்குப் பெற்று விட்டது என்றும், இப்பிரிவு தொன்றப் பெருங்காரணராய் இருந்தவர் தென்னாட்டிலிருந்து நலந்தாவுக்கு வந்த பெளத்தர்களே என்றும் அச்சமயத்தைப் பற்றிய நால்களை நன்காராய்ந்தவர் கூற அறிகின்றோம். தென்னாட்டுப் பெளத்தர்களால் பெரிதும் விரும்பிப் புதுப்பிக்கப் பெற்ற

பெளத்தத்தை-மஹாயனக் கோட்பாடுகளை-சாத்தனார் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார் என்று கருதுவது இயல்பேயன்றே? ஆனால் உண்மை அதற்கு மாருக இருக்கக் காண்கின்றோம். மணிமேகலை விவரிப்பது ஹின்யனக் கோட்பாடுகளையேயாம்!

கடவுளிடத்துப் பற்றுக் கொண்டிருந்தவர்களையும் பெளத்தத்தை மேற்கொள்ளச் செய்யத் தூண்டவே மஹாயனம் தோன்றிற்று. அது தன் செல்வாக்கை நிலை நிறுத்திக்கொள்ளப் படித்தவரை, பண்டிதர்களைப் பற்று கொள்ளச் செய்ய விரும்பிற்று. எனவே, அக்கோட்பாடுகளை விவரிக்கும் நூல்கள் அனைத்தும் வடமொழியில் இயற்றப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் புத்தர் பெருமான் தாம் கண்ட உண்மையைப் பரப்பியது மக்கள் பேச்சு வழங்கிய மாகத மொழியிலேயாம்! அவர் கருத்துக்களைக் கொண்ட ஹின்யன நூல்கள் அனைத்தும் ஒரளவு படித்த வர்களும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய பாலி மொழியில் இயன்றனவாய் இருக்கின்றன.

சாத்தனார் இரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தவர் இல்லையெனின், அடுத்து அவர் ஐந்து அல்லது ஆரூம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தவராகவே கருதவேண்டும்! இடையே யுள்ள மூன்று நூற்றுண்டுகள் கலோபரர் கலவர காலம். அது தமிழ் நாட்டின், சிறப்பாகப் பாண்டி நாட்டின் இருட்டுக்காலம் என்று கருதப்படுகின்றது. சாத்தனார் ஆரூம் நூற்றுண்டவரே யெனின், அப்பொழுது அவர் மஹாயனக் கோட்பாடுகளையே தம் நூலிற் கூறியிருப்பார் மஹாயனக் கோட்பாடுகளையே கொண் அவ்வாறு இல்லாமல், ஹின்யனக் கருத்துக்களையே கொண் டிருப்பதனால், மஹாயனம் தென்னட்டில் தழைப்பதற்கு முன்னர் விளங்கியவரே சாத்தனார் என்று கருதவேண்டிய வராய் இருக்கின்றோம்!

புத்தர் பெருமான் தாம் வகுத்த கோட்பாடுகளை எல் லோரும் எளிதில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றே மக்கள் பேச்சு வழக்கில் இருந்த மொழியில் பேசுவதனையும், ஓரளவு படித்தவரும் தெரிந்து கொள்ளும் மொழியில் நூல்களை இயற்றுவதனையும் ஆதரித்தார். அவருடைய சமயத்தில் பெரும் பற்றுடையவராகிய சாத்தனர், அவர் கருத்தைப் பின்பற்றுபவராய், எளிய நடையில் தம் நூலை இயற்றி யிருப்பது வியக்கத்தக்க தன்றே! சாத்தனருடைய எளிய நடை அவர் வாழ்ந்த காலத்தைக் குறிப்பிடுவதினும், அவர் கொண்டிருந்த சமயப் பற்றினைப் புலப்படுத்தவே பயன்படுகின்றது! ஆகவே அவர் பிற்காலத்தவர் எனக்கூற அவருடைய எளிய நடையைக் காட்டுவது தக்க காரணமாகாது!

சங்க காலத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த சாத்தனால் இயற்றப்பெற்ற காரணத்தால், மணிமேகலை சமயக் கருத்துக்களை விளக்கும் காலத்தில் வடமொழிக் கலைச் சொற்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் குறிப்பிட டிருகின்றது. ஆரும் நூற்றுண்டில் இருந்த புலவரால் இயற்றப்பட்டிருப்பின், தருக்க நூற்கருத்துக்கள் அனைத்தும் வடமொழிக் கலைச் சொற்களின் வாயிலாகவே விளக்கப் பெற்றிருக்கும்! சாத்தனர் எளிய நடையை மேற் கொண்டிருக்கின்றாரே யெனினும், சங்கநூன் மரபுகளையும் போக்கையும் பெரிதும் பின்பற்றி யிருப்பது கருதவேண்டிய தொன்றுகும்!

மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனர் என்று வழங்கப் பெறும் புலவர் மதுரை நகரினைப் பற்றித் தம் நூலில் குறிப்பிடாமல் சென்றிருப்பதனை கிணத்துப் பார்த்தல் வேண்டும். எப்புலவரேனும், தமிழ் நாட்டின் மிகப் பெரிய நகரமும், தமிழ்மொழி தழைக்கச் சங்கம் கண்ட நகரமும் ஆகைய அப்பதியைக் குறிப்பிடாமல் இருந்திருப்பாரா? மேலும் பல்வேறு சமயக் கருத்துக்களை யறிய

மணிமேகலை மதுரைக்குச் செல்லாமல் வஞ்சிக்குச் சென்ற தாகக் குறிப்பிடுவானேன்! இக்காப்பியத்தை இயற்றிய புலவர் பிடிவாதத்துடன் மதுரையைப் புறக்கணித்திருக்கின்றார் என்பது ஓயத்திற் கிடமின்றிப் புலனுகின்றது. இதனைச் சாத்தனைரைச் சங்கத்தோடு தொடர்பு கொண்ட வராகவும், அச்சங்கத்தின் அழிவைக் கண்ணுற்று மனம் கொதித்தவராகவும் கருதினால் அல்லாமல், வேறு வகையில் ஏற்றுக் கொள்ளுவது இயல்புடையதாக இருக்காது!

மதுரை நகரில் கூலவாணிகள் செய்து வந்த சாத்தனைர் சங்கத்தோடு கெருங்கிய தொடர்பும், பற்றும் உடையவ ராக இருந்தார். அவருடைய தமிழன்பும், சங்கப் பற்றும், அவருடைய சமயப் பற்றுக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்தன அல்ல. இதனை மருத்துவன் தாமோதரனாருடைய திருவள்ளுவமாலைப் பாடலால் தெளிந்து கொள்ளுகின்றோம். தம் கண்ணேதிரில் தாம் பெரிதும் தொடர்பு கொண்டிருந்த நகரமும், சங்கமும் பாழ்ப்பட்டதனைப் பொறுது அவர் மதுரையை நீங்கி மலைநாட்டுக்குச் சென்றார். அங்கு அடிகளைக் கண்டவர் தமிழன்பராகிய அவருடனேயே தங்கவிட்டார். எனவே தம் மனத்தைப் பெரிதும் புண்படுத்தி விட்ட சங்கத்தையும், மதுரையையும் பற்றி அவர் குறிப்பிடவேயில்லை ஆரும் நூற்றுண்டில் தோன்றிய புலவருக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இருக்கிறுக்க முடியாது. அவர் மதுரையைக் குறிப்பிடா விட்டனும், சங்கத்தைக் குறிப்பிடாமல் சென்றிருக்க மாட்டார்.

மணிமேகலை பிறசமய வாசிகளைக் காண மதுரைக்குச் செல்லாமல், வஞ்சிக்குச் சென்றது என்கி கண்ணகியைக் காணச் சென்றவளே யெனினும், பிற சமயக் கருத்துக்களை உணர்ந்துகொள்ள, அவற்றில் பெரும் பயிற்சியுடைய

வராய் இருந்த ஆன்றேரயல்வா அவள் அடுத்திருக்க வேண்டும்! அங்காட்களில் மதுரையில் இருந்தவரை விடப் பெரும்புலவர் பலர் வஞ்சியில் இருந்தனரா? மதுரையைக் குறிப்பிடக்கூடாது என்ற எண்ணாம் இந்நாலே இயற்றிய வருக்கு வலுப்பெற்றிருந்தது என்று விளங்குகின்ற தன்றே? வஞ்சியில் மணிமேகலை பிற சமயவாதிகளைக் கண்டதாகக் கூறியிருப்பது இன்னொரு செய்தியையும் புலப்படுத்தும் தகுதியுடையதாக இருக்கின்றது!

சாத்தனார் பெளத்த சமயப் பற்று மிக்கவர்; அதனைத் தமிழகத்தில் பரப்ப வேண்டும் என்ற கோக்கமும் கொண்டவர். எனவே, அருக சமயத்தை நல்ல முறையில் விளக்கி ஆதரவு தந்த அடிகள் இருந்த வஞ்சியில் தம் சமயம் சிறந்ததெனப் பலரையும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வது இன்றியமையாததன்றே? மணிமேகலை வஞ்சிக்குச் சென்றிருப்பது, கண்ணகியைக் காண்பதற்கு மட்டுமன்று; அவளையும் கோவலனையும் பெளத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் களாக உலகுக்கு மாற்றிக் காட்டவேயாம். மேலும் அடிகளுடைய புலமையும் ஒழுக்கமும் தம்மைப் பெரிதும் கவர்ந்து வஞ்சி நகரிலேயே தங்கிவிடச் செய்தது போலவே அறிஞர் பலரையும் அவ்வடிகளின் பெருமை வஞ்சியில் தங்கியிருக்கச் செய்திருந்தது எனக் குறிப்பிடுவது சாத்தனார் தாம் அடிகளிடத்துக் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பையும், அவரால் பயனடைந்தமைக்குச் செய்யும் நன்றியையும் புலப்படுத்துவதாக ஆகும். பல்வேறு சமயங்களிலும் பயிற்சி மிக்க அறிஞர் பலர் வஞ்சியில் இருந்தனர் எனச் சாத்தனார் காட்டியிருப்பது, அடிகளிடத்து அவர் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பின் தோற்றமே யல்லாமல் வேறன்று!

மணிமேகலை பிற சமயங்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் விளக்காகக் கூறுகின்றது. அவற்றுள் சாங்கிய

தத்துவத்தை அது விவரிக்கும் முறை அதனுடைய காலத் தையணர்த்துவதாய் இருக்கக் காண்கின்றோம். சாங்கியம் கபில முனிவரால் வகுக்கப்பெற்ற சித்தாந்தம். இதனை விவரிப்பவை கபில சூத்திரங்கள் எனப்பெறும்; இப்பெரு நூலைச் சுருக்கி, 70 காரிகைகளாக இயற்றியவர் ஈச்வரகிருஷ்ணர் என்பவர். இவருடைய காலம் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டுக்குப் பிற்பட்டதன்று என்று கூறப்படுகின்றது. இக்காரிகை தோன்றும்பொழுதே புகழொடு தோன்றிய நூலாகும். இது தோன்றியவுடனேயே சீன யாத்ரிகள் ஒருவனால் சீன மொழியில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுவிட்டது. சாங்கியத் தத்துவத்தைத் தெளிந்துகொள்ள விரும்பியவர் எவரும் இதனைப்படித்தே தெளிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டனர். இவ்வழி நூலின் சிறப்பு, முதனாலின் இருப்பையே மறைத்து விட்டது. கி. பி. 16-ம் நூற்றுண்டு வரை கபில சூத்திரங்கள் பயில்வாரின்றி இருந்துவிட்டன.

மணிமேகலை, சாங்கிய தத்துவத்தில் கூறப்படும் மூலப்பகுதி—முதல் தத்துவம்—சித்தம் என்று வெளிப் படக் கூறுகின்றது. மேலும் புருடன் ஒருவனே என்றும் உறுதி தோன்ற உரைக்கின்றது. இவ்விரு கருத்துக்களும் ஈச்வரகிருஷ்ணருடைய சாங்கிய காரிகையால் புலப்படுத்திக் கொள்ள முடியாதன. கபில சூத்திரங்களைப் பயின்ற வர்க்கு மட்டுமே இவை புலனாகும். சாத்தனார் ஆரூம் நூற்றுண்டில் தோன்றியவர் எனின், அவருடைய சாங்கிய நூற் பயிற்சியும், ஈச்வரகிருஷ்ணரின் காரிகையின் அளவினதாய் நின்றுவிட்டிருக்கும். அங்கிலையில் அது பிற சமயவாதிகளின் தாக்குதல்களுக்கு எளிய வாய்ப்பு களை அளிப்பதாகவும் இருக்கின்றது. மறுக்க முன் வந்த ஆசிரியர் ஒருவர், எளிதில் மறுக்கக் கூடிய சிலையில் உள்ள சித்தாந்தத்தை, முயன்று அதனை எளிதில் மறுக்க

முடியாத நிலையில் உள்ளதாகக் காட்ட முன் வந்திருப்பாரா? எனவே சாத்தனூர் ஈச்வரகிருஷ்ணர் காரிகை தோன்றுவதற்கு முன்னர் வாழ்ந்திருந்தவரே என்பது புலப்படுகின்றது.

சாத்தனைரைப்பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருப்பன ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியனவே என்பதனை மேல்வரும் ஒப்பாராய்ச்சியும் புலப்படுத்தும் அவர் அடிகளுடைய காலத்தில் எல்லாப் புலவராலும் போற்றப்பட்ட பேரநிஞராய் விளங்கியிருந்தார்; அதனால்தான் அடிகள் தம் நூலை அவருக்குப் படித்துக் காட்டி மகிழ்ந்தார்; அவரைப் பெருமிதத்துடன் தம் நூலகத்தே குறிப்பிட்டுப் போற்றியிருக்கின்றார்!

3. ஒரு நோக்குடையவர்

மணிமேகலை தன்னுடைய இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு தவம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள்! இது பெரிதும் பாராட்டத்தக்க செயலே யன்றே? இளமைப் பருவத்திலேயே அரண்மனை வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டு, அருகப்பள்ளியில் சேரும்படி நேர்ந்து விட்ட இளங்கொவடிகளை இச்செய்தி ஆட்கொண்டு விட்டது. துறவறத்தை மேற்கொள்ளத் துணிவு வேண்டும்; அதனை வழுவாது காக்கப் போற்றல் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவற்றின் இன்றியமையாமையையும், எல்லையையும் அடிகள் நன்கு அறிந்திருந்தவரல்லரோ? எனவே, ஒரு பெண், தன் இளமைப்பருவத்தில், உலக வாழ்க்கையை உதற்றிவிட்டுத் துறவு பூண்ட செய்தி அவரை வியக்கச் செய்தது. உடன், தமிழ்நூம் அவள் துணிவும், ஆற்றலும் மிக்கவளே என்ற எண்ணமும் அவரைப் பற்றிக்

கொண்டது. எனவே அவள் செயலைத் தம் காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டுவதனாலோ, அதன் தன்மையை நம்மையும் உணர்ந்துகொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார் இவ்விருப்பம் இயல்பானதொன்றோ அடிகளுக்கு எழுங்கத்து மிகப் பொருத்தமுடையதே!

கண்ணகி கோயில் கட்டி முடியும் காலத்தில், அதனைக் காணவந்த தேவந்திகையின் வாயிலாகவே அடிகள் மணி மேகலையின் துறவைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டார். அதற்குமுன் அவருக்கு அச் செய்தி தெரியாது மாடல ஞுக்கே தெரியாதிருக்க, அவருக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கும்? இச் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு ஐங்கும் இல்லை செய்தியைக் கருதி விட்டிருந்தார். எனவே திட்டமிட்டிருந்த நாலில், மணிமேகலையின் துறவினைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்ட வேண்டும் எனத் துணிக்கார். தம் காப்பியப் பகுதிகளை வகுத்தமைத்துக் கொண்ட பின் என்றே, அடிகளுக்கு இவ் வெண்ணைம் எழுங்கத்து. இதனை, அவர் மணிமேகலையின் துறவைத் தம் நாலிற் புதுத்தி யிருப்பதனைக் கொண்டே தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மதுரை நகருக்கு வந்து சேருவதற்கு முதல் நாள் கோவலன் கண்டதாக ஒரு கனவு சிகழ்ச்சியைக் கற்பணி செய்து, அதன் வாயிலாக அடிகள் மணிமேகலையின் துறவைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இக் கனவின் கற்பணி இச் செய்தியைக் குறிப்பிடுவதற்காகவே சூழப் பட்ட தொன்று என்பதனை நாம் எளிதில் கண்டு கொள்ளாமல் இருக்க, அடிகள் ஆவன செய்திருக்கின்றார். எனினும், இக் கனவு கோவலன் உண்மையில் கண்டதன்று, அடிகள் கற்பணியே என்பதனைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றோம். மதுரை நகருக்குள் கோவலனும், கண்

ணகியும் நுழைவது அவர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தரும் என்பதனை அடிகள் வையை ஆற்றின் ஸ்லீ, வண்டுகள் பூக்களை ஊதிய காலைக்காட்சி, கொடியின் அசைவு இவற் றைக் கொண்டு ஒன்றுக்கு மூன்று முறையாக நமக்குக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி விட்டார். ‘மேலும் ஒரு முறை அடிகள் அதனைக் குறிப்பிடக் கோவலன் கனவு கண்ட தாகக் கற்பித்தார்’ என்று நாம் கருதிக் கொள்ளுவது, நம்முடைய அறிவு—ஆற்றல்களில் நமக்கேயுள்ள நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக முடியும்!

மணிமேகலையின் துறவை நம்மை எதிர்பார்த்திருக்க வைக்கவே, அடிகள் இக் கற்பணையைப் புகுத்தியிருக்கின் ரூர் என்பது உறுதி! அவருடைய பிறப்பினை அடிகள் அப்பொழுதுதான் மாடலனை விவரித்துக் கூறவைத்தார். அவ் விவரம் முடிந்தவுடனேயே, அவருடைய துறவினைக் குறிப்பிடும் இக் கற்பணையையும் உடன் புகுத்தியிருப்பது, அவள் துறக்கவே பிறந்தாள் போலும் என்ற எண்ணத்தை நம் மனத்தில் தோற்றுவிக்கின்றது. அவள் துறவு அடிகளை எத்துணை ஆட்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும்! இல்லையேல், பிறந்தவுடன் அவள் வாழ்க்கையின் சிறந்த செயலின் விளைவை அதனேடு இணைத்து நம்மைக் கானும் படி அடிகள் அமைத்திருக்கக் காரணம் என்ன? தாம் சென்ற செறியைத் தானும் மேற்கொண்ட ஒரு மங்கையை அடிகள் எப்படிப் பாராட்டிக் கூருமல் இருக்கக்கூடும்? பிறப்பது, ஒப்பற்ற நற்பயனைப் பெறவேயாம் என்பதனை அடிகள் இன்னும் தெளிவாகக் கூறியிருந்திருக்கக் கூடுமா?

மணிமேகலை பிறக்க வரலாற்றினைத் தாமே தெளிவிக் காமல், கண்ணகி, கவுந்தி இவர்கள் முன்னிலையில் மாடலனை அதனை விவரிக்க வைத்திருப்பது அடிகளின் பேராற்றலை உணர்த்துகின்றது. அவர் அதனைக் குறிப்பிட்டிருந்தாரேயாயின், மணிமேகலையின் பெருமையை நாம் முற்றத்

தெளிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிருக்கும். துறவி களுக்கு வேற்றுமை யுணர்ச்சி இருக்காதாகையால், அவர் மனிமேகலையைப் பாராட்டியிருப்பது, அவர் ஸிலைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றதே என்று நாம் கருதிக் கொள்ளுவோம். இக்கருத்து அடிகளுக்குப் பெருமையை யளிக்கும்! ஆனால் மனிமேகலையின் தகுதியை நம்மை உணர்ந்து கொள்ள வைக்குமா? ஆனால், மாடலன், உலக வாழ்க்கையில் சுடுபட்டிருந்தவன், பிறப்புக்கேற்ற கடன்களைச் செய்தவனுடைய இன்றியமையாமையைத் தான் உணர்ந்திருந்ததனேடு வற்புறுத்தியவன், மனிமேகலை பிறப்பால் தாழ்ந்தவளாக மாட்டாள் எனக் கூறுவது, அவளுடைய தகுதியைப் பற்றி நம்மைக் கருதவைக்கும்; உடன், பிறப்புக்கும் தகுதிக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை என்ற அடிப்படை உண்மையை, மெய்யுணர்வு பெற்றிருந்தவரோடு, சாத்திர அறிவு ஸிரம்பப் பெற்றவனும், பரந்த உலக அனுபவம் உற்றவனுமாகிய மாடலனும் சேர்ந்து வற்புறுத்திய பயணியும் அளிக்கும். இம்மட்டோ! தம்மைப் போல் மெய்யுணர்வு பெறத் துறங்கவளை, அதற்கு அயலான தொழிற் பாதையைப் பெரிதும் விரும்பிப் பற்றியிருந்த வளைக் கொண்டு பாராட்டச் செய்தமையால், அடிகள் தாம் மேற்கொண்டு பயனடைந்ததும், நம்மைப் பற்றுக் கொள்ளத் தூண்டுவதுமாகிய அறிவுப் பாதையின் சிறப்பினையும் இவ் விரகால் நன்கு புலப்படுத்தி விட்டார்!

கண்ணகி கோயிலைக் காணவந்த அடித்தோழி யரற்றி யதனைக் கேட்ட செங்குட்டுவன், மனிமேகலை துறங்த செய்தியை அப்பொழுதுதான் முதன் முறையாக அறிந்தான். இது அவனைப் பெரிதும் வியக்கச் செய்தது. அச் செயலின் காரணத்தை யறிய அவன் விழைந்தான். அதனை விவரிக்குமாறு தேவந்தியைக் கேட்டதனைக் கொண்டே, அரசனுடைய பேரவாவின் எல்லையை நாம் உய்த்துணர்ந்து

கொள்ள முடிகின்றது. மணிமேகலை துறந்த அருமையைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்ட விரும்பி அடிகள் முன்னேற் பாடாகக் கோவலன் கனவு கண்டான் எனக் கற்பித்தாரன்றோ? தம் விருப்பத்தை தேவந்தியின் வாயிலாக சிறை வேற்றிக் கொள்ளுமுன், செங்குட்டுவனை மணிமேகலை துறந்த காரணத்தைக் கூறுமாறு கேட்கச் செய்தது ஏன்?

செங்குட்டுவன், மாடலன் கூறியவுடன், வேள்வி செய்ய முற்பட்டதனைக் கொண்டே, அவன் கடமையைச் செய்வதே மனிதப் பிறவியின் பண்பாகும் என்ற கொள்கையுடையவன் எனத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவனுடைய கொள்கைக்கு ஒப்ப, வாழ்க்கையைத் துறந்து செல்வது வீணுன செயலாகும். கடமைகளைச் செய்ய அஞ்ச பவரே, அல்லது கோழைகளே துறவுப் பாதையை மேற்கொள்ளவேண்டும்; இல்லையேல், துறப்பதற்குத் தக்க காரணம் இருக்க வேண்டும். எனவே அரசன் கேட்ட கேள்வி, மக்களுக்கு இயல்பாய் எழக்கூடிய ஜூயத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பதே எனத் தெரிகின்றது. மெய்யுணர்வினைப் பெறத் துறக்க வேண்டுவது இன்றியமையாதது எனின், உலக வாழ்க்கையின் போக்கு என்னவது! கடமைகளை உணர்ந்து செய்பவர் வீண் காலம் கழிப்பவராக அல்லவோ மாறி விடுவர்? அவர்கள் உய்யவே முடியாது போலும்! இவ் ஜூயத்தைக் களையவே கண்ணன் கீதையுரை களைப் பகர்ந்திருக்கின்றுன்! வள்ளுவர் குறளை அருளினார்!

அடிகள் துறந்தமைக்குத் தக்க காரணம் உண்டு. அவ்வாறே மணிமேகலை துறந்ததற்கும் தக்க காரணம் உண்டு எனக் காட்டினால் அல்லாமல், அவள் செயலை ‘செயற்காரிய செயலாக’ நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இதனை அடிகள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார் என்பதனை, அவர் செங்குட்டுவனை இக் கேள்வியைக் கேட்க வைத்தமையால் நமக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றார். இதனால்

அவருடைய உட்கோள் புலப்படுகின்றது. கோவலன் கனவு கண்டதாகக் கற்பித்த காலத்தில் மணிமேகலையைப் பாராட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மட்டுமே அடிகள் உடையவராய் இருந்திருந்தார். ஆனால், அதற்குப் பின், மணிமேகலையின் கதையையும் ஒரு காப்பியமாகப் புனைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு எழுந்தது! அதனை நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பியதன் தோற்றுவாயே செங்குட்டுவன் கேட்ட கேள்வியாகும்! அரசன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற ஒரு பெருநாலீல இயற்ற வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு விடையளித்த தேவந்தியை, காரணம் ஒன்றும் கூருது மணிமேகலை துறங்ததன் அருமையைப் பாராட்டச் செய்திருக்கின்றார் அடிகள்!

அடிகள் தாம் இயற்ற விரும்பிய இரண்டாம் நாலுக்கு, தம் முதல் நூலின் இறுதிக்காதையின் தொடக்கத்தில் தக்க தோற்றுவாயைச் சமைத்துக் கொண்டு விட்டார்! இன்று நமக்குப் புலப்படும் இக் குறிப்பு, அடிகளோடு உடன் இருக்கு, அவர் சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக்கக் கேட்ட சாத்தனாருக்கா தெரிந்திருக்காது! அடிகளை அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள விட்டு விட்டால், சாத்தனாருடைய விருப்பம் எப்படி நிறைவேறும்! மேலும், அடிகள் பெரிதும் பற்றுக்கொண்ட ஒரு கதையைத் தாம் காப்பியமாகப் புனைவது, தாம் சிலப்பதிகாரத்தைக் கேட்டு வியந்ததனைப்போல, அடிகளைத் தம் நூலைக் கேட்டு வியக்க வைக்கும் தகுதி சிறந்ததாக இருக்குமான்றோ? ‘மணிமேகலை துறவே பொருளாகயான் ஒரு நூல் இயற்றிவிட்டேன்’ என்று சாத்தனார் கூறியதாக அடியார்க்கு நல்லவர் தெரிவித்திருப்பது அவருடைய கற்பனையன்று; உண்மை நிகழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தகுதியும் பண்பும் நிறைந்தது!

கோவலன் கண்டதாகக் கூறியுள்ள கனவு சிகழ்ச்சிகளை விவரிப்பதன் வாயிலாய், அடிகள் நம்மை மணிமேகலை துறவறத்தை மேற்கொள்ளுவாள் என்று எதிர்பார்த் திருக்கச் செய்துவிட்டார். மாடலன் அவள் பிறக்க வரலாற்றைக் கூறி முடித்தவுடனேயே, இக்கனவு சிகழ்ச்சியை அடிகள் விவரித்திருப்பதனால், அவள் துறக்கவே பிறக்கானோ என்ற ஜூயம் கம் மனத்தில் எழுகின்றது! அப்படித் துறக்காள் எனின், அவள் தன் செயலின் தன்மையை உணராமலேயே துறக்குவிட்டிருக்க வேண்டும்!

மாமலர் வாளி வறுநிலத் தெறிந்து
காமக் கடவுள் கையற்(று) ஏங்க
அணிதிகழ் போதி அறவோன் தன்முன்
மணிமே கலையை மாதவி யளிப்பவும்.

(15 : 101—4.)

மாதவி, மணிமேகலையைத் துறவு பூணச் செய்வதனைக் கண்டதாகக் கோவலன் கூறுகின்றான். எனவே, மணிமேகலை இல்லறத்தை விரும்பி மேற்கொள்ளவில்லை எனத் தெரிகின்றது. வற்புறுத்தலின் மீது ஒரு செயலைச் செய்தவள் கமக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடுமா? மேலும் தானே விரும்பி ஏற்காமல், அன்னையின் ஆணையை மேற்கொண்டு துறக்கவள் அவ்வறத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவளாக இருந்திருக்கக் கூடுமா? தன் ஒரே மகளை இக்கோலத்தில் காண மாதவி விரும்பினா? ஏன்?

கோவலன் கொலைப்பட்டு மடிந்த செய்தியைக் கேட்ட வுடன், மாதவி துறவறத்தை மேற்கொண்டாள்.

கோதைத் தாமம் குழலோடு களைந்து
போதித் தானம் புரிந்து) அறம் கொள்ளவும்...

(27: 107, 8.)

மணிமேரகலை அப்பொழுது சிறு பெண்ணைய் இருந்தாள். எனவே, மாதவி அவளைத் தன்னுடன் தவப்பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை. தன்னுடைய அன்றை சித்திராபதியினிடமே மகளை விட்டுச் சென்றார்கள். சென்றவள்,

மணிமே கலையை வான்துயர் உறுக்கும்
கணிகையர் கோலம் காண(து) ஒழிக...

(27: 105, 6.)

என்று பணித்துவிட்டே சென்றார்கள். எனவே மாதவிக்குத் தன் மகளைத் துறவறத்தை மேற்கொள்ளத் தூண்டும் விருப்பம் இல்லை என்று தெளியலாம்.

சித்திராபதி மாதவி கூறியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. தான் அரும்பாடு பட்டு வளர்த்துப் பயில்வித்த தன்னுடைய மகள் மாதவி, தான் சென்ற வழியில் செல்லாமல், கோவல்கை மனுளங்கைக் கருதியிருந்ததனாலே, அவன் இறந்த பின்னும் திருந்தாது துறந்ததனைக் கண்டு அவள் மனக்கொதிப்பு கொண்டவளாய் இருந்தாள். மாதவி, மணிமேகலையைத் தன்னிடம் விட்டுச் சென்றது சித்திராபதி குரலை ஆறுதலை அளித்தது. மகளைத் தன் வழியிற் செலுத்த முடியவில்லையேனும், மணிமேகலையையேனும் தன் குலத்துக்குப் பெருமை தரும் முறையில் நடந்துகொள்ளும்படிப் பயில்விக்க வேண்டும் என்று உறுதி பூண்டாள். இவ்வுறுதியை அவள் மேற்கொண்டதற்கு இரண்டு தக்க காரணங்கள் இருந்தன. தன் குலம் அறுபடாமல் தழைப்பது ஒன்று; தன்னை அலைக்கழித்த வளை, பெற்ற வயிறு எப்படி எரியும் என உணரவைப்பது மற்றென்று.

கோவலாலே கூடியிருந்ததன் பயனும், மாதவி கணிகையர் வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்காமல் வாழ்க்காள். அவன் இறந்தபின் துறந்து தவசியாகி விட்டாள்.

அவள் விரும்பியிருந்தாலும் கூட, அவளை ஒருவரும் திருமணங்கு செய்துகொள்ள முன் வந்திருக்கமாட்டார்கள்; ஏனெனில் அவள் கணிகையின் மகளாய் இருந்தாள். ஆனால் மணிமேகலையின் சிலைமேம்பட்டது. கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தவளேயெனினும், இவள் கணிகையின் மகள்வள். எனவே, தக்க பருவத்தில் இவளுக்கு ஏற்ற மனுளனிடம் இவளை ஒப்படைக்கக்கூடும். இத்தகைய நோக்கத்துடனேயே, மாதவி தன் மகளை அன்றையிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றாள். ஆனால் அன்றை மாற வில்லை என அறிந்தபின், மகளைத் தன்னுடனேயே சிறுத்திக் கொண்டு விட்டாள். இது தாயன்பின் இயற்கையான விளைவே! துறந்த பின்னரும் மாதவி தன் கடமையை மறக்கவில்லை! சிறைவேற்றவும் முன் வந்தாள்!

மாதவி மணிமேகலையைத் தவப்பள்ளியில் சேர்த்துக் கொண்டது அவளைத் துறவுக்கோலம் கொள்ளத் தூண்டு வதற்காக அன்று; சித்திராபதியினிடமிருந்தும், புகாரங்காரத் தூர்த்தர்களிடமிருந்தும் அவளைக் காக்கவேயாரும்! மணிமேகலை தவப்பள்ளியில் அன்றையுடன் தங்கிவிடத் தீர்மானித்தது தற்காப்பின் பொருட்டே; சித்திராபதியின் தூண்டுதல்கள் அவளை அதனை விரும்பச் செய்தன. தற்காப்புக்காக மணிமேகலை தவப்பள்ளியில் தங்க நேர்ந்தது, அவளைத் துறக்கவும் வைத்துவிட்டது. அவ்வறத்தை அவள் மேற்கொண்டதற்குத் தக்க காரணம் இருக்கின்றது. அதனை விளக்கிக் காட்டத் திட்டமிட்டே, அடிகள் செங்குட்டுவனை அத்தகைய கேள்வியைக் கேட்க வைத்தார்.

தாம் கருதி வைத்திருந்த முறையில் மணிமேகலையின் கதையைக் காப்பியமாக்கக் கருதியிருந்த அடிகள், தம் நூலுக்குத் தோற்றுவாயாக அமையவேண்டும் என்று

எண்ணியே செங்குட்டுவனைத் தேவந்திகையை மணிமேகலை துறக்கக் காரணமென்ன என்று கேட்க வைத்தார். ‘யாதவள் துறத்தற்கு ஏது?’ என்று அவன் கேட்டான். அடிகள் தம் அண்ணன் வாயால் ஏது என்று சொல்லைப் புகுத்தியிருப்பதனை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சிலப்பதிகாரம் நடந்து முடிந்துவிட்ட கதையைக் கூறுவது. எனவே அது வினைப்பயனை விவரித்தது. ஆனால் மணிமேகலை நிகழும் கதையைக் கூறுவதாக அமைய வேண்டும். எனவே அது எதிர்ந்துள்ள ஏது நிகழ்ச்சியை வித்தாகக் கொள்ள வேண்டும்.

அடிகளுடைய நோக்கத்தை உணர்ந்து கொண்ட சாத்தனர் தம் விருப்பத்தை அவரிடம் நடந்து முடிந்த தனைப்போல மாற்றிக் கூறினார். இதனைக் கோவலன் ‘நாறநங்கூந்தல்; நண்தி து’ என்று கூறிச் சிரித்ததனைப் போல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமெய்லாமல், பொய் யுரையாகக் கருதிவிடக் கூடாது. சாத்தனர் தம் விருப்ப மிகுநியைப் புலப்படுத்தவே இறந்த காலத்தைப் பயன் படுத்தினார். இதனை அடிகள் உணர்ந்து கொண்டு, தாம் வகுத்திநுந்த முறையை விளக்கினார். சாத்தனர் அடிகள் கூறியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே மணிமேகலையை இயற்றத் தொடங்கினார். இவை அடியார்க்கு நல்லார் கற்பனையில் முகிழ்த நிகழ்ச்சிகள் அல்ல; உண்மையில் நிகழ்க்கிருக்கக் கூடியனவே! இவ்விரு காப்பியங்களின் அமைப்புக்களும் போக்கும் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

4. ஒப்பக் கருதினர்

மணிமேகலை தன் இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு விட்டாள்; அவன் வாழ்க்கையைத் துய்த்துப் பார்க்கவில்லை; எனினும் துறக்கு விட்டாள்! இத்தகைய துறவு நிலைத்திருக்கக் கூடுமா? இப்பற்கை அவளை

மனவமைதியுடன் இருக்க விடுமா? இத்துணிவான செயலை அவள் எப்படிச் செய்தாள்? ஏன் செய்தாள்? இளங்கோவடிகள் இளமையில் துறவறத்தை மேற்கொண்டதற்குத் தக்க காரணம் உண்டு. மணிமேகலையின் துறவுக்கும் காரணம் உண்டா? இருப்பின், அது என்ன? இக் கேள்வி களுக்கு விடையளிப்பதே அவள் சரிததயைக் கூற முன் வரும் காப்பியத்தின் நோக்கமாகவும், பொறுப்பாகவும் இருத்தல் வேண்டும்! தக்க காரணத்தைக் காட்டி விளக்கி வீல் அன்றி, மணிமேகலையின் துறவை வாழ்க்கையில் சிகிமுக் கூடிய இயல்பான சிகிமுச்சியாக நாம் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டோம். நாம் அவ்வாறு கருதிக் கொள்ள அக் காப்பியம் இடம் அளிக்க வில்லை எனின், அதன் படிப்பினையை நாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடும்! செங்குட்டுவன் தேவந்தியைக் கேட்ட கேள்விக்குச் சாத்தனார் விடையளிக்க வேண்டும்!

தம்முடைய பொறுப்பையும் கடமையையும் சாத்தனார் நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவற்றை சிறை வேற்றவும் அவர் முன்வங்கிருக்கின்றார். எனினும் நாம் எளிதில் கண்டு கொள்ளும் மூறையிலோ, அல்லது வியந்து பாராட்டக் கூடிய வகையிலோ, அவர் தம் கடமையைச் செய்திருக்க வில்லை! அவருடைய சமயப் பற்றும், அதனைப் பரப்பவேண்டும் என்ற அவாவும் அவரைத் தம் பொறுப்பினைந்தும் நழுவ வைத்து விட்டன. ஒரு சிறந்த காப்பியத்தை இயற்றக் கண்ணகியின் கதையைவிட மணிமேகலையின் கதையே தகுதி மிக்கது. இத்தகைய நல்ல வாய்ப்பை உடையவராய் இருந்தும், சாத்தனார் அதனை நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டிருக்க வில்லையே! முனைந்திருந்தாரேயானால், அவர் சிலப்பத்திகாரத்துக்கு எத்துறையிலும் சிகிரான ஒரு பெருங் காப்பியத்தை இயற்றி யிருந்திருக்கக் கூடும்!

மணிமேகலையின் துறவுக்குக் காரணம் காட்டுவதற் கென்றே, அவர் உதயகுமரன் அவளைக் காதலித்ததாகக் கதையை விவரித்துச் செல்லுகின்றார். ஆனால் இதனை அவர் நன்கு வெளிப்பட்டுக் கானும் முறையில் விவரித்தி ருக்கவில்லை. இதனை அவர் புகுத்தியமையே அவ்வாறு செய்ததற்குத் தக்க காரணமாமல் மாதவியின் தாயன்பும், மணிமேகலா தெய்வத்தின் விருப்பமும் சேர்ந்து விளைவிக்க முடியாததனை, வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஓர் இசைவு கேடு விளைவித்து விட்டது தன் பழம் பிறப்புச் செய்திகளை உணர்ந்து கொண்டிருந்த மணிமேகலை, இப்பிறப்பில் தன் ணையு மறியாமல் எவனிடத்துத் தன் உள்ளம் ஓடிற்றே அவனே தன் முற்பிறப்பில் தனக்குக் கணவனைய் இருந்தான் என்று தெரிந்து மகிழ்ச்சியற்றார்கள். அவன் இப்பிறப்பில் தன்ணை விரும்பிய காரணத்தால், தன் உருமாற்றத்தின் விளைவாய்க் கொல்லப்பட்டான் என்று அறிந்தபின், அவள் துறக்காமல் இருந்திருக்கக் கூடுமா? ஓரிளம் பெண், வாழ்க்கையைச் சுவைத்துப் பாராதவளே யெனினும், தான் அன்பு கொண்டிருந்த காதலன் கொலையின் காரணமாக, வாழ்க்கையைத் துறக்க முன்வருவது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே!

‘கற்புத் தானிலள்; நற்ற வஉணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள்; பொருள்விலை யாட்டி’ என்று
இகழ்ந்தனன் ஆகி நயந்தோன் என்னுது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் ஜெஞ்சம்;
இதுவோ அன்னுய் காமத் தியற்கை
இதுவே யாயின் கெடுக தன் திறம்.

(5 : 86-91)

மணிமேகலையின் வாழ்க்கைக்கு—நாம் அறிந்து கொள்ளும் அவளுடைய வாழ்க்கையின் போக்குக்கு — வித்தாய் விளங்குவது இப்பகுதியால் வெளிப்படும் அவள் என்

ண்மோ! அவள் கதையைக் கூற முன்வரும் காப்பியம் இத் தீர்யே தனக்கு முளையாகக் கொள்ள வேண்டும். சாத்தனர் இதனைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றாரே யெனினும், தம் காப்பியத்தின் வித்து இதுவே எனத் தெளிந்து கொள்ளும் முறையில் இதற்குச் சிறப்பு அளிக்கவில்லை.

மணிமேகலை பருவம் எய்திய இளம் பெண். எனவே காமம் அவள் மனத்தைப் பற்றுவதும் அரும்புவதும் இயற்கையே! அதனால் அவள் அலைப்புண்டாள் எனக் காட்டுவது மனித இயல்புக்கு ஒத்துக் கதையைக் கூறுவதாயிருக்கும்! ஆனால் அதற்கு மாருக, விதையை இயற்கை ஊன்றியவுடனேயே, அவள் அதனை முளைக்க வொட்டாமற செய்ய உறுதி பூண்டு விட்டாள் என்று சாத்தனர் கூறி யிருக்கின்றாரே! இது நாம் கண்டோ அல்லது கேட்டோ அறியாத புதுமையாக வல்லவா காணப்படுகின்றது! மேலும் இது மனித இயற்கைக்கு முரண் பட்டதாகவும் தோன்றுகின்றதே இவ்வாறு இயற்கையை எதிர்த்துச் செயல் புரிய மணிமேகலை துணிந்தது ஏன்? இயற்கைக்குப் பணிவது எவரும் செய்யக் கூடியது; ஆனால் அதனை எதிர்ப்பது செயற்களிய செய்தலாகும். மணிமேகலை செயற்களிய செய்யும் திறன் உடையவளா?

தொடக்கத்திலேயே சாத்தனர் தம் கதைத் தலைவி நம்மினும் மிக உயர்ந்தவள் என்பதைனைக் காட்டி விட்டார். மக்கள் எதிர் பார்ப்பனவற்றைக் கோவைப் படுத்திக் கதையமைப்பது எளிது; ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத சிகழ்ச்சியை முளையாகக் கொண்டு கதையை அமைப்பது கடினம். சாத்தனர் அத்தகைய செயலைச் செய்ய முன்வந்தது அவருடைய துணிவையும், திறனையும் புலப்படுத்துகின்றது. இயற்கைக்கு முரணை இப்பொழுது தோன்றும் இச் செயல் இயல்புடையதே என்பதை அவர்களை நாட்டியிருக்கின்றார். நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் முறை

யில் சிலை நாட்டியிருக்கின்றூர். ஆனால் அதனை நாம் வியங்கு பாராட்டும் வண்ணம் செய்யாமல் சென்று விட்டது நம்மை வருந்த வைக்கின்றது! சாத்தனூர் விவரிக்கும் கதைப் போக்கு நம் கருத்துக்கு சிறைவைத் தருகின்றது; ஆனால் அது நம் மனத்தைப் பற்றும் முறையில் அமைஞ் திருக்கவில்லை. வேறு விதமாகக் கூறின, சாத்தனூர் நம்பக் கூடிய கதையைக் கூறியிருக்கின்றூர். ஆனால் தம் கலைத் திறனைப் பயன்படுத்தாது பொருளில் மட்டும் கருத்தைச் செலுத்தி விட்டிருக்கின்றூர்!

உதய குமரன், மணிமேகலை சுதமதியிடம் தெரிவித் திருப்பதனைப் போல், அவளையும் அவள் குலத்தையும் பழித்துக் கூறவில்லை. அவன் அவ்வாறு செய்திருக்கக் கூடிய இயல்புடையவனும் அல்லன். எனினும், மணிமேகலை அவன் தன்னைப் பழித்ததாகக் கூறியிருக்கின்றானே! இது உண்மை யன்று? ஆம்; உண்மையாகாது! எனினும், அவளைச் சாத்தனூர் அவ்வாறு கூறவைத்தது அவனுக்கு இழுக்கைத் தோற்றுவிக்காது; பெருமையையே யளிக்கும். நாம், மக்களுக்கு இயல்பாய்த் தோன்றுவது எனக்கருதும் இயற்கையின் பிடிப்பு மணிமேகலைக்கும் தோன்றிற்று என்பதனையே அவள் சொற்கள் குறிப்பிடுகின்றன. உதயகுமரனை அவள் அன்று வரை பார்த்திருக்க வில்லை. சித்திராபதியால் அவன் பெயரைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். அரசு குமரன் ஆகையால் தன்னிடம் அவன் மாருத அங்கு கொண்டவனும் இருக்க மாட்டான் எனக் கருதியிருந்தாள். எனவே, அவனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பினான்!

சுதமதியால் பளிக்கறைக்குள் தாளிடப் பெற்ற மணிமேகலை அரசு குமரனைக் கண்ணாற் கண்டாள்; காதல் கொண்டாள். அவளைப் பற்றித் தான் கருதியிருந்தலை,

அவனுடைய தோற்றத்தால் மயங்கியவளுக்கு, முற்றிலும் தவரூனவை என்று தெரிந்தது. அவனைக் குறை கூறுவது ‘திங்களில் தீத்தோன்றும்’ எனக் கூறுவது போன்றதே என்பதனை அவள் உணர்ந்தாள். தன்னுடைய தவறுக்குத் தண்டனையாகத் தன்னைத் தானே அவன் பழித்தது போலக் கூறினால்! அவன் கூறியன் எதுவும், பளிக் கறைக்குள் இருந்தவளுக்குக் கேட்டிருக்க முடியாதே! தனக்குத் தண்டனையைத் தானே அளித்துக் கொள்ளுபவள் எத்துணை உயர்ந்தவளாய் இருக்க வேண்டும்! சாத்தனார் காட்டியிருக்கும் அவனுடைய பெருமை இதனினும் உயர்ந்தது! ‘அவன் அவ்வாறு பழித்துக் கூறினும் என்மனம் அவனை விரும்பும்’ என்ற உண்மையை—அவன் உள் மனத்தின் கருத்தை—மணிமேகலை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். இதனால் இயற்கையின் பிடிப்பின் வல்லமை நமக்குப் புலனுகின்றது. இதனைத் தகர்த்தெறியத் துணிந்தவள் எத்துணை நெஞ்சுரம் படைத்தவளாய் இருக்க வேண்டும்!

மணிமேகலையின் சொற்களே, அவனுக்கும் இயற்கைக்கும் போராட்டம் ஸிகழ்வதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பொழுது தொடங்கியிருக்கும் போராட்டம், உதயகுமரன் கொலைப்படும் வரையில் தொடர்ந்து ஸிகழ்கின்றது. தொடக்கத்திலேயே, மணிமேகலையின் சொற்களைக் கொண்டே, அவனைப் பற்றிக்கொண்டு பணிய வைக்கவிரும்பிய இயற்கையின் வல்லமையை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்! அதனுடைய முதல் தாக்குதலே ஸிகழ்ந்தது. உதயகுமரனைக் கண்ணுரக்க கண்டாளையல்லாமல், அவன் சொல்லமுதை அவள் பருகவில்லை. காமத்தின் இயற்கை எத்தகையது என்று அறிந்திராத மணிமேகலை, ‘இதுவேதான்—இவ்வளவேதான்—எனின் அதன் திறம் கெடுக்’ என்று கூறிவிட்டாள். காமத்தியற்கையை அவள் மேலும் அறிய அறிய அவள் துணிவு உறுதியுடைய

தாக இருக்கக் கூடுமா? இவ்வாறு நாம் மட்டும் ஜயப்பட வில்லை! மணிமேகலா தெய்வத்துக்கும் இந்த ஜயம் தோன் றிற்று. நம்மைப் போலவே அத் தெய்வமும், இவளுக்குக் காம இயற்கையை வெல்லும் ஆற்றல் கைவந்திருக்கவில்லை என்று தோன்றியிருக்கிறது. அவளை வல்லமையுடையவளாக ஆக்கவே அது எடுத்துச் சென்றது!

சித்திரா பதியோடு உதயகுமரன் உற்று
என்மேல் வைத்த உள்ளத்தான் என
வயந்த மாலை மாதவிக்கு ஒருநாள்
கிளங்த மாற்றம் கேட்டேன்.....

(மணி 4: 79—82)

இதனால் இப் போராட்டத்துக்கு அடிகோலியவள் சித்திரா பதியே எனத் தெரிகின்றது. அவளாலேயே இறுதிவரை மணிமேகலை அலைக்கழிக்கப் பெறுகின்றார்கள். மணிமேகலை சித்திராபதியின் சூழ்ச்சியின் விளைவை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றலுடையவளாக இருப்பதனை விவரித்துக் கூறுவதே இக் காப்பியத்தின் போக்கு. ஆக, மணிமேகலையின் கதை ஒரு போராட்டத்தில் தோன்றுவதாக அமைக்கிறப்பதனைக் காண்கின்றோம். இத்தகைய போராட்டம் ஒன்று கிடைக்கப் பெறுமல்ல, இளங்கோவடிகள் ஒன்று விளைக்கும் கண்ணகிக்கும் ஒரு போராட்டம் சிகழ்வதனைப் போல் கற்பித்து, அதனை விவரித்துக் காட்டவேண்டுமேர்ந்தது!

ஒரு சிறந்த நாடகத்தையோ, அல்லது பெருங் காப் பியத்தையோ உருவாக்கி இயக்க ஒரு போராட்டம் இன்றியமையாது வேண்டும். அது இருவகைகளாகப் பிரிக்கு இயங்கும். பாத்திரங்கள் மனத்தகத்தே நடக்கும் போராட்டம் கதையின் தகுதியைச் சிறப்பிக்கும் பண்டு மிக்கது. ஆனால் வெளிப்படத் தோன்றும் போராட்டமே

—பாத்திரங்கள் இரு கட்சிகளாகப் பிரிந்து மோதிக் கொள்ளுவதே—படிப்பவரை மகிழ்வுட்டும். மணிமேகலையில் அமைந்து கிடக்கும் வெளிமுகப் போராட்டம் மிக்க சுவையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. ஊழ்வினைக்கும் சுவையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. ஊழ்வினைக்கும் கண்ணகிக்கும் இடையே சிகமும் போராட்டத்தினும் இது சுவை மிக்கது. எனினும் சாத்தனார் இப் போராட்டம் அளித்திருக்கக் கூடிய சுவையைனத்தையும் எஞ்சாது பயக்கும் முறையில் இதனை விவரித்திருக்கவில்லை!

மணிமே கலையை வான்துயர் உறுக்கும்
கணிகையார் கோலம் காணுது ஒழிக

(சிலம்பு: 27 : 105, 6)

எனத் தன் தாய்க்குக் கூறிய பின்னரே, தன் மகளை அவளிடம் விட்டு விட்டு, மாதவி துறவுற்றதைப் பற்றிய வளாய்த் தவப் பள்ளியில் தங்கியிருக்கச் சென்றார்கள். மாதவி கணிகையின் வயிற்றில் உதித்தவள்; கணிகைக்குரிய தேர்ச்சி மிகப் பெற்றவள். எனினும் கோவலனேடு கூடியிருந்ததன் விளைவாய் அவள் கணிகையாக வாழவில்லை.

குலப் பெண்டிரைப் போல் நல்லொழுக்க முடையவளாய் விளங்கினார்கள். பிறப்புக்குப் பொருந்தக் கூடிய ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளவில்லையே யல்லாமல், மாதவி அதற்குரிய கடமையைச் செய்யத் தவறவில்லை. கோவலன் பிரிவு சிகமும் வரை அவள் பிறர் காண ஆடிதலைக் கைவிடவில்லை. அவள் கணிகையாக வாழவில்லையே யெனினும், அக் கோலத்தை உடையவளாகவே விளங்கினார்கள். எனவே, தன் மகள் தன்னைப் போல், கணிகையின் கோலத்தைக் கூட உடையவளாக இருக்க வேண்டாம் என்று அவள் விரும்பியது இயல்லேப் யன்றே? அக் கோலத்தை அவள் கெடாமல் கைக்கொண்டிருந்தமையாலேயே, கோவலன் அவளை விட்டுப் பிரிந்தான்!

மாதவி பயிற்சி பெறுங்காலத்தில் சித்திராபதி மெய்ம்மறந்த வாழ்க்கையை யுடையவளாய் இருந்தாள். பருவம் எய்திய பின் தன் மகளைப் பெற முடியரசர்கள் போட்டியிடுவர் என்ற கனவு அவள் மனத்தில் நனவு போல நிலைத்திருந்தது! ஆனால் நிகழ்ந்தது என்ன? மாதவி குலப் பெண்களோடு போட்டியிடத் தொடங்கி விட்டாளே!

பாண்மகன் பட்டுழிப் படிதே பான்மையில்
யாழ்துனம் போலும் இயல்பினம்; அன்றியும்
நறுந்தாது உண்டு நயனில் காலை
வறும்புத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்;
விளைஞில் காலைத் திருவின் செல்வி
அனையேம் ஆகி ஆடவர்த் துறப்போம்.

(மணி: 18-17-22)

சித்திராபதி தன் குலத்தின் ஒழுக்கத்தையும் பெருமையை யும் வெளிப்படுத்திக் கூறும் பகுதி இது! கணிகையர் செயலை அவள் திருவின் செயலுக்கு ஒத்ததேயாம் என்று எத் துணைப் பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்ளுகின்றார்கள்! தன்று டைய குலத்தின் பெருமையில் பெரும் பற்றுக் கொண்ட வளாய் இருந்தவள், மாதவியின் போக்கை மன அமைதி யுடன் ஏற்றுக் கொண்டிருந்திருப்பாளா?

மாதவியின் செயல் சித்திராபதியை ஆரூத் துயரில் ஆழ்த்தியது. அவள் தன் மகளைத் தனக்குப் பொருங் துன்பத்தை இழைக்கும் காலனுகவே கருதியிருந்தாள். மனக் கசப்புடன், தன் உயிரைப் போகவிடாமல் பற்றிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, மாதவி மணிமேகலையைத் தன் ணிடம் விட்டுச் சென்றது, பெரு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. இனியும் தான் உயிருடையவளாக வாழ வழியிருக்கின்றது என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். மணிமேகலையை

நன்றாகப் பயிற்றி, அவளைத் தன் விருப்பப்படி வாழச் செய்யவேண்டும் என்று அவள் விரும்பினால். இதனால் தன் அவா சிறைவேறுவதனேடு, தன்னிடம் துன்புறுத்திய மாதவியை, தான்பட்ட துன்பத்தினைத் துய்க்குமாறு செய்விக்கலாம்! என்னே இவ்வன்னையின் எண்ணம்!

சிலப்பதிகாரத்தில் தாய்க்கும் மகனுக்கும் தோன்றிய மன மாருட்டமே, மணிமேகலையின் போராட்டமாக வெளிப்படுகின்றது। இப்பொழுது இருவர்—தாயும் மகனும்—எதிர்த்துப் போராடக் காண்கின்றோம்! தாய் தனக்கு நன்மையளிக்கும் முறையில் காலம் மாறியதனைக் கண்டு மனமகிழ்ந்தாள். ஆனால் அவள் மணிமேகலையைப் பயிற்றுவிக்க நினைத்தவுடன், மாதவி தன் மகளைத் தவப் பள்ளியிலேயே தங்கிவிடச் செய்து விட்டாளே! சித்திராபதி தோல்வியற்றார்கள். இத் தோல்வி அவளுக்குப் பெரிய மனக் கொதிப்பைத் தந்தது. பொறுத்திருந்தாள்; மணிமேகலை பருவம் எந்தியவுடன், உதய குமரனை நாடிச் சென்று, அவன் உதவியால் மணிமேகலையைத் திரும்பப் பெறச் சூழ்சிச் செய்தாள்! ஆனால் இச் சூழ்சியைச் சூழுமுன், அவள் ஓர் எளிய வழியைக் கையாண்டு பார்த்துத் தோல்வி பெற்றார்கள். அத் தோல்வியே அவளை இச் சூழ்சிப் பாதையில் செலுத்திற்று!

புகார் நகரில் இங்கிர் விழா தொடங்கிற்று! சித்திராபதி வயந்த மாலையைத் தன் மகளிடம் தூதனுப்பினால். வயந்தமாலை மாதவியின்மீது மிக்க அன்புள்ளவள். அவள் சித்திராபதியைப் போல் எண்ணுதவனே யெனினும், மாதவி துறவுக் கோலம் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை விரும்பியிருக்கவில்லை. எனவே, அவளைத் திரும்ப வீட்டிற்கு அழைத்து வர விரும்பினால்! தூது சென்றார்கள். மாதவி மறுத்து விடவே, மணிமேகலையையாவது அனுப்பி வைக்கக் கேட்டாள். ஓரிளம் பெண்ணுக்குத் தவப்பள்ளி

தக்க இருப்பிடமாகுமா? சித்திராபதி வயந்த மாலையை அனுப்பிவைத்தது மாதவியை வீட்டிற்கு வரச் செய்வதற் கன்று! அத்தகைய எண்ணைப் பிறவேருது என்று அவள் அறிவாள்! அது பிறவேறினும் அதனால் என்ன பயன் உண்டு? எனவே, அவள் வயந்த மாலையை அனுப்பியது மணிமேகலையைத் திரும்பப் பெறவேயாம் தாயின் நோக்கம் செய்க்குத் தெரிந்திராதா? அவள் மணிமேகலையை அனுப்ப மறுத்துவிட்டாள்! அதனேடு அவள் தவ வழிச் செல்லும் தகுதியுடையவள் என்றும் கூறியனுப்பினாள்!

சித்திராபதியின் மன கிளையை நம்மால் முற்றிலும் உணர்ந்துகொள்ள முடியாது. ‘கண்ணிலான் பெற்றிமுந்த’ கிளையை அவள் தன் வாழ்க்கையில் இருமுறைகள் துய்க்க வேண்டி நேர்ந்துவிடவே அவள் மனம் சூழ்சிப்பாதையில் இறங்கிற்று! இப்போராட்டத்தின் மாண்பினையும் அது நம் மனத்தைப் பற்றிக்கொள்ளும் தன்மையையும் எப்படி எடுத்துக் கூறமுடியும்! தாய்க்கும் செய்க்கும் கிகழ்வ தாயிற்றே இது! இவர்களில் வெற்றியாருக்குக் கிடைக்கும்? மகளுடைய ஒழுக்கப் பற்றும், தாயின் குலப்பற்றும் போரிடத் தலைப்பட்டு விட்டன! இருவரும் தத்தம் கொள்கைகளை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடியவரல்லர்! எனவே, இப்போராட்டம் யாரேனும் ஒருவர் மடியும்வரை கிழு வேண்டுவதே!

சித்திராபதிக்கு வயந்த மாலையின் தூது பலனளிக்காதது ஒரு பெரும் தோல்வியேயாம்! இத் தோல்வியால் அவள் மனமுடைந்து செயலற்றவளாகி விட்டாளா? அனுபவத்தில் பழுத்துவிட்ட அவள் தோல்வியால் திகைத்துவிடவில்லை. மாருகத் தொழில் செய்யத் தொடங்கினாள். இளவரசன் உதயகுமரனுடைய உதவியை நாடிச் சென்றாள். அவள் விரும்பியபடி செய்ய அவனும் இசைங்

தான். அரசகுமரனிட் தன்வழிக்குத் திருப்பி விட்ட தனிக் கொண்டே சித்திராபதியின் திறனையும், வல்லமையையும், வன்மத்தையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது அவள், ‘இனி வெற்றி பெறுவோம்’ என்ற மனவெழுச்சியுடன் வாழத் தலைப்பட்டாள். சித்திராபதிக்கு உதயகுமரன் துணை செய்ய ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் மாதவி என் செய்வாள்? அவள் தோல்வியறுவாளோ?

போராட்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே, ‘இதுவே காமத்தின் இயற்கை யெனின் அதன் திறம் கெடுக’ என்று மணிமேகலை தன் உறுதி தோன்ற உரைத்தது மாதவியின் முதல் வெற்றியாகும். இங்கெஞ்சுருதி மணிமேகலைக்கு எவ்விதம் கிடைத்தது? ஐயமின்றி இது அவள் அன்னை மாதவி தோற்றிவித்து வளர்த்ததேயாகும்! தன் வாழ்க்கையில் மாதவி, காம இச்சை முதலில் இன்பம் பயப்படுபோல் தோன்றி இறுதியில் தாங்கக்கூடாத துன்பம் பயப்படு என்பதையின் தெரிந்துகொண்டிருந்தாள். தன் வாழ்க்கையாலேயே தான் உணர்ந்துகொண்டிருந்ததனைத் தன் மகஞுக்கு அவள் உணர்த்தியிருந்தாள். மணிமேகலையை இவ்விச்சையில் வெறுப்படையச் செய்யவோ, இதனை விரும்பாதிருக்கச் செய்யவோ, மாதவி தான் அறிந்து கொண்டதனை அவஞுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. தன் மகள் ஆராய்ந்து பாராமல் தன்னிப்போல் துன்பத்துக்கு ஆளாகாமல் இருக்கச் செய்யவே அவள் தன் மனங்களையக் கூறினாள். எனவே, இன்னது என்று தெரிந்து கொண்டிராத ஒன்றினை, முதன் முறையாகக் காணவே, மணிமேகலை தன் தாயின் சொற்களில் உள்ள நம்பிக்கை காரணமாக அதனிக் கெடுக என்று கூறிவிட்டாள். அவள் இவ்வாறு கூறியது, தன் நுடைய அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட அறிவு காரணமாக அன்று, ஊட்டப்பெற்ற அறிவு காரண-

மாகவே யாம். ஒருவர் அனுபவம் பிறருக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்குமேயல்லாமல், பிறருடைய அறிவாக ஆகிவிடாது. எனவே மணிமேகலை தான் கூறியதனைத் தொடர்ந்து சிறைவேற்றும் ஆற்றல் உடையவள் ஆகமாட்டாள்! இதனை உணர்ந்து கொண்டே மணிமேகலா தெய்வம் அவளை மணிபல்லவத்துக்கு எடுத்துச் சென்றது.

சித்திராபதிக்கு மன்னன் மகனும், பருவத் தூண்டுதலும் துணை புரியவங்ததனைப் போலவே, மாதவிக்கு மணிமேகலா தெய்வம் துணை புரிய வங்தது. மணிமேகலையைக் கண்ணகியின் மகனை என மாதவி கருதியும் கூறியும் வகுதாள். இதனைக் கேட்ட மணிமேகலைக்கு, கண்ணகியின் மன உறுதி சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவும், பின்பற்ற வேண்டியதாகவும் தோன்றியிருந்தது. இதுவும் மாதவிக்குத் துணை புரிகின்றது. போராட்டம் இப்பொழுது அவளால் பெருகிவிட்டது. இரு கட்சிகளும் முன்னிலும் வலுவடைந்து விட்டன. ஒரு தெய்வமும், மக்களுடைய போராட்டத்தில் பங்கு பெறுகின்றது. எனவே அதனுடைய தரம் உயர்வடைவதனேடு சுலவயும் பெருகுகின்றது. சாத்தனூர் எத்தகைய அதிட்டம் உடையவர்! அவருக்குக் கிடைத்த கதை ஒரு சிறந்த போராட்டத்தைப் பெற்ற தாய் இருக்கின்றது.

அடிகள் தாம் முதலில் எண்ணியிருந்த வண்ணம், மணிமேகலையின் கதையையும் காப்பியமாய் இயற்றியிருந்தாரேயாயின், இப் போராட்டத்தை எத்துணைக் கவர்ச்சியுடையதாய் விவரித்திருந்திருப்பார். சாத்தனூர் இதனை நன்றாகக் குறிப்பிட்டிருக்கக்கூட இல்லை. சிலப்பதிகாரத்தைப் பயின்று அறிக்குகொண்டவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே, நாம் மணிமேகலையில் பொதிந்து கிடக்கும் போராட்டத்தைக் காண்கின்றோம்!

சாத்தனர் சிலப்பதிகாரக்கை வியந்தார். நாம் தெரிந்து கொண்டிருப்பதினும், அவர் அதனை நடவடிக்கை மாக்க தெரிந்துகொண்டிருப்பார் அல்லவா? எனவே, அதனைப் பின்பற்றித் தம் காப்பியத்தை இயற்ற விரும்பி யிருந்தார். அடிகள் வகுத்துத் தந்திருந்த அமைப்பு முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டே தம் நூலை இயற்றி யிருக்கின்றாரே யெனினும், கதையின் கவர்ச்சியை மிகுத்துக் காட்டக்கூடிய போராட்டத்தை ஏன் அவர் நன்றாக விவரிக்கவில்லை. அவருக்கு அடிகளுக்கு இருந்த அளவு கலைப் பயிற்சியில்லை போலும்! இவ்வாறு கருதுவது உண்மையாக இருக்கும் என்று உறுதியுடன் நம்மால் கூற முடியாதாகையால், சாத்தனர் செயலுக்கு வேறு காரணம் காட்ட வேண்டியவராய் இருக்கின்றோம்!

மணிமேகலா தெய்வம் தம் கதைத்தலைவியை எடுத்துச் சென்றதனையும், அது அவளைக் காம இச்சையின் பிடிக்குள் சிக்காமல் தப்பச் செய்த உதவிகளையும் சாத்தனர் விவரித திருப்பனவற்றைக் காண, அவருக்குக் கலைப்பயிற்சியோ, உணர்ச்சியோ இல்லை என்று எப்படிக் கூறலாம்! ஒரு காப்பியத்தைக் கவினுடையதாக இயற்றத் தக்க ஆற்றல் அவருக்கு இருந்தது. அதனை அவரே உணர்ந்து கொண்டவராயும் இருந்தார்! எனினும் அவரே, தாமே விரும்பி, தம்முடைய ஆற்றலைப் பயன்படுத்தாமற் சென்றிருக்கின்றார்! இதற்குக் காரணம் அவருடைய சமயப் பற்றீ யாம். மணிமேகலையைக் கொண்டு அவர் தம் சமயத்தைத் தமிழகத்தில் பரப்பப் பெரிதும் விரும்பினார். எனவே அதனைக் கலைக் காவியமாக உருவாக்குவதனைக் காட்டிலும், அதனைக் கலைக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் நூலாக அமைப்பதே தம் கடமை என்று கருதினார். அவருடைய தமிழ்ப்பற்றினும், சமயப்பற்று மிக்கதாய் இருந்தது!

அதுவே இக் காப்பியத்தின் பிற்பகுதியின் அமைப்பு முறைக்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது.

5 உடன் சென்றனர்

மணிமேகலையை, அவள் பெயரைக் கொண்ட தெய்வம், புகார் நகரினின்றும், மணிபல்லவத்துக்கு எடுத்துச் சென்றதற்கு, ‘ஆசிசால் முனிவன் அறவழிப் படேஷம் ஏது’ அவனுக்கு முதிர்ந்திருந்ததே காரணம். இதனை அத் தெய்வம் சுதமதியிடம் கூறியதனால் அறிகின்றோம். ஆனால் உண்மையான காரணம் அது அன்று. புகார் நகரிலேயே மணிமேகலை இருந்தால், மீண்டும் உதயகுமரன் அவளை அடைய முயல்வான். இரண்டாம் முறை அவளைக் கண்டால் மங்கையின் மனம் இளகும்; அவன் சொல் கேட்டால் மயங்கும். அவள் தன் சொற்களை நிறைவேற்ற முடியாதவளாகி விடுவாள். எனவே, கதைத் தலைவியைக் காம இச்சையை வெற்றி பெறும் திறனுடையவளாக ஆக்குவதற்கே, சாத்தனூர் ஒரு தெய்வத்தின் உதவியை நாடிச் சென்றார். மக்களால் அவளை வல்லமையுடையவளாகச் செய்ய முடியாது என்ற நம்பிக்கை காரணமாகவே சாத்தனூர் ஒரு தெய்வம் அதனைச் செய்துதவிற்று என்று காட்டியிருக்கின்றார்.

தெய்வத்தின் செயலுக்குரிய உண்மையான காரணத்தை அதன் வாயிலாகவே அறிகின்றோம். மணிமேகலையைத் தீவுக்கு எடுத்துச் சென்று, அங்கே விடுத்தபின், அத்தெய்வம் முதன் முதலாக உதயகுமரன் கனவில் வந்து தோன்றியது. ‘தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த அவத்திறம் ஓழிக’ என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூறிற்று. தான் மேற்கொண்ட பணியைச் செய்து முடித்த பின்னாரே

அது மாதவிக்குச் சுதமதிவாயிலாகச் செய்தி சொல்லி யனுப்பியது. இங்கு அது தன் செயலுக்கு வேறு காரணத் தைக் கூறியிருப்பானேன்? மாதவி, தான் துறவியாகி விட்டானே யாயினும், தன் மகன், வாழ்க்கையைத் துன்பம் நேராமல் கழிப்பதனையே விரும்பியிருந்தாள். எனவே, அவன் மணிமேகலை அவ்வாறு விரும்பியிருந்தால், அவளை உதயகுமரனை மணங்கு வாழ அனுமதித்திருப்பாள். அவன் அவளை விரும்பினுடே யெனினும், மணக்கு ஒருப்பட்டிருப்பானு? மணிமேகலை மனமுடைந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும்!

கதையின் போக்கு இப்படி அமைவது, மணிமேகலையின் துறவுக்குத் தக்க காரணம் காட்டுவதாக இருக்குமேயல்லாமல், அவன் அத்துறவின் பயனுப் சிறுவாணம் அடைவான் என்ற உறுதியை நம் மனத்தில் தோற்றி வைக்காது. மணிமேகலை வாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறந்ததனைக் கூறவா இக் காப்பியத்தைச் சாத்தனார் இயற்ற முற்பட்டிருப்பார்? அவன் நற்பயனை எய்தினால் அல்லது உறுதியாக எய்துவான் என்று காட்டினால்லவா அவளை அந்திலைக்கு உயர்த்திய பெளத்த சமயத்தைப் பொருளுடையதாக நாம் கருதத் தலைப்படுவோம்!

உதயகுமரன் கனவில் தோன்றி அவளை எச்சரிக்கை செய்ததனால், அவனுல் மணிமேகலைக்கு ஊறு நேராத வண்ணம் தெய்வம் வழி தேடி விட்டது எனலாம். ஆனால் மணிமேகலையே அவளை விரும்பத் தொடங்கி விட்டாளா னால், அதற்குத் தெய்வம் என்ன செய்யக் கூடும்? எனவே அவளைப் பருவத் தூண்டுதலை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ளு மாறு செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவளாகச் செய்து விடத் தெய்வம் கருதிற்று. அதற்காக அவளைத் தன்னுடைய பழம் பிறவியின் சிகழ்ச்சிகளை உணர்ந்தவளாகச் செய்ய முற்பட்டது. மணிமேகலை தன் பழம் பிறப்பினை உணர்ந்து

தவளாகி விடின், அவள் தெய்வம் கருதிய ஆற்றலுடைய வளாகி விடுவாளா? தெய்வம் இவ் வழியைக் கையாண்டது எனக் கற்பித்திருக்கும் சாத்தனாரின் திறன் வியக்கத் தக் கது! வியந்து பாராட்டத் தக்கது! தம் சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை இதன் வாயிலாகவே அவர் நன்கு உணர்த்தி விட்டார்.

நம்முடைய பிறப்பும் செயல்களும் நம் விளையின் விளைவேயாம் என்பது நம் நாட்டில் தோன்றிய எல்லாச் சமயங்களுக்கும் உரிய ஓர் அடிப்படைக் கருத்தாகும். அதனை மற்றவரினும் மிக்க உறுதியுடன் நம்பியவர் சமணரும் பெளத்தரும் ஆவர். எனவே இவ் வாழ்வின் காரணமாய் அமைந்த சென்றபிறப்புச் செய்திகளை உணர்ந்து கொண்டால், மணிமேகலை விளைவை எளிதில் தடுத்துவிடக்கூடும். காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின், அதன் விளைவை சிகழ வொட்டாமல் செய்யலாம் அல்லவா? இது வரப் போவதற்கிண் முன்னரே அறிந்து கொள்வதற்கு ஒப்பாகும்! விளை தன் பயணித் தரும் காலத்திற்கு முன்பே அதனைப் பொருப்படுத்தக் கூடாது என்ற துணிவிளை மேற்கொண்டு விட்டால், விளைப்பயணின் பலனளிக்காமல் செய்து விடலாம். மேலும், இவ்வறிவு பின்னர் பவத்திற்கு அற நோன்பு மேற்கொள்ளச் செய்வதற்கும் தக்க காரணமாய் உதவும். விளைவின் முளையைக் காட்டி, அது வளருவதற்கு முன் அதனைக் கிள்ளியெறியத் தெய்வம் தூண்டிற்று!

தன் பழம் பிறப்பின் செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்ட மணிமேகலைக்குச் சென்ற பிறப்பில் தன் கணவனும் இருந்த இராகுலன் கதி என்னயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ளும் அவா எழுந்தது. அதனைத் தெய்வமே பூர்த்தி செய்கின்றது.

உவவன மருங்கில் உன்பால் தோன்றிய
உதயகுமரன் அவன் உள் இராகுலன்;
'ஆங்கவன் அன்றியும், அவன்பால் உள்ளம்
நீங்காத் தன்மை நின்கும் உண்டு;' ஆகவின்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்துஒர்
வெந்துகு வெங்களார் வீழ்வது போன்மேன்
அறத்தின் வித்தாங்கு ஆகிய உள்ளையோர்
திறப்படற்கு எதுவா சேயியை செய்தேன்.

(மணி : 10:42-9)

இது தெய்வம் மணிமேகலைக்கு விளக்கிய விவரம். இதனால் கதைத் தலைவிக்கு உதயகுமரன் மீது உள்ளம் பொருந்தி யிருந்தது என்று விளங்குகின்றது. அதனை மாற்றவே அவளை அழைத்து வந்ததாக அத் தெய்வமே கூறுகின்றது. தன் பெயர் கொண்டவளை உய்வித்து விட்டோம் என்ற மன சிறைவுடன் அத் தெய்வம், அவளுக்கு வேற்றுரு எப்பதும், ஆகாய வழியே இயங்கவும் தக்க மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தது.

இவற்றைச் செய்து முடித்த பின், அவளை விட்டு கீங்கிச் சென்ற தெய்வம், திரும்பி வந்தது. தான் மறந்துவிட்ட ஒன்றினையும் சிறைவேற்றியது. மணிமேகலைக்கு உண வின்மையைத் தாங்கிக் கொள்ள உதவும் ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லித் தந்தது. இதனால் அவளை உடலின் இன்றிய மையாத தேவையை வெற்றி கொள்ளத் தக்க வல்லமையுடையவளாகச் செய்து விட்டது. காம இச்சை மனத்தின் மாறுபாடு. எனவே மணிமேகலா தெய்வம், இக் கதைத் தலைவியை உடலின் இயற்கை, மனத்தின் இயற்கை என்ற இரண்டினையும் வெற்றி கொள்ளும் தகுதியுடையவளாகச் செய்து விட்டது! பழம் பிறப்பின் செய்திகளையும், பெறற் கரிய மந்திரங்களையும் பெற்ற மங்கை பிற மக்களினும்

தன்னை மேம்பட்டவளாகக் கருதிக் கொள்ளுவாள் அன்றோ? அவள் இனி மக்களோடு பொருந்தியிருக்கும் வாழ்க்கையை விரும்ப மாட்டாள் என்று தெய்வம் உறுதியாக நம்பிற்று!

நாம் என்ன பயனைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்பிச் செயல் புரிகின்றோமோ, அல்லது எவ்விளைவை நிகழ வொட்டாமல் காத்துக்கொள்ளக் கருதிச் செயல் புரிகின்றோமா, அவை நாம் எதர்பார்த்த பயனை அளிக்காமலோ, அல்லது தடுக்க விரும்பிய விளைவை நிகழவோ செய்து விடின், நம்முடைய அங்கிலை அவலங்கிலை எனப்படும். மணி மேகலா தெய்வத்தின் செயல்கள் இத்தகைய அவலச் சுவையைப் பயப்பனவாய்த் தோன்றும்படிச் சாத்தனார் தம் கதையைத் தொடர்ந்து விவரித்திருக்கின்றார். இவ்வாறு அமைத்திருப்பதனைக் கொண்டே சாத்தனார் விரும்பி யிருந்தால் சிலப்பதிகாரத்தைப்போல் எவ்வகையிலும் ஒத்துள்ள சிறந்த காப்பியத்தை இயற்றியிருந்திருப்பார் என்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.

புகார் நகருக்குத் திரும்பி வந்த மணிமேகலை முற்றி லும் மாறி விட்டவளாய் நடந்துகொண்டிருக்க வில்லை. அவளுக்குப் பிறர் எவருக்கும் இல்லாத அறிவு—தன் பழம் பிறப்பினைத் தெரிந்து கொண்டிருந்த அறிவு—கிடைத் திருந்தது. சில சித்திகளையும் - உருமாறல், ஆகாய வழி இயங்குதல், உணவின்றி இருத்தல்—பெற்றிருந்தாள். இவற்றைப் பெற்றிருந்த காரணத்தால் அவள் தன்னைப் புதியவளாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கலாம்; தெய்வம் அவளை அவ்வாறு கருதி நடக்க வேண்டும் எனவே விரும்பியிருந்தது. எனினும் மணிமேகலை அப்படி நடந்து கொள்ள வில்லை. புகார் நகருக்குத் திரும்பி வந்தது, அவள் மீண்டும் பற்றுக்கொண்டதற்கு ஒப்பாமோ? அவள் வஞ்சிக்குச்

சென்று திரும்பிய பின்னரும், புகார் நகர் இருந்திருப்பின், அவள் நோன்பினை மேற்கொண்டிருக்க மாட்டாள் போலும்! என்னே அப்பதியின் பெருமை. இரு சிறந்த காப்பியத் தலைவியரைப் பயந்தனித்தது. பட்டினப் பாலை தோன்ற ஸிலைக்களானால் இருந்தது. தன்னகத்தே பிறந்த தலைவியர் துன்புற்றதனைப் பொறுக்காமலும், உய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியும் தன்னையே மாய்த்துக் கொண்டது! தாயன்பின் திண்மை என்னே!

மணிமேகலைக்கும் உதயகுமரனுக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பு முன்னிருந்த ஸிலையினும் மாறிவிட்டது உண்மையே! ஆனால் அது யாருக்கு நன்மை பயக்கும் அல்லது தீமையைத் தந்துவிடும் என்று கூற முடியாதவர் களாய் இருக்கிறோம். உவவனத்தில், பளிக்கறையின் உள்ளிருந்தவாறு, மணிமேகலை உதயகுமரனை முதன் முதலாகப் பார்த்தாள். அம் முதற்காட்சி தன் நெஞ்சைப் பிழிந்ததனை உணர்த்தாள். ஆனால் இப்படி இனி சிகழு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று உறுதி பூண்டாள். மணிமேகலைக்கு ஏற்பட்ட இம்முதல் அனுபவத்தை அவளுடைய மனத்தின் போக்கு எனலாம்; அவள் அறிவு மனத்தை அடக்கி ஆள சினித்தது; உறுதி கொண்டது. இவ்வறுதி நழுவாமல் இருக்கவே தெய்வம் தேவையானவற்றைச் செய்தது.

தன்னுடைய துணிவாலும், தெய்வத்தின் துணையாலும் மணிமேகலை தன் மனத்தை முற்றிலும் அடக்கிக் கொண்டுவிட்டாள் என்று கூறலாம். ஆனால் அம்மனத்தை அடக்க முற்பட்ட அவள் அறிவு, இப்பொழுது அவளை நாடிச் செல்லுகின்றது! உவவனத்தில் உதயகுமரனை அவள் விரும்பியதனைக் காமம் அல்லது பருவத் தூண்டுதல் எனின், இப்பொழுது அவள் அவனை விரும்புவதனைக் காதல் அல்லது தூய அன்பு எனலாம். எதுவும் தொடங்குங்

காலத்தில் தூயதாக இருந்து, பின்னர் மாசேறி விளங்குவதே வாழ்க்கை! உதயகுமரன் முன் பிறப்பில் தன் நுடைய கணவனுப் பெருந்தவன் என்ற அறிவு தோற்று வித்த அன்பு-தெய்வத்தின் உதவியால் தோன்றிய அன்பு-தன் நிலை திரிந்து மனிதத்தன்மை பெறுமா? அறிவால் அடக்கப் பெற்ற மனம், பருவத் தூண்டுதலோடு நட்புக் கொண்டதாய், தக்க வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது! அது வெற்றியடைந்தே யிருக்கும் என்பதில் ஜயம் இல்லை; ஆனால் எதிர்பாராத முறையில் உதயகுமரன் காஞ்சனனுல் கொல்லப்பட்டு விட்டான். மணிமேகலை துறக்கத் துணிந்தாள். அவள் அறிவு வெற்றி பெற வில்லை. விளை அவளைத் துறக்கச் செய்வித்தது!

உதயகுமரன் கல்லறிவும், அதற்கேற்ற ஒழுக்கமும் உடையவன் என்பதனைச் சாத்தனார் நன்கு வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். அவன் சித்திராபதியின் வேண்டுதல் காரணமாகவே, மணிமேகலையினிடம் வந்தான். அவளைக் கண்ட பின், அன்பு கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய அன்பு அவன் அறிவை அகற்றி விடவில்லை.

செவ்வியன் ஆயின்னன் செவ்வியன் ஆக

(மணி: 5: 21)

எனவே அவன் சுதமதியினிடம் கூறியிருக்கின்றார். மணி மேகலை ‘ஆடவரை அவாவும் உள்ளத்தளாயின், என்னை விரும்பட்டும்’ என்பதுவே அவன் வேண்டுகோள். இவ் வேண்டுகோளை அவன் வற்புறுத்தவும் இல்லை. ஏனெனில், சித்திராபதி தனக்குத் தொலிவித்திருந்ததற்கு மாருக, சுதமதி மணிமேகலையைக் ‘காமற் கடந்த வாய்மையள்’ எனக் குறிப்பிட்டாள். தான் அவளை விரும்பத் தலைப்பட்ட தனைப் போலவே அவளும் விரும்பியே தன்னை யடைய வேண்டும் என்பதுவே உதயகுமரன் விருப்பம். அவனு

டைய மன்றிலையை அவன் ‘அவ்விய நெஞ்சினன்’ என்ற தொடரால் சாத்தனூர் நன்கு புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

உதயகுமரன் அறிவும் ஒழுக்கமும் சிறைந்தவன் என் பதனை மணிமேகலா தெய்வமும் தெரிந்துகொண்டிருந்தது. இல்லையேல், அது அவனை ஏச்சரிக்கை செய்யச் சென்றீராது. சென்றிருப்பினும் அச்சுறுத்தியிருக்குமே யல்லாமல், அறிவுரை கூறியிருந்திருக்காது.

கோல்நிலை திரிந்திடன், கோள்நிலை திரியும்;
 கோள்நிலை திரிந்திடன், மாரிவறும் கூறும்;
 மாரி வறும்கூறுன், மன்றயிர் இல்லை;
 மன்றயிர் எல்லாம் மன்றஞன் வேந்தன்
 தன் உயிர் என்னும் தகுதிஇன்...ரூகும்;
 தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த
 அவத்திறம் ஓழிக..... (மணி: 7: 8—13.)

இவ் வாதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூர்மையான அறிவும், தெரிந்துகொண்டபின் ஏற்றுக்கொள்ளத் தளராத நம்பிக்கையும், ஏற்றுக்கொண்டபின் வழுவாது அதன் படி நடக்கக் கடமை யுணர்ச்சியும் இன்றியமையாது வேண்டும். இவை உதயகுமரனிடம் இருந்தன; தெய்வம் தான் வெற்றி பெற்றதாகவே எண்ணிச் சென்றது. அவனும் மீண்டும் சித்திராபதி வந்து தன் மனத்தைக் கலைத்த வரை, மணிமேகலையை சினைத்துப் பார்க்க வில்லை!

சித்திராபதி மணிமேகலையைத் தன்வழிக்குத் திருப்ப முயன்றதனில் இருமுறை தோல்வியுற்றார்கள். எனினும் மனங்கலங்கவில்லை. இப்பொழுது மணிமேகலை பிச்சைப் பாத்திரத்தைத் தாங்கியிருப்பதனை சினைத்துப் பார்க்க அவளுக்குப் பொறுக்கவில்லை. இவள் தன் குலத்துப் பெண்டிரைக் கூட்டி அவர்கள் முன்னிலையில் வஞ்சினம்

உரைத்தனைக் கொண்டே அவள் மணிமீலைய உணர்ந்து கொள்ளலாம். வெற்றியடைந்தே தீரவேண்டும் என்ற உறுதியுடன் உதயகுமரனிடம் மீண்டும் சென்றால் ஆனால் அவனே முன்னிப்போல் அவள் பேச்சுக்குச் செவி சாப்பவனும்க் காணப்படவில்லை. தெய்வத்தின் அற வுரை அவனை முற்றிலும் மாற்றிவிட்டிருந்தது. சித்திரா பதி மீண்டும் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? அது எப்படிக்கூடும்? அவள் வாழ விரும்பினால்! அதற்கு மணிமேகலை அவள்வழிச் செல்பவளாக இருக்க வேண்டும். உதயகுமரனித் தன்வழிக்கு மீண்டும் திருப்பி விட்டாள்! இதனால் அவள் மணிமேகலை தெய்வத்தினும் வல்லமை யுடையவள் என்று விளங்குகின்றதல்லவா? தீமை எப்பொழுதும் நன்மையினும் ஆற்றல் வாய்க்கதாகவே காணப்பெறும்! அதனால் மக்கள் மனத்தை அது எளிதில் பற்றும்!

சித்திராபதி மன்னகுமரன் மனத்தை எப்படி மாற்றி விட்டாள்? தெய்வம் வற்புறுத்திய கடமை யுணர்ச்சி யையே அவனும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டாள். மக்களைத் தத்தம் கடமையைச் செவ்வனே செய்யவைப்பதுவே அரசனுடைய கடமையாகும். தனிமனிதன் தன் கடமை யைச் செய்த தவறினும், அதனால் சமுகம் நன்மையை இழக்கும். மணிமேகலை அரசாங்கத்தோடு தொடர்பு கொண்ட—அரசாங்கக் கணிகையாக இருப்பவனுடைய— மகள். மாதவி துறக்கும்வரை தன் கடமையைச் செய்த தவறவில்லை. ஆனால் அவனுக்குப் பின், அவள் மகள் தன் கடமையைச் செய்யாமல் தப்பி விடுவதனை மன்னவன் வாளா பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? அவளைத் திருத்திக் கடமையைச் செய்யவைப்பது அரசன் முறை செய்வதே யாகுமன்றோ? எனவே, ஒரு காரணமும் இல்லாமல், இள மையைத் தவப்பள்ளியில் பாழாக்கும் மணிமேகலையை

மீட்டுத்தருவது மன்னவன் கடமையேயாம் என்பது சித்திராபதியின் வாதம்! தெய்வம் உரைத்தது மன்னனின் பொது அறம். சித்திராபதி வேண்டுவது அவ்வறவழி அவன் முறை செய்வதனையே யன்றி வேறஞ்சல் எனவே, உதயகுமரன் மீண்டும் மணிமேகலையைக் காணச் சென்றுள்ளன. இச்செயலின் முழுப் பொறுப்பும் அவன் அவளிடத்துக் கொண்டிருந்த காம இச்சையை மட்டும் சேராது கடமையையும் சேரும்!

உவவனத்தில் மணிமேகலையைக் காணச்சென்ற உதயகுமரன், பளிக்கறையினுள் இருந்தவளைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவன் அவளை அதுவரை பார்த்ததில்லை யன்றோ? பளிக்கறைக்குள் இருந்தது ஒரு பாவை என்று எண்ணிக்கொண்டான். ஆனால் அப்பாவை தன்னைப் பார்த்ததும், தன்னை விரும்பியதுபோல் நடந்துகொண்டதும், அது மணிமேகலையேயாம் என்பதனை அவனுக்கு உணர்த்திவிட்டன. சித்திராபதியின் தூண்டுதல்கள் மட்டுமேயல்லாமல் மணிமேகலையின் மெய்ப்பாடுகளும் சேர்ந்தே அவனை அவளைப் பெரிதும் விரும்பச் செய்தன.

காந்தளஞ் செங்கைத் தளைபினி விடாஅ
ஏந்தின வனமுலை இறைவெறித் ததூஉம்,
ஒத்தொளிர் பவளத்து உள்ளொளி சிறந்த
முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளயிற்று அமுதம்
அருந்த(த) ஏமாந்த ஆருயிர்த் தளிர்ப்ப
விருந்தின் மூரல் அரும்பிய தூஉம்,
மாயிதழக் குவளை மலர் புறத்து ஒட்டிக்
காய்வேல் வென்ற கருங்கயல் நெடுங்கண்
அறிவுபிறி தாகியது ஆயிழழ தனக்கெனச்
செவியகம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்...

(மணி: 18: 68. 77.)

உதயகுமரனால் விவரிக்கப் பெற்ற இம் மெய் வேறு பாடுகள் மணிமேகலையினுடையவே எனினும் அவள் அவற்றை அறிந்திருந்தாள் இல்லையோ! அவள் எதனையும் உணர்ந்து செய்யவில்லையோ! பருவத்துண்டுதல் காரணமாக அவள் உடலில் தோன்றிய மெய்ப்பாடுகள் தாழே அவை? அவள் உண்மையோ! எனினும், அவற்றை நாம் கருதுவது போல் உண்மையோ! எனினும், அவற்றை நாம் கருதுவது போல் உதயகுமரன் கருதாமல், அவள் தன்னை விரும்புவதன் உதயகுமரன் கருதாமல், அவள் தன்னை விரும்புவதன் குறிப்புகளாக ஏற்றுக்கொண்டது அவனுடைய குற்ற மாகுமா? அல்லது அவனுடைய அறியாமையின் விளை வாகுமா? அவளைப்போல் அவனும் பருவத் துண்டுதலின் தாக்குதல்களை எதிர்த்தி நிற்க முடியாத பிராயத்தினன் அன்றே?

கடமை யுணர்ச்சி, காதலின் பிடிப்பு என்ற இரு வகை மனங்களை உடையவனுகவே உதயகுமரன் மணி வகை மேகலையைக் காணச் சென்றார்கள். அவன் ‘இடங்கழி’ காம மொடு அடங்கான் ஆகிச் சென்றார்கள் என்று சாத்தனார் கூறுகின்றாரே யெனினும், அவன் தன் அறிவையோ, கடமை யுணர்ச்சியையோ அதனால் மறந்துவிட்டவனுக்கக் கூறி யிருக்கவில்லை. அவன் செயல்களும், அவன் அறிவும் ஒழுக்கமும் சிறைந்தவன் என்றே உணர்த்திக் காட்டுகின்றன. மணிமேகலையை அணுகியவுடன்,

நல்லாய்! என்கொல் நல்தவம் புரிந்தது

(மணி: 18: 126, 7)
சொல்லாய்?.....

என்றே கேட்கின்றார்கள். இது அவன் தவவொழுக்கத்துக்கு நன் மதிப்புத் தருபவன் என்பதனைக் காட்டுகின்றது. எனினும், இவள் இளமையில் வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டாமன்றோ? அதற்குக் காரணம் என்ன என்றே அறிய விரும்பினான். அவள் தக்க காரணம் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

தால், உறுதியாக அவளை விட்டு சீங்கிச் சென்றுவிட்டிருப்பான்! ஆனால் மணிமேகலை, அவனைத் தெளிவிப்பதற்கு மாருகப் பித்தனுக்கே விடுகின்றானே!

மணிமேகலை தன் பழம்பிறப்பினை அறிந்துகொண்டிருந்தது-அவள் அறிவு-அவனுக்கு நற்பயனை அளிக்கவில்லை. உதயகுமரன் தன் நுடைய முந்தைப் பிறவியில் தனக்குக்கணவனுக இருந்தவன் என்பதனை அறிந்தவளன்றோ? எனவே, உதயகுமரனுக்கு மறுமொழி கொடுப்பதன் முன் அவள் அவன் அடிபணிந்தாள்.

என்அமர் காதலன் இராகுலன் ஈங்கிலன்

தன் அடி தொழுதலும் தகவு... (மணி 18: 28, 91)

மணிமேகலையாக வந்து உதித்த பிறகும், அவள் தன்னை இலக்குமியாகக் கருதிக்கொண்டு இராகுலனுகத் தான் கருதியவனைத் தொழுதாள். உதயகுமரனுக்குத் தன் பழம் பிறப்புச் செய்திகள் தெரியாவே! எனவே, அவன் மணிமேகலை தன்னை வணங்குவதனையே கண்டான்! அதனால், ‘இவள் தாயின் சொற்கேட்டு இக்கோலங் கொண்ட வளே யல்லாமல், விரும்பி இதனை மேற்கொண்டவளால்லன்’ என்று என்னினுன். அவளை வாழ்விக்க அவன் இப்பொழுது எதனையும் செய்ய முன் வருவான். அவள் விரும்பி யிருந்தால், அரசபதவியைத் துறக்கவேண்டி நேரினும் பொருட்படுத்தாது அவளை மணக்கத் துணிந்திருப்பான்,

தன் அடிகளில் பணிந்தவனைத் தன் கைகளால் வாரி எடுத்து சிறுத்தி, அவள் முன் கைகளைப் பற்றியது உதயகுமரன் நல்லறிவொடும், கடமை யுணர்ச்சியோடும், உள்ளனபோடும் செய்த செயலேயாம். அவனுடைய செயலை மணிமேகலை வெறுக்கவில்லை. ஏற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் அவள் வேறு காரணத்துக்காகத் தன் செயலைத் தடைசெய்யவில்லை என்பதனை அவன் எப்படி அறிவான்?

அறை போய் நெஞ்சம் அவன்பால் அனுகினும்
இறைவளை முன்கை ஈங்கிவன் பற்றினும்
தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்தல்
நன்றியன்று... (மணி: 18: 130-3.)

இங்கிலையிலும், அவள் மனம் அவனையே நாடிச் சென்றது! மேலும் அவன் தனக்குக் கணவனும் இருந்த காரணத்தால், அவனுடைய சொல்லுக்கு எதிர்த்துச் செயல்புரிவது நன்றி யாகாது என்று கருதியும் இருந்தாள். இதனால், அவள் அவன் அடுத்துத் தன்னை மணந்து கொள்ளும்படிக் கேட்டுக் கொண்டால் மறுத்துக் கூற முடியாமற் போகுமோ என அஞ்சினால் என்பது புலப்படுகின்றது. எனவே தன்னை நன்றியறிவற்றாகச் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கவும், தன் விருப்பத்தை மாற்றிக்கொள்ளாமல் இருக்கவும் ஓர் உபாயத்தைக் கையாண்டாள். கோயி லுக்குட் சென்று, மந்திரம் ஒதி, தன்னைக் காய சண்டிகையின் வடிவினாக ஆக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டாள்.

பிறத்தலும் முத்தலும் பின்பிப்பட்டு இருங்கலும்
இறத்தலும் உடையது; இடும்பைக் கொள்கலம்;
மக்கள் யாக்கை இதுவன உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்.

(மணி: 18: 130-9)

உதயகுமரன் கேட்ட கேள்விக்கு மணிமேகலை யளித்த விடை இதுவாகும். இதனால் அவள் யாக்கையின் தன் மையை இதுவென உணர்ந்ததாகக் கூறி யிருக்கின்றார்கள். எனவே, அவள் இனி இப்பிறவியில் அவனுடன், பண்டைப் பிறவியிற்போல இருக்க விரும்பமாட்டாள் என்பது புலனுகின்றது. அவள் பழம் பிறப்புச் செய்திகளை உணர்ந்த நமக்கு இவ்வாறு புலனுகின்றது! ஆனால் உதயகுமரனுக்கு இவை எப்படிப் புலப்பட்டிருக்கும்? மேலும் அவள்

‘கேட்டனையாயின் வேட்டது செய்க’ என்று கூறவிட்டு, மாற்றரு எய்தச் சென்றுவிட்டாள். அறுதியாக ‘என்னை விரும்புதலை விட்டுவிடு’ எனக் கூறவில்லை இதனால் அவளைக் குற்றங் கூறுவதற்கில்லை! அவ்வாறை உண்மை நிலையை நம்மைப்போல் நன்கு உணர்ந்துகொள்ளாமல் தடுமாற்றம் எய்தியதற்கு உதயகுமரணையும் குற்றஞ் சாட்டத்தக்க காரணம் இல்லை! இதனை அவளும் உணர்ந்திருந்தாள் என்பதனை அவளுடைய செயல்களே புலப்படுத்துகின்றன!

துணிவடன் தன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டவன், மேலும் ஏதேனும் துணிக்கு செய்தாலும் அவளைக் குறை கூறுவதற்கில்லை என்று அஞ்சிய மணிழைகளை, கோயிலுக்குள் புகுந்து, உருமாறி, வெளிப்பட்டாள். இச்செயலால் அவள் தன்னைக் காத்துக் கொண்டாள்! ஆனால் அவள் கருதியிருந்தபடி, தன் காதலைக் ‘காமணை வென்றவனுக்குச் செய்ய’ உதவி செய்யவில்லை! அவளை மயங்கவே வைத்து விட்டாள்! மணிழைகளை, அப்பொழுதிருந்த மன நிலையில், தனக்கு நன்மையை நாடிக் கொண்டது குற்றமாகாது! அவன் நன்மையை நாடி ஆவன செய்யாமையும் அவள் குற்றமாகாது! எனிறும், இங்கு செய்யாது விடுத்ததனைக் குறித்தே, பின்னர் கொலைப்பட்டமைக்குத் தான் காரணமாவாள் என்று அவள் கருதிப் புலம்பியிருக்கின்றார்கள்!

கோயிலுக்குள் மணிழைகளை சென்றதனைக் கண்டவன், காயசண்டிகை வெளிவரவும், தன் காதலீ உள்ளே மறைந்திருக்கின்றார்கள் என்றே எண்ணிக் கொண்டான். எனவே, அவளைக் காணக் கோயிலுக்குள் செல்ல முனைந்தான். அங்குள்ள பாலையொன்றினைத் தனக் கருளக் கேட்டான். அது ‘நீ ஆராயாமல் செயல் புரிகின்றாய்’ என்று சொல்லவும், அஞ்சி வெளியேறி விட்டான். ஆனால் தன்னிடம் விருப்பமுள்ளவள் போல் நடந்து கொண்ட மணிழைகளையின்

உண்மையான மன சிலை என்ன என்று அவனுக்கு விளங்க வில்லை. அவள் கூறிய காரணத்தை அவன் புலப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையல்லவா? எனவே, மீண்டும் அவளைக் கண்டு, அவள் சிலையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டான்.

மணிமேகலை தன் பழம்பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தமையால், உதயகுமரனுக்கு வணக்கஞ் செலுத்தவும், அவளைக் கண்டிக்க முடியாதிருக்கவும் நேர்ந்தாள். அது போலவே, உருமாற்றிக் கொள்ளும் வித்தையும் அவளை ஒர் இன்னலுக்கு ஆளாக்கி விட்டது. உதயகுமரனிடமிருந்து தப்பக் காய சண்டிகையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டவள், மேலும் அவனுல் தீங்கு நேரா வண்ணம் காத்துக்கொள்ள அவ்வடிவிலேயே இயங்க எண்ணினால். புகார் நகரினின்றும் வெளிப்பட்டுச் சென்ற காயசண்டிகை தன் உலகைச் சேரவில்லை. எனவே அவள் கணவன் அவளைத் தேடிவந்து விட்டான். விஞ்சையன் தன் மனைவியைக் கண்டு அழைத்துச் செல்ல அம்பலத்துக்கு வந்தான். உதயகுமரன் மணிமேகலையைக் காண அங்கு வந்தான். மணிமேகலையே காயசண்டிகை வடிவில் இயங்கு பவள் என்பதை இருவரும் அறியார்.

விஞ்சையன் அவளை அனுசிப் பழமை பாராட்டவும், மணிமேகலை தான் பிறவளாருத்தியின் வடிவில் இயங்கு வதன் தவறை உணர்ந்துகொண்டாள்! எனினும், அங்கு உதயகுமரனும் இருந்தமையால், மீண்டும் தன்னுருவில் தோன்றுவதனையும் அஞ்சினால்! இப்பொழுது தான் ஏற்றுக் கொண்ட உருவத்தால் மயங்கியவளை விட்டு, தனக்குரிய உருவத்தில் மயங்கி யிருந்தவனிடம் சென்றாள். அவனுக்கு முதுமகள் ஒருத்தியைக் காட்டி யாக்கையின் இயல்பை விளக்கினால். இதனால், தன்னை மணிமேகலை என்று உதயகுமரன் உணரும்படிச் செய்து விட்டாள்.

தற்காப்புக்காகத் தன் உருவினை மாற்றிக் கொண்ட மங்கை, இப்பொழுது இரு ஆடவர்களுக்கு மதிமயக்கத்தை ஊட்டிவிட்டான்.

தன் மனைவி மன்னகுமரனிடத்தில் மயங்கியதனால் சாபம் நீங்கியும் தன்னைவந்து சேர சினையாது, புகாரிலேயே தங்கிவிடத் துணிந்து விட்டாள் என்று காஞ்சனன் எண்ணிக் கொண்டான். மணிமேகலை அரச குமரனிடம் பேசும் பொழுது வெளியிட்ட அவள் மெய்ப்பாடுகளைக் கொண்டே அவன் அவ்வாறு கருதினான்! மணிமேகலை தன்னை உதறிவிட்டு அவ்விஞ்சையன் பால் விருப்பமுடையவளாய்த் தன்னைப் புறக்கணித்து விடவே காயசண்டிகையின் உருவத்தில் நடமாடுகிறாள் என்று உதயகுமரன் கருதிவிட்டான். அவனுக்கு மணிமேகலை தவக்கோலம் கொண்டதனைக் காட்டிலும், தன்னைப் புறக்கணித்து விட்டு வேறொருவனை நாடுவது மனம் பொறுக்கவில்லை. எனினும், அவனால் உறுதியாக மணிமேகலை இருவரையும் ஏய்க்கிறாள் என்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனவே அன்றிரவு தனியாக அம்பலத்துக்கு வந்தான். அங்கு மறைந்திருந்த விஞ்சையன் அவனைத் தன் வாளால் கொன்று விட்டான்!

மணிமேகலையில் காணப்பெறும் போராட்டம் உதயகுமரன் கொலைப்பட்டதனேடு முடிவடைந்து விடுகின்றது. தன் பழம் பிறப்பிற் காதலன், இப்பிறப்பிலும் தன்பால் அன்பு கொண்டவன் தன்னுடைய உரு மாற்றம் காரணமாகவே கொலை செய்யப் பெற்றான் என அறிந்த பின் மணிமேகலை வாழ்க்கையை விரும்பி யிருக்கக்கூடுமா? அவள் பழம்பிறப்பினை உணர்ந்தபின், உதயகுமரன் ஒரு வடைஞாடு மட்டுமே வாழக் கூடும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டதன்றே? உதயகுமரன் கொலைப்பட்டது அவனைத் துணிந்து துறக்கவைத்தது. சிலம்பதிகாரத்திற் போலவே,

இக் காப்பியத்திலும், காதலன் கொலைப்பட்டமையே கதைத் தலைவியின் ஒருமையையும் தகுதியையும் வெளிப்படச் செய்திருக்கின்றது! இவ்விருநூல்களும் ஒத்த அமைப்பு முறையைக் கொண்டனவாய் இயங்குவதனில் வியப்பில்லை. ஏனெனில் இவற்றின் அமைப்புகள் அடிகள் ஒருவரால் சூழப்பட்டனவே யன்றே!

சிலப்பதிகாரத்தின் அமைப்பின் கூறுபாடுகளை நூனித் துணர்ந்திருந்த சாத்தனூர், அதனைப் பின்பற்றித் தம் நூலின் போராட்டத்தைச் சுவையுடையதாகச் செய்ய உதய குமரன் செய்தியைப் பிணைத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். மணிமேகலைக்கு உதயகுமரன் யார் என்பதனைப் புத்த பிடிகை தெரிவிக்காமல், தெய்வம் தெரிவித்தது எனக் கூறி யிருப்பதும், அத்தெய்வமே அவளுக்கு வேற்றுரு எய்தக் கற்றுத் தந்தது எனக் கூறியிருப்பதும், மணிமேகலை காயசண்டிகையின் உருவினை மேற்கொண்டு அதனை மாற்றுமல் இயங்கி வந்ததாகக் கூறியிருப்பதும் சாத்தனூர் அவலச் சுவையின் தன்மை, தத்துவம், தோற்றம், வெளிப்பாடு, இயல்பு, போக்கு முதலீய கூறுபாடுகள் அனைத்தையும் நூனித்தறிந்தவர் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய பெருங் கவிஞர் இவற்றை அடிகளைப் போல் வெளிப்பட்டுக் காணும் வகையில் தம் காப்பியத்தை அமைக்காமல், சிலப்பதிகாரத்தை ஊன்றி உணர்ந்தவர் மட்டுமே உய்த்துணர்ந்து கொள்ளும் முறையில் அமைக்கிருக்கக் காரணம் என்ன? அவர் அடிகளுக்குச் செலுத்திய நன்றியறிதல் இதுவே போலும்!

6. வேறுபட்டவர்

மணிமேகலையைச் சிலப்பதிகாரத்தின் நிழல் என்று குறிப்பிடலாம். இக்கருத்து உண்மையை உள்ளவாறு கூறுவதாக அமையுமே யல்லாமல் மிகைப்படுத்திக் கூறுவதா

காது. மணிமேகலையின் தோற்றத்துக்கு மட்டுமே யல்லாமல், அதனுடைய அமைப்புக்கும் சாத்தனூர் அடிகளுக்குப் பெரிதும் கடன்பட்டிருக்கின்றூர். அடிகள் வகுத்துத் தந்த வழியிற் சென்ற காரணத்தாலேயே, சாத்தனூர் தம் காப்பியத்தில் ஒரு போராட்டத்தைப் புகுத்திக் காட்ட முடிந்தது எனக் கண்டோம். அவர் தம் வழியே சென்றிருந்தாராலெல், பின்பகுதியைப் போலவே, முற்பகுசியும் புராணங்களின் போக்கைப் பின்பற்றுவதாய் இருந்திருக்கும். எல்லாவகையிலும் சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்ற ஒரு பெருநாலை இயற்றி விட வேண்டும் என்ற அவா சாத்தனூருக்கு இருந்தது. அதனை நன்கு சிறைவேற்றிக்கொள்ளும் தகுதியும் அவருக்கு இருந்தது. எனினும் அவர் எண்ணம் செயல்படாமல் தடைப்பட்டு விட்டிருக்கின்றது!

சிலப்பதிகாரத்தின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றியே மணிமேகலை நடந்து செல்லுகின்றது. இதனைச் சாத்தனூர் மறைத்திருக்கவில்லை. மிக்க பெருஷத்துடன் இது நன்கு வெளிப்பட்டுக் காணும் முறையிலேயே அவர் தம் நாலை நடத்திச் சென்றிருக்கின்றூர். இதனால் அடிகளைப் பின்பற்றிச் செல்லுவது தமக்குப் பெருமையையளிக்குமே யல்லாமல், சிறுயையைப் பயக்காது என்பதனை அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார் என்பது புலப்படுகின்றது. அடிகள் அருக சமயக் கொள்கைகளைத் தம் கதையிற் புகுத்தக் கவுந்தியடிகளைக் கற்பித்துக் கதையில் பங்கு பெறச் செய்திருக்கின்றூர் அல்லவா? அதனைத் தாழும் பின்பற்றிச் செல்லச் சாத்தனூர் விரும்பினார். இவ்விருப்பம் இயல்பானதோ ஆனால் இது தம்மைத் தவறுன பாதைக்குக் கொண்டு சென்றுவிடும் என்பதனைச் சாத்தனூர் அறிந்திருக்கவில்லை.

அடிகள் தம் கதையிற் புகுத்திய கவுந்தி ஒரு கற்பணைப் பாத்திரம், எனதே அவள் அடிகள் விரும்பிய வண்ணமே

இயங்குகின்றன். அவளால் பெற வேண்டிய பயனைப் பெற்றவுடன், அடிகள் அவளை இவ்வுலகில் இருக்கவே விடவில்லை. ஆனால் சாத்தனார் தம் கதையிற் புகவிட்ட அறவணவடிகளோ கவுஞ்தியைப் போன்றவரல்லர். மேலும் சாத்தனரும் அடிகளாக மாட்டார் அன்றே? சாத்தனார் ஒரு துறவியாக இல்லாத காரணத்தாலும், துறவிகளுக்குப் பெருமதிப்பு அளிப்பவராய் இருந்தமையாலும், அவர் அடிகளைப் போல் அல்லாமல், அறவணரைப் புகவிட்ட பின், அவரிடம் கதை நிகழ்ச்சியின் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டார்! தாம் அவருடைய அனுக்கத் தொண்டராக மாறிவிட்டார். கதையைக் கூற முன்வந்த கவிஞர், தன்னுடைய பாத்திரத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு, அக்கதையை எழுதுவது பொறுப்புடைய செயலாகுமா? குரங்காட்டி ஒருவன் தன் குரங்கின் விருப்பப்படி தானுடியதுபோல், சாத்தனார் நடந்து கொண்டு விட்டார்! இது தம்மினும் உயர்ந்தவர் என்று அவர் கருதிய ஒரு பாத்திரத்தைப் புகவிட்டதன் விளைவொகும். இச்செயலை அவர் செய்ய முன் வந்ததற்கு அவருடைய சமயப்பற்று காரணமாகும். எனவே சாத்தனருடைய சமயப்பற்று அவரைக் கலையைக் கைவிடச் செய்துவிட்டது.

மணிமேகலையின் கதைக்குத் தோற்றுவாயாக அமை வது சித்திராபதி வயங்தமாலையை மாதவியினிடம் அனுப்பிய நிகழ்ச்சியையாய்! மாதவி தன் அன்னை விரும்பிய படி திரும்பி வீட்டுக்கு வர மறுத்தாள்; அதனாலே தன் மகள் மணிமேகலையை அனுப்பி வைக்கவும் மறுத்துவிட்டாள். இதற்கு அவள் கூறிய காரணம் கருதிப் பார்க்க வேண்டியதொன்று. ‘மணிமேகலை கண்ணகியின் மகளாம். எனவே அவள் தவவழிச் செல்லும் தகுதியுடையவளே யல்லாமல், அவவழிச் செலுத்தப் பெறும் பெற்றியுடைய வள் ஆகமாட்டாளாம்.’ இவ்வாறு மாதவியைக் காரணம்

காட்டவைத்ததனைக் கொண்டு, சாத்தனூர் தம் கதைத் தலைவியை நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்குமுன், அவளைப் பற்றி நாம் உயர்ந்த கருத்தினைக் கொள்ளுமாறு செய்து வட்டிருக்கின்றோர். நாம் மணிமேகலையை முதன் முறையாகக் காணும் காலத்திலேயே, கண்ணகியின் சினைவு நமக்கு எழும்; இவளும் அவளைப்போல் மக்களுள் சிறந்த வளாய் விளங்குவாள் போலும் என்ற எண்ணமும் உடனெழும்! இவ்வாறு கதைத் தோற்றுத்திற்கு முன்னரேயே நம்மைச் சிலப்பதிகாரத்தை சினைத்துக்கொள்ள வைத் திருக்கும் சாத்தனூர் அதன் இறுதிவரை நாம் மனத்தினின்றும் இளங்கோவடிகளின் நூலின் சினைவு நீங்காத வண்ணம் பல ஒப்புமைகளை இடையிடையே புகுத்தியிருக்கின்றோர்.

மணிமேகலை பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மாதவி வயந்தமாலைக்குக் கூறிய சொற்களைக் கேட்க, அவளையும் அறியாமல் அவள் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. கண்ணீர் பூக்களிற் படவும், அவள் தொடுக்கும் மாலை தன் தூய்மையை இழந்துவிட்டது. இதனைக் கண்ட மாதவி, அவளை வேறு தூயமலர்களைக் கொண்டுவரப் பணித்தாள். இதுவே இக்காப்பியத்தின் தொடக்க சிகிஞ்சசி. சிலப்பதிகாரம் திருமணத்தில் தோன்றுகின்றது. மணிமேகலை கண்ணீரினின்றும் முகிழ்க்கின்றது. இளங்கோவடிகள் இளமைப் பருவ முதல் துறவியாகவே காலங்கழித்தவர். எனவே அவருக்கு வாழ்க்கையின் இயல்பு சாத்தனாருக்குத் தெரிந்திருந்த அளவு தெரிந்திருக்க முடியாது. பெரும் பாலோர் தவவழியை மேற்கொள்ளாமல் இருப்பதனால், வாழ்க்கை மக்களைப் பற்றுக்கொள்ளச் செய்யும் அளவுக்கு இன்பமுடையது போலும் என்று அவர் கருதியிருந்தார். எனவே தம் நூலைத் திருமணத்திலும், ஊர்வலங்களிலும் தொடங்கியிருக்கின்றோர்.

உலக வாழ்க்கையின் உண்மையை நன்கு உணர்ந்தவர் சாத்தனூர். எனவே அது துன்பத்தையே இயல்பாகக் கொண்டது என்று அவர் உணர்ந்திருக்தார். அதனால் தம் கதையைக் கண்ணீரில் துவக்கி வைத்திருக்கின்றார். இக் கண்ணீரை நாமே துடைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே யல்லாமல், பிறரை மாற்ற எதிர்பார்ப்பது ஏற்படுடைய தாகாது. எனவே மணிமேகலையை அவள் தூத்தகை மையை இழக்கச் செய்த மலர்களுக்கு மாருக வேறு மலர்களைக் கொண்டுவர மாதவி பணிப்பதாகச் சாத்தனூர் கூறி யிருக்கின்றார். மாதவி தன் மகளுக்கு இட்ட பணியைக் கொண்டே சாத்தனூர் நமக்கு அறிவுரை கூறியிருக்கிறார்.

மணிமேகலை கண்ணீர் பெருக்கியதற்குக் காரணம், மாதவி கண்ணகியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதுவேயாம். தன் தாயும், தங்கையும் பட்ட துன்பத்தை எண்ணிப் பார்த்த மணிமேகலை தன்னியுமறியாது கண்ணீர் பெருக்கினால். அவள் மலர் பறிக்கச் சென்றதனைப் பார்த்த எட்டிக்குமரனுக்கும், அவளைக் கண்டவுடன் கோவலன் கண்ணகியாரின் நினைவு தோன்றிற்று. இவற்றால் சாத்தனூர் சிலப்பதிகாரத்தின் நினைவு நீங்காமல் தாம் நூலியற்றுவதனை நம்மை மறக்காமல் நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கச் செய்திருக்கின்றார்.

மணிமேகலையைக் கண்ட ஊரார் அவள் சாயலையும், மொழிகளையும், நடையையும் வியந்து கூறிய சொற்கள் கோவலன் கண்ணகியைப் பாராட்டப் பயன்படுத்திய சொற்களை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றன. புகார் நகரத்து விதிக் காட்சிகளைச் சாத்தனூர் விவரித்திருப்பதனைப் பார்க்க அவர் ஒரு சில காழுகர் மணிமேகலையைப் பின்பற்றிச் சென்றனர் என்று குறிப்பிட்டிருக்தாரானால் நாம் வியப் படைந்திருக்கமாட்டோம்! எனிலும் அவர் அவ்வாறு செய்

திருக்கவில்லை. இதனால் புகார் நகரத்து மக்களின் பண் பாட்டின் மேன்மை விளங்குவதாக நாம் கருதிக்கொள்ளக் கூடாது. அவர்கள் சிலையைப் பின்னர் இவரே விளக்கி யிருக்கின்றார் மணிமேகலையின் உயர்வையே சாத்தனார் கருதியிருக்கின்றார் என்று நாம் கொள்ள வேண்டும். அடிகள் கண்ணகியைத் திருவினான்கு ஒப்பாகக் கூறிப் பெற்ற பயனை, சாத்தனார் ஒன்றும் கூருமல் பெற்று விட்டிருக்கின்றார்.

இக்கதைத் தலைவியின் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்து விடக் கூடிய வல்லமை யுடையவனும் விளங்கியவன் உதய குமரன்; அவன் அஞ்சரத்தின் இளவரசன். அவன் 'காலவேகம்' என்ற யானையை அடக்கவிட்டு வெற்றியுடன் திருப்பும்பொழுது அவனை நாம் முதன் முதலாகக் காண்கின்றோம். 'கதகளிறு அடக்கிய கருணை மறவனுக்கு' இவன் எவ்வகையில் வேறுபட்டவனுவான்? இவனைக் காண்பவர் இவன் முருகனே என்று கூறிவிடுவார்கள்! தன்னைக் காண்பவரை மயக்கத்துக்கு உட்படுத்தக்கூடாது என்றே இவன் 'ஆரங்கண்ணியனும்' வருகின்றுன் போலும்! இது அவனுடைய குண மாட்சியைப் புலப் படுத்துகின்றது.

சுதமதி உதயகுமரனைக் 'குருகுபெயர்க் குன்றம் கொன்றேன் அன்ன முருகச் செவ்வியை' என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். புகார் நகரப் பெண்கள் கோவலனைக் 'கண்டேத்தும் செவ்வேள்' எனப் பாராட்டி யிருப்பதனை இது நினைவுட்டுகின்றது. உதயகுமரனுடைய தோற்றம், ஆற்றல், குணம் முதலியவை கோவலனுடைய பண்புகளுக்கு ஒப்பானவை என்று இக்குறிப்புகளால் சாத்தனார் விளக்கி யிருக்கின்றார். தம்முடைய கதைத் தலைவியைக் கண்ணகிக்கு ஒத்தவளாகக் காட்டியவர், அவள் மனத்தைப் பற்றுக்கொள்ளச் செய்ய முயன்றவனைக் கோவலனை

சிகர்த்தவனுக்க் காட்டியிருப்பது, சிலப்பதிகாரத்தை இந்நால் எவ்வகையிலும் ஒத்து நடக்கின்றது என நம்மை உணர்ந்து கொள்ள வைக்கவேயாம்!

கண்ணகி அறப்பணி புரிந்து பிறரை மகிழ்விப்பதனை விரும்பினால். மாதவி தன்னுடைய ஆடல் வாயிலாய் மக்களை மகிழ்விக்க விரும்பினால். இவ்விருவரையும் இவர்கள் விரும்பியனவற்றைத் தான் விரும்பாத காரணத்துக்காகவே கோவலன் துறந்து சென்றான். அவனுடைய செயல் இவ்விருவருக்கும் துன்பம் விளைவித்ததே யெனி னும், ஒருவகையில் உயர்ந்த குறிக்கோளைக் கொண்ட தாகவே காணப்படுகின்றது. தன் விருப்பப்படி பிறரை நடக்கச் செய்தவனைக் கோவலன் விரும்பவில்லை. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் விரும்பிய வண்ணமே நடக்க உரிமை யுண்டு என்ற எண்ணம் அவனிடம் இருந்தது. அவன் பின்னர் பொற்கொல்லனைக் கூட ‘இவ்வாறு செய்’ என ஏவல் கொள்ளவில்லை; அவன் கூறியவண்ணம் தான் நடந்துகொண்டான். இத்தகைய நற்குணம் உதயகுமர னிடமும் குடிகொண்டிருக்கக் காண்கின்றோம். மணிமே கலையை முதலில் கண்ட காலத்தும், பின்னர் அம்பலத்திற் சென்று கண்டபொழுதும், அவன் தன் விருப்பத்துக்கு அவளை வற்புறுத்தி இணங்கவைக்க முயலவில்லை. ‘இடங்கழி காமத்தை’ உடையவனும் அம்பலத்துக்குச் சென்றான் எனினும், அடக்க முடையவனுகவே அவன் நடந்து கொண்டிருக்கக் காண்கின்றோம்!

கோவலன் கொலைப்படவில்லையேல், கண்ணகி உயர்ந்த கிலையை அடைந்திருக்க முடியாது! அவ்வாறே உதயகுமரன் கொலைப்பட்டு மடிந்திராவிடின், மணிமேகலை துறக்க நேர்ந்திராது. கோவலனும், உதயகுமரனும் ஒரு தீங்கும் செய்யாதவர்களாய் இருந்தும், பழவிளைப் பயனுகவே, தம்மால் தீங்கிழைக்கப் பெருதவர்களால் கொலை

யுண்டனர். அவர்களுடைய பழம்பிறப்புச் செய்திகள் வாயிலாய் இருவரும் தாம் சென்ற பிறவியில் பிறருக்குச் செய்த துன்பத்தையே இப்பிறவியில் துய்த்தனர் என்று விளக்குகின்றது. கண்ணகி புகார் நகரை விட்டுவந்தத் னாலேயே கோவலன் கொலைப்பட்டான் என்று எண்ணிய வளர்ய், அக்கொலைக்குத் தான் ஒருவகையில் உதவி புரிக் கவன் என்று கூறி அழுதாள். அவ்வாடீர மணிமேகலை யும் தான் மாறுவேடம் பூண்டதனாலேயே இக்கொலை சிகழ்ந்தது என்று கருதியவளாய், உதயகுமரன் முடிவுக் குத் தான் பாத்திரமாவாள் என்று எண்ணி அழுதாள்!

இவ்விருவர் கருத்துக்களையும் முறையே மதுராபதித் தெய்வமும் கந்திற்பாவையும் மறுத்துக் கூறுகின்றன. இவையே இவ்விருவரும் பீன் சிகழப்போவதனையும் குறிப்பிட்டன. இவற்றால் சிலம்பும், மேகலையும் ஒரே விதமான கட்டுக்கோப்பைக் கொண்டனவாய் இயங்கு கின்றன என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இவ் வொப்புமைக்குக் காரணம் ஒருவரே இவ்விருநூல்களின் அமைப்பு முறைகளையும் வகுத்ததுவேயாம்! இருக்கும், மேகலை சிலம்பினைப் போல் அத்துணைச் சிறப்புடைய பெருங்காப்பியமரம் விளங்காதிருக்கக் காரணம் என்ன?

இளங்காவடிகள் தம் இளமைப் பருவத்திலேயே அரண்மனை வாழ்க்கையைத் துறந்து விட்டார் இறைபணி புரிபவராய் வஞ்சி நகரின் கீழக்கு எல்லையில் இருக்க தவப் பள்ளியில் வாழ்ந்து வந்தார். துறவியாகத் தவப் பள்ளியிலேயே காலத்தைக் கழித்தவருக்குப் பல திறப்பட்ட மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களுடைய நோக்கு, குணம், அவா முதலியவற்றை நுனுகி உணரத் தக்க வாய்ப்புகள் எப்படிக் கிடைத்திருக்குமா? அவரைச் சென்று கண்டவர்கள் ஒரு சிலரே இருக்கிறுப்பார்?

அவர்களும் அநேகமாய் ஒருதிறப்பட்டவராகவே ஓரளவு வாழ்க்கையில் கசப்பும், ஆன்மிக நாட்டத்தில் விருப்பும் உடையவராகவே இருந்திருப்பர்! அவர்கள் நல்லெலாழுக்க முடையவராகவே, உயர்ந்த குறிக்கோள்களை மேற்கொண்டு வாழும் விருப்பமுடையவராயும் இருந்திருப்பர்! இத்தகைய வர்களோடு மட்டும் தொடர்பு கொள்ளும்—அதுவும் சிறிதளவே தொடர்பு கொள்ளும்—வாய்ப்புகளைக் கொண் டிருந்த அடிகளுக்கு மக்கள் மனசிலையின் கூறுபாடுகள் அணித்தும் எப்படித் தெரிந்திருக்கக் கூடும்? எனவே, அவர் வாழ்க்கையின் ஒரு கூறினையே, அதுவும் நல்ல கூறினையே உணர்ந்தவராய் இருந்தார்.

அடிகளுக்கு இவ்வுலகம் இனியது; இதன்கண் வாழும் மக்கள் நல்லவர்; உயர்ந்த குறிக்கோள்களை விரும்பிக் கடைப் பிடிக்கும் இயல்புடையவர்; மெய்யணர்வு பெற விழையும் பண்பு சிறந்தவர்; உண்மை இப்படி இருப்பின், இவ்வுலகம் வானுலகமாகவே இருக்குமான்றோ? அடிகள் இத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டவராகவே இருந்தார் என்பதை அவர் நாலே தெளியக் காட்டுகின்றது அதனுடைய துளக்க மற்ற செவ்விய நடையும், பெருமிதமான போக்கும், உயர்ந்த கருத்துக்களும் அடிகளுடைய மனசிலையை விளக்கிக் காட்டுகின்றன. ஐம்பதாண்டுகளாகத் துறவியாக வாழ்ந்தவர் ஒரு பேருண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். அதனைத் தெரிந்து கொள்பவர் தம்மைப் போல் உணர்வு பெற்றவராய் நற்பயனைப் பெறுவர் என்று அவர் கருதினார். எனவே தாம் சென்ற நெறியினையும் அடைந்த பயனையும் கண்ணகியின் மேல் ஏற்றி, அவள் சரிதையை ஒரு காப்பியமாகப் புனீந்தார். உண்மையிம் அங்நால் முழுவ தும் அவருடைய சுயசரிதையைக் குறிப்பிடும் ஒரு பெரிய ஒளியமே!

பாந்த நோக்கம் பெற்றிருந்த அடிகளுக்குத் தாம் சென்ற வழியிலேயே நம்மைச் செல்லத் தூண்ட வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருக்கவில்லை. தம் காப்பியத்திலேயே மாடலன் ஓமற் காண்டிருந்த கொள்கைகளை மறுக்கா மலும், அவற்றைப் பின்பற்றிய தம் முன்னேன் செயலைப் பாராட்டியும் தம் மனக்லையை நமக்கு வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றாரே! சமயங்கள் பல இருப்பதனைப் போலவே, மெய்யுணர்வினைப் பெறுவதற்கும் வாயில்கள் பல உண்டு என்றும், அவையனைத்தையும் ஒப்பச் சிறப்பித்துக் கூறுவதே மக்களை நல்லாற்றில் செலுத்தத் தக்க வாயிலாகும் என்றும் அவர் கருதியிருந்தார். தாம் வெற்றி பெற்ற காரணத்தைக் காட்டி, தாம் சென்ற வழி சிறந்தது என்று அவர் நிலைநாட்டியிருக்கவில்லை. அதனை அவர் விவரித்துக் கூறியது நம்மை மெய்யுணர்வு பெறும் நாட்டம் உடையவர்களாக மாற்றவேயாம்! நாம் அடைய வேண்டியதனை அவர் வற்புறுத்துகின்றாரே யல்லாமல், அதற்குரிய வழியை அவர் நம்மையே தெரிந்துகொள்ள உரிமையளிக்கின்றார்.

சாத்தனார் அடிகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட வராக இருப்பதனைக் காண்கின்றோம்! அவர் மதுரை நகரின் நடுவில், மக்கள் கிறைந்து வழிந்த கடைத்தெருவில் கூவவாணிகள் செய்தவர். அவர் விரும்பியிராவிடினும் பல திறப்பட்ட மக்களோடு மோதிக்கொள்ள வேண்டிய நிலை அவருக்கு இருந்தது. தம் பொருளை தமக்கு இலாபம் கிடைக்கும் வகையில் விற்றுத் தர வேண்டி இவரை நாடி வருபவர் ஒருபுறம்; குறைந்த விலையில் பண்டங்களை வாங்கி இலாபமடைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் இவரை அனுசீ வருபவர் ஒருபுறம். இவ்வாறு தொழில் முறையில் இவரை நாடி வந்தவர் அனைவரும் தத்தம் இலாபத்தில் நாட்டமுடையவராய் இருந்தவரேயாம்! தாம்

பயனீப் பெற, பிறர் அவர் விரும்பிய பயனை இழப்பதனை இவருள் எவர் பொருட்படுத்தியிருக்கக் கூடும்?

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பு சாத்தனார் மனத்துக்கு நிறைவையும், அமைதி யையும் அளித்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றதல்லவா? அது உண்மையாகாது. மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடவினால் இவர் சங்கத்தில் நூற் பரிசோதகராய் இருந்தார் என்று கருத்த் தோன்றுகிறது. இவருடைய புலமைக்கும் தேர்ச்சிக்கும் அப்பொறுப்பு தகுதியுடையதேயாம். பிழை பொருந்தியனவாய் இருந்த பாடல்களை இவர் புறக்கணிக்கவும், அவற்றைப் பாடிய பெரும்புலவர்கள் இவரை வாழ்த்தியிருந்திருப்பரா? தொழில் முறையில் தொல்லைகள் பல உடையவராய் இருந்த சாத்தனார், சங்கத்தின் தொடர்பாலும் மன நிறைவு பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்னே விளையிருந்த வண்ணம்!

இவ்வுலகம் போட்டியும், பொருமையும் நிறைந்தது; தன்னுடைய நன்மையை மட்டுமே நாடித் தீரியும் மக்களைக் கொண்டது; உயர்ந்த குறிக்கோள்களை விரும்பாதது; வாழ்க்கையின் பயன் என்ன என்று கருதிப் பார்க்கும் அவாவோ, அல்லது தெளிவித்தால் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு நடக்கும் மன உறுதியோ இல்லாதது; அல்லறபட்டு அவதியுறும் தன்மையே நிறைந்து காணப்பட்டுப், அதனை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளும் பண்போ, குறிக்கோளோ இல்லாதது. இவை சாத்தனார் உலக வாழ்க்கையைப்பற்றி நேரில் அறிந்து கொண்டிருந்தவையாகும். இவற்றுக்கு எதிராக அவருடைய சங்க நூற்பயிற்சியும், அவற்றின் குறிக்கோளும், கலைமாட்சியும் எப்படிச் செயல் புரிந்திருக்கக்கூடும்? கூலவாணிகமும் செய்து கொண்டு, நூற் பரிசோதகராயும் இருந்துகொண்டு, தமிழ் மொழியினிடத்து ஆழந்த பற்றுடையவராய்ச்

சாத்தனர் இருந்ததே ஒரு செயற்களிய செயல் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது। இவர் அத்துணை மாட்சி யடையவராய் இருந்தமையாலேயே இவருடைய நால் இன்றும் சிலைத்திருக்கின்றது!

பெளத்தம் மக்களுக்குள் வேற்றுமை காணுது, அணிவரையும் ஓரினமாகக் கருதும் உயர்ந்த குறிக்கோள் உடையது. சாத்தனரும் மக்கள் அணிவரையும் ஒரே தன்மையுடையவராகக் கண்டு கொண்டிருந்தார். அது இறைவனை ஏற்கவில்லை. அப்படி ஒருவன் இருப்பானெனின், உலகில் மக்கள் இன்னலுற்று மடியவிட மாட்டானன்றோ? எங்கும் துன்பம் சிறைந்ததாகவே பெளத்தம் உலகைக் கருதியது. எனவே மக்களைத் துன்பத்தின் பிடியினின்றும் தப்புவிப்பதே தன் நோக்கம் என அது கூறிற்று. இருவேறு வல்லமையுள்ள மன சிலைகளுக்கிடையே—தாம் காண்பது உண்மையா, அல்லது படித்தறிவது உண்மையா என்று துணிந்து காண மாட்டாத மன சிலைகளுக்கிடையே—சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த சாத்தனருக்குச் சூனியமே உண்மை எனும் பெளத்தம் சிறந்த சமயமாகத் தோன்றியது வியக்கத் தக்க தன்று! அது துன்பத்தைத் தொலைக்க முற்பட்ட சமயம் என்ற எண்ணம் அவரை அதனிடத்துப் பெரும் பற்றுக் கொள்ளச் செய்துவிட்டது. எனவே, மக்கள் துன்பத்தைத் துடைக்கும் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகக் கூறிக் கொள்ளாத, அத்துன்பத்தைக் காட்டியே துறக்கத் தூண்டும் பிற சமயங்களை அவர் பழித்துக் கூற முன் வந்ததும் வியக்கத்தக்கதன்று! தாம் தெளிய உணர்ந்தத்துணைப் பிறருக்கு வற்புறுத்திப் புட்ட அவர் தயங்கவில்லை.

அடிகளைப் போலவ்வாமல், சாத்தனர் தாம் கூறுவன் வற்றை இடித்துரைக்கும் பண்புடையவராய் இருக்கக்

காண்கின்றோம். இப்பண்பு அவருக்கு இயல்பாக் ஏற்பட்டதன்று; தம் அனுபவத்தால் புதிதாக அவர் மேற்கொண்டதுவேயாம்! தாமே யன்றி, அவர் தம் நூலின் பாத்திரங்களையும் தம்மைப்போல் நல்லுரைகளை இடித்துக் கூறவைத்திருக்கின்றார். இதனால், எத்தகுதி யடையவரே யெனினும் பென்த்த சமயப் பிரசாரம் செய்ய முன் வருபவர் மக்களுட் சிறந்தோர் என்ற சாத்தனார் கருத்து தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இல்லையேல், சுதமதியையும் சாதுவணையும் அவர் தருமத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துக்கூறும் பண்பும், தகுதியும் உடையவராகக் கருதியிருந்திருப்பாரா? அடிகள் சாரணர், கவுங்கி போன்ற மக்களுள் மேம்பட்டாரையும், துறவிகளையும், மாடலன்போல் நூற் பயிற்சி மிக உடையவரையும் மட்டுமே சமயக் கருத்துக்களை வெளியிடத் தகுதியடைய வராகக் கருதியிருந்ததனை நாம் கருதிப் பார்க்க வேண்டும். சமயப் பற்றும், பிரசார நோக்கமும் சாத்தனாரை—ஒர் ஒப்பற்ற பெரும்புலவரை— தம் ஸிலையினின்றும் நழுவ வைத்து விட்டிருக்கின்றனவே!

சமயக் கோட்பாடுகளை நுனித்துணர்ந்து கொள்ளுவது மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் எனச் சிலப்பதி காரத்தால் தெரிகின்றது. ஆனால் அதனிடத்துப் பிற சமயங்களைப் பழக்கும் முறையில் பற்றுக் கொண்டு விடுவது மக்களைத் தம் ஸிலையினின்றும் நழுவச் செய்யும் என்பதனை மணிழமைகலையால் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம். சங்கப் பாடல்களில் படிந்திருந்த உள்ளத்தையடைய ஒரு பெரும்புலவர், புகார் நகரத்து வீதியை விவரிக்கும் காலத்தில், களிமகன், பித்தன், பேடு போன்றவர்களையும் அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு திரிந்தவர்களையும் மட்டுமா கண்டிருக்கக்கூடும்? இவர்களினும் வேறு எவரும் அவ் வீதியில் செல்லவில்லையா? இங்கரம் இமயத்தோடும்,

பொதியிலோடும் ஒப்பு கொள்ளக் கூடியது என அடிகள் குறிப்பிட்டிருப்பது கற்பணியே யாமோ?

புலம் பெயர் மாக்கள் தம் இல்லங்களில் பொறித்து வைத்திருந்த ஒவியங்களைச் சிலர் கண்டு நின்றதாகவும் சாத்தனார் கூறியிருக்கின்றார். இதனால் இவர் நம் உலகில் உள்ள ஒரு நகரத்தையே விவரித்திருக்கின்றார் என்ற உறுதி நமக்கு ஏற்படுகின்றது! பெண்கள் தம் சிறுரூப்புகளையின் மீது ஏற்றி ‘ஆலமர் செல்வனுக்கு’ அவரை ஒப்பிட்டு வியக்ததனையும் சாத்தனார் விவரித்திருக்கின்றார். இதனால் இவர் ஒரு புலவர், நல்ல குறிக்கோளும் உயர்ந்த பண்பும் உடையவர் என்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்! எனினும், ‘இவர் தம் தெளிந்த மனசிலையில் இந்நூலை இயற்றி யிருக்கவில்லை. அடிப்படை உன்மைகளை ஆராய்ந்து உணர விரும்பாது மேனாக்கிக் கண்ட வற்றையே விவரித்துச் செல்லுகின்றார்’ எனத் தெளிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

இளங்கோவடிகள் புகார், மதுரை என்ற இரு நகரங்களின் தெருக்காட்சிகளை விவரித்திருக்கின்றார். ஆனால் சாத்தனார் கண்ட காட்சிகளை அவர் கண்டிருக்க வில்லையோ! அடிகள் அருகன் பள்ளியில் இருந்துகொண்டே கற்பணியால் கண்டவற்றை அவ்விரு நகரத்தோற்றங்களாகச் சித்திரித்து விட்டாரா? புகார் நகரில் வெளியே உலாவச் செல்லுபவர் எவரும் பரத்தையர் மீது மோதிக் கொள்ளாமல் அந்நகர வீதிகளைக் கடந்து செல்ல முடியாது என்ற அடிகள் கூற்று வெறும் கற்பணியாய் இருக்கக் கூடுமா? மதுரையில் பரத்தையர் பருவந்தோறும் வெவ்வேறு கோலங் கொண்டவராய்த் தம் வாழ்க்கையை வற்றுத் மகிழ்ச்சி பயப்பதாய்க் கழிப்பதாக அடிகள் கூறியிருப்பது வெறும் கற்பணிச் சித்திரமா? எனவே சாத்தனார் தாம் நேரில் கண்டவற்றைக் கூறினார், அடிகள் தம் கற்பணியால்

கருதியவற்றைக் கூறினார் என்று நாம் எண்ணிக் கொள்ளுவது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளுவதாக ஆகுமேயல்லாமல், அப்புலவர்கள் மனங்களை உணர்ந்து கொண்டதாகாது!

அக்காலத்து மக்களுடைய பண்பும், போக்கும் பாராட்டத் தக்கனவாய் இருந்திருக்கழுதியாது என்ற உண்மை இவ்விரு புலவர்களுடைய சித்திரங்களாலும் வெளிப்படுகின்றது. இவ்வண்மையை அவ்விருவரும் வெவ்வேறு முறையில் மயக்கு உணர்த்தியிருப்பதன் வாயிலாய் நம்மால் அவர்கள் மனங்களின் வேறுபாடுளை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. சாத்கனார் சீர்திருந்த வேண்டும் என்ற விருப்பம் அறவேயில்லாத சீர்கெட்ட ஒரு சமூகத்தை கண்டார். அடிகளோ சீர்கெட்டதேனும், திருந்தி நல்வாழ்வு நடத்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் பெற்றிருந்த ஒரு சமூகத்தினைக் கண்டார். இருவரும் ஒரு காலத்தவராய் இருந்தமையால், அவர்களுடைய காட்சி வேறுபாடுகள், அவர்களுடைய மனங்களை உணர்த்து வனவாய் இருக்கின்றன.

மதுரைப் பரத்தையர் பருவங்தோறும் விளையாட்டு விருப்பத்துடன் ஆடுபவராய் இருப்பினும், அவர்கள் தாமே வகுத்தமைத்துக்கொண்ட ஒழுக்கவிதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவராகவே வாழ்ந்தனர் என்பதனை அடிகள் கூறியிருக்கின்றார். இது அவர்களுக்கும் நல்ல குறிக்கோள் ஒன்று இருந்தது என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. புகார் நகரத்து பூதம்கூடப் ‘பரகதியை’ யடையும் அவா வுடையதாய், அதனை இழுக்கவைக்கக்கூடிய செயல்களைச் செய்ய விருப்பமில்லாததாய் இருந்ததே இவற்றால் சமூகத்தை உயர்ந்ததாகக் காண விழைந்த உள்ளத்தை யுடையவராய் அடிகள் தம் நூலையியற்றியுள்ளார் என்று விளங்கிக் கொள்ளலாம். சீர்கெட்டினைக் கண்டவர்,

அது திருந்தியமையும் வழிகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றை வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். இவ்வாறு சமூகம் தன்னிலையில் திருந்தியமையும் என்ற நம்பிக்கை சாத்தனாருக்கு இல்லை. அவர் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களை நேரில் அறிந்தவர் அல்லரோ? எனவே இறுதி வாயிலான தடி கொண்டு அடித்துச் சமூகத்தை உயர்த்த விரும்பியவராய் அவர் தம்நாலை இயற்றியிருக்கின்றார். தம்மோடு ஸில்லாமல், தம் முடைய பாத்திரங்களுக்கும், அவர்களுடைய தகுதிகளைக் கருதாது தலைக்கு ஒரு பிரம்பைத் தந்துவிட்டிருக்கின்றார்!

களிமகன், பித்தன், பேடு என்ற மூவரையும் தீட்டிக் காட்டிய சாத்தனார் அவர்களைக்கொண்டு முறையே செனம், சைவம், வைணவம் என்ற சமயங்களைப் பழித்துக் காட்டி யிருக்கின்றார். அவருடைய இக்காதையின் இறுதிச் சித்திரம் புகார் நகர மக்கள் மணிமேகலையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த தனித் தீட்டிக் காட்டுகின்றது. அப்புகார் மாக்கள், ‘விராடன் நகரில் விசயனும் பேடியைக் காணச் சென்ற கம்பலை மாக்களை’ச் சாத்தனாரை கிணங்கு பார்க்கச் செய் திருக்கின்றனர்! விசயனைச் சூழ்ந்துகொண்ட மக்கள் பயன் எதனையேனும் பெற்றிருக்கக்கூடுமா? அவ்வாறே மணிமேகலையைச் சூழ்ந்து கொண்ட மக்களும் அவளால் பயனைப் பெற முடியாது! மணிமேகலையின் பெருமையைப் புலப் படுத்த, ஒரு பெரும்புலவர் இத்தகைய உவமையைக் கையாளலாமா? தாம் கூற விரும்பியதனை அவர் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்தி விட்டிருக்கின்றார் என்பது உண்மையே! தெளிவுமட்டும் இருந்தாற் போதுமா? கவி கவினுடைய தாகவும் இருக்கவேண்டுமென்றே?

மக்கள் தம் கல்வி கேள்விகளால் எத்துணை உயர்ந்த குறிக்கோள்களை உணர்ந்து செயல்படுத்த முயன்றாலும், அவர்களால் தத்தம் சூழ்சிலைக்கு மாருக நடந்துகொள்ள முடியாது. சூழ்சிலையால் தாக்கப்படாமல், செயல் புரியக்

கூடியவன் செயற்களிய செய்பவன்? எல்லோரும் அவ்வாறு இருக்கக்கூடுமா? உயர்ந்த குறிக்கோள்களை உணர்ந்திருந்தும், அவற்றை நாம் விரும்பிய வண்ணம் கடைப் பிடிக்க முடியாமல் நடந்து கொள்ளவேண்டிவருவது, நம் முடைய குற்றமேயாம் என்பது முழு உண்மை யாகாது. சூழ்சிலையும் அங்கிலைக்கு ஒரளவு பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும். ‘உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுகுவதே’ வாழ்க்கையன்றே? எனவே இரட்டையர் போல, ஒருகாலத்தே வாழ்ந்து, ஒரே தன்மையுடைய நோக்கங் கொண்டவராய் இருக்கு, ஒத்த கருத்துடையவராய் உடன்சென்றிருக்கின்றனரேனும், அடிகளும் சாத்தனாரும் தத்தம் சூழ்சிலைக்குத் தக்கபடி வேறுபட்டவராகவே காணப்படுகின்றனர்! இவர்கள் பிரிந்து செல்லவேண்டியவராகவிட்டது வியக்கத் தக்க தன்று; இயல்புடையதேனும் வருந்தத் தக்கதுவேயாය!

7. பிரிந்தனர்

சிலப்பதிகாரம் ஓர் அழகிய ஊர்வலக்காட்சியின் சித்திரத்துடன் தொடங்குகின்றது.

யானை எருத்தத்து அணியிழையார் மேலிரிடு
மாங்கார்க்கு ஈந்தார் மணம்.

(1 : 43, 4)

இரண்டே அடிகளில் விவரிக்கப்பெறும் இச்சிறு ஊர்வலம் நம் மனங்கொள்ளமாட்டாத பெருமையுடையதாய் மாறி விடுகின்றது. அதனுடைய அழகும், அமைப்பும், குறிக்கோளும் விளைக்க விளைக்க நம் மனத்தை சிரப்புகின்றன. ஒவ்வொரு முறையும் அதனை முற்றிலும் கருதித் துய்த் தோம் என்ற விளைவு ஏற்படுவதில்லை; மேலும், மேலும் அதனை விளைத்துப் பார்க்கவே நம் மனம் விழைகின்றது.

விலங்குகளுள் மிகப்பெரியது யானை; எனினும் கொடியது அன்று. பழக்கப்பட்டபின் மக்களிடத்து மிக்க அன்புடையதாய் அவர்களுக்குத் தொழில் செய்யும் பண் புடையது. அதனுடைய பெரிய தோற்றமே நம் மனத்தைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் வல்லமையுடையது. அது நாம் விரும்பிய வண்ணம் தொழில் புரியும்பொழுது நமக்கு அதன்மீது அளவற்ற அன்பு பெருகுகின்றது. அதனை நெற்றிப்பட்டை, பட்டுத்துகில் முதலியவற்றால் அணி செய்துவிடின், அதனுடைய தோற்றம் நம் கண்களையும் மனத்தையும் முற்றிலும் கவர்ந்துகொள்ளும்.

இவ்வாறு அணிசெய்யப்பெற்ற யானைகள் அசைந்தாடிச்செல்லும் காட்சி கவின் மிக்கது! இவற்றின்மீது அழகிய இளம்பெண்கள் பங்கிற ஆடைகளுடையவராய், அணிகளால் தம் இயற்கை யழகை எடுத்துக்காட்டிய வண்ணம் ஊர்ந்துசென்றனர் எனின், அக்காட்சி எத்துணைக் கவர்ச்சியுடையதாய் இருக்கும்! இதனை மனத்தால் கருதிப்பார்க்கும்பொழுதே நமக்கு உள்ளக் கிளுகிளுப்பு ஏற்படுகின்றது. கடைகள் மலிந்து மக்கள் ஸிறைந்து வழிந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடைத்தெருவில் இத்தகைய ஊர்வலத்தை கேளில் கண்டவருடைய ஸிலையை என்னென்று சொல்லுவது! அவர்கள் கண்கள் தவத்தால் நற்பயணிப் பெறும் பேறுபெற்றவைகளாய் இருந்திருக்க வேண்டும்!

சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்க ஒவியம் நம்மைக் கவர்ந்துகொண்டதனை அளவுகோலாகக்கொண்டே, இது கவிஞராகவும், புலவர்களுள் தலைமையுடையவராகவும் விளங்கிய சாத்தனைர எப்படிப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் என்பதனை நாம் ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்ளலாம். தம்முடைய காப்பியத்தையும் இத்தகைய சிறந்த ஒவியத் துடன் தொடங்குவதாய் அமைக்கவேண்டும் என்று

அவர் கருதியது இயல்பே யன்றோ! ஒரு புலவர் மனம் வைத்தால், நிகழ்க்கூடாததும் இருக்கக்கூடுமோ? மணி மேகலையும் ஒற்றை யானையைக் கொண்ட ஓர் ஊர்வலத் துடன் தொடங்குகின்றது!

மணிமேகலையின் கதை இந்திரவிழாவின் தொடக்கத்தை அறிவித்தபடி தொடங்குகின்றது. இவ்வறிவிப்பைச் செய்யவே சாத்தனர் யானை ஒன்றினை அட்கர விதிகளைச் சுற்றிவரச் செய்திருக்கின்றார். அப்பெரிய யானை பெருமிதம் வெளிபட்டுத்தோன்றும் வண்ணம் மெல்ல மெல்ல அசைந்தாடிச் செல்லுகின்றது. அடிகள், சாத்தனர் என்ற இருவர் தீட்டிய சித்திரங்களும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடை விதிகளில் நிகழ்பவை; யானைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுபவை என்ற இருவித ஒப்புமைகளை உடையன; எனினும் இவை இரண்டும் இருவேறு திருவங்களைப் போலத் தம்முள் பெரிதும் மாறுபட்டன. இவை நம் மனத்தை தோற்றுவிக்கும் எண்ண அலைகள் நம்மை இவற்றை மாறுபட்டனவாகக் கருதச் செய்கின்றன. இவை வெவ்வேறு உலகத்தைச் சேர்ந்த காட்சிகளே என்றுகூடச் சொல்ல வாம்!

சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்க ஒவியம் அழகின் நுனுக்கங்களை நன்குணர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெரும்கலைஞரால் தீட்டப்பெற்றது. அது வண்ணங்கள் பல கொண்டு விளங்கி நம் கண்களைக் கவ்வுகின்றது. அதனுடைய எழிலை, யானைகளை ஊர்ந்துசென்ற இளங்கன்னியர் பன்மடங்காகப் பெருக்கவிடுகின்றனர். இவ் ஒருவவும் நம் கருத்தையும் கவர்ந்துகொள்ளும் பண்பு நிறைந்ததாய் இருக்கின்றது. இதனைக் கண்ணாரக் கண்டு களிக்கவேண்டும் என்று, நுனிவீரல்களை ஊன்றி எழும்பி நம் இயற்கையான உயரத்தை மிகுத்துக்கொண்டும், பிறர் தலைகள் மற்றக்காவண்ணம் நம்கழுத்துகளை வளைத் துக்கொண்டும்,

கண்கள் இமைகொட்டாமல் பார்க்கின்றோமே! நம்மைப் போலவே அதனைக் காணவிழைபவர் நம்மை இடித்துத் தள்ளிய பின்னரே, நாம் இவ்வுலகில் உள்ளோம் என்ற உணர்வு பெறுகின்றோம்!

நம்முடைய உள்ளக்களிர்ச்சி நம்மை இவ்வளவோடு நிறுத்திவிட்டதா? குழ இருந்தவர்களில் ஒருவரைக்கூட விட்டுவிடாமல், 'இவ்லூர்வலத்தின் நோக்கம் என்ன' என்று கேட்கவைத்ததே! அவர்களும் நம்மைப்போல் அதனை முதன்முறையாகக் காண்பவரே என்பதனைக் கருதாமலும், ஒரே கேள்வியைப் பலரைக் கேட்கின்றோமே என்று எண்ணிப்பாராமலும் எல்லோரையும் கேட்ட பின்னரே மன அமைதி பெற்றதனைப் பின்னர் சினித்துப் பார்த்த பொழுதும் நாம் வெட்கப்படவில்லையே! எதிர்ப்பட்டவர் எவரையும் விட்டுவிடாமல் அவர்கள் அவ் லூர்வலத்தைக் கண்டனரா என்று கேட்டோமே! 'எந்த ஊர்வலம்' என்று கேட்டவர்களை நாம் ஏனாம் தோன்றப் பார்த்த பார்வை! அவர்களை நாம் மனிதப் பிறவியின் பயனைப் பெறுதவர் களாகவன்றோ மதித்தோம்! அவர்கள் நம்மை மதியுடைய வராக மதிக்கமாட்டார் என்பதனையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே!

மனிமேகலையின் தொடக்க ஒவியத்திலும் யானையைப் பார்க்கின்றோம்! அது நம்மைக் கவர்கின்றது உண்மையே! எனினும் கண்களை உயர்த்தி, அதன்மீது ஏற்றப்பட்டிருந்த முரசினைக் கண்டவுடன், நம்மையும் அறியாமல் நாம் எதிர்த் திசையில் திரும்பி வெகுவேகமாக நடந்து சென்றது ஏன்? இத்துணை விரைவாய் நம்மால் நடக்கக்கூடும் என்பதனை நாமே இதுவரை உணர்ந்திருக்க வில்லையே! அந்த யானையை விட்டு அகன்று சென்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எத்துணை வல்லமைவாய்ந்தது! நாம் முயன்றும் நம் எண்ணம் கைகூடவில்லையே! முரசொலி இடியோசையைப்போல்

கேட்கின்றதே! நாம் நம் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டும், முரசறைவோனின் ஒலத்தை நம்மால் கேட்கமுடியாமல் இருக்கக்கூடவில்லையோ!

அந்த யானை இந்திரவிழாவின் தொடக்கத்தை நமக்கு அறிவிக்க வந்ததுவே என்று உணர்ந்துகொண்டபின்னரே நாம் சின்று திரும்பிப் பார்க்கிறோம்! நம் மனம் சம சிலையை யடைகின்றது. அம்முரசினைக் கண்டு நாம் ஒடத்தலைப் பட்டது ஏன்? அது நம்மை ஏவல்கொள்ளவந்தது என்ற எண்ணமே நம்மை அதனை வெறுக்கச் செய்தது! இவ்விரு புலவருடைய ஊர்வலங்களும் நம்மைச் செயல்படுத்தி விட்டன என்ற முறையிலும் ஒப்புமையுடையனவே. அடிகள் ஊர்வலம் விருப்பத்தை விளைவித்து அதனை நம்மைச் சுற்றிவரச் செய்தது! சாத்தனார் ஊர்வலம் வெறுப்பைத் தோற்றுவித்து நம்மை நடுங்கியவண்ணம் விலகிச் செல்லச் செய்தது! இரு புலவர்கள் ஒரே தன்மையான கருவிகளை—யானையைப் பயன்படுத்தும் ஊர்வலங்களைக்—கொண்டு நம்மை முற்றிலும் மாறுபட்ட மன எழுச்சிகளை யுடையவராய் மாற்றியிருக்கின்றனர்!

வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை ஏற்றி.

(மணி: 1: 27, 8.)

(சிலம்பு: 5: 141, 2.)

இந்திரவிழாவின் தொடக்க இறுதிகளைத் தெரிவிக்க அடிகள் அனுப்பிவைத்த சித்திரம் இது. சாத்தனாரும் இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இருக்கும் வண்ணமே ஒரெழுத்துக்கூட மாற்றுமல்—பெயர்த்தமைத்துக்கொண்டார். இதனால் அவருக்குக் குறைவு நேர்க்குவிடவில்லை; அவரும் அவ்வாறு நேராது என்று அறிந்தே இவ்விரண்டிடிகளைப் பெயர்த்துத்துக்கொண்டார்! தம் முதற்டிடிகளைப் பெயர்த்துத்துக்கொண்டார்!

சித்திரத்தை சாத்தனர் இவ்வளவோடு சிறுத்திக்கொண்
டிருந்தாரோயானால், நாம் ஒடத் தலைப்பட்டிருக்க மாட
டோம்! அவர் தம் கைவண்ணத்தையும் காட்டி யிருக்கவே
நமக்கு நடுக்கமும் அச்சமும் தோன்றினா!

ஏற்றுரி போர்த்த இடியுறு முழுக்கின்
கூற்றுக்கண் விளிக்கும் குருதி வேட்கை

(மணி: 1, 29, 30.)

யையுடைய முரசினையும் சாத்தனர் கடை வீதியில் நம்மைக்
கருதிப் பார்க்க வைத்தால் நமக்கு நடுக்கம் வராமல் இருக்கக்
கூடுமா? இவ்விவரமும் புதியதன்று. அடிகள் போருக்குப்
புறப்படும் வீரர்கள் பலியிடுங் காலத்தில் இத்தகைய
முரசினை ஒலிப்பர் என்று கூறியிருக்கின்றார்.

உயிர்ப்பலி யுன்னும் உருமுக்குரல் முழுக்கத்து
மயிர்க்கண் முரசொடு வான்பலி யூட்டி

(சிலம்பு: 5: 87, 8.)

இவ்விடத்தில் இம்முரசு நம்மை அச்சுறுத்தவில்லையோ நாம்
போர்வீரர் குழ இருக்கின்றோம்! நாம் வீரராக இல்லா
விடினும் சூழ்நிலை நம்மை அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவராக
ஆக்கி விடுகின்றது! எனவே இம்முரசொலி நம்மை மகிழ்
விக்கின்றது. உரமுடையவராக ஆக்கி விடுகின்றது.

ஆனால் கடைத்தெருவில் நாம் இருக்கும் காலத்தில் இம்
முரசினையும் இதன் ஒலியையும் கேட்டு அஞ்சாமல் எப்படி
யிருக்கக் கூடும்? போர் வீரர்கள்கூட இங்கிலையில் நம்மைப்
போல் நடுங்கையிருப்பா? போர்க்களத்தில், அச் சூழ்நிலையால்
பற்றப்பட்டவராய், வீரர் கொலைக்கும் குருதிக்கும் அஞ்சி
நடுங்காமல் போரிடுகின்றனர். ஆனால் அவர்களும் நம்மைப்
போல் மக்களேயன்றோ? அமைதியான சூழ்நிலையில் அவர்
களும் குருதியையும், கொலையையும் கண்டு நடுங்குவது
அவர்களைக் கோழைகளாக்கி விடாது! இதனைக் கருதிப்

பாராத சாத்தனர் காலனைத் தன் முழக்கத்தால் வாவென அழைக்கும் தன்மையுடைய முரசினை ஒரு நற்செய்தியைத் தெரிவிக்க அனுப்பி விட்டார்! அது குருதி வேட்கையை யுடைய முரசம்! காலனை அழைத்துவிட்டு, அவன் வந்த பின், அவனை ஏத்துவிட்டுத் தானே உயிரையுண்டு விடும் முரசினைக் கண்டு அஞ்சாத மனிதரும் இருக்கக் கூடுமோ?

இதுவரை இவ்விரு காட்பியங்களின் தொடக்க ஒவியங்களைக் கண்டு அவற்றின் காட்சிகள் நம்மனத்தே தோற்றுவிக்கும் கருத்துக்களையே தெரிந்து கொண்டோம். பொருள்களின் வெளித் தோற்றங்கள் புலப்படுத்தும் கருத்துக்களை அவற்றின் சூழ்நிலைப் பொருள்(Atmosphere) எனக் கூறுவார். இது சொற்பொருளைப் போன்றது. இனி இவ்விரு ஒவியங்களின் உட்பொருளை, இவற்றைத் தீட்டியவரின் மனங்களை உய்த்துணர முற்படுவோம். இவ்வாறு தெரிந்து கொள்ளுபவற்றை தோரணைப் பொருள் (Tone) என்று கூறுவார். இது குறிப்புப் பொருள். இது நம் இலக்கணம் கூறும் உள்ளுறையுடன் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது; எனினும் அதனினும் வேறுபட்டது. தோரணைக்குத் தானே இயங்கும், அல்லது பிறவற்றை இயக்கும் ஆற்றல் (Mobility) உண்டு; உள்ளுறைக்கு அவ்வாற்றல் இல்லை. உள்ளுறை என்பது ஒரு சிகழ்ச்சியால் வெளிப்படும் குறிப்பு; தோரணை என்பது அங்கிகழ்ச்சி சிகழக்காரணமாய், வெளிப்பட்டுக் காணுது, மறைந்து சின்று அதனை இயக்கும் குறிப்பு.

துறவற்றை மேற்கொண்டு அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்தியவர் இளங்கோவடிகள். அவர் அனுப்பி வைத்த ஊர்வலம் அமைதி சிலவும் மௌன ஊர்வலமாய்க் காணப்படுகின்றது. இளங்கோவடிகள் தம் வாழ்நாட்களில் பெரும்பகுதியை—ஐம்பது ஆண்டுகளை—இறைபணி சிற்றலில் செலவிட்டார். அதன் பயனும் அவர் உணர்ந்து

கொண்ட பேருண்மையை நமக்கு: அறிவிக்க விரும்பினார். தாம் நமக்குத் தெரிவிக்க ஒரு நற்செய்தியை உடையவர் என்பதையே, அவர் தம்முடைய ஊர்வலத்தின் வாயிலாக உணர்த்தியிருக்கின்றார். அவர் அறிவிப்பன, இவ்வூர் வலத்தைப் போலவே நம் மனத்தை சிரப்பி மகிழ்விக்கும் என்பதையும் நாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ள முடிகின்ற தல்லவா? அவர் கண்ட உண்மையினை நாம் அவரை அனுசித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவினையும் அவ்வூர்வலம் ஊட்டுகின்றது!

இளங்கோவடிகள் நமக்குத் தாம் கண்டுணர்ந்த தனிக் கூற விழைந்தார். ஆனால் அதனை நடுத்திதருவில் பறைசாற்ற அவர் விரும்பியிருக்கவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தாலும், அவர் செய்து பயனளித்திருக்காது! அவ்வூர் வலத்தின் நோக்கம் என்ன என்று நாம் பிறகரக் கேட்டுணர்ந்ததனிப் போலவே, அவரை அனுசித அவர் தெரிவிக்க விரும்பியதனைத்தையும், அடுத்து வெளிவரப்போகும் ‘சிலம்பின் ஓவியம்’ என்ற நூலின் வாயிலாய் விளக்கமாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

விளம்பரம் இல்லாமல் வாணிகம் வளருமா? சாத்தனார் வணிகர்! அவர் விளம்பரம் செய்வதனை விரும்பியிருந்தது இயல்புடையதே! நாம் கேட்க விரும்பியிராவிட்டும், அவர் தெரிவிக்க விரும்பிய செய்தியைக் கேட்காமல் இருக்க முடியாதபடி செய்து விட்டாரல்லவா? சாத்தனாருடைய படைப்புகள்—பாத்திரங்கள்—அவரைப் போலவே விளம்பரத் துறையில் வல்லமை பெற்றிருப்பதனைக் காணலாம்! ஒவ்வொருவரும் நாம் தூண்டாமலேயே தத்தம் செய்தியை நமக்குக் கூற முன் வருகின்றனர்! சுதமதி கேட்பவர் போதும் என்று சொல்லினும் விடுபவள் இல்லை; தன் செய்தியை முடியக் கூறிவிடும் குணம் கொண்டவள், கூலவாணிகர் பிறர் தப்பிடம் கொண்டுவந்து குவிக்கும்

பொருள்களையெல்லாம் விற்பனை செய்து தரும் தொழில் உடையவர்! அதற்கு ஏற்பஞ் சாத்தனார், தம் பாத்திரங்கள் கூறுவன் அனைத்தையும் நம்மைப் படிக்க வைத்திருக்கின்றார்! சாத்தனார் விற்றலை அவருடைய பொருள்கள் அல்லவே!

வணிகர் எதனையும் பெருமல் ஒரு பொருளைத் தர மாட்டார். அதனை உணர்த்திக் காட்டுவது போலவே, முரசதைவோன் நமக்குத் தெரிவிக்கும் செய்திக்கு விலையாக நம்மைப் பல செயல்களைச் செய்ய ஏவியிருக்கின்றன! அடிகள் அனுப்பிய ஊர்வலத்தின் நோக்கத்தை நாம் பிற ரைக் கேட்டுணர வேண்டி நேர்க்கூடுது. ஆனால் வணிகர் அனுப்பிய ஊர்வலமோ, தன்னுடைய நோக்கத்தைத் தானே பறைசாற்றித் தெரிவிக்கின்றது. தம்மை நெருங்கிக் கேட்பவருக்கு மட்டுமே அடிகள் செய்தி கூறக்கூடும். ஆனால் சாத்தனாரோ விரும்பியவர், விரும்பாதவர் அனைவரும் கேட்கத் தம் செய்தியைத் தெரிவித்து விடுகின்றார். வணிகர் தம் கடமையைச் செய்து விட்டார். அதனால் நாம் பயனடைவோமா என்பதனைப் பற்றிய கவலை அவருக்கில்லை; பொருள்களை விற்பவர் நாம் அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் விரும்புவார்களோ?

இளங்கோவடிகள் ஒரு துறவி; வாழ்க்கையைவிட்டு வெளியேறியவர். ஆனால் அவர் கூற வேண்டி வந்த கதையோ ஒரு காமுகனும் பரத்தையும் கூடிக் கொண்டு வாழ்க்கையை ஒரு கூத்தாகக் கருதி விளையாடியதனைப் பெரும் பகுதியாகக் கொண்டது! இத்தகைய பொறுப்பு நேர்க்கூடும், அடிகள் மனம் சோரவில்லை. மாதவியும், கோவலனும் நடத்திய வாழ்க்கை மாசற்றது என்று பிறர் ஏற்றுக் கொண்டு வியக்கும் வண்ணம் அதனை மாற்றி யமைத்துத் திட்டிக் காட்டியிருக்கின்றார்! அம்மட்டோ? பரத்தையரும் நம்மைப் போல் மக்களே, அவர்களுக்கும்

ஒழுக்கத்தில் பற்று உண்டு என்பதனைத் தமிழ் நால்களில் முதன் முதலாக வற்புறுத்தியவர் இளங்கோவடிகளே!

இக் காதற் கதையைச் சாத்தனர் ஒரு காப்பியமாக இயற்றியிருந்திருப்பாரேயாயின்.....? அவர் படைத்திருக்கக் கூடிய மாதவியை நினைத்துப் பார்க்கவே மனம் நடங்குகின்றது! அத்தகைய வாய்ப்பு சாத்தனாருக்கு நேராமல் இருந்தது தமிழ்நெங்கிளின் தவப் பயனேயாம்! இல்லையேல் இரு சிறந்த காப்பியங்களைப் பெற்றிருக்கும் பேற்றினை நாம் முற்றிலும் இழந்து விட்டிருப்போம் என்பதனில் ஜூயம் இருக்க இடமில்லை! சாத்தனாருடைய சிலப்பதிகாரம் நாம் பலருடன் சேர்ந்து பயிலக் கூடிய நாலாக அமைந்திருக்காது! அவர் இயக்கும் மாதவி, மணிமேகலையைப் பெற்றெடுத்த தாயாக இருந்திருக்கவே மாட்டாள்!

ஊழின்வலி பெரிதும் இதனை வள்ளுவர் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றார்! அது துறவியையும் தொடர்ந்து செயல்படுத்தக் கூடியது என்பதனை இளங்கோவடிகளுக்கு நேர்ந்த பொறுப்பால் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம்! அதன் ஆற்றலை மாற்றவும் கூடும் என்பதனை அடிகள் தம் பொறுப்பை சிறைவேற்றியிருப்பதனைக் கொண்டே தெளியலாம். அவ்லுழ்வினை சாத்தனாரைப் பற்றிக் கொண்டு, அவர் சிறிதும் விரும்பியிருக்க முடியாத ஒரு கதையை அவரை எழுதவைத்துவிட்டது! மக்களிடையே நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய குற்றங்கு குறைகளை நன்கு தெரிந்துகொண்டிருந்த சாத்தனாருக்கு, சிறைவுடைய ஒரு துறவியின் கதையை எழுதும் பொறுப்பு நேர்ந்து விட்டதே! இதனை விதியின் விளைவு என்னுமல்ல வேறு எப்படி விளக்கக்கூடும்? சாத்தனார் தாம் மக்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருந்த எதனையும் வெளியிட வாய்ப் பளிக்காத கதையை அவர் எழுதவேண்டி நேர்ந்தது! ஆகவே தான், அவர் தம்முடைய பாத்திரங்களைத் தத்தம் கதைகளைக்

கறவைத்திருக்கிறார். பிறர் கூறிய கதைகளையும், சாத்தனார் ஓர் ஆசிரியருடைய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டு பதிப் பித்து வெளியிட்டிருக்காரே யெனின், மணிமேகலை மேலும் கவிஞருடையதாய் இருக்கிறுக்கும். கடமையை விருப்ப மில்லாமல் செய்து முடிப்பவரைப் போலவே, சாத்தனார் தம் காப்பியத்தை இயற்றும்படி அவருடைய கதை செய்து விட்டது! அவர் என்செய்வார்!

இவ்விரு புலவரும் தம்முடைய முதற் பாடல்களீ வேயே, மற்றும் ஓர் ஒவியத்தையும் தீட்டிக் காட்டியிருக்கின்றனர். இவையும் ஊர்வலங்களேயாம்.

முரசியம்யின முருடத்திரந்தன முறையெழுந்த
பணிலம் வெண்குடை
அரசெழுந்ததோர் பழையெழுந்தன அகலுள்மங்கல
வணியெழுதந்தது (சிலம்பு : 1 : 46, 7)

இது இளங்கோவடிகள் அனுப்பிவைத்த இரண்டாவது ஊர்வலம். திருமாங்கலியம் நகர்வலம் வந்ததனைச் சித்திரிப்பது இது. முதல் ஊர்வலத்தினும் பன்மடங்கு பெரியது; அதற்கு மாருகச் சத்தம் நிறைந்தது. முரசு, மத்தளம், சங்கு இவற்றின் ஒலியோடு, ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டவர் பேச்சொலியும் சேர்ந்து, இதனை ஒலியிக்க ஊர்வலமாக ஆக்கிவிட்டன. இவ்வூர்வலத்தின் முன்னர் அரசனுக்குரிய வெண்கொற்றக் குடைகளும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அக் குடைகள் பங்குபெற்ற காரணத்தால், இது அரசன் நகர்வலம் வரும் காட்சியை ஒத்ததாக இருக்கிறது!

சாத்தனார் அடிகளுடைய இரண்டாவது ஊர்வலம் வெண்கொற்றக் குடைகளால் பெருமைபெறுகின்றது என்பதைக் கண்டார்! அதனைவிடச் சிறப்பாகத் தம் ஊர்

வலத்தை அமைக்கக் கருதினார். அடிகள் குடைகளை இரவல் பெற்றார். சாத்தனைரோ அரசனையே ஏவல் கொண் டிருக்கிறார்!

ஒனிறுவாள் மறவரும் தேரும் மாவும்
களிறும்.....

(மணி 1: 68, 9.)

அரசனுடைய நாற்படைகளின் பகுதிகள். அவற்றை நகர் வலம் வரச் செய்துவிட்டார் சாத்தனைர்! அவருடைய முதல் ஊர்வலம் ஒற்றை யானையையும், ஒரு முரசகற வோனையும் கொண்டது. இது பலயானைகள், குதிரைகள், தேர்கள், மறவர் சேர்ந்த பெரிய ஊர்வலம். சாத்தனை ருடைய முதல் ஊர்வலம் பெருஞ்சத்தம் இழைத்தது. இரண்டாவதோ அதற்கு மாருக அமைதியுடன் செல்லுகின்றது.

நாற்படைகளைச் சேர்க்கூறும் பொழுது, தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என முறைப்படுத்திக் கூறுவது வழக்கம். அதனை மாற்றிச் சாத்தனைர் இவ்வூர்வலத்தின் முன்னணியில் மறவரைச் செல்லவைத்திருக்கின்றார், மக்களை மகிழ்வூட்ட அனுப்பப் பெற்றதாகையால், அவர்களை அவர் முன்னே செல்லவிட்டார். ஆனால் அவர் அவர்களை ‘ஒனிறுவாள் மறவராக’ அல்லவோ காட்டியிருக்கின்றார். உருவிய வாள்களைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறு அவர்கள் செல்லும் காட்சியை அல்லவா நம்மைக் காணச் செய்திருக்கின்றார்!

மணவிருந்துக்கு வந்தவர்களைக் கொண்ட ஊர்வலமே எனினும், அடிகளுடைய ஊர்வலம் நம்மைப் பற்றுக்கொள் ளச் செய்கின்றது. நாமும் அதனுடன் கலங்கு கொள்ளுகின்கிட்டிரும்! சாத்தனைர் அனுப்பிய ஊர்வலமோ படையின் அணிவகுப்பு! நாம் அதன்கண் பங்கு பெறக் கூடுமா?

பங்குபெற முடியாதனினும், அருகே சென்று கண்டு மகிழலாமன்றோ? ஐயோ! அதுவும் முடியாதுபோல் தோன்றுகின்றதோ உருவிய வாள்களைத் தூக்கிச்செல்பவர் அருகே செல்ல எவர் மனந்துணிவர்? அவர்கள் நம்மைத் தம் வாள்களுக்கு இரையாக்கிவிட மாட்டார்கள் என்பது உறுதி எனினும் அவர்கள் அருகே செல்ல நாம் அஞ்சுவதியல்போ இவ்வச்சம் நம்மைக் கோழைகளாக்கி விடாது! பற்கள் பிடுங்கப் பெற்றதுவே எனத்தெளிந்து கொண்ட பின்னரும், பாம்பை நெருங்க அஞ்சுபவன் கோழையா?

இளங்கோவடிகளின் முதல் ஊர்வலம் நம்மை மகிழ் வித்தது; இரண்டாவது நம்மைப் பங்குபெறச் செய்தது! சாத்தனாரின் முதல் ஊர்வலம் நம்மை ஏவல்கொண்டது! இரண்டாவது எட்டி நிற்கப் பணித்தது! இவை குறிப் பிடும் உட்பொருள் என்ன? அடிகளும் சாத்தனாரும் தத்தம் நூல்களில் காட்டியுள்ள பாதைகளைப் பின்பற்றிச் செல்லுவதால் என்ன பயன் கிடைக்கும் என்பதனையே இவை குறிப்பிடுகின்றன. புலவன் தான் விரும்பிய தனிக் கூறும் ஆற்றல் பெற்றவனே யெனினும், அவனுடைய உள்மனம்—இதுவே அடிப்படை உண்மையை அறிந்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றது—அவன் கூறுவன் வற்றை அவனையும் அறியாமல் மாற்றிக் கூறுவத்து விடும். சாத்தனார் நாம் அறிந்துகொண்ட இவ்விளைவு நம் அனைவரையும் பெளத்த சமயத்தில் பற்றுக் கொள்ளச் செய்யவுமே அவர் விரும்பினார்! எனினும் அவருடைய உள்மனம்—இதுவே உலக மனம் (universal mind) எனப்படுவது—செயல் பட்டு, அவர் காட்டும் பாதையை மேற்கொள்ள வேண்டாம் என்று நமக்கு உணர்த்தி

யிருக்கின்றது. அடிகள் தாம் துய்த்தனுபவித்ததனைக் கூற முன்வந்தார்! சாத்தனாரோ பயின்றதனையே கூற முன்வந்தார்!

இளங்கோவடிகள் தாம் தீட்டியுள்ள இரு ஒவியங்களையும் இணைத்துக்காட்ட விரும்பினார். திருமண அழைப்பும், திருமாங்கலிய ஊர்வலமும் வெவ்வேறு நாட்களில் சிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். எனினும் ஒன்றினை அடுத்து மற்றது சிகழ்ந்ததனைப்போல அடிகள் ‘அவ்வழி’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி அவற்றை இணைத்துக் காட்டி யிருக்கின்றார். சாத்தனார் அனுப்பிய இரு ஊர்வலங்களும் ஒரே நாளில் சிகழ்ந்திருக்கலாம். எனினும் இரண்டுக்கு மிடையே பெரிய இடைவெளி யிருந்திருக்க வேண்டும். எனினும் இவற்றைச் ‘குழ்தா’ என்ற சொல்லால் சாத்தனார் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். அடிகள் பயன்படுத்திய சொல் பகையைப் போன்றது. சாத்தனாருடைய சொல்லோ இரு சிகழ்ச்சிகளையும் பின்னிவிடும் பண்புடையது. அவர் பெருங்கவிஞர் என்பதற்கு இச் சொல்லாட்சியும், இவ்விணைப்பு முறையும் சிறந்த சான்றூக்களாகும்.

இளங்கோவடிகள் பல யாண்டுகள் சிந்தித்துத் தம் நூலை இயற்றினார். சாத்தனாரோ மிக்க பரபரப்புடன் தம் நூலை எழுதி முடித்திருக்கின்றார். சிலப்பதிகாரம் மெய்வருந்தி காலக்கழிவைக் கருதாமலும், பரபரப்பில்லா மலும் தீட்டப்பெற்ற ஒரு சித்திரக்கோலம் மணிமேகலை வல்லவன் விரைவில் தெளித்துவிட்ட அவசரக் கோலம் சாத்தனாருடைய தமிழ்ப்பற்றும், தேர்ச்சியுமே அவர் நாலுக்குப் பெருமையையும், சிலைத்திருக்கும் தன்மையையும் அளிக்கின்றன.

புதுமை

1. நிலைமை

சிலப்பதிகாரம் கம் மொழியில் முதன் முதலில் தோன்றியுள்ள பெருங் :காப்பியமாகும். கலைவளம் மலிந்த இப்பெருநூல் காலத்தினால் மட்டும் முதன்மை யுடையதன்று; கருத்தின் ஆழத்தினாலும், நடையின் பெருமித்ததாலும், அமைப்பின் அழகாலும், பொருளின் பெருமையாலுங்கூட இது தமிழ் நூல்களுள் முதலிடத் தைப் பெறும் பெற்றியுடையதாக விளங்குகின்றது. இச் சிறப்பியல்புகள் உலகத்துப் பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றும்க் கருதப்படும் பெருமையையும் இதற்கு அளிக்கின்றன; அவற்றுள் பேரொளி வீசும் பண்பினையும் இதற்குத் தந்துள்ளன.

சிலப்பதிகாரத்தின் தோற்றம் சங்க காலத்தின் முடிவினையும், காப்பிய காலத்தின் தொடக்கத்தினையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துகின்றது. தாய்மொழியின் இலக்கிய சாத்திரத்தில் இஃதொரு திருப்பு மையமாய்த் திகழ்கின்றது. தனக்கு முன் தோன்றிய சங்கப் பாடல்களின் சிறப்பையும், பெருமையையும் இது புலப்படுத்துகின்றது; பின்னர்த்த தோன்றியுள்ள பெரு நூல்களின் தகுதியைத் தெரிந்து கொள்ளத் துணை புரிகின்றது. எனவே, இதனை முற்காலச் செங்தமிழ் வழக்குக்கட்டும், பிற்காலப் பைந்தமிழ் வழக்கு கட்டும் நடுவண் நின்று இருமருங்கும் பேரொளி வீசிநலம் புலப்படுத்தும் கலங்கரை விளக்கம் என்பது பொருளும், பொருத்தமும் உடையதாகும்.

ஆங்கில அறிஞரொருவர், ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் தோன்றிய நான்கு பெருங் கலைக் காப்பியங்களை ஒப்பிட்டுக் காண்த் தேர்க்கொண்டார். அவை வெவ்வேறு மொழியில் வெவ்வேறு காலத்தே தோன்றியன. அவற்றை அவை தோன்றக் காரணமாயமைந்த அவ்வங்காட்டு சிலைகளுடன் அவர் பொருத்திக் கண்டார். அதனால் ஒரு நாடோ சமுதாயமோ, அல்லது பேரியக்கமோ தன்னுடைய மேன்மை சுருங்கி, மடிவெய்துங் காலத்துக் கலைக்காப்பியங்களைத் தோற்றுவிக்குங் தகுதி பெறுகின்றது என்ற உண்மையை அவர் கண்டார். சிலப்பதிகாரத்தின் தோற்றம் அவர் கண்ட முடிவினை வழி மொழிகின்றது.

சங்க காலத்தில் தமிழகம் எல்லாத் துறைகளிலும் சிரும், சிறப்பும் பெற்றுத் தழைத்து விளங்கிற்று. எனினும் அதன் அழிவின் விதையையும், அக்காலத்திய சிலை பெற்றேயிருந்தது. மக்களுடைய ஒழுகலாற்றின் தரம் குறைந்து வருவதனைக் கண்ட வள்ளுவர், அவர்களை நல்லாற்றிற் செலுத்தும் நோக்கத்துடன் தம் நூலையருளி னார். அவர், பொதுமக்கள், அரசர் என்ற இரு திறத்தாருக்கும் ஏற்ற அறங்களை எடுத்துக் காட்டி வற்புறுக்கியுள்ளார். இதனால் இவ்விரு சார்கும் ஒப்ப உயர்ந்தா வன்றி நாடு நன்மையடையாது என்பது புலனுகின்றது.

அவருக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு நூற்றுண்டுகள் பின்னர்த் தோன்றியவர் இளங்கொவடிகள். வள்ளுவர் காட்டிய வழியில் அரசரோ, மக்களோ விருப்பங் காட்டா திருத்ததனை அவர் கண்டார்; அனைவரும் எளிதாகப் பின் பற்றக்கூடிய நல்லறங்களை ஒரு கதையின் வாயிலாய்த் தெளிவித்துள்ளார். தாம் காட்டிய வழியில் மக்கள் செயற்பட்டால் நல்ல பயனைப் பெறுவர் என்பதனையும் அவர் தம் கதையின் வாயிலாகவே புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். ஆனால் அவரும் வெற்றி பெற்றிருக்கவில்லை.

அடிகள் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் தமிழகம் ஒரு பேரிழவினை நோக்கி விரைந்து சென்ற வண்ணமிருந்தது. இதனைத் தம் நுண்ணுணர்வினால் அவரறிந்து கொண்டார். ஜம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகப் பற்றற்ற வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டிருந்தவரே யெனினும், தாப் நாட்டின் போக்கை மாற்றி, அதனை மேன்மையுறச் செய்ய விழைந் தார். ஆனால் அவர் காட்டிய வழிகளை அக்கால மக்களோ, அரசரோ மதிக்கவில்லை. அதன் பயனுப்பு பாண்டி நாடு களேபரர் கைக்குள் சிக்கியது. சோழ அரசு பல்லவர் ஆட்சிக்குள் ஒடுங்கி விட்டது.

சங்க இலக்கியம் தழைக்கவும் சிலப்பதிகாரம் தோன்றவும் ஸிலைக்களாக விருந்த சேரநாடு, அடிகள் காலத்துக்குப் பின் தமிழகத்தை விட்டுப் பிரியத் தலைப் பட்டுவிட்டது. அப்பகுதியை இழந்துவிட்டமைக்காக நாம் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம். ஏனெனில் சிலப்பதிகாரம் நம்முடையதாகவிட்டதே! இல்லையேல், உலகின் மாண்பு மிக்க கலைக்காப்பியத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோம் என்ற பெருமித உணர்ச்சியை நாம் வேறொதனைக் கொண்டு உரிமையுடன் கூறிக்கொள்ளக்கூடும்?

நாடு, மொழி, சமுதாயம் என்ற மூன்றினிடத்தும் அடிகளுக்கிருந்த பேரன்பே இக் காப்பியமாக உருப் பெற்றது என்பது மிகையாகாது. இவை மூன்றும் மேம்பட அவர் தக்க வழிகளைக் காட்டியிருக்கின்றார். அவர் வாழ்ந்த கால ஸிலையைக் கருதிக் காட்டப்பெற்றன வேனும், அடிகள் வகுத்துத் தந்த வழிகள் இன்றும் பின்பற்றி ஒழுகத்தக்க பண்புடையனவேயாம். அவற்றைச் செயற் படுத்துவது நமக்கு நன்மையைப் பயக்கும்; பின் வருவோரை நம்மை மதிக்க வைக்கும்.

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே தமிழகம் மூன்று முடியரசுகளைக் கொண்டதாக இருந்து வந்துள்ளது. சங்க

இலக்கியத்தின் வரயிலாய் நாம் அறிந்துகொள்ளும் எண்ணற்ற சிற்றரசுகளுங்கூட, சரித்திர காலத்துக்கு முன்னரிருந்தே தழைத்து வந்தவையாம். எனினும், இம் மூன்று முடியரசுகளுக்கு மட்டுமே கொடியும், சின்னமும் கூறப்பெறுகின்றன. இச் சிற்றரசுகளுக்குத் தனித் தனி, அடையாளங்களைதுவுமில்லை யாகையால், இம் மூன்று முடியரசுகளும், சிற்றரசுகளால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றவை என்பதனைப் புலப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

மூவெந்தரும் கூடி முற்றுகை யிட்டும் பாரியை வெல்ல முடியவில்லை. (புறம்: 110) அவர்களுள் எவரும் காரியின் தணையில்லாமல் தம்மையொத்த ஏண் வேந்தரை வெல்ல முடியாது. (புறம்: 122) இப் பாரியும், காரியும் மனம் வைத்திருந்தால் தம்மைப் பேரரசராக மாற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாதா? இம் மூவெந்தரும் ஒருவரையாருவர் வெற்றி கொண்டதாகச் சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றுல்றி கிண்றோம். சோழ, பாண்டியரிருவரும் சேரனுக்குத் திறை தந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. எனினும், வென்றவர் தோற்றவர் அரசையும், நாட்டையும் கைப் பற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

முடியரசுகள் மூன்றும், அவற்றின் தலைவராக விளங்கியவருடைய அறிவு, அல்லது ஆற்றல் காரணமாகத் தழைத்திருக்கவில்லை என்பதனில் ஒழியமில்லை. இவை தமிழரல்லாத பிறரால் அழிவெய்தும் வரை, அறுபடாமல் ஒழுகி வந்தன. எனவே, இவை சரித்திர காலத்துக்கு முன்னரே, சிற்றரசுகள் பலவற்றால் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்துக்கொள்ளப் பெற்றவை என்பது விளங்கும். இக்காரணம் பற்றியே எவரும் இவற்றின் சிலையைக் குலைக்க முற்படவில்லை. தலைவர், ஆண்மையில்லாதவராக விருந்த நாட்களிலும் இவை அழிவெய்தவில்லை.

சிற்றரசுகள் ஒன்றேடான்று போட்டியும், பொருமையும் கொண்டு தத்தம் அழிவினைத் தேடிக்கொள்ளாமல் காக்கவே, இம்முடியரசுகள் தோற்றுவிக்கப்பெற்றன. ஆனால், இம்முடியரசுரே தம்முள் ஒருவரோடாருவர் பகையை வளர்த்துக்கொண்டவராக விருந்தனரே! ஆகவே பழங்காலத்தில் தோன்றிய இவ்விணைப்பு, பெயரளவில் உயிருடனிருந்ததே யல்லாமல், பயனுடையதாக விருக்கவில்லை மேலும், இது தோன்றிய காலத்தில் தமிழகத்தைத் தமிழ்கையை ஆட்சிக்குன் கொண்டுவரக்கூடிய பேரரசுகள் எதுவும் இல்லை. அடிகள் காலத்திலோ, சிலை முற்றிலும் மாறிவிட்டிருந்தது.

தமிழகத்தின் வட வெல்லை தொடங்கிக் கங்கைக் கரை வரை பரவியுள்ள பெரும் பரப்பணித்தையும் நூற்றுவர்கள்கூடும் தம் ஆட்சிக்குன் அடக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் எளிதாகக் குமரி முனைவரை தம் ஆட்சியைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை அவ்வாறு செய்ய வொட்டாமல் தடுத்தவன் சேரன் ஒருவனேயாம். நூற்றுவர்கள்கூடும் இரண்டு தலை முறைகளாகச் சேர்க்கையை சிறந்த நண்பர்களாக இருந்து வந்தனர். சோழன் சேரனுடைய மாமன் மகன். எனவே, நூற்றுவர்கள்கூடும் எப்படித் தமிழகத்தின் எல்லைக்குள் காலை வைப்பார்களா?

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இமயத்துக்குச் சென்ற நாட்களில், நூற்றுவர்கள்கூடும் சிற்றரசர்களையாம். அவர்கள் தம் ஆட்சியின் எல்லையை ஆண்டுதொறும் பெருக்கிக்கொண்டே வந்தனர். சேரலாதனுக்கும் நூற்றுவர்களுக்கும் தோன்றிய நட்புரிமை, செங்குட்டுவன் காலத்தும் அறுபடாமலிருந்தது. அதுவே அன்று தமிழகத்தைக் காத்ததாகும். இதனைச் சோழ பாண்டியர் உணர்ந்து

கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களிருவரையும் செங்குட்டுவன் தோற்கடித்திருக்கிறான். இதுவே, அவர்களை அவனிடமிருந்து பிரித்து வைத்திருந்தது.

மிகப் பழங்காலத்தில், அக்கால ஸிலைக்கேற்ப, சிற்றரசுகள் பல சேர்ந்து மூன்று முடியரசுகளை அமைத்துக் கொண்டதனைப் போலவே, இம் மூன்று முடியரசுகளும் இணைந்து ஒரு பேரரசனைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ளுவது தம்முடைய கால ஸிலைக்கு ஏற்றது என்று அடிகள் கருதி யிருந்தார். தமிழகம் பிறருடைய தாக்குதல்களினின்றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவும், தழைத்து வளரவும், மக்களை அமைதியுடைய ஆட்சியிலிருக்கச் செய்யவும் இவ்விணைப்பு தகுதி மிக்கது என்பதனை அவர் உணர்ந்திருந்தார். ஆகவே, தன்னுடைய செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன், தமிழகத்தின் தலைவருக்கு விருக்க விரும்பிச் செங்குட்டுவன் மேற்கொண்ட செயல்களை விவரித்திருக்கின்றார்.

நாட்டினைப் போலவே, தமிழ் மொழியும் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டதாக விளங்கியிருந்தது. அவற்றுள் இயல் என்ற பிரிவினைச் சேர்ந்த சங்க காலத்துப் பாடல்கள் இன்றும் இருக்கின்றன. ஆனால், இசை, நாடகம் என்ற பிரிவுகளைச் சேர்ந்த இலக்கியங்கள் அணித்தும் வெகு காலத்துக்கு முன்னரே யிறந்தொழிந்தன. அவற்றின் இலக்கணங்களும் இறக்கு வருகின்றன என்று அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடிகள் இக் ஸிலையை எதிர்பார்த்தார் போலும் முத்தமிழும் விரவி யிருக்கும் முறையில் தம் பெரு நூலை அமைத்தளித்திருக்கின்றார்.

தம்முடைய நோக்கங்களில், தம்மால் நிறைவேற்றக் கூடியதனை அடிகள் செயற்படுத்திக் காட்டியிருக்கின்றார்.

அதனால், தமிழ் மூன்று பிரிவுகளாக விளங்கியதற்கு நமக்குச் சான்று கிடைத்துவின்றது. இதனைக் கொண்டே, அவருடைய அரசியலினைப்பு நிகழ்ந்திருந்தால், ஐந்தாறு நூற்றுண்டுகள் தமிழகம் பிறருடைய ஆட்சிக்கு அடங்கி யிருக்காமல் தப்பியிருக்கலாம் என்று கூறலாம். முத்தமிழும் சேர்ந்து உருப்பெற்ற காரணத்தால், சிலப்பதி காரம், அதற்குப் பின்னர்த் தோன்றியுள்ள பெருங் காப்பியங்களினும் சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. அடிகளுடைய செயல் தமிழ் மொழியை வளமுறச் செய்துள்ளது.

அடிகள் காலத்துக்கு முன்னரேயே சமயங்கள் பல தோன்றத் தொடங்கிவிட்டன. அவை மக்களைத் தத்த மினத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முயன்றன. சமய வேறு பாடுகளிற் கருத்தைச் செலுத்துவது மக்களை நல்லாற்றில் செல்லவிடாது என்று அடிகள் கருதினார். எனவே, அவர்கள் எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்பப் போற்றியிருக்கின்றார். சமயங்கள் முடிவாகக் கூறும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளுவதனில் நாட்டங் கொள்ள வேண்டுமே யல்லால், அவற்றின் புற வமைப்புகளிற் கருத்தைச் செலுத்துவது அறிவுடைமை யாகாது என்பது அடிகள் கருத்தாகும். எப்பொருள்யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்று வள்ளுவரும் கூறி யிருக்கின்றார்களா?

அடிகள் காலத்துக்குப் பின் தமிழகமும், மொழியும், மக்களும் நல்ல நிலையிலிருக்க வில்லை. இடைக்காலத்தே சோழப் பேரரசு தோன்றும் வரை தமிழகத்தின் சரித்திரம் பெருமைப் படக் கூடியதாக விருக்கவில்லை. சோழப் பேரரசின் சாதனைகளைக் கொண்டே, அடிகள் விரும்பிய இலைப்பு பயனளித்திருக்கும் என்பதைத் தெரிக்கு

கொள்ளலாம். இவ்வாறே அவர் தனி மனிதன் மேம்படக் காட்டியுள்ள வழியும் ஒப்பற்றதாகும். அது மனிதனைத் தன் முழு வளர்ச்சியையும் பெற்று இறை நிலையை எப்தத் துணை செய்யும். அதனை யறிந்து, மேற்கொண்டு மெய்யுணர்வு பெற்று வாழ முயல்வே நாம் அடிகளுக்குக் காட்டக் கூடிய நன்றியறிதலாகும்.

2. கடமை

செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டியதும், பத்தினித் தெய்வத்தின் படிமத்தை யெழுத இமயஞ் சென்று கல்லெடுத்து வந்ததும், இக்காப்பியத் தலைவியின் சீலைமையை உயர்த்துகின்றன. அவளுடைய பெருமையை உணர்த்துகின்றன. அவன் இத் திருப்பணியைச் செய்ய முன் வந்ததே, அடிகளுக்கு இக் காப்பியத்தை யியற்றித் தர வொரு தூண்டுகொலா யமைத்திருக்கின்றது. நமக்குக் கண்ணகியை நன்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருப்பவன் அவனேயாம்.

அடிகள் எத்துணை முயன்றிருப்பினும், செங்குட்டுவன் செயல்களால் கண்ணகிக்குக் கூடுஞ் சிறப்பினை யளித் திருக்க முடியாது. அவனை இப்பொழுது நாமறிந்துகொள்ளும் நிலையில், நம்மை உணர்ந்து கொள்ள வைத்திருக்க முடியாது. செங்குட்டுவன் அவன் பெருமையைப் பாரோ ரறியப் யறைசாற்றிப் பரப்பியுள்ளான். ஆகவே, அவனை யின்நூலில் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டுவது, ஆசிரியரின் கடமை யாகும். அடிகளதனைக் கடமை யுணர்ச்சியுடன் செய்திருக்கின்றாரே யல்லாமல், அவன் தமக்கு முத்தோன் என்று கருதிச் செய்திருக்க வில்லை.

பெளத்த சமயத்தை அசோகன் பரப்பியது போலவே, செங்குட்டுவன் பத்தினி வழிபாட்டினைப் பரப்பியுள்ளான்.

அசோகன் சமயப் பிரசாரகர்களைப் பல தேயங்களுக்கு மனுப்பி வைத்துப் பெளத்த சபயத்தைப் பரப்பினான். செங்குட்டுவன், பல தேய யன்னர்களை வஞ்சிக்கு வர வழைத்து அவர்களைத் தான் வகுத்த வழிபாட்டினை மேற்கொள்ளச் செய்திருக்கின்றான். அசோகனுடைய முயற்சியினைப் போலவே, சேரனுடைய முயற்சியும் அக் காலத்தில் வெற்றி பெற்றது.

மானுவ நாட்டில் அக் காலத்தே கட்டப்பெற்ற பத்தினிக் கோயிலொன்று இன்று மிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இலங்கையில் தொழுப்பட்ட பத்திரியின் படிவமொன்று இலண்டன் பொருட்காட்சிச்சாலையில் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலும், அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும் இவ் வழி பாடு உருமாறி வழங்கி வருகின்றது. இவற்றால் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் செய்துள்ள தொண்டின் பெருமையை யுணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆகவே, அவள் சரிதையைக் கூறுங் காப்பியத்தில் சேரன் சிறப்பான இடம் பெறுதல் தகுதியும், பொருத்தமு முடையதோப்; அவனை யதற் குரிமையுடையவனன்றுங் கூறலாம்.

செங்குட்டுவேளை இத்திருப்பணியைச் செய்யச் செலுத்தி யவள் இளங்கோ வேண்மாளாவாள். புகார் நகரத்துப் பெண்டிரனைவரும் கண்ணகியைப் போற்றி யிருக்கின்றனர். பாண்டியன் தேவி அவளினை யடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். மதுரைப் பெண்டிர் அவளைக் கற்பரசியாகக் கருதித் தொழுதனர். சேரமா தேவி, அவளுக்குக் கோயி வெறுப்பி, தான் வழிபட்டதேனு, பிறரும் வழிபட வாய்ப்பளித்திருக்கின்றாள். இவ்வாறு தம் மினத்தவரா வேயே விரும்பிப் போற்றப்படும் பெருமையைப் பெற்றிருந்த கண்ணகியின் நிலைக்கு ஒரெல்லை காட்டக் கூடுமா?

கோவலைக் ‘கண்டேத்துஞ் செவ்வேள்’ எனப் பெண்கள் பாராட்டியதனைக் கேட்ட பின்னரே, ஆண்களும் பாராட்டத் தொடங்கினர். ஆனால் கண்ணகியோ தம் மினத்தவராலேயே முதன் முதலிற் பாராட்டப் பெற்றார். இத்தகைய பெற்றகளிய பேற்றினைப் பெற்றிருந்தவள் மண்ணக மாதர்க்கு அணியாக விளங்குபவளைப்பதனில் ஜயமில்லை; அவளை விண்ணக மாதர் விரும்பித் தம் விருந்தினளாக ஏற்றுக்கொள்ள விழைந்ததுவும் வியப்பில்லை; அடிகள் அவளை இறை சிலையை எய்தியவளாகக் காட்டி யிருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் குமரியோடு வட வியத் தொரு மொழி வைத்துலகாண்டவன் என்று சிலப் பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது. அவன் பெருமையைச் சங்க இலக்கியமும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. இமயவரம்பன் என்ற சிறப்புப் பெயரே அவன் ஆண்மைக்குத் தக்க சான்றூருகும். அவன் தன்னுடைய செல்வாக்கினைப் பரப்பிக் கொண்டான்; அவனுடைய நண்பர்களாகிய நூற்றுவர் கன்னர் தம் ஆட்சியைப் பரப்பிக் கொண்டனர். இமயவரம்பன் சேரநாட்டின் நான்கிலொரு பகுதிக்கே யுரியவனுக விருந்தான்.

செங்குட்டுவனும், தகப்பனைப் போலவே அறிவு மாண்மையும் பெற்றவனுக விளங்கினான். அவனும் இமயம் வரை சென்று வந்தான்; நூற்றுவர் கன்னருடைய நெருங்கிய நண்பனுக்கேவ யிருந்தான், ‘அட்டானுனை குட்டுவன்’ என்று பரணர் கூறியிருக்கின்றார். எனவே, அவன் ஒயாமற் போர்த் தொழிலிலீடுபட்டிருப்பதனைப் பெரிதும் விரும்பியவனென்று தெரிகிறது. மாடலனும், ஆட்சிய லமர்ந்து ஜம்பதாண்டுகளாகியும் போர் செப்தலை அவன் தவிர்க்கவில்லை எனக் கூறியுள்ளான். அவன் சொம்

மிக்கவன் என்பதனைப் பரணாரும், அடிகளும் குறிப்பிட இள்ள னர்.

செங்குட்டுவன் ஆட்சிக்கு வந்த காலத்தில் சேர நாட்டின் ஆறிலொரு பகுதிக்கே யுரியவனுக விருந்தான். அவனுக்கும் இமயவரம்பனைப் போலவே தன் செல்வாக்கைப் பரப்பிக் கொள்ள விருப்ப மிருந்ததேயல்லால், ஆட்சியைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் நோக்கமில்லை. ஆனால், அவனுட்சி தொடங்கி நாற்பதாண்டுகளுக்குள், சேர நாடு முற்றிலும் அவன் குடைக் கீழ் இணைந்து விட்டது. பங்காளிகள் இறந்து விட்டமையால், இங்கிலை யேற்பட்டது. ஆட்சி பெருகியதனைப் போலவே, பெருமையும் கூட வேண்டும் என்று அவன் விரும்பியதனில் வியப்பில்லை யன்றே?

தமிழகத்தின் வடக்கே நூற்றுவர் கண்ணர் தம் ஆட்சியை நாள்தோறும் பெருக்கிவருவதனைக் காண்பவன், ஆண்மையும், தகுதியு மொருங்கே யுடையவன், நூற்றுவர் கண்ணருடைய ஆட்சிக் கெதிராகத் தமிழகமு மினைந்து வொரு பேரரசாய் விளங்க வேண்டு மென்ற விருப்பங் கொண்டான். பலர் சேர்ந்து ஒற்றுமையுடன் முயல்வது பெரும் பயனை யளிப்பதனை, நூற்றுவர் கண்ணருடைய சாதனையா வரிந்தவன். அவ்வாறே தமிழ் வேந்தர் மூவரும் மன மொன்றியவராகத் தமிழ்ப் பேரரசான்றினைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவன் விருப்பமாகும்.

சோழ பாண்டிய ஸிருவரும் அவனுக்குத் தோற்றுத் திறையளிப்பவரேயாம். எனினும், அவர்கள் விருப்ப முடன் இவைனைத் தம் தலைவருக்காக ட. எத்துணைப் பெருமையைப் பயக்கும்? இத்தாலை காத யவனை மேற்கொள்ளத் தூண்டுவது அனாறா! १११

ஷிலையோம். இயல்பாக விருப்பமுடையவன் அரசியல் ஷிலையாலும் தூண்டப் பெற்றவனும்த் தன் விருப்பத்தை ஷிறவேற்றிக் கொள்ள முயன்றுன். நூற்றுவர் கண்ணர் பலர் சேர்ந்து ஒரு பேராட்சியை வடக்கே யுருவாக்கி விட்டதனைச் சோழ, பாண்டியர் தெரியாதவரல்லரே!

சோழ நாட்டுக்கு உரிமை யுடையவராக விருந்தவர் செங்குட்டுவனுடைய மாமன் மக்களேயாவார். அவர்கள் பதின்மரிருந்தனர். மூத்தோனை அரசு கட்டிலிலேற்றி, அவன் சொற்கேட்டு நடப்பது இளையவர்களுக்குப் பிடித் திருக்கவில்லை. எனவே, அரசரிமைக்குப் போட்டியும், போரும் தொடங்கி விட்டன. இந் ஷிலையில் செங்குட்டுவன் தலையிட்டுச் சோழவரசை ஷிலைபெறச் செய்தான்.

நின், மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பினர் ஒன்பது மன்னர்
இளவரசு பொருந்து ஏவல் கேளார்
வள நாடழிக்கும் மாண்பினா ராதவின்
ஒன்பது குடையும் ஒரு பகல் ஒழித்தவன்
பொன் புனை திகிரி ஒரு வழிப் படுத்தோய்.

(27. 118. 23)

தன் நுடைய அரசியற் பணி நல்ல பயனை யளித்திருக் கின்றதா என்று செங்குட்டுவன் அறிந்து கொள்ள விருப்பினான். மாடலை,

இளங்கோ வேந்தர் இறந்ததன் பின்னர்
வளங்கெழு நன் ஞட்டு மன்னவன் கொற்ற மொடு
செய்கோல் தன்மை தீ தின்றே

(27 : 159-61)

எனக் கேட்டான். சோழனுடைய செய்தி அவனுக்குத் தெரிந்திருக்காதா? தன் மாமன் மகனைப் பற்றி அவனுடைய

குடிமக்கள் என்ன கருதியிருக்கின்றனர் என்பதையாறியவே, அவன் மாடலனைக் கேட்டான், மாடலன் என்ன செய்வான்? கேட்டவன் அரசன். ஆகவே விடை கூறவேண்டிய ஸ்லீ ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் தன்னுடைய அரசனைப் பற்றி, அவனுடைய அத்தை மகனிடமே எப்படி உண்மையைக் கூறக் கூடும்?

வெயில் விளங்கு மணிப் பூண் நின்னவர் வியப்ப
எயில் மூன் றெறிந்த இகல் வேல் கொற்றமும்
குறு நடைப் புறவின் நெடுஞ் துயர் தீர
எறி தரு பருந்தின் இடும்பை நீங்க
அரிந் துடம் பிட்டோன் அறம் தரு கோலும்
திரிந்து வே ரூகும் காலமு முண்டோ?

(27 : 164-69)

அன்று ஆட்சியிவிருந்த வரசனுக்குக் கொற்றமோ,
அறப் பற்றே யில்லை என்பதையை மாடலன் கூறுமற் கூறி
யிருக்கின்றன். அவற்றைச் சிறக்கப் பெற்றிருந்த சோழ
முன்னேரிருவரைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டித் தன் அரச
னுடைய குறையை மறைத்து விட்டான். இவற்றைக்
கேட்டு, சேரன் மனம் வருந்தாதிருக்க,

தீதோ யில்லை செல்லற் காலையும்
காலிரி புரக்கும் நாடு கிழி வோற்கு

(27 : 170-1)

என்றுங் கூறினான். சோழநாடு வள மிக்கது. எனவே,
தாம் நலிவுற்ற காலத்தும், குடிமக்கள் அரசனுக்குச்
செலுத்த வேண்டிய வரிப் பணத்தைத் தக்து விடுவர்.
ஆகவே சோழ வரசருக்கு என்றுங் குறையிருக்காது.

மாடலன் தன்னுடைய அரசனைப் பற்றிக் கூறியது,
சேரனுக்கு அறிலுட்டுவதாகவும் அமைந்திருக்கக் காண்
கின்றோம். அக்காலத்தில், புலவருக்கும், அறிஞருக்கும்

இருந்த செல்வாக்கினை இது புலப்படுத்துகின்றது. ‘மன் னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்’ என்பதனை மாடலன் எத்துணை எளிதாகச் சேர்நுக்குத் தெரிவித்து விட்டான். பாண்டியனுடைய குறையைக் குறிப்பிடுஞ் சாத்தனாரும் இங்கோக்கத்துடனேயே, அதனைக் கொடுஞ் சொற்களால் விவரித் துள்ளார்.

கோவலன் களவு செய்தான் என்று பொற்கால்லன் கூறக் கேட்ட பாண்டியன், சற்றுந் தயங்காமல், கொலைத் தண்டனையையளித்து விட்டான். விசாரணையை நடத்தாது தண்டனையை விதிப்பது முறையன்று. மேலும், குற்றம் சாட்டியவன் குற்றங்களைக் கண்டு பிடிப்பவனுமல்லன்; பொறுப்புடையவனு மாகான்.

மன்பதை காக்குஞ் தென் புலங் காவல்
என் முதற் பிழைத்தது; கெடுக வென் னுயுள்

(20 : 76, 7)

தன் செயலின் கடுமையை யுணர்ந்த அரசனுடைய சொற் களிலை. இவ்வொரு பிழையைக் கருதியே, தன் ஆட்சி முற்றிலும் பிழைத்து விட்டது என்று கருதி யிருக்கின்றன. அவனை மதுராபதித் தெய்வம் பெரிதும் பாராட்டி யிருப்பது பொருந்துவதேயாம். எனினும், அவன் பெருமை யனைத்தையும், கோவலன் கொலை யழித்து விட்டதே!

கொற்ற வேந்தன் கொடுங் கோல் தன்மை
இற் றெனக் காட்டி யிறைக் குரைப் பன்போல்
தன் னூட் டங்கண் தனிமையிற் செல்வாள்
நின்னூட் டகவையின் அடைந்தனள் நங்கை

(25 : 87 - 90)

சாத்தனார் ஒழிவின் றுரைத்த சொற்களிலை. அவர் பாண்டிய நாட்டில் பிறந்தவர்; மதுரையில் நெடுங்காலம்

வாணிகஞ் செய்தவர். மதுராபதி கூறியிருக்கும் பாண்டியன் சிறப்பியல்புகள் அவருக்குத் தெரியாவர? கண்ணகீ சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லாமைக்கு அவரே தக்க காரணத்தைக் காட்டியுள்ளார். இங்கு அவர் கூறியிருப்பது அவன் சேர நாட்டிற்கு வந்ததன் காரணமாம். பாண்டியன் இயல்பைச் சேரனுக்குப் புலப்படுத்தவே அவன் வந்தாளாம். தன் விருப்பத்தைச் சாத்தனார் கண்ணகீயின் செயலின் மேல் ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

சாத்தனார் தமிழ்ச் சங்கத்திடத்துப் பெரும் பற்றுடையவராக விருந்தார். மதுரை யெரிந்தது அச் சங்கத்தின் அழிவாகவும் அமைந்து விட்டது போலும்! அவர் அதன் பின் மலைநாட்டில் தங்குபவராகவே யிருக்குவிடார். தம் நூலில் மதுரை நகரைக்கூட அவர் குறிப்பிட வில்லை. அரசனுடைய செயலை வெறுத்தவராகவும்! அவர் மதுரையைத் துறந்து விட்டிருக்கலாம். எனவே, சேரனுக்கு அரசர் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதனை வற்றாறுத்தப் பாண்டியன் செயலைக் கொடுக்கோண்மை எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

செங்குட்டுவன் காலத்திருந்த பாண்டியன் பெயர் மக்குத் தெரியவில்லை. மதுராபதி கூறியிருப்பதனைக் கொண்டு அவன் கொற்றமும், அறப் பற்றும் உடையவாகவே இருக்கிறுக்கவேண்டும் எனத் தெரிகின்றது. எனினும், அவன் தன் பெருமையை முற்றிலும் போக்கிக் கொண்டு மடிந்து விட்டான். அவனுடைய செயல் அவன் மகனுக்கும் பெருமை யில்லாமற் செய்யும் பண்புடையதாக விருந்தது. சோழன் கொற்றமோ, அறப்பற்றோ அறவே யில்லாதவாக விருந்தான். அவற்றைப் பெற்றிருந்த பாண்டியன் தன் பெயரைப் போக்கிக் கொண்டு மடிந்து விட்டான். பட்டத்துக்கு வந்த இளைஞர் தன் செயலால்

இழந்த பெருமையை மீட்கும் வரை, செங்குட்டுவனே தமிழரசருள் சிறந்தோன்னாரா?

மன்னரைப் பற்றிக்கொள்ளும் அவா அவர்களை எப்படித் தொழில் புரியத் தூண்டுகின்றது என்பதை வஞ்சிக் காண்டம் விளக்குகின்றது. பாண்டியன் இறந்த பின், தமிழ் நாட்டில் செல்வாக்குடனிருக்கும் அரசன் சேரன் ஒருவனேயாம். இவ் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அவன் விரும்பினான். அவன் விருப்பத்தை சிறை வேற்றிக் கொள்ளத் தக்க வழி யென்றும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அதனை அவன் எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொண்டான் என்பதை அடிகள் விவரமாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

செங்குட்டுவன் தன்னுடைய செல்வாக்கினைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் தூண்டப் பட்டவனுகவே, தமிழகத்தின் தலைமைப் பதவியைப் பெறமுயன்றுன். அவன் அப்பதவிக்குத் தகுதி யுடையவனேயாம். மேலும், அவனே என்றும் தலைவனுக யிருக்க முடியாதே! தமிழ்ப் பேரரசின் முதல் தலைவனுக மட்டுமே இருக்கக் கூடுமல்லவா? அவன் தன்னுடைய நன்மைக்காகவே பாடுபட்டானென்றும், அவன் முயற்சி வெற்றி யடைந்திருப்பின் அடிகள் விரும்பிய தமிழ்ப் பேரரசு உருவாகி யிருக்கும். எனவே, அவன் செயல்களை விவரிப்பது அவனைப் பெருமைப் படுத்த விவரிப்பதாகாது.

செங்குட்டுவன் செயல்களில் பிழை கண்ட காலத்து அடிகள் அவற்றை எடுத்துக் காட்டாமற் சென்றிருக்க வில்லை. அவன் தோல்வியுற்று னென்றும், நன்மையையே யடைந்தான். அவன் முற்றிலும் மாறி விட்டான். மாங்கள் மன்னர் பலரும் போற்றும் பெருமையைப் பெற்றவனுக்கே

விட்டான். இம் மட்டோ? அடிகள் இக் காப்பியத்தால் வற்புறுத்தியுள்ள முடிவினைப் பெற முயல்வானாக அவன் மாறிவிட்டான். அவனுடைய மாறுதலையும், அதன் பயனையும் நமக்கு உணர்த்தவே அடிகள் அவன் செயல்களை விவரமாகக் கூறி யிருக்கின்றார்.

வஞ்சிக் காண்டத்தில் காணப்படும் சேரணைப் பற்றிய செய்திகள் ஒரு தனிக் கதையாகக் கருதப்படும் தகுதி யுடையன. செங்குட்டுவன் தன் வாழ்க்கையால் தெரிந்து கொண்டதனைப் பயன்படுத்தி மேன்மையுற முயன்ற தனிக் காட்டுவது இக்கதையின் நோக்கமாகும். இது காப்பியக்கதை காட்டும் முடிவுக்குச் சிறப்பளிக்கின்றது. கதைத் தலைவியையும், செங்குட்டுவனையும் போலவே நாமும் நம் வாழ்க்கையால் தெரிந்து கொள்ளுவதனை உணர்ந்து கொள்ளுவது நமக்கு நன்மையைப் பயக்கும் என்பது அடிகள் கருத்தாகும். நம்மை, நம் வாழ்க்கையை ஆராயத் தூண்டலே அடிகள் சேரனுடைய கதையையுங் கூறியுள்ளார்.

புகார்க் காண்டத்திலிடம் பெறும் மாதவியின் கதை, முதற்கதையின் நோக்கத்துக்கு ஆக்கமளிக்கும் முறையிலேயே கூறப் பெற்றிருக்கின்றது. தேவந்தியின் கதைக்கும் அடிகள், மாதவியின் கதைக்குப் போலவே தனித் தோற்றுவா யொன்றினைத் தந்திருக்கின்றார். அவன் வாழ்க்கை யென்றும் மாருத மகிழ்ச்சியளிப்பதாகக் காணப் படுகின்றது. எனினும், அந் நிலையும் அவளுக்கு மன நிறை வினை யளிக்கவில்லை. அவனும் கண்ணகியுடன் துறை மூழ்கிக் காமவேள் கோட்டத்தில் தொழு விரும்பினான். இதனால் கண்ணகியைப் போல் உறுதியுடன் மன நிறை வினைப் பெற முயல்வதே இன்பம் பயக்கும் என்பதனையறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

மாதவியும், தேவந்தியும் முதற் கதையில் பங்கு பெறும் பாத்திரங்களாவார். எனவே அவர்களுடைய கதைகளை அடிகள் முதற் கதையோடு சேர்த்து இழைத்து விட்டிருக்கின்றார். மாதவியில்லையேல், கண்ணகி தன் வாழ்க்கையை ஆராய முற்பட்டிருக்க மாட்டாள்; மனவுறுதி பெற்ற வளாக மாறியிருக்க மாட்டாள். தேவந்தி வரவில்லையேல், கண்ணகி தான் கண்ட கனவின் விவரத்தை வெளிப் படுத்தி யிருக்க மாட்டாள். சிலப்பதிகாரம் அவல நாடகத் தின் இயல்பைப் பெற்றிருக்கும் பெருமையைத் தேவந்தியே யளிக்கின்றார்.

கவுந்தி, அடிகளால் கதையில் சிகழ்ச்சி யில்லாத காலத்துப் புகுத்தப் பெற்ற கற்பணிப் பாத்திரமாவாள். ஆகவே, இவள் கதைக்குத் தோற்றுவாய் இல்லை. இவள் கண்ணகி பெற்ற மன உறுதி சிதையாம விருக்கப் பெரிதும் துணை புரிகின்றார்கள். எனவே அடிகள் இவள் கதையை முதற் கதையோடு பின்னிப் பின்னத்திருக்கின்றார். சேரன் கதைப் பாத்திரமாகான். எனினும், இவள் கதைக்குத் தனித் தோற்றுவாய் உண்டு. காட்சிக் காதையே இவள் கதையின் தோற்றுவாயாக அமைகின்றது.

சேரனுடைய கதை முதற் கதையின் படிப்பினையை வற்புறுத்துவதாக இருக்கின்றது. கண்ணகியின் வாழ்க்கையைத் தெரிந்து கொண்டு, நம்மை அடிகள் என்ன செய்ய வேண்டுமென விரும்புகின்றார்களோ, அதனையே செங்குட்டுவன் தன் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தறிந்து செய்துள்ளான். எனவே, இவன் கதையை அடிகள் தம் காப்பியக் கதையோடு ஒட்ட வைத்துள்ளார். இக் கதை சேரவில்லையேல், கண்ணகையை நாயிப்பொழுது தெரிந்து கொள்ளும் பெருமையை யுடையவளாக அறிந்துகொள்ள முடியாது போம்; அதனால், அவள் கதையின் படிப்பினையையும் நன் குணர்ந்து கொள்ளமுடியாது போயிருக்கும்.

3. கணவு.

இளங்கோ வேண்மான், கண்ணக கோயில் கட்டித்
தொழுதற் குரியவள் எனக் கூறியது, செங்குட்டுவனுக்குத்
தன் விருப்பத்தை சிறைவேற்றிக்கொள்ள நல்லதோரு
வாய்ப்பினைத் தேடித் தந்தது.

நால்.

ஒற்கா மரபிற் பொதியி லன்றியும்
விற்றலைக் கொண்ட வியன் பேர் இமயத்துக்
கற்கால் கொள்ளினும் கடவுளாகும்

(27: 117-9)

‘இவ்விரு மலைகளுள் எதனிலிருந்து கல்லெடுத்து வரினும்
காவுளுக்கு ஏற்றதே யாகும்’ என்று நாலறி புலவர்
கூறினார். ஆனால், எங்கிருந்து கொண்டு வருவது சேர
னுக்குப் பெருமையைப் பயக்கும் என்பதனை அவனை
முடிவுசெய்ய வேண்டுமன்றோ?

நாலறி புலவர் கூறிய சொற்கள் பொதியிலிருந்து கல்
லெடுத்து வருவதே செங்குட்டுவனுக்குச் சிறப்பளிக்கும்
என்பதனைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றது. பொதியில்
ஒற்கா மரபினை யடையது. பாண்டியன் ஆடசிக்குட்
பட்டதெனும், அகத்தியன் விரும்பித் தங்கியிருக்கும் சிறப்
புடையதன்றோ? இமயம் பெற்று; பெருமை மிக்கது.
எனினும், வில்லைத் தலையிலே கொண்டது. எனவே, அது
செங்குட்டுவனுக்குறிய மலையையாம். அதன்கண் கல்
லெடுத்து வருவது, சேரன் தன்னுடைய மலையிலிருந்து
கொண்டுவருவதனை யொக்கும்.

நாலறி புலவர்க்குச் சேரன் மனத்திலுள்ள விருப்பம்
எப்படித் தெரிந்திருக்கக் கூடும்? ஆகவே, திருப்
பணியை நடத்த வேண்டிய முறையையே அவர்கள்
கூறினார்; பொதியிற் கல்லைக் காவிரியிலும், இமயத்தின்

கல்லீக் கங்கையிலும் ஸீராட்டிக் கொண்ரலாமென்று கூறினர். செய்வது அறப்பணியே யெனினும், அதனை நிறைவேற்றுபவன் தன்னுடைய பெருமை வெளிப் படும் வண்ணமும் செய்வது குற்றமாகுமா? ஆகாது; வேண்டியதேயாம். இல்லையேல், அறப்பணி செய்ய எவர் முன் வருவார்? அரசன் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கருதினானே யல்லால், அதனைத் தெரிவிக்க வில்லை.

பொதியிற் குன்றத்துக் கற் கால் கொண்டு
முதுநீர்க் காவிரி முன் றுறைப் படுத்தல்
மறத் தகை நெடுவாள் எங் குடிப் பிறங்தோர்க்குச்
சிறப்பொடு வருங்கு செய்கையோ வன்று.

(25 : 122, 25)

செய்ய முற்பட்டிருப்பது திருப்பணி; அறப்பணி. ஆனால் அதனை நிறைவேற்றச் சேரன் தன் மறத்தைப் பயன் படுத்த விழைக்கான். அது அவன் பயின்ற முறை. ஆகவே, அவன் விரும்பிய வண்ணம் செய்வதனைத் தடைசெய்ய யாருளர்? பணி முடியவேண்டு மென்ப தொன்றினையே பிறர் கருதலாம். முடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவனுடையதே யன்றே?

செங்குட்டுவன் இமய மலையைத் தன்னை யொத்த பேரரசனுக உருவகப் படுத்தியுள்ளான். தென் திசைக் கண்ணுள்ள இவற்றுடைய வஞ்சியைப் போலவே, வட திசைக்கண் நின்றெற்சிருந்றிய சிறப்பினை யுடையது இமய மலை; அது நிலவினைப் பூவாகக் கருதித் தன் சென்னி யில் சூடுக்கொள்ளும் உயர்வினையுடையது. அதனைத் தனக்கு விருப்பமுடன் மகட்கொடை நேர்வது போல, பத்தினித் தெய்வ மெழுதக் கல்லெலான்றினைக் கொடுக்கச் செய்வானாங்கு சேரன். இவற்றைத் தன் தலைமை தோன்றக்

கூறியிருக்கின்றன யல்லால், செங்குட்டுவன் வஞ்சின முரைத்தலாக வெளியிட்டிருக்கவில்லை.

அரசனுடைய நோக்கம் நமக்கு எப்படித் தெரியக் கூடும்? அவன் சொற்களை நாம் வழி மொழிகின்றோம். அவனுடைய தகுதிக்கும், குடிப் பெருமைக்கும் இமயஞ் சென்று கல்லெட்டுத்து வருவது ஏற்றதே யென்று நாம் கருதுகின்றோம். ஆனால், செங்குட்டுவன் இவ்வாறு முடிவு செய்ததற்கு அவன் அரசியல் அவாவே காரணமாம். இதனை வில்லவன்கோதை குறிப்பிடுதலால் நாமறிகின் ரோம். கோதை சேரனுடைய முதலமைச்சன். சேரர் குடியிற் பிறக்கவன், எனவே, அவனுக்கு அரசனுடைய மனத்தின் போக்கு ஏதாந்திருக்க வேண்டுமன்றோ?

அறப் பணியை மறத்தைப் பயன்படுத்திச் செய்தவில் கோதைக்கு விருப்பமில்லை. தக்க காரண மில்லாமல் போர் செய்தல் ஆண்மை யாகுமா? அது குறும்பேயாம். ஆற்றல் படைத்தவர் அதனை யடக்கிக் கொண்டிருத்தலாலேயே பெருமையை யடைவார். வெளிப்படுத்துவது அதனைச் செலவழித்து விடுவதாகுமன்றோ? அடக்கிக் கொண்டிருத்தல், தக்க சமயத்தில் முழுத் திறமையையுங் காட்ட உதவி யளிக்கும். கோதையின் நோக்கத்தை அரசன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே! அவனுடைய அவா என்னுவது?

செங்குட்டுவனுக்கு முதலமைச்சனாக விருப்பவனுக்கு அவனை என்ன சொல்லி மாற்றலாம் எனத் தெரியாம விருக்குமோ? முதலில் அவனுடைய போர் வென்றிகளைக் குறிப்பிட்டுக் கோதை பாராட்டி யிருக்கின்றன். அதன் பின்னரே தன் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றன். அப் பொழுதுங்கூட, அரசன் நோக்கம் அவன் கருதிய வழியிற் செல்வதால் சிறைவெருது என்பதனைக் காட்டிய

பின்னரே, கோதை தன் கருத்தைப் புலப்படுத்தி யுள்ளான். இத்தகைய சிறந்த அமைச்சன் சிந்தித்துக் கூறிய தனை அரசன் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லையே! அவா மக்களை நல்ல வழியிற் செலுத்தாது போலும்!

இமிழ் கடல் வேலியைத் தமிழ் நாடாக்கிய
இது நீ கருதினை யாயின், ஏற்பவர்
முது நீ ரூல்கின் முழுவது மில்லை.

(25 : 165-?)

இது என்பது அரசன் இமயஞ் சென்று கல்லெடுத்து வருவதே தன் தகுதிக்கு ஏற்றது என்று கூறியதனைக் குறிப்பிடும். இதனைத் தகுதி நோக்கி மட்டும் அரசன் தெளி வித்திருக்கவில்லை. ‘இமிழ் கடல் வேலியைத் தமிழ் நாடாக்கிய’ சூழ்நிதீ முடிவு செய்திருக்கின்றன. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் என்று பிரித்துணராமல், தமிழகம் என்ற பொதுப்பெயருடன் இம்முன்றும் இணைவதற்கு அடிகோலும் எனக் கருதியே செங்குட்டுவன் இமயஞ் செல்ல முற்பட்டுள்ளான்.

சேரன் இமயஞ் சென்று வருவதனால், சோழ பாண்டியர் அவனைத் தம் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டு விடுவாரா? மேலும் அறப்பணி யொன்றினைச் செய்யும் பொழுது போர் நிகழவொட்டாமல், அனைவரும் அதற்கு விரும்பி யுதவியளிக்கும் முறையில் செய்து முடிப்படுத் தகுதியடையதன்றே? காரணங் கூருமல், இமயஞ் செல்ல முற்பட்டால், அம்மலையிருக்கும் நாட்டிற்குளியவர் வாளா விருப்பரோ? ஆகவே, செங்குட்டுவன் செயலை இம் முது நீரூல்கில் ஒருவரும் ஏற்காரென்பது ஒருதலை ஆயின், அவன் அவா ஸ்ரீவேறுவ தெங்கனய? இவ் வறப்பணி யைச் செய்யுங்காலத்து அதனை ஸ்ரீவேற்றிக்கொள்ள

முயலக்கூடாது என்பது கோதையின் கருத்தாக விருக்குமா?

கண்ணகி சோழ நாட்டில் பிறந்தவள்; பாண்டி நாட்டில் செயற்களிய செயல்களைச் செய்தவள்; சேர நாட்டைச் சேர்ந்து விண்ணுலகடைந்தவள். எனவே, அவளைப் பாராட்டுவதற்கு அணைவருக்கும் உரிமையுண்டு. அதனால் செய்யும் திருப்பணியைத் தமிழ்நாட்டின் மற்ற வேந்தர் சார்பாகவும் சேரன் செய்ய வேண்டும் என்பது கோதையின் அவா. இத் திருப்பணியைச் செய்வதனால் தள் செல்வாக்கைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது செங்குட்டுவன் எண்ணம். ஆனால், அவன் அமைச்சனே, அதனைச் செய்வதனால் வரும் பெருமையைப் பிறர்க்கும் பகிர்ந்தளிப்பதனை விரும்புகின்றான். இவை எப்படிப் பொருந்தும்?

இமய மால் வரைக் கெங் கோன் செல்வது
கடவுள் எழுதவோர் கற்கே யாதலின்
வட திசை மருங்கின் மன்னர் கெல்லாம்
தென் தமிழ் நன் ஞட்டுச் செழு விற் கயற் புலி
மலர் தலை யேற்ற வரைக ஈங்கெள.

(27: 168-72)

தமிழ் நாடு இணைத்திருக்கின்றது. அதனுடைய தலைவன் செங்குட்டுவன் என்பவற்றை வடபுல வேந்தர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு இத்திருப்பணி கன்கு பயன்படுமோ சேரன் இதனைப் பிறர் சார்பாகவும் செய்ய முற்பட்டு, மூவேந்தருடைய சின்னங்களையும் பொறித்த கடிதங்களை வடபுல வேந்தருக்கு அனுப்பி வைத்தால், அவர்கள் சேரனைத் தமிழகத்தின் தலைவனுக்க் கருதுவார்களான்றே? எத்துணை எளிதாக அரசனுடைய அவா நிறைவேறி விடுகின்றது!

வடபுல வேந்தருக்குத் தன்னித் தமிழகத்தின் தலைவருக அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பினையித் திருப்பணி சேரனுக்களிக்கின்றது. ஆனால் பிற வேந்தர் சின்னங்களையும் பொறிக்க அவர்கள் ஒப்ப வேண்டாமா? அவர்களுடைய ஒப்புதலைப் பெறவேண்டும் என்ற தேவையில்லை. அவர்கள் இக்கடிதத்துக்கு மறுப்புங் கூற மாட்டார்கள். தாம் எதனையும் செய்யாமலிருக்க, இத் திருப்பணியை முன்னின்று நிகழ்த்திய பெருமை கூடுவதனை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பார்களா? கோதை முதலமைச்சனுக விருக்க முற்றிலுங் தகுதி யுடையவனே! அவன் காட்டியுள்ள வழி அரசு தக்கிரத்தின் மிக நுண்ணிய வெளிப்பாடாகும்.

கோதை கூறிய வண்ணம் கடிதங்கள் சென்றால், வடபுல மன்னர் இமயத்துக்கு வரும் செங்குட்டுவனை எது ரேற்றுக் கொள்வார். கடவுட் பணியைச் செய்ய முன் வருபவனுக்கு அக்காலத்தே எதிர்ப்புமிருக்குமோ? செங்குட்டுவன் இவ் வழியை மேற்கொண்டிருப்பான். ஆனால், இது சோழ பாண்டியர்கள் விரும்பித் தன்னித் தலைவருக ஏற்றுக் கொண்டதாகாதே! அவர்கள் வாயையடைத்துவிட்டுத் தானே தமிழகத்துத் தலைவன் என்று தெரிவிந்துக்கொள்ளுவதாக வன்றே முடியும்? இது போதுமா?

கோதை கூறி முடித்தவுடன் அழும்பில் வேள் எழுக்தான். வடபுல வேந்தர் ஒற்று எப்பொழுதும் வஞ்சியை கீங்காமலிருக்குமோ? கடிதம் எழுதிச் செய்து தெரிவிக்க வேண்டிய தேவையில்லையே! அரசன் இமயஞ்செல்லுவதனை வஞ்சியில் பறையறைவித்தால், தத்தம் ஒற்றர் வாயிலாக எல்லா வேந்தரும் அதனை அறிந்துகொள்ளக் கூடுமோ! அழும்பில் வேள் சொற்களை அரசன் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அவன் அவன் தற்பெருமையைத் தூண்டிவிட்டன. நம் செய்தியை பிறர் தாமே அறிக்கொள்ளச் செய்வது நம்முடைய சிறப்பினை யுணர்த்துமான்றோ? வஞ்சியில் பறை யோசை எழுக்கத்து.

விற் ரலைக் கொண்ட வியன்பேர் இமயத் தொர்
கற் கொண்டு பெயரு மெங் காவல ஞதலின்
வட திசை மருங்கின் மன்ன ரெல்லாம்
இடு திறை கொடுவங் தெதிரீ ராயின்,
கடற் கடம் பெறிந்த கடும் போர் வார்த்தையும்,
விடற் சிலை பொறித்த வியன் பெரு வார்த்தையும்
கேட்டு வாழுமின்; கேளி ராயின்,
தோள் துணை துறக்கும் துறவொடு வாழுமின்.

(25 : 183-90.)

இஃது செய்தி அறிவிப்பாகுமா? பறையறைந்து, பிற வரசரணைவரையும் போருக்கல்லவா அழைத்திருக்கின்றனரே? முதலிரண்டிடங்கள் செய்தி கூறுகின்றன; இது அறப்பணி என்பதனையுங் தெரிவிக்கின்றன. அடுத்து, ‘எனவே, வடபுல வேந்தர் எம்மரசனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிமின்’ என்றறிவித்திருப்பின் அது முறையுடையதாக விருக்கும். வில்லவன் கோதையின் கடிதத்தைப் போல் அத்துணைச் சிறப்புடைய தாகா தெணினும், அது செய்தி யறிவிப்பாகவேனும் இருக்கிறுக்கும்; பிறரை அவமதித்ததாக விருக்காது.

பறை யறைந்த பின்னர், போரிடாமல் இமயஞ் சென்று வரவியலாது என்ற சிலை ஏற்பட்டு விட்டது. இச் செய்தி ஓகட்ட பின்னரும் செங்குட்டுவனுக்கு உதவி செய்ய எவர் முன் வருவார்? இவனை எதிர்க்காமலும் இருக்கலாமா? அவன் மேற்கொண்டிருப்பது அறப்பணியென வாளாவிருப்பினும், அதனால் அவர்கள் கோழைகளாவார்

என்றல்லவோ பறையறைந்த வார்த்தைகள் குறிப்பிடும்? - பறையறைந்ததனால் பெற்ற பயன் இவ்வளவேயன்று; இன்னுமுண்டு.

கோதை காட்டிய பாதையிற் சென்றிருந்தால், செங்குட்டுவன் தமிழகத்தின் தலைமைப் பதவியைத் தன் உள்ளங்கையில் வைத்திருப்பவனுக விருப்பான். அதனை அவனே வீசி யெறிந்து விட்டானே! இனியும் அவன் அவா நிறைவேற வழியுண்டோ? தற்பெருமை பாராட்டிக் கொள்வது மக்களைத் தாம் விரும்புவதனாலே, பெற்றிருப்பதனையும் இழக்க வைக்கும் பண்புடையது. செங்குட்டுவனுடைய சிலை இரங்கத் தக்கதாகி விட்டது. எனினும், அவன் அவா அவனை விட்டுவிடவில்லை; அவனைச் செயற் படுத்துவதனை அது ஸ்ருத்தவில்லை.

எப்பொழுதோ சிகழ்ந்து மறந்து விட்ட செய்தி யொன்று செங்குட்டுவன் சினைவிற்கு வந்தது. அதனைக் கேட்ட காலத்தில் அவன் நகைத்தான். ஆனால், இன்று அதனுடைய சினைவு அவனுக்கு வழி காட்டுவதாகி விட்டது. அது அவன் மனத்தை நிறைத்தது; அவனைச் சினங்கொள்ளும்படிச் செய்துவிட்டது.

இமயத் தூபதர் எமக்கீங் குணர்த்திய
அமையா வாழ்க்கை யரைசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவ தாயின் ஆங்கக்கு
எம் போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியுங் தரூஙம்.

(26: 9- 12)

இமயஞ் செல்ல எண்ணித் தெரிவித்த காலத்தும், பறையறைவித்த காலத்தும் அரசனுக்கு இங் சினைவு இல்லை.

செங்குட்டுவன் இமயஞ் செல்லுவது வடபுல அரசரை ஒறுக்கவேயாம்; அறப்பணி செய்யும் நோக்கம்

மறந்து விட்டது போல் தோன்றுகின்றதல்லவா? பறையறைந்த பின், அதன் விளைவினைச் சிந்தித்துப் பார்த்த மன்னாவனுக்கு இவ்வாறு தன் நோக்கத்தை மாற்றி யமைத்துக் கொள்ளும் எண்ணம் எழுந்தது. இமயத் தாபதர் இவனிடம் கூறியவற்றைச் சோழ பாண்டியர் அறியார். அவர்களை எதிர்பார்த்திராமல், அவர்களுடைய பழியைப் போக்கப் போருக்குச் சென்றவனை அவ் விருவரும் வாழ்த்து வார்கள் என்று எதிர்பார்ப்ப தியல்பேயன்றே? சோழ பாண்டியரைத் தன்னை வியக்க வைப்பதற்குச் சேரன் மேற் கொண்ட உத்தியே இச் சார்பு நோக்கமாகும்.

‘வட வாரியமன்ன ராங்கோர் மட வரலைமாலை சூட்டி யுடனுறைந்த விருக்கை தன்னிலொன்று மொழி நகையின ராய்த் தென்தமிழ் நாடாளும் வேந்தர் செரு ஓவட்டுப் புகன் நெழுந்து, மின்தவழு மிமய நெற்றியில் விளங்கு வில், புலி, கயல் பொறித்த நாள், எம்போலும் முடி மன்ன ரீங் கில்லை போலும்’ என்று கூறியதாக, ஆங்கு வாழும் மாதவர் வந்து செங்குட்டுவனுக்குச் செய்தி தெரிவித்தன ரென்று வாழ்த்துக் காதை விவரங்களைக் கூறியிருக்கின்றது.

திருமண சிகழ்ச்சிக்காலத்தில், பெண்கள் சூழவிருந்த கூட்டத்தில், ஆரிய அரசர் தம் தற்பெருமையை வெளிப் படுத்திக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பித் தமிழ் நாட்டினையாளும் அரசரினும் தாம் ஆற்றல் மிக்கவர் எனக் கூறிக் கொண்டனர். இவ்வாறு தம் ஆற்றலையும், பெருமையையும் பெண்களிடத்து வெளிப்படுத்திக் கொண்டவர் பால குமரன் என்ற அரசனுடைய மக்களென்றும், அவர்கள் காவா நாவிற் கனக விசயர் என்றும் பின்னர்ச் செங்குட்டு வன் கூறத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். அவர்களை இங்கு

சேரனே ‘அமையா வாழ்க்கை யரசர்’ எனக் குறிப்பிட உள்ளான்.

அமையா வாழ்க்கை யென்பது ‘சிரம்பாத உயிர் வாழ்க்கை’ எனப் பொருள் படும் என்று அரும்பதவுரை காரர் கூறுகின்றார். இதனால் அவர்கள் இளைஞர்கள் என்பது தெரிகின்றது. அவர்களை, தகப்பன் பெயரைக் கூறிச் சுட்டி யிருப்பதும், அவர்களுடைய இளமையைக் குறிப்பிடும். எனவே, பொறுப்புணர்ச்சி யில்லாத இளைஞர், பெண்கள் கூட்டத்திற் பேசிய பெருமொழிகளைத் தாபதர் செங்குட்டுவனுக்குத் தெரிவித்திருக்கின்றனர் என்பது புலப்படுகின்றது. இவற்றை நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேல் அரசாண்டு முத்தவன் பொருளுடையனவாகக் கொள்ள வாயா? தான் அவ்வாறு கொள்ள வில்லை என்பதனைச் சேரனே கூறியிருக்கின்றார்கள்.

‘நம் பால் ஒழிதுவதாயின்’ என்றது, அவனைப் பொறுத்தவரை அவற்றை ஒழிய விடவே விரும்புவான் என்பதனைக் குறிப்பிடும். எனினும், சோழ பாண்டியர் அவற்றைப் பழி மொழிகளாகக் கொள்ளுவதே என்றே செங்குட்டுவன் கவலைப்பட்டான். அவர்களை ‘எம்போல் வேங்தர்’ என்று அவனே குறிப்பிட்டு விட்டு, அவர்களுக்குத் தன்னைப் போல் இம் மொழிகளைப் பொருட்படுத்தாத பெருந்தன்மை யிராது எனக் கருதியது எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகும்? இவ் ஸவண்ணமுங் கூடத் துணிவினை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. ‘இகழ்ச்சி யுங் கருஉம்’ என்று கூறியிருப்பதால், அவர்களும் தன்னைப் போல் அவற்றைப் புறக்கணிப்பிறும் புறக்கணிப்பர் என்பதனைக் குறிப்பிடுகின்றதன்றே?

தம் பெருமையையும், ஆற்றலையும் பெண்களிடத்து வெளியிட்டுக் கொண்டவர், தமிழ் நாட்டு முவேங்தரை

யும் சேர்த்தே கூறி யிருக்கின்றனர். ஆகவே, அவை பழியாகு மெனின், மூவருக்கும் பழியாம்; நகை மொழி யெனின், மூவரும் புறக்கணித்தலே சிறப்புடையதாம். இதனைக் கருதிப் பாராமல் செங்குட்டுவன் அவர்கள் சொற்களைத் தான் பழியாகக் கருதவில்லை என்றும், ஏனையரசரிருவரும் பொருட்படுத்துவ ரெள்றுங் கொண்டதற்குத் தக்க காரணமில்லை. தமிழரசர்களை இருவகையினராகப் பிரிப்பவன் செங்குட்டுவனேயாம் என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது.

அரசனுடைய அவா அவன் ஆழங்கு சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாமற் செய்திருக்கின்றது. பிற வரசரிருவரும் தன்னைத் தலைவனுக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புபவன், அவர்களினும் தான் பெருந்தன்மை மிக்க வன் என்பதனைக் காட்டிக் கொள்ள இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றான்! அவரால் சிறப்படைய விரும்புபவனே, அவர்களைச் சிறப்பிலிகளாகக் காட்டுவது அழகன்று. மேலும், அவர்கள் சிறப்புடையவராக விருக்கு இவனைத் தம் தலைவனுக் கற்றுக் கொண்டாலன்றோ இவனுக்குப் பெருமை கூடும்?

இரு முடிவினைப் பெறவேண்டுமென்ற முனைப் புடையவர் நம்மைப் போல், தாம் அதனைப் பெறக் கையாளும் வழிகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். மேலும், அவாவினால் தூண்டப் பெற்றவர் முடிவை மட்டுமே கருதியிருப்பார்கள். இங்கு அவாக் கொண்டவன் அரசனுகையாலும், அவன் விரும்புவது அரசியற் பெருமை யாகையாலும் அவன் அதனை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கையாளும் வழிகளை நாம் ஆராய்ந்து காண்பது அழகன்று. எனினும், நற்பயனைப் பெற, நல்ல வழிகளைக் கையாள வேண்டும் என்பதனை நாம் மறக்காமல்

இருக்கவேண்டும். ஏனெனில், செங்குட்டுவன் தன் முயற்சி யில் வெற்றி யடையவில்லை.

தாபதர் எனக் கூறுத்தக்கவர் கூறுவன் மக்களுக்கு நன்மையைப் பயப்பனவாக விருக்கவேண்டும். செங்குட்டுவன் தனக்குச் செயல் சொன்னவரைத் தாபதர் என்றே குறிப்பிடுகின்றுன். ஆகவே அவர் சொற்களால் சினங்கொண்டது அவனுடைய தவறேயாம். இல்லையேல், அவர்களைத் தாபதர் எனக் கூறுவதற்கில்லை. ஆனால், அரசனே யல்லாமல், அடிகளும் அவர்களை மாதவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றாரோ ஆகவே அவர்கள் தாபதரே என்பதனில் ஜயமில்லை. பிழை அரசனுடையதே இதனை அடிகளும் ஆசான் வாயிலாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

செங்குட்டுவன் இயல்பாகவே சினம் மிக்கவன். இப்பொழுது தனக்குப் பெருமையைத் தேடிக் கொள்ளுவதாக எண்ணிச் சினமுடையவனுக்க் காட்டிக் கொள்ளுகின்றார்கள். வடபுல வேந்தரை ஒறுக்கத்தான் இமயஞ் செல்லுவதாகக் கூறியது, சோழ பாண்டியரைத் தமக்கு நேரும் பழியை கீக்கவே அவன் போருக்குச் செல்கின்றார்கள் என்று கருதத் தாண்டும்! இப்பயனைப் பெறுவதற்காகவே அரசன், அவரைத் தனியே பிரித்துப் பேசி யிருக்கின்றார்கள். மூவருக்கும் நேர்ந்த பழியைப் போக்கச் செல்லுவதாக அவன் கூறி யிருந்தால், அவனைக் குற்றங்கூறுவதற்கிடமில்லாது போம். ஆனால், சோழ, பாண்டியர் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் இந்து விடுவரோ அவர்கள் சார்பாக வன்றோ சேரன் வடவேந்தர் கூறியவற்றைப் பழியாகக் கொண்டான்?

சோழ பாண்டியருடைய பெருமையைக் காக்கத் தான் போரிடப் போவதாக அறிவிக்கும் சேரன், அதனை வஞ்சினம் கூறி வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். அவன் கூறியது உண்மையெனின் அதற்கு வஞ்சினம் கூறியிருக்க

வேண்டாமோ! எனவே அரசன் வஞ்சினம் கூறியது பழி பொறுமையாலன்று, அரசியற் காரணங்களுக்காகவே யாம் என்பது விளங்குகின்றது. வஞ்சின முரைத்த பின், செங்குட்டுவன், சோழ பாண்டியர்க்குத் தன்னிலையை விளக்கிவிட்டதாகக் கருதினான். இனி வடபுல வேங் தருக்கு அதனைத் தெளிவிக்க வேண்டுவதொன்றே எஞ்சி யிருப்பதாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தால் சிறப்புடையவனாகப் பாராட்டப் பெறுவன் இத் திருப்பணியைத் தன்னுடைய அரசியல் அவாவினைத் தணிப்பித்துக் கொள்ளப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பது கண்டிக்கத் தக்கதன்று. ஏனெனில், தற்பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளாத மக்கள் இரார். வேறொருவரிதனை மேற்கொண்டிருந்தாலும், இவ்வாறே தமக்கு நன்மையைத் தேடிக் கொண்டிருப்பார்; அவர்கள் தமக்கு நன்மையைப் பயக்குமா என்று கருதிப் பார்த்த பின்னரே, இதனை மேற்கொண்டிருப்பார்; ஆனால் சேரன் அப்படிச் செய்யவில்லை. இத் திருப்பணியைச் செய்ய முடிவு செய்த காலத்தில், அவன் இது தனக்கு நன்மை யளிக்கும் என்று எதிர்நோக்கி அம் முடிவினைச் செய்யவில்லை.

செங்குட்டுவன் முயற்சி வெற்றி பெற்றால் தமிழகம் இணைத்துவிடும் என்ற காரணத்தால், அடிகளுக்கு அவன் நோக்கம் ஒப்புதலாக விருந்தது. ஆனால், அதனை சிறை வெற்றிக் கொள்ள அவன் கையாண்ட வழியை அவர் ஏற்பவராக மாட்டார். ஏனெனில் அவர் அவன் பிழையை எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார்; அவன் அதனை யுணர்ந்து தன்னைத் திருத்திக் கொண்டதனையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வில்லவன்கோதை காட்டிய நல்ல வழியைப் பின்பற்றத் தவற விட்டமையாலேயே, அரசன் சார்பு நோக்கம் ஒன்

றினைக் கூற நேர்ந்தது எனத் தெரியும் முறையில் அவர் அவன் செயல்களை விவரித்துள்ளார்.

தன்னுடைய வடபுலப் பயணத்துக்குச் செங்குட்டுவன் சார்பு நோக்கம் ஒன்றினைக் கூறியிருப்பது, அவனுடைய பெருமையைப் பறைச்சாற்றிக் கொள்ளவேயாம். எனினும், மேற்கொண்ட பணியை அவன் மறக்கவில்லை. ஏனையரசரைப் பழித்த வேந்தறைத் தான் இமயத்திலிருந்து எடுத்துவரும் கல்லீச் சுமக்க வைப்பதாக வஞ்சினம் கூறியுள்ளான். அறப்பணியைத் தன் விருப்பத்துக்கு இனைத்து வர வளைத்துக் கொண்டவன், தன் விருப்பத்தை அதற்குத் துணை செய்யும் முறையில் சிறை வீற்றிக்கொள்ளுவதாகக் கூறியுள்ளான். இவ்வாணிக முறை அடிகளுக்குப் பிடித்திருக்கவில்லை.

ஆர் புனை தெரியலும் அலர் தார் வேம்பும்
சீர் கெழு மணி முடிக் கணிந்தோ ரல்லால்
அஞ்சினர்க் களிக்கும் அடுபோர் அண்ணல்/ நின்
வஞ்சினத் தெதிரு மன்னரு முள்ரோ?
இமைய வரம்பு/ நின் இகழ்ந்தோ ரல்லர்
அமைக நின் சினம் என ஆசான் கூற

(26 : 19-24)

வஞ்சின முரைக்கும் எல்லைக்குச் செங்குட்டுவனைச் சினமூட்டக் கூடியவர் சோழ பாண்டிய ஸிருவரேயாம். எனினும், அவர்களுக்காக அவன் போருக் கெழுந்தது பாராட்டத் தக்கதே யன்றே? ‘நின் இகழ்ந்தோ ரல்லர்’ என்ற ஆசான் சொற்கள், அரும்பதவரைகாரர் கூறுவதனைப் போல், ‘சோழபாண்டியரையே யல்லால், நின்னை இகழவில்லை’ என்று பொருள்படாது. ஏனெனில் அவ்வாறு கூறக் கூடியவனைச் செங்குட்டுவன் தன் ஆசானுக்க் கொண்டிருக்க மாட்டான். ஆசான் நின் என முன்னிலை

யொருமையைப் பயன்படுத்தி யிருப்பினும், குறிப்பிட்டது மூவரையுமோம். வடபுல வேந்தர் மூவரையும் சேர்த்தே குறிப்பிட்டனரன்றோ? பழியாகுமெனின் அதனை தாபதர் தெரிவித்திருக்க மாட்டார் என்பது ஆசான் துணிபு.

செங்குட்டுவன் பறையறைவித்துத் தெரிவித்த செய்தி, தோன் தினவு கொண்டவன் விடுக்கும் போரழைப்பு என்பதனை எவரும் அறிவர். எனவே, அவன் போர் செய்யாமல் இமயஞ் சென்றுவர முடியாதென்பதில் ஜயமில்லை. அப்படியிருக்க, அவனைப் போர் செய்ய வேண்டாமென்று ஆசான் தடுத்திருப்பானா? செங்குட்டுவன் விரும்பாவிடினும், கனக விசயர் போளிடாம விரார். இதனை ஆசானு மறிவான். ஆகவே, தன்னரசனை யாசான் போர் செய்யாம விருக்கச் சொல்லவில்லை. அதற்காக, வஞ்சினம் உரைத்திருக்க வேண்டாமென்பதே அவர் கருத்தாம். ‘அமைக சின் சினம்’ என்றே கூறியிருக்கின்றனன்றோ?

வஞ்சியிற் பறையறைந்து தெரிவிக்கப்பட்ட செய்தி யைக் கேட்டு, நூற்றுவர் கன்னர் தம் தூதுவன் சஞ்சய ணைச் சேரனைக் காண அனுப்பிவைத்தனர். அவன், வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட அரசன் ஸெல்கிரிக்கருகே தங்கே யிருக்கையில் வந்து சேர்ந்தான். சேரனை, அவன் நாட்டின் எல்லையிலேயே சஞ்சயன் கண்டான். அவன் எத்துக்கொள்விரவாக வந்திருக்க வேண்டும்!

வட திசை மருங்கின் வானவன் பெயர்வது
கடவுள் எழுத வோர் கற்கே யாயின்
ஒங்கிய இமயத்துக் கற்கால் கொண்டு
வீங்கு நீர்க் கங்கை நீர்ப்படை செய்தாங்கு
யாம்தரும் ஆற்றலம் என்றனர்

(26 : 150-54)

எம்மரசர் எனத் தெரிவித்தான். இதனால் கடவுட் பணி புரிதலில், நூற்றுவர் கன்னருக்கிருந்த விருப்பம் புலப் படுகின்றது.

செங்குட்டுவனுக்கு அவர்கள் விருப்பத்துக் கிணங்க மனமில்லை. இவனுக்குச் சார்பு நோக்கமும் ஒன்றுண்டு என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? இவனை வஞ்சியிலேயே கண்டு தெரிவித்து விட்டால், இமயஞ் சென்று வருதலைத் தவிர்வான் என்பது அவர்கள் நோக்க மாகும். வஞ்சியில் எழும் கண்ணகியின் கோயிலுக்கு நூற்றுவர் கன்னர் இமயத்திலிருந்து கல்கொண்டு வந்து தந்தனர் என்ற செய்தி, தமிழ் நாடெங்கும் பரவும். இப் பணி புரிவதனால், அவர்கள் தமிழ் மக்களுடைய நல்லெண்ணைத் தைப் பெறுவர். தமக்கு நன்மையைப் பயக்காதெனின், வருந்திச் செயல் புரிவாரும் உண்டோ?

நூற்றுவர் கன்னரை அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் செய்யச் சொல்லின், அப்பொழுது கோயில் கட்டுவதனால் வரும் பெருமையிற் பெரும்பகுதி அவர்களையே சென்று சேருமன்றோ? சேரன் இதனை ஒப்பக்கூடுமா? அவனை ஒப்பத் தூண்டலே, அவர்கள் தம் தூதுவனை விரையச் செய்திருக்கின்றனர். ஆனால், சேரனை வஞ்சித்து அவர்கள் தாம் பெருமை யடையவேண்டும் என்று விரும்பியிருக்கவில்லை. ‘கற் கொண்டு பெயருமெங் காவலன்’ என்ற செய்தியையே அவர்கள் கேட்டனர். எனினும், அவர்கள் தூதுவன், ‘வட திசைப் பெயர்வது கற்கே பாயின், யாம் தரும் ஆற்றலம் என்றனர்’ என்றே கூறியுள்ளான்.

இமயத்திலிருந்து கல்லெடுத்து வரச் செய்த முடிவு சேரனுடையதே யன்றோ? அங்ஙனமிருக்க அவனை அதனைச் செய்ய வொட்டாமல் தடுப்பது அழகாகாது. அவ-

நுக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாகவிருந்த நூற்றுவர் கன்னர் அச் செயலீச் செய்ய எப்படி முன்வருவார்கள்? ஆகவே, அவன் கப்புதலீப் பெற்ற பின்னரே, தாம் செயல் புரிய விரும்பியிருக்கின்றனர். இதனால் தான் விரும்பிய வண்ணம் சேரன் தானே பெய்தலீ அவர்கள் வரவேற்றிருக்கின்றனர். கோதை கூறியதனைப் போல 'கற்கே யாதவின், யாம் தரும் ஆற்றலம்' என்று அவர்கள் தூதுவன் சொல்ல வில்லை. அப்படிக் கூறுவது, செங்குட்டுவனை 'நீ வாசற்க' என்று கூறுவதாக முடியுமன்றே?

தன்னிடம் இத்துண்ணியன்புடைய நூற்றுவர் கன்னருக்குச் சேரன் என்ன மற்றுமாழி யளிக்கக் கூடும்? எனவே, அவன் தன் சார்பு நோக்கத்தை வற்புறுத்திக் கூறவேண்டி கேர்க்கிருக்கின்றது. இதனால், அரசன், தன் வடபுலப் பயணத்துக்கு வேறுரூபு நோக்க முடையவனுக்கக் காட்டிக் கொண்டது குற்றமாகாது என்பதனையடிகள் உணர்த்தி யிருக்கின்றார்.

பால குமரன் மக்கள் மற்றவர்
காவா நாவிற் களைனும் விசயனும்
விருந்தன் மன்னார் தம்மொடுங் கூடி
அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங் கெனக்
சீற்றங் கொண்டிச் சேனை செல்வது
என்று செங்குட்டுவன் கூறுகின்றான்.

செங்குட்டுவன் தன்னுடைய சினத்தைச் சேனையின் மேலேற்றிக் கூறியிருக்கின்றான். இச் செயல் ஆசான் சொற்களை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதனைக் காட்டுகின்றது. கனக விசயர் தமிழாற்றலைப் பழித்ததாகவே கூறியுள்ளான். சோழ பாண்டியரைப் பிரித்துக் கூறியிருக்கவில்லை. இதனால் தன்னுடைய பிழையைத் தானேயுணர்து அவன்

திருத்திக் கொண்டான் என்பது விளங்குகின்றது. சஞ்சயன் ‘கற்கே யாயின், யாம் தரும் ஆற்றலம்’ என்ற தற்கு மறுமொழி யளித்தானுகையால், தான் மேற்கொண்ட அறப்பணிக்குஞ் சிறப்பளித்திருக்கின்றன. சற்று சிகித்துச் செயல் புரிவது, மக்களை எத்துணை மேன்மை யுடையவராக மாற்றி விடுகின்றது!

4. நிறைவு

காட்சிக் காதையில் கண்ட செங்குட்டுவன், கால் கோள் காதையின் தொடக்கத்தில் தன் அரசியல் அவாக் காரணமாக மாறித் தோன்றினன். அவனுடைய சிலை அக் காதையின் நடுவிலேயே மாறுவதனைக் காண்கின்றோம். அவனை அவாவற் றவனுகக் காணுங் காலத்தில் மிக மாட்சி யுடையவனுகத் தோற்றுவான். அம் மாறுபாடு இயல்பாக சிகிழ்வதுவே எனக் காட்டவே, அடிகள் அவன் தன் பிழையை யுணர்ந்து திருத்துவதனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி யுன்னார். பிழை செய்வது மனித வியற்கையாம். அதனை யுணர்ந்து மாற்றிக் கொள்வதே மேம்பாடு பெறும் வழி யானும். அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் புறக்கணிப்பவர் உக்களாகவே யிருப்பர்.

செங்குட்டுவன் சஞ்சயனிடம் சொல்லி யனுப்பிய வண்ணம், நூற்றுவர் கன்னர் அவனும், அவன் சேனையும் கங்கை நதியைக் கடக்க உதவி செய்தனர். அக் நதியின் வடகரையில் அவனை வரவேற்றனர். இதனால் அவர்களாட்சியின் பரப்பை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. கனக விசயர் தம் உறவினர் என்பதனையும் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் சேரன் பக்கத்திலிருக்கே போர் செய்தனர். அரசன் இமயஞ் சென்று கல்லெலடுத்துக் கொண்டு, மீண்டும் கங்கைக்கு வரும் வரை அவனுடன்

இருந்தனர். இனி, செங்குட்டுவன் தன் நாட்டிலிருப்பது போல் கருதிக்கொள்ளலாம்.

சேங்குட்டுவன் வஞ்சின முறைத்த வண்ணமே கனக விசயரைத் தான் கொண்டு வந்த கல்வினைச் சுமக்க வைத் தான். அதனைக் கங்கையில் நீராட்டச் சேர்த்தபின் தன வீரருக்குப் பரிசுகளை வழங்கினான். நூற்றுவர் கண்ணரைத் தம் தொழிலைக் கவனிக்க விடுதலை செய்துவிட்டான். அதன் பின் சிறைப்பிடித்த கனக விசயரைச் சோழ பாண்டிய ரிருவருக்குங் காட்டிவருமாறு கீலன் என்ற தூதுவர் தலைவர்கள் யதுரப்பி வைத்தான்.

இருப்பெரு வேந்தர்க்குக் காட்டிட ஏவித்
திருந்து துயில் கொள்ளா அனவே.

(27: 191-2.)

தீர்மாத்து முடித்தல் அரசர்க்குக் கொற்றுமெனக் கூறப்படும். சேரன் எண்ணிய எண்ணியாங்குச் செய்து முடித்துவட்டான், எனிலும், அவன் தூங்கவில்லை என்று அடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அரசர் என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். போலும் முல்லைப் பாட அலுமத்யாகத் தூங்கமாட்டார் போலும் தூங்கவில்லை. வந்துநல்வாடையிலும் டில்வரும் அரசனும் தூங்கவில்லை. அரசன் தூங்கவில்லை. அரசர்க்கு என்றும் தொழில் முடியாது போலும்!

முல்லைப் பாட்டில் அரசன் வினை முடியவில்லை. அத்தான் போர் சிகழு விருந்தது. எனவே, அவன் கவலையுடன் தூக்கம் பெறுது விழித்தீருக்கின்றன் நெடு நல்வாடையில் அரசன் வினை முடிந்துவிட்டது. அவன் நள்ளிரவில் தூரலையும் பொருட்படுத்தாது விழுப்புண் பட்ட மறவனரப் பார்த்து வருகின்றன். தனக்கு வெற்றி யைத்தர உடல் வாடியவ ரணவரையும் கண்ட பின்னரே அவன் அமைதியுடன் தூங்கக்கூடும். செங்குட்டுவனுக்கு

அத்தகைய கவலையோ, கடமையோ இல்லை. வினை முடிக்கத்து; வீரருக்குப் பரிசளித்தாயிற்று; இனி, அமைதியுடன் தூங்கலா மல்லவா?

கனக விசயரை நிலதுடன் அனுப்பிவைத்த பின் நும் வேந்தன் தூங்கவில்லை என்பதையொன்றேயும். வினை முடிந்ததே யொழிய, சேரன் அவா சிறையேற வில்லை. தம்மைப் பழித்த வேக்தர் சிறைப்பட்டு சிற்பதைக் காணும் சோழ பாண்டியர் மனங் களிப்பார்களன்றோ? அவர்கள் நன்றியறித ஒடையவராகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளச் சேர்கின்த் தலைவனுகை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமோ! அவ்வாறு அவர்கள் செய்த பின்னரே, செங்குட்டுவன் அமைதியுடன் தூங்கக்கூடும். அதுவரை அவன் அவா அவனைத் தூங்கவிடாது.

அவாவின் இயல்பையும், போக்கையும், பயணியும் நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றே அடிகள் செங்குட்டுவன் செயல்களை மிக விரிவாகக் கூறியுள்ளார். ஒரு நல்ல அரசனைப் பற்றிக்கொண்ட அவா, அவனை என்ன பாடுபடுத்தி வைக்கின்றது! அவனியல்புக்கு மாருக வஞ்சின முரைக்க வைத்தது; தன்னைப் போன்ற அரசர்களைப் பொதிமாடுகளைப் போல் நடத்தத் தூண்டிற்று; அவர்களைக் காட்சிப் பொருள்களைப் போல் பிறவரசருக்குக் காட்ட ஏவியிருக்கின்றது. இவ்வளவுக்கும் அது என்ன பயனை யளிக்கப்போகின்றது? செங்குட்டுவன் ஏக்க முடையவனுக்கித் தூங்காமலிருந்தது அதன் விளைவே அதுவே அவன் பெற்ற பயனுகும்!

நீளமர் அழுவத்து நெடும்பேராள்மை யொடு
வாளுங் குடையு மறக்களத் தொழித்துக்
கொல்லாக் கோலமொடு உயிர் உய்ந் தோரை

வெல் போர்க் கோடல் வெற்றம் அன்றெள
தலைத்தார்த் தாணைத் தலைவர் குரைத்தனள்.

(28: 90-4)

சோழவரசரீன அரியணையின் மீது அமர்த்தி யிருப் பவன் செங்குட்டுவனேயாம். இம் மாமன் சேய், பின்னர்ப் பாண்டியனுடன் சேர்க்கு சேரனுக்குத் தொற்றவன். அவன் என்றும் போரில் வென்றவனுக்கத் தெரியவில்லை. போரில் ஈடுபட்டவனென்றுங் கருதுவதற்கில்லை. கொற்றம் சிறைக்க பாண்டியனுடன் சேர்க்கிறுந்தது ஏவான்றே அவன் போர்த் தொழிலாம். அத்தகையவன், செங்குட்டுவன் செயலைக் கண்டு பெரிதும் வெட்கியிருக்கின்றான். சேரனுடைய தாதுவனிடம் பேசக்கூட அவன் விரும்பியிருக்க வில்லை. செங்குட்டுவன் செயல் வெற்றமன்றெனத் தன் சேனித் தலைவரை நோக்கிக் கூறியிருக்கின்றான்.

அமர்க்கள மரசள தாகத் துறந்து
தவப்பெருங் கோலம் கொண்டோர் தம்மேல்
கொதியழற் சீற்றம் கொண்டோன் கொற்றம்
புதுவது என்றனன் போர்வேற் செழியன்

பாண்டியன் இளைஞனே யெனினும் தகுதியடைய வன். அவனைப் போர்வேற் செழிய னென்று குறிப்பிட டிருப்பதற்கொப்ப அவன் பொறுப்புணர்ந்து பேசியிருக்கின்றான். சோழனைப் போல் அவன் சேரன் செயலைக் கண்டு வெட்கியிருக்கவில்லை; ஆனால் அது தகுதியடைய தன்றே என அஞ்சினான். அவன் அச்சம் அறவுணர்ச்சி காரணமாக எழுந்ததாம். பெரும் பெயருடன் ஐம்பதாண்டு களுக்கு மேல் அரசாண்ட பெரியேன் இத்தகைய செயலைச் செய்ததை அவனுல் நம்பக்கூட வில்லை. சினம் போரில் வெற்றி பெறுவதே நூடு மடிந்து விடவேண்டும் என்பது அவன் கருத்து. அதன் பின்னரும், அதற்கு இடமளித்து

இவ்வாறு செய்தல், செங்குட்டுவணப்போல் முத்தவனுச்குப் புதியது என்று அவன் கூறினான்.

பாண்டியன் இளைஞனே யெனினும், சேரணைப் பற்றி அறியாதவனாக விருக்கமுடியாது. அவன் சொற்களால் செங்குட்டுவன் தனகு இயல்பல்லாத தொன்றீணச் செய்திருக்கின்றன என்பது விளங்குகின்றது. ஐம்பதாண்டுகளாகத் தன் வழக்கத்தில்லாத ஒரு செயலை அரசனைச் சூழ்ய வகுக்குப்பது அவாலே யன்றே? அதனால் அரசன் பூற்று நன்மைகள் தூக்கமின்மை, சோழன் பழிப்புரை, பாண்டியன் பார்வையை என்பனவேயாம். இவற்றை ஈட்டவா அரசன் கங்கைக் கரையில் போரிட்டான்? மன்னரிருவரை ஈட்டப்பட்டித்துக் கொணர்ந்தான்?

தன்னால் அரசு கட்டிலில் அமர்த்தப்பட்டவன் பழிக்கவும், ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன் அரசுகட்டிலில் ஏறிய இளைஞன் டரிவுகாட்டவும் செய்துகொண்டவன் செங்குட்டுவனே யன்றே? தமிழகத்தின் தலைமைப்பதவிக்குரியவனுக் விருந்த சேரன், அதனைப் பெறசெய்த முயற்சியாலேயே அதற்குரிய னால்லனுயினான்; இழங்கும் விட்டான். ஒரு பேரரசனை இந்நிலைக்குக் கொணர்ந்து விட்டது அவாலேயாம். ஏனைனில், ஆசான் எடுத்துக்காட்டிய பின் அவன் தன் சிவாத்தை வெற்றிகொண்டு விட்டான் என்றே சொல்லவேண்டும். அவன் அதனை வெற்றி தகாண்டதனை அவனுடைய செயல்களாலேல்லேயே அறிகின்றேயா.

ஏனை வேந்த ரிருவரும் கூறிய
நீண்மொழி யெல்லாம் நீலன் கூறுத்
தாமரைச் செங்கண் தழுல் நிறங் கொள்ளக்
கோமகள் நகுதலும்.....

செங்குட்டுவன் இயல்பாகச் சினமிக்கவன் என்பதனைக் குறிப்பிட அடிகள் அவனைத் தாமரைச் செங்கண்களை உடையவனுக்குக் காட்டியிருக்கின்றார். ஏனையரசர் கூறியவை அவனைச் சின மூட்டியதுண்மையே! அதன்கண்கள் தழல் நிறங் கொண்டனவே! ஆனால், அச்சினத்தை மிக வெட்டாமல் அவன் அடக்கிக்கொண்டு விட்டான். அதனை நகையாக மாற்றியும் விட்டான். இல்லையெல், சினம் அவனுடைய இயல்பாகச் சிவந்த கண்களை மேலுஞ்சிவக்க வைத்துக் கருஞ் சிவப்புடையனவாக மாற்றியிருக்கும். அவ்வாறு சிகழுவில்லை; தழல் நிறங் கொண்டு ஒளிவட்ட அளத்வாடு விண்று விட்டன.

ஆசான் சொற்கள் அரசன் மாற்றி யிருக்கின்றன. அவன் ஆராயச்சு யுடையவனுக்கு விட்டான். சொழுன் கூறியவை பழுச்சொற்களையாம். எனினும், அவன் சீரானுடைய அத்தை மகனுயற்றி! செங்குட்டுவனுல் அரச பதவியில் அமர்த்தப் பெற்றவனுமிற்றி அவனைச் சினங்கு என்ன செய்வது? பாண்டியன் துணாஞ்சின அயனை குறும், பழிக்க வில்லை; பாந்தவ காட்டினான். அவனுக்குள்ள அறவுணர்ச்சு சேரானுக கில்லாது போயிற்றி! அவனிடம் அறவுறை பீக்டும் அளவுக்குச் சீரன் தாழு பெந்து விட்டதே!

இங்கிலையைப் பெறவைத்தது அவாலே என்பதனைச் செங்குட்டுவன் உணர்ந்து கொண்டான். அது தன்னை அறிவிலியாக்கி விட்டதன் அறிந்து கொண்டான். ஆகவே அவனுடைய சினம், தன் அறியாமையைக் கண்டு இறந்தது. பிறர் மேல் சினங்த சேரனை, அவனுடைய அறிவு தன்னையே சினங்கு கொள்பவனுக மாற்றி விட்டது. அதனால், அவன் ஒளிபெற்ற கண்களையுடைய வனுக்கி விட்டது. அவன் தன் அறியாமையையும், அவாவை

யும் வெற்றிகொண்டான். அவன் கண்களின் ஒளியும், சிரிப்புமே அவற்றைப் புலப்படுத்துகின்றன.

அடிகளுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதனை மாடலன் வாயிலாக அவர்கிறைவேற்றிச் கொண்டுள்ளார். செங்குட்டுவன் தனக்குச் சிறப்பளிக்கும் என்று கருதிய அவன் போர் நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கச் செலவிட்ட அடிகளி னும் அதிக எண்ணிக்கையுடைய அடிகளால் மாடலன் அறவுரையை அடிகள் அமைத்துள்ளார். இவற்றைக் கொண்டே அவர் எதனைச் சிறப்புடையதெனக் கருதி யிருக்கின்று ரென்பதனைத் தெரிக்கு கொள்ளலாம். செங்குட்டுவன் இவ்வறவுரையைக் கேட்ட பின்னர் முற்றிலும் மாறிவிட்டான். அவன் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் பண்புடையவனை என்பதனை அடிகள் முன்னரே புலப்படுத்தி யுள்ளார், எனவே, அவன் மாற்றம் திகைப்பினப்பயப்பதாகவில்லை.

ஆரிய அரசரை அருஞ் சிறை நிக்கிப்
பேரிசை வஞ்சி முதூர்ப் புறத்துத்
தாழ் நீர் வேவித் தண் மலர்ப் பூம் பொழில்
வேளா விக்கோ மானிகை காட்டி
நன் பெரு வேள்வி முடிந்ததற் பின்னான்
தம் பெரு நெடு நகர் சார்வதுஞ் சொல்வி யம்
மன்னவற் கேற்பன செய்க நீ யென
வில்லவன் கோதையை விருப்புட னேணி

(28 : 195-203.)

கனக விசயரை அரசன் விடுதலை செய்தான். தானே உடன் சென்று, அவர்களை வஞ்சிக்குப் புறத்தே, பூம் பொழிலினுடைவ யமைந்த மானிகை யொன்றினில் சேர்ப் பித்தான். வினை முடிந்தபின் தனக்கு பேருதவி செய்த

வரும், தன்னினும் பன்மடங்கு பேரிய ஸிலப்பரப்பை ஆள்பவருமாகிய நூற்றுவர் கண்ணரை, தன் பெரு நெடு கொக்குச் செல்கென ஏவியவன் செங்குட்டுவன். அவனே, இப்பொழுது, தன்னிடம் தோற்றுச் சிறைப்பட்டவராகிய கனக விசயரை, தான் செய்யும் வேள்வி முடியும் வரை இருக்க வேண்டிக்கொண்டு, அதன்பின் அவர் தம் பெரு நெடு கொக்குச் செல்லலாமெனச் சொல்லினான்.

அவ்விரு அரசர்க்கும் ஏற்பன செய்ய வில்லவன் கோதையைச் செங்குட்டுவன் விருப்புடன் ஏவினான். கோதை, சேரனுடைய முதலமைச்சன்; சேரர் குடியில் வந்தவன்; செங்குட்டுவனேடு கங்கைக்கரையில் போர் செய்து கனக விசயரச் சிறைப்பிடித்தவன். ஆகவே, அவன் அவர்களுக்குப் பணி புரிவது செங்குட்டுவனே யிருந்து பணி செய்வதற்கொப்பாகும். அவர்களைத் தன் நுடன் வஞ்சியிலிருக்கச் செய்வது, தன் பெருமையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக முடியுமென்றே சேரன் அவர்களைத் தனி மாளிகையில், ஊருக்கு வெளியே யிருக்கச் செய்தான். சேரன் மக்களுள் மாண்பு மிக்கவனுகி விட்டான்.

‘சினத்தொடுங் கொற்றமுற்றிச் செருக்கியிருந்த செங்குட்டுவன் என்னவாயினான்? தன்னைப் பழித்தவ ரெனக் கருதி, பகைகொண்டு, போரிட்டு, சிறைப்பிடித்து, கல்லீச் சுமக்கவைத்து அவமதித்தவர்களைத் தன்னை யொத்தவராகவும், தன்னால் போற்றத்தக்கவராகவும் மதிக்கும் மாற்றம் எளிதில் கிகழக் கூடியதன்று. மேலும் கனக விசயர் சேரனைக்க வயதாற் சிறு பிள்ளைகளா வார். எனினும், அவர்களைத் தானிருந்து பணி புரியும் மாண்புடையவராகச் சேரன் மதிக்கின்றுன். அவன் செயற் கரிய செய்தவனுகி விட்டான்.

கண்ணகி தன்னை மக்களுள் மேம்பட்டவளாக உயர்த்திக் கொண்டவள். அவள் பெருமையைப் பறப்பு, அவளுக்குக் கோயில் கட்ட முற்பட்ட சேரன் தன்னை மாசில மன்னாரினும் உயர்ந்தவனுக மாற்றிக்கொண்டு விட்டான். அவன் விரும்பியது தமிழரசர் இருவர் தன்னைத் தலைவனுக ஏற்று மதிக்கவேண்டு மென்பதேயாம். அவ் விருப்பம் கைகூட அவன் செய்த முயற்சி தோல்வி யுற்றது. ஆனால், அத்தோல்வி அவனை முற்றிலும் புசியவ னுக மாற்றி விட்டது. சினத்தையும், பகையையும் தன் மனத்தினின்றும் அறவே அகற்றியவனுகச் சேரன் விளங்கினான்.

தத்துவ நூல்கள் ஏதாவிக்கும் அகந்தையின் அழிவை ஆணவத்தின் கீக்கத்தைச் செங்குட்டுவன் செயலிற் காட்டி விட்டிருக்கின்றன. இதனால் அவன் பெற்ற பயன்களை அளவிட்டுக் கூற முடியாது. சோழ பாண்டியரே யல்லால் மானுவம், கொங்கு, கங்கையின் வடபுலம், இலங்கை என்ற பல தேயத் தரசரும் அவனைத் தம்முட்சிறங்கோடு, அறிவு மிக்கவனுக, மதிப்புடையவனுக்க் கருதினரங்கே? அவன் செபதவண்ணமே, அவரணைவரும் தத்தம் நாடுகளில் செய்ய விரும்பினரங்கே? அவாக் கொள்ளுதலை விட, அதனைத் துறத்தல் பெரும் பயனுடையது என்பதனைச் சேரன் கதையைக் கூறி அடிகள் மீண்டும் யுணர்ந்து கொள்ளச் செய்திருக்கின்றார்.

மலர்தலை யுலகத்து உயிர்போது பொதுஞ்சறியில் செங்குட்டுவன் செல்லுவதனை மாடலன் விரும்பி யிருக்கவில்லை; அவனுக்கு வானவர் போற்றும் வழியை யளிக்க முற்பட்டான். அவன் கூறிய வான்பொருளைச் செங்குட்டுவன் ஏற்றுக் கொண்டான். அதனால் செய்தவப் பயன்களும், சிறங்கோர் படிவமும் கையகத்தனபோற்

கானும் பேறு பெற்றுன். இம்மையிற் பெருமையைப் பெற்றுன். மக்கள் சிலையைக் கடந்து உயர் கதியைப் பெறும் பாத்சிரமாகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டான். கண்ணகியால் நற்பேறு பெற்றவன் செங்குட்டுவன் என் பது மிகையாகாது. அவனிப் போலவே பிறநும் பயனடையைக் கூடும் என்று, அடிகள் அவன் செய்தியையும் இக் காப்பியத்துள் விரிவாக உரைத்திருக்கின்றார்.

புகார்க் காண்ட சிகழ்ச்சிகள் சிகழ்ந்து முடிய எட்டாண்டுகள் பிடித்தன. இவ்வண்மைக் காலத்தை, அக்காண்ட சிகழ்ச்சிகள் சிகழ்ந்த பருவ வொற்றுமையைக் கொண்டு அடிகள் ஒரு பருவத்துக்குள் சிகழ்ந்து முடிந்தன போலக் காட்ட முடிந்திருக்கின்றது. மதுரைக் காண்ட சிகழ்ச்சிகளின் உண்மைக் கால எல்லை முதுவேணிற் பருவ மொன்றேயாம். கதை சிகழ்ச்சிகள் இரு பருவங்களில் சிகழ்ந்தன என்பதைனையும் குறைத்துக் காட்ட அடிகள் விரும்பியுள்ளார். மதுரைக் காண்டத்தில் பலவிடங்களில் தென்றல் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது.

கதையின் உண்மைக் காலத்தைக் குறைத்துக் காட்ட முயன்றதனிப் போலவே, அடிகள் செங்குட்டுவன் செயல்களைத்தும் தமிழகத்தின் சார்பாகவும், அதற்குடைய நன்மைக்கும் சிகழ்ந்தன போலத் தோன்றும் முறையில் அவற்றை விவரித்துள்ளார். இத் தோற்றுத்தாத நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்க அடிகள் ஓர் உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார். இச் செயல் செங்குட்டுவணைச் சிறப்பிப்பதாகும்; எனினும் இது அடிகள் தம் முன்னேறுக்குக் காட்டும் சலுகையாகாது. ஏனெனில் செங்குட்டுவன் அவ்வாறு சிறப்புப் பெறுக் கூடுதிரிக்கவ ஞவான்.

விருந்தின் மன்னர் தம் மொடுங் கூடி
அருந்துமி மூற்றல் அறிந்தில் ராங்கெளச்
சிற்றங் கொண்டிச் சேஜை செல்வது.

கனக விசயர் மூவேங்கார் ஆற்றலையும் சேர்த்தே குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். எனினும், அதனை செங்குட்டுவன் சோழ பாண்டியர்க்கு மட்டுமே பழியாகும் எனக் கருதி யிருக்கின்றன். அதனைத் தன் செல்வாக்கை மிகுத்துக் கொள்ளப் பயன்படுத்தியுள்ளான். ஆகவே இங்கு அவன் அருந்தமிழ் ஆற்றல் என்பது மூவேந்தரையும் குறிப்பிடு மேற்றும், கனக விசயரோடு போரிட்டது செங்குட்டுவன் ஆற்றலையாம்.

அழும்பில் வேள் கூறிய வண்ணம் பறையறைந்த தனு, செங்குட்டுவன் போரைத் தானே தேடிக்கொண்டான். ஆனால், அதனைப் பிறர் சார்பாக சிகழ்த்துவதாகக் காட்ட அவன் அருந்தமிழ் ஆற்றல் என்ற பொதுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றன். தன் செயலை நாம் எவ்வாறு கருதவேண்டும் என்று அவன் விரும்பியிருக்கின்றன் என்பதனையே இச்சொற்கள் தெரிவிக்கின்றன. கனக விசயர்க்கு உணர்த்திக் காட்டியது சேரன் ஆற்றலையாம்; அருந்தமிழாற்ற லன்று.

செறிகழல் வேந்தன் தென்தமிழ் ஆற்றல்
அறியாது மலைந்த ஆரிய மன்னரை

(27 : ५, ६)

இப்பகுசி குறிப்பிடுவது செங்குட்டுவன் ஆற்றலையோம். அதனை அடிகள் ஏதன் தமிழ் ஆற்றல் என்று குறிப்பிடுள்ளார்வனினும், செறிகழல் வேந்தன் என்று அடையளித்து, சேரனுடையதே என்பதனைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். இருப்பினும் இது மயங்கக் கூறுவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

அரியிற் போந்தை யருந்தமிழாற்றல்
தெரியாது மலைந்த கனக விசயரை

இப்பகுதி குறிப்பிடும். அருட்கமிழ் ஆற்றலும், அரியிற் போக்கை என்ற அடைமொழிகளால் சேரனுடைய ஆற்றலை மட்டுமே குறிப்பிடும். முன்னதனை விட இப்பகுதி தெளிவு மிக்கது; எனினும், இதுவும் மயக்க மூட்டும் முறையில் அமைக்கப்படுவது வேயாம். ஏனெனில், மேலும் இரண்டிடங்களில் அடிகள் இச்சொற்களைத் தமிழ் மக்கள், வேக்கர் என்பாரனைவரையும் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தி யுள்ளார்.

1. வாய்வா ஓங்கமையின் வண் தமிழ் இகழ்ந்த காய்வேல் தடக்கை கனகனும் விசயனும்.
2. செல்வம் நில்லா தென்பதை வெல் போர்த் தண் தமிழ் இகழ்ந்த ஆரிய மன்னாரிற் கண்டனை யல்லையோ?

இப்பகுதிகளில் வண்தமிழ், தண்தமிழ் என்பன தமிழ் வேக்கர் அனைவரையும் குறிப்பிடுவனவாம்.

வடவா ரியராடு வண் தமிழ் மயக்கத்துள் கடமலை வேட்டம் என் கட்புலம் பிரியாது.

(25 : 158, 9.)

இப்பகுதி சேரன் ஆற்றலை மட்டுமே குறிப்பிடுவது. இது அவன் தன் தாயைக் கங்கையாட்டச் சென்ற காலத்து சிகழ்ந்த போரினைக் குறிப்பிடுவது. எனவே, கனக விசயர் பழித்ததற்கு முன் சிகழ்ந்த சிகழ்ச்சியாகும். ஆறு இடங்களில் பயன்படும் தமிழ் என்ற சொல் முன்றிடங்களில் சேரனையும், முன்றிடங்களில் தமிழ் வேஞ்சரனைவரையும் குறிப்பிடுவதாம் அமைக்கிறுக்கின்றது.

மூவேந்தரையும், தமிழ் மக்களையும், மொழியையும் குறிப்பிடும் ஆற்றலுடைய பொதுச்சொல்லைச் சேரனும், கோதையும் தம்மைடிய குறிப்பிட்டுக் கொள்ளப் பயன்

படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். அடிகள் அதனை ஓரிடத்தில் பொதுப் பொருளிலும், இரண்டிடங்களில் அடைமொழி காலன் அதனைப் பொதுப்பொருளில் வழங்கியிருக்கின்றன. சேரனும், கோதையும் பொதுச்சொல்லிக் கடமையே குறிப்பிட வழங்கிக்கொள்ள உரிமையளித்திருப்பதே அடிகள் கையாண்டுள்ள உத்தியாம்.

கண்ணகி கடவுள் சிலையை எய்தினால் என்பதனை நமக்குணர்த்த, அவள் கடவுள்கை ஏவல் கொண்டதாக வும், வானுலக சென்றதாகவும். செங்குட்டுவுக்குக் கடவுள் நல்லணி காட்டியகாகவும், மாசில மன்னர்க்கு வரமளித்ததாகவும், தம் சிலையை யறிந்து கூறியகாகவும் அடிகள் காட்டியிருக்கின்றார். இவற்றை நோக்கச் செங்குட்டுவன் சிறப்பினை வெளிப்படுத்திக் காட்ட அவர் செய்துள்ளவை எம்மட்டு? சேரன் தமக்கு முன்னோடு விருந்தது தம்முடைய நடுவுசிலையைக் குறைத்துக் காட்டுமென்பதனை அவரறிவார். ஆனால், அதற்கஞ்சி, அவர் தம் கடமையைச் செய்யத் தவறவில்லை.

கண்ணகி கண்ட கனவு பலித்தது; அதனை யறிந்து அவள் ஆரூத் துயருற்றாள்; கண்ணீர் பெருக்கினாள். அடிகள் கண்ட கனவு பலிக்கவில்லை. தமிழகம் இனையவில்லை. ஆனால் அதற்காக அவர் மகிழ்ச்சியேயடைந்தார். ஏனெனில் அது சேரனை ஆராய்ச்சியடையவாக மாற்றியது. அவனை நல்லாற்றிற் செல்லத் தூண்டியது. கண்ணகியின் வாழ்க்கையைக் காட்டினும் நம் மனத்தை நன்கு கவரக் கூடியது அவன் வாழ்க்கையே யன்றே? மேலும், அது அவாவின் தோற்றம், ஆயல்பு, போக்கு, பான் என்பவற்றை நன்கு விளக்கிக் காட்டவும் பயன்படுகின்றது.

செங்குட்டுவன் அவாவைத் தன் மனத்தே புகவிட்ட மையால், தூக்கம் பெருதவனுட்ட துன்பமடைந்தான். அடிகளும் தமிழ் நாடு இணையவேண்டுமென்று விருப்பி, அவன் செயல்களை விவரித்துள்ளாரே! இஃதும் ஒரவாலேயன்றே? இவ்வாவும் தோல்வியுற்றது பொருக்குவதே! ஆனால் அவாக் கொண்டவராகிய அடிகளுக்கு இதனால் என்ன பயன் விளைந்தது? அடிகள் விருப்பம் கொண்டதும், சேரன் அவாவுற்றதும் ஒன்றுகமாட்டா. அவன் தனக்கு நன்மையை நாடியவன்; அவர் உலக நன்மையை விரும்பினார். இருப்பினும், அவரும் விருப்பங் கொண்டதன் பயனிப் பெற்றுள்ளார்!

சமயங்கள் பல விருப்பதனைப் போலவே, மெய்யுணர்வு பெறவும் பல வழிகள் காட்டப்பெறுவ துண்டு. அவற்றை அறிவு, அங்பு, தொழில், யோகம் என்ற பாதை களாகத் தத்துவ நூல்கள் வகுத்துக் காட்டும். இவையைன்றும் ஒரு முடிவினைப் பெறக் கையாளப் பெறுவனவேயாம். எனினும், மக்கள் மனங்கிலைக்கைற்ப இவை பலவாகக் காட்டப் பெற்றனன. பயற்சிக் காலத்தே எவ்வழியை மேற்கொண்டாலும், இறுதியாக உணர்வு பெறுதல் அறிவானடைவதேயாம்.

சற்று வழிகளில் அலைந்து திரிந்து நாட்களைக் கழிக்காமல், இறுதியாகப் பயன்படும் அறிவின் துணையை முதலீடேயே நாடுவது சிறந்தது எனப் பலரும் கூறுவர். அடிகள் கையாண்டு வெற்றி பெற்றது அறிவுப் பாதையோம். கண்ணகி கடவுள் சிலையையடைந்ததனை அவர் பல படிகளைக் கடந்த வளர்ச்சியாகக் காட்டியுள்ளார். அறிவுப் பாதைக்குக் கூறப் பெறும் படிகளையே அவர் விளக்கியுள்ளார். இந்நூலுக்கு அவர் அளித்துள்ள வாழ்த்துப் பகுதி அறிவுப் பாதையைச் சிறப்பித்துக் காட்டுவதாகவே அமைக்கிறேன்.

திருக்கின்றது. ஆகவே, அடிகள் அப்பாதையைக் காட்டு பவர் என்பதையை நிலாம்.

மெய்யுணர்வு பெற்றூர், அதனைப் பெற எவ்வழியையும் கையாளலாம் எனக் கூறுவரேனும், தாம் கையாண்டு வெற்றி பெற்றதனையே எளியதாகக் குறிப்பிடுவர். அதனை மேற்கொள்ளக் கூண்டுவர். மாடலன் செங்குட்டுவனை மேற்கொள்ளத் தூண்டியது தொழிற்பாதையாம். எனினும், அடிகள் இதனை இறப்பச் சிறப்பிக்க நேர்க்கிருக்கின்றது. அவர் விருப்பங்கொண்டதற்கு இதுவோ பயனும். தாம் கையாண்டு வெற்றி பெற்றதற்கயலான வழியை அவர் பெரிதும் சிறபிக்க நேர்க்கத்தன்றே?

மறையோன் மறை நா உழுது வான்பொருள்
இறையோன் செவிசெறு வாக வித்தவின்,
வித்தியது பெரும்பதம் விளைந்து பதம் மிகுத்தவின்
துய்த்தல் வேட்கை

(28: 187-90.)

யுடையவனுய்ச் சேரன் வேள்விக்காவன செய்ய முற்பட்டான். மாடலன் சேரனை உய்யக்கொள்ளக் கையாண்டு முறையையும், அதன் பயனையும் அடிகள் விளக்கி யிருக்கும் முறையிலேயே, அவர் தம்முடைய காப்பியத்தின் பண்பினையும் புலப்படுத்தியுள்ளார். இதனைப் பெருமை என்ற பெருந்தலீப்பினை யுடைய கட்டுரையாற் காண வாம்.

5. நனவு

இளமை, அழகு, குணம், குடிப்பிறப்பு என்பவை ஒக்கிருக்கின்ற ஆடவனும், நங்கையும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு காதல் கொண்டனர் என்பதைத் தெரி

விக்கு முன், சங்கப் புலவர் மனத்தை மயக்கும் மலைக் காட்சிகளை விவரிப்பது வழக்கம். மலையின் தோற்றம், அழகு, நிலை என்பன மக்களை மகிழ்வூட்டும் மகிழ்ச்சி யுடையவர் தம்மைப் போல் பிறநம் அதனைத் துய்க்கவேண் மும் என்று விரும்புவது இயல்பாம். இதனால், மலை ஆளைஞர் மனக்தே காதலுணர்ச்சியைத் தூண்டுமியல் புடையது எனக்கண்டு, புலவர், அவர்களுடைய முதற் கூட்டம் மலையில் சிகிழ்வது போலக் கூறும் புலனெறி வழக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.

பிரிவு வருத்தத்தை விளைவிக்கும்; இதனைக் கூறுமுன் புலவர் பாலீஸ் நிலத்தை வருணிப்பது வழக்கம். கடங் புலவர் பாலீஸ் நிலத்தை வருணிப்பது வழக்கம். கடங் போடையில், காடும் மலையும் தீயங்குது புற்கென்றிருக்கும். அக்காலத்தே குடிநீரும் கிடைப்ப தரிதாகிவிடும். அவ் விடங்களில் வாழும் விலங்குகளும், வேற்றிடங்களுக்குச் சென்றுவிடும். ‘புள்ளும் வழங்காப் புலம்பு கொள் ஆரிடையை’ நடந்து கடக்க நேர்பவர் எத்தகைய தீவிளையைச் செய்தவராக விருக்கவேண்டும். இவர்கள் தாழுறாது நுண்பத்தைப் பிறர் துய்க்காது தப்பட்டும் என்று விரும்புது இயல்பேயாம். எனவே, பாலீஸ் நிலம், பிரிவினைப் புலப் படுத்த, தக்க பிண்டிரயாய் அமைக்கிறுக்கின்றது.

மக்கள் தொகை மிகக் குறைவாக விருத்த பழங்காலத்தில் காடுகள் மலிந்திருந்தன; எளிதாகக் கடக்க முடியாத அளவினதாகவுமிருந்தன. இப்பெரிய காடுகளைப் பிரிந்து வாழுங்காதலரைப் பிரித்து வைப்பனவாகப் புலவர் கருகினர். மழை பெய்த பின்னர், காடுகள் காலை பெறும், தம்மைக் கடக்கு செல்வார்க்கு சிறும், சிறுவும் தரும். எனவே, பிரிந்துகுறையுங்காதலர், கார் காலத்தில் கூடுவ தாக்க கூறும் புலனெறி வழக்கம் தோன்றிற்று. காதலரைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் காரிகையர் களைபிழுத்த முகத்த

ராய் இருப்பர்; காதலர் வருகையால், பொலிவு பெற்றுப் புன்முறைவல் மாருத முகங்களை யுடையவராவர். காட்டின் கார் காலத்துத் தோற்றமும், காதலன் வரவு தோற்று விக்கும் பெண்ணின் பொலிவும் கவர்ச்சி யுடையனவாக விருக்கும்.

நீர் வளமும், சில வளமும் மிக்க இடங்களில் பீர்த் தொழில்நடக்கும். அங்கு மக்கள் சேர்ந்து வாழும் குடியிருப்புக்கள் தோன்றும். உழுது விதைத்துவிட்ட பின்னர்ப் பொழுது போக்கப் பலர் கூடி வம்பு பேசுவது இயல்லேயன்றோ? இப் பேச்சு வளர்ந்து கைகலப்பில் முடியும்; வெட்டிப் பேச்சால் வேறொன்றன விளையும்? இவ்வாறு மக்களை மாறுகொள்ளச் செய்யும் இயல்பினைக் கொண்ட மருத சிலத்தைக் காதலர் ஊடிப் பிரிந்து சுச்சரவு செய்வதற்குத் தக்க பின்திரையாகப் புலவர் அமைத்துக் கொண்டனர்.

கடவில் காட்சி மாறுபாடுகளைக் காண முடியுமா? கண்ணுக்கு எட்டியதூரம் வரை ஒரே தன்மையதாகவே தோன்றும் இயல்புடையது கடல். அவ்வாறே பெண்களின் ஏக்கத்துக்கும் எல்லை காண வியலாது; துன்பத்தையே தரும் பண்புடையது ஏக்கம். அதனுடைய முடிவு எப்படி யிருக்கும் என்று யாராற் கூறக் கூடும்? கடவில் மீன் வேட்டைக்குச் சென்றவன் திரும்பி வருவான் என்று யார் உறுதி கூறக் கூடும்? திரும்பிக் கரை சேர்ந்தவன் மறு பிறப்பினைப் பெற்றவனே யாவான். ஏக்காக் தொலைந்த சிலையும் அத்தகையதேயாம். நெய்தல் சிலம் இரங்கற் பொருளைப் பயக்கவே கோன்றிற்றுப் போலும்!

சங்கப் புலவர் போற்றிய மரபுக் ளனைத்தும் இயற்கையால் உருவாக்கித் தரப்பட்டவைகளேயாம். இயற்கையை சிலைக்களாகக் கொண்டு, அது மக்கள் மனத்தே

தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சிகளைக் கற்பணி செய்து, அவற்றுக்கேற்ற சிகழ்ச்சிகளைச் சீத்திரிப்பது அகப் பாடல்களின் பண்பாகும். எனவே, இவை வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவை யாகா; இயற்கையும், சூழ்நிலையும் விளைவிக்கும் பயன்களைக் கூறுவனவே யாகும். சங்கப் பாடல்களிற் சித்திரிக்கப் பெறும் மக்கள் செயல்கள் அவர்கள் குண வேறுபாடுகளின் விளைவுகளால்ல.

அகப் பாடல்களைனத்தும் முதற் கருப்பொருள்களை விவரிக்கு மளவுக்கு உரிப்பொருளை விவரிப்பதில்லை. உரிப்பொருளை உணர்த்துவதே பாடலின் நோக்கமாம்; எனினும், அது முதற் கருப்பொருள்களை விளைவாகும் என்றே காட்டப் பெறுகின்றன. எனவே, இப் பாடல்களைனத்தும் மக்களை வாயிலாகக் கொண்டு இயற்கையின் இயக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பது புலனுகின்றது. இப் பாடல்களில் வரும் மக்களுடைய தனிப் பண்புகளுக்கு இவை யிடமளிப்பதில்லை. இதனால் அகப் பாடல்களின் பாத்திரம் இயற்கை யொன்றேயாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

அகப் பாடல்களில் வரும் தலைவன், தோழி, தலைவி என்பவரை, எப் பாடலுக்கும் பெயர்த் தமைத்துக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் அவர்கள் தாமிருக்கு மிடத்துக்குத் தக்க செயல்களைச் செய்பவரே யல்லால், தம் மனம் காட்டும் வழியிற் செல்பவ ரல்லர். இதனாலேயே

மக்கள் நுதலிய அக ணாங் தினையும்
சட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெருஅர்.

என்ற மரபும், விதியும் தோன்றியிருக்கின்றன. அகப் பாடல்களைனத்தும் இயற்கையின் நாடகங்களையாம். இங்காடகங்களுக்குச் சுவை யூட்ட மக்கள் பயன்படுகின்றனர். இவர்களை நடிகர்களாகக் கருதுவதற்கில்லை.

திணொ மயக் குறுதலுங் கடினிலை யிலேவ
நிலஞ்செஞ்சு மயங்குத விள்ளெறன மெழிப.

இரு சிலத்தில் அதற்குரித்தல்லாத ஒழுக்கத்தைக் கூறினாலும் கூறலாம். இதுவே, இப் பாடல்களிற் பங்கு பெறும் மக்களுக்கு அளிக்கப்பெறும் சலுகையாம். இதனால், மனிதனுக்கு மனமுண்டு, அது இயற்கையின் தூண்டுதலை மீறியும் செயல்புரியும் பண்புடையது என் பவற்றைச் சங்கப் புலவர் ஒப்பினர் என்பது தெளிவின்றது. ஆனால், அவர்கள் இவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு தம் பாடல்களை அமைக்க முன்வரவில்லை.

இரு பாடலில் இரு நிலங்கள் மயங்கிவரக் கூடாது என்பது விதி. இதனால், பாடலில் பங்குபெறும் மக்களுக்குப் பொறுப்பில்லை என்பது புலனுகின்றது. ஒரே பாடலில் இரு நிலங்களிடம் பெறின், தலைவனும் தலைவியும் எங் நிலத்துக்கீற்பச் செயல் புரிவர்? அவர்கள் விரும்பும் வண்ணம் செய்வதனைக் கூற இப் பாடல்கள் எழவில்லையோ இயற்கையால் தூண்டப் பெறுமல் நிகழும் சிகழ்ச்சியையோ, அதனைக் காட்டி விளக்க முடியாத செயல்களையோ அகப்பாடல்கள் விவரிப்பதில்லை.

அகப்பாடல்கள் கலையின் சிறந்த தோற்றங்கள்; ஆனால் அவற்றில் பங்கு பெறும் மக்கள் தமக்கென வாழும் தகுதியடையவரல்லரே! இத்தகைய கவலை சங்கப் புலவருக்கு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் கலை வேறு, வாழ்க்கை வேறு என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர். இயற்கை காட்டும் பாதையில் மனிதன் செல்லுகின்றான், அல்லது மனிதன் செயல்களுக்கீற்ப இயற்கை நடந்து கொள்ளுகின்றதா என்ற வழக்கு என்றும் முடிவு காண முடியாததாகவே யிருக்கும். இவற்றில் இயற்கையின் வழி மக்கள் இயங்குகின்றனர் என்று சங்கப்புலவர் கொண்டு

டனர். அக்கால வாழ்க்கை இயற்கையை எதிர்பார்த்தே நிகழ்ந்தது அவரை இவ்வாறு கொள்ளச் செய்திருக்கும்.

இயற்கையால் இயங்கும் வாழ்க்கை எவ்வகையிற் செல்லும் என்று அகப்பாடல்கள் கற்பித்துக் கூறுகின்றன. ஆனால் உண்மை வாழ்க்கை அவைகள் கூறுவன்போல் நிகழாதன்றோ? எனவே, வாழ்க்கை முறையை வகுத்துக் காட்டத் திருவள்ளூர் விரும்பினார். பிறவிப் பயணிப் பெறும் தோக்கத்துடன் வாழ்க்கை நடைபெற வேண்டுமென்பது அவர் கருத்தாகும். அதனையடையத்தக்க வாழ்க்கை முறையையே அவர் மேற்கொள்ளத் தூண்டியுள்ளார். காமத்துப் பாலையும் அவர் பாடியிருப்பது, அவ் வாழ்க்கை மெய்யுணர்வு பெறுதலுக்குப் புறம்பான தன்று என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது.

கலைக்குச் சிறப்பளிக்கக் காமத்துப் பாலையும், வாழ்கைக்குச் சிறப்பளிக்கும் அறத்துப் பால், பொருட்பால்களையும் பாடிய வள்ளுவர், கலையும் வாழ்க்கையும் தம்முள்ள முரண்பட்டன வல்ல என்று காட்டியுள்ளார். மகிழ்ச்சியைப் பயக்கும் மனைவாழ்க்கை அறநெறிச் செல்லுவதாக நடப்படுத் தெரங்கி பயணியளிக்கும் என்பது அவர் கருத்தாகும். சங்கப்புலவர் வெவ்வேறுங்களுக்கு கருதிய கலையையும், வாழ்க்கையையும் வள்ளுவர் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம் தோன்றுவதற்கு வாய்ந்த சூழ்சிலை இதுவாம்.

இலக்கியத்தை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக விருக்கும்படி முதன் முதலில் அமைக்க முயன்றவர் திருவள்ளுவரே யாவர். அவர் பெறவிரும்பிய பயணியே அடிகளும் அடைய விரும்பியுள்ளார். ஆனால், அவரினும் வேறுபட்ட வோரிலக்கிய வாயிலைத் தேர்ந்து கொண்டார்.

வாழ்க்கையே கலை என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியது சிலப்பதிகாரம். இவ்வகையில் இது சங்க இலக்கியத்துக்கு மாறுபட்டது. இதனைச் சங்க இலக்கியத்தோடிணைக்கும் பாலம் வள்ளுவர் திருக்குறளாம்.

சங்கப் பாடல்கள் புலவர்களுடைய பொழுதுபோக்குக்காக, கற்றவர் மனத்தை மகிழ்விக்கத் தோன்றிய கலைத் தோற்றங்களாம். மக்களை மகிழ்ச்சி யூட்டுவதே அப்பாடல்களின் சிறந்த நோக்கமாகும். இங் நோக்கத்தை வள்ளுவர் மாற்றிக்கொண்டார். மக்களுக்கு வழி காட்டுவதே இலக்கியத்தின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டுமென்பது அவர் கருத்து. அவருடைய புது நெறியைப் பிறர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே! காமத்துப்பால் அப்பணியைச் செய்கின்றது. ஒழுக்கம் முதலிலும், அதனைச் சிறைவுறச் செய்யாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சி பெறல் அதனையுடெட்டும் இடம் பெற்று விளங்கும்வண்ணம் வள்ளுவர் தம் நூலை அமைத்துள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தைப் போலவே, வள்ளுவர் குறளும் கற்றுக்கருயே விரும்பச் செய்யும் பண்புடையதாக அமைக்கிறுக்கின்றது.

கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாறுறிவன்
நற்றுள் தொழாஅ ரெனின்.

இதனை உணர்த்தும் நோக்கத்துடனேயே வள்ளுவர் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார். எத்துணைப் பேர் அவர் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்ப்பர். நல்லன செய்வதால் நற்பயன் விளையும் என்பதனை நம்பி, நல்லவர்களாக விருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், நல்லனவற்றை நாடிச் செய்யும் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளக் கூடியவர் எத்

துணைப் பேர் இருக்கக் கூடும்? வள்ளுவர் காட்டிய வழி மக்களைக் கவராது என்று அடிகள் கருதி, தம் நூலை வேறு வகையில் வரைத்திருக்கின்றார்.

மகிழ்ச்சியடைய விரும்பாத மக்களிருப்பரோ? ஆனால் அம்மகிழ்ச்சி சிலையாக விருப்பதில்லையே என்பதனை எவரும் கருதிப் பார்ப்பதற்கில்லை. அதனைப் பெற மெய்வருந்திப் பாடு படுகின்றனர். பெற்ற பின்னரும் மனசிறைவு பெருது மயங்குகின்றனர். எனவே, அடிகள் என்றும் மாருத இன்பத்தை நாம் பெறக்கூடும், அது நம்முடைய பிறப் புரிமை எனக் கூறக் கேட்டு வியப்படைகின்றோம். நம் கடமையை வற்புறுத்தாமல், உரிமையைக் காட்டுபவரை நாம் எப்படிப் பாராட்டாமலிருக்கக் கூடும்? இவரல்லரோ நாம் பின்பற்றிச் செல்லத்தக்கவர்! நமக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடியவர்!

நம்முரிமையை வற்புறுத்தி, அதனை நாம் பெறுவதற்கு வழிகாட்ட வந்தவர் இளங்கோவடிகளாவார். இப் பொழுதே, இப்பிறவியிலேயே, நம்முரிமையைப் பெறக் கூடும் என்று அவர் உறுதி யளிக்கின்றார். ஆனால் நற்பயனை முயலாமற் பெறக் கூடுமா? நம் உரிமையைக் காட்டி, அதனைப் பெறும் அவாவினை யூட்டிப் பின்னர்க் கடமையை யுணர்த்தியுள்ளார்கள். கண்ணகி முயன்றார்கள்; தன் உரிமையைப் பெற்றார்கள்; அதனால் பலராலும் போற்றப்பட்டார்கள். இவ்வாறு விளங்கிக்கொண்ட பின்னரும், தம் உரிமையைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழாத வரும் இருக்கக் கூடுமோ?

சாத்தனைர் மதுரையைச் சேர்ந்த புலவர்; தண்டமிழா சான் என்று அடிகளால் குறிப்பிடப்பெறும் பெருமை யடையவர். சங்கநூற் பள்ளிசோதகராக விருந்தவர்; சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களைப் பாடியவர்;

சங்க கால மரபுகளைக் காப்பதனைத் தம் கடமையாகக் கொண்டிருந்தவர்; அவற்றைப் பிற புலவர் வழங்காமற் போற்றுமாறு பாதுகாப்பவர்; சங்கம் அழிவெய்தியதனைக் காணப் பொருது, தம் வாழ்காளிற் பெரும்பகுதியைக் கழித்த மதுரை நகரைத் துறங்கு, மலை நாட்டிற்குச் சென்றவர்.

சாத்தனூர், அடிகளியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக் கக் கேட்டதும் மூற்றிலும் மாறிவிட்டார். மதுராபதியின் சொற்களைக் கேட்டு கண்ணகீ மேன்மையுற்றார்கள்; மாடலன் சொற்களைக் கேட்டுச் சேரன் சிறப்பெய்தினார்கள்; சிலப்பதிகாரத்தைக் கேட்டுச் சாத்தனூர் பெருமையுற்றார். இல்லையேல், அவர் மணிதே மகலையைப் பாடியிருப்பாரா? சாத்தனூர் அடிகள் வகுத்துள்ள புதுவாயிலைக் கண்டு வியந்தார்; பாராட்டினார்; அகளைப் பின்பற்றிச் செல்லுவது தயக்குப் பெருமையளிக்கும் என்றெண்ணினார். மணி மேகலையை இயற்றிய மாண்புடையவரானார்.

சாத்தனாருக்குப் பின்னர் வந்த பெரும் புலவரும் கதையை யுள்ளிட்ட நூல்களையே இயற்றி யிருக்கின்றனர். அப்புறப் பாடல்களை இயற்றும் வழக்கம், அடிகளுக்குப் பின் அடியோடு மறைந்துவிட்டது. ஒரு பெருநூலை இயற்றித் தந்தா வன்றிக் கவிஞர் என்ற பெயர் கிடைக்காது என்ற நிலையை அடிகள் தோற்றுவித்து விட்டார். எப்புலவன் தன் பெயர் தழுமத்திற்கக் கேள்வாமென்று விரும்புவான்? எனவே, எல்லாரும் காப்பியங்களையே இயற்றத் தொடங்கினர். சங்கப் புலவரை ஜக்தாறு நூற்றுண்டுகளாக அடக்கி யாட்டுகொண்டிருந்த மரபுகள் அடங்கி யொடுங்கி மறைந்து விட்டன!

சிலப்பதிகாரம் புதியதாரு வாயிலை வகுத்தளித்தது. எனினும், சங்கப் பாடல்களின் சிறிப்பியல்புகள் என்றும்

போற்றத்தக்க பண்புடையனவன்றே? ஆனால் அவற்றைப் போன்ற பாடல்களை இயற்றுவதாற் பெருமைகிடைக்காதே! ஆகவே, அகப் பாடல்களால் பெரிதும் பற்றப்பட்ட கவிஞர் கோவையை இயற்றத் தொடங்கினர். அத்திணைத் துறைகளைத் தழுவிய தனிப் பாடல்களைக் கொண்டது கோவை, எனினும் அது தலைவன் பெயரைத் தெரிவிப்பது; ஒரு வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைக் கதையைக் கூறுவதுபோல் விவரிப்பது இவ்விரு மாறுதல்களும் சிலப்பதிகாரத்தின் தோற்றுத்தால் ஏற்பட்டவையாம்.

புறத்திணைப் பாடல்களில் பற்றுக்கொண்ட புலவர் பரணியை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பரணி யென்பது காளிக்குக் கூளி கூறும் கதையாம். அது போரில் வென்ற அரசனைச் சிறப்பித்துப் பாடப் பெறுவது.

உலாவும் சிலப்பதிகாரத்தால் உருப்பெற்ற பிரபந்தம் என்று கூறுத்தகும். செங்குட்டுவன் வஞ்சிக்கு வெற்றி யுடன் வந்த காலத்து, அவணை நாணிலமக்களும் வரவேற்கப் பாடிய பாடல்கள் உலாவினை உருவாக்கிய புலவர்க்கு வழி காட்டியாக விருக்கின்றன. ஆழ்வார், நாயன்மார் பாடல்களும், சிலப்பதிகாரத்தின் வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை என்பவற்றில் காணப்பெறும் பாடல்களைப் போன்றவையேயாம்.

ஒரு பாடலில் ஒரு சிலத்தையே விவரிக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு காரணமாகச் சங்கப் பாடல்கள் ஒரு சிகழ்ச்சியை மட்டுமே சித்திரிப்பனவாய் விளங்குகின்றன. இதனால் அவை அளவில் சின்னங்க் சிறியனவா யிருக்கின்றன. புறப்பாடல்கள் கூடச் சிறியவையேயாம். சங்க இலக்கியத்தின் மிகப் பெரிய பாடல் மதுரைக் காஞ்சியாகும். சிலப்பதிகாரம் அதனைப் போல் ஆறுமடங்கு நீண்டிருக்கின்றது.

ஒரு சிகிஞ்சியையே கொண்டவை யாகையால், அகப் பாடல்களிற் பங்கு பெறும் பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை யும் குறைவாக விருக்கின்றது. இரண்டு, அல்லது மூன்று பாத்திரங்களே அவற்றில் இடம் பெறுகின்றன. மேலும் அவை இலட்சியம் பாத்திரங்களாம் (Ideal characters). தம் முடையதெனக் காட்டிக்கொள்ளும் குண வேறுபாடுகளை அவை கொண்டிருக்கவில்லை. இயற்கையின் தூண்டுதலா லியங்கும் பண்புடையனவாகையால் அவை தனித்தன்மை (Individuality) யுடையன வல்ல.

சிலப்பதிகாரம் பல பாத்திரங்களைப் புகுத்தியிருக்கின்றது. ஓவ்வொன்றும் தனக்கெனக் குண வேறுபாடுகளை யுடையது. தத்தம் குணத்துக்கேற்பவே, இப்பாத்திரங்கள் செயல் புரிகின்றன. இவற்றின் செயல்களைச் சிறப்பிக்க, இயற்கை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அகப் பாடல்கள் இயற்கையைச் செயல் புரிவதாகவும், மக்களை அதன் வழி ஒழுகுபவராகவும் காட்டுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் மக்களைச் செயல்படுபவராகவும், இயற்கை அவர்களுக்குத் துணை புரிவதாகவும் காட்டியிருக்கின்றது

அகப் பாடல்கள் காதலைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனை அவை போற்றுகின்றன. வள்ளுவரும் இளங்கோவும் அதனை விலக்கி யிருக்கவில்லை; தூற்றவு மில்லை; ஆனால் புறக்கணித்திருக்கின்றனர் எனக் கூறலாம். மக்கள் அதனைப் பெறவே வாழுவேண்டும் என்ற போக்கினை இருவரும் எதிர்த்திருக்கின்றனர். காமம் மசீஞ்சு யளிப்பது போல் தோன்றித் துன்பத்தையே பயக்கும் இயல்புடையது என்பதனை அடிகள் சிறப்பான மூன்று பாத்திரங்களின் வாழ்க்கையாலும் காட்டியிருக்கின்றார்.

சிலப்பதிகாரம் சங்க இலக்ஷ்யத்தோடு அமைப்பு, அளவு, பாத்திரம், பொருள் என்ற பல துறைகளிலும் மாறுபட்டுச் சோன்றுகின்றது; எனினும், இது அவ் இலக்ஷ்யத்தின் இயல்பான வளர்ச்சியின் இலட்சிய முடிவேயாம் இத்தகைய சிறந்த நூலைப் பயக்கும் பெற்றி யுடையனவாக விருந்தமையால், அவை யின்றும் சிலைத்து சிற்றனவாகவும், கற்றேரை மசிழ்விப்பனவாகவும் இருக்கின்றன. அரசியலில் அடிகள் விரும்பிய மாற்றம் கனவாகி விட்டது. ஆனால் இலக்ஷ்யத்தில் அவர் விரும்பிய மாற்றங்கள் நனவாக முடிந்திருக்கின்றன. பின்னர் வந்த புலவரால் பின்பற்றப்படும் பெருமையை யுடையனவாக சிலைத்திருக்கின்றன.

6. துறவு

நாடு மீண்மை யடைந்து, வல்லமையுடன் விளங்கவும், மொழி வளம் பெற்றுத் தழைக்கவும் அடிகள் காட்டியுள்ள வழியும், செய்துள்ள மாற்றங்களும் புதுமையுடையன. அவ்வாறே சமுதாயம் சிறப்புற்றுப் பெருகவிளங்க அவர் காட்டும் வழியும் புதுமை யுடையதாம். புதுமைகள் பல பெற்றுப் பொலிகின்றது சிலப்பதிகாரம், எனினும் பழைய யைப் போற்றுவதிலும் அது தன்னிகரற்றது. அது கூறுவன் வெல்லாம் எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற உண்மைகளாம். இப் பண்பு காரணமாகவே அது தாழிழ் நூல்களுள் தலைசிறக்தாகவும், ஒளிமிக்கதாகவும் விளங்குகின்றது.

சங்க காலத்தின் தொடக்கத்தில் பெண்ணினம் உள்ள மையும், பெருமையுடையதாக விருந்தது. பெண்ணை இல்லான் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதே, அவளுக்கு அக்காலத்திருந்த செல்வாக்கினைப் புலப்படுத்தும். வீட்டளவிலைனும் அவளே தலைமையுடையவளாக விளங்கினார். நாளடைவில்

இந் சிலை மாறிக்கொண்டே வந்து, அடிகள் காலத்தில், பெண் உரிமை இல்லாதவ ளாகிவிட்டாள். பெண்ணினம் சமுதாயத்தில் செம்பாகியாகும். மற்றைப் பாதியை ஏற்றுப் பேணி வளர்ப்பதும் அதுவே யாம். எனவே, எங்கும், எக் காலத்தும் பெண்ணுக்குள்ள பெருமையைக் கொண்டே சமுதாயத்தின் மேன்மையை அளவிடக் கூடும்.

இவ்வண்மையை வற்புறுத்த, அடிகள் தாம் இயற்ற விரும்பிய நாலுக்குப் பெண் தலைமைப் பாத்திரமாகவுள்ள கதையினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். இச் செயல் நம் இலக்கியத்துக்கும், நாட்டுக்கும் மட்டும் புதுமையுடைய தன்று; உலகின் எம் மொழியிலும், எப் பெருநாலும் பெண்ணைத் தலைமைப் பாத்திரமாகக் கொண்டதாக விருக்க வில்லை. பெண்களுக்குச் சிறப்பளிக்கும் நூல்கள் பலவுண்டு. எனினும், அவனைத் தலைமைப் பாத்திரமாகக் கொண்டது அவற்றுள் எதுவுமில்லை.

ஷேக்ஸ்பீயர் தாம் எழுதியுள்ள முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களுள் இரண்டினுக்குப் பெண்கள் பெயர் களையும் தலைப்பாகக் கொண்டிருக்கின்றார். எனினும் அவைகளினும் கூட ஆண்கள் பெயர்களை யாத்தே பெண்கள் பெயர்கள் இடம் பெறுகின்றன. எனவே, அடிகளைப் போல் அத்தனைத் துணிவும், பரந்த மனப்பான்மையும் வேறு எக் கவிஞருக்குமிருக்கவில்லை என்பது தெரிகின்றது. அடிகளுக்குப் பெண்களுக்குச் சிறப்பிடமளிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பமிருக்கத்து என்பதற்கு அவர் நூல்சான்றுக் காரணமாகின்றது.

அடிகள் காப்பியத்தில் காணப்படும் பெண்களை வந்தும் நல்லெழுக்க முடையவர்களாகவும், உயர்ந்து வரிக்கோள்களை மேற்கொண்டிடாமுதுபவர்களாகவுமிருக்கக் காணகின்றோம். ஆனால், ஆண்களுள் ஒரிரு

வாரே குணமுடையவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுள் தலைமைப் பதவிக்குரியவனுக விளங்கும் சேரன், இளங்கோ வேண்மாள் விரும்பிய வண்ணம் செய்தமையாலேயே சிறப்புடையவனுகின்றனர். வம்பப் பரத்தை யொந்தி இக் காப்பியத்திலிடம் பெற்றிருப்பது, பிற பெண்களின் பாத்திரங்கள் கற்பணை உயர்வுடையன வல்ல எனக் காட்டிவதாக விருக்கின்றது.

அடிகள் புகுத்தீய இப்புதுமை பிற புலவர்களையும் பற்றிக் கொண்டுள்ளது. சாத்தனூர் மணிமேகலையைத் தலைமைப் பாத்திரமாகக் கொண்ட காப்பியத்தை இயற்றி னார். ஸிலகேசி, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்ற நூல்களை இயற்றிய புலவர்களும் அடிகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். ஆனால் இவ்வணைவரும் பெண்களைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவர்களைத் தம் நூல்களின் தலைமைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. தம்முடைய நூல்கள் சிலப்பதிகாரத்தை ஒத்திருக்கின்றன எனக் காட்டவே அவர்கள் அடிகளைப் பின்பற்றி யிருக்கின்றனர்.

இக் காலத்தே நாம் விரும்பாவிடினும் அரசியல் நம்மை வந்து பற்றிக் கொள்ளுகின்றதன்கோரே? நமக்கு வசநிகள் மலிந்த வாழ்க்கையை யளித்தலையே அரசியல் கட்சிகளைனத்தும் தம் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் ஒன்றேடொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றச் செய்யும் முயற்சியும், போட்டியும் நம்மை அமைதியுடன் வாழ விடுவதில்லை. தாம் சொல்லிய வண்ணம் நிறைவேற்ற முடியாவிடின், ஆட்சியிலிருப்போர் வருங்காலத்தவர் நல் வாழ்வு பெற நம்பைத் தன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளச் சொல்லுகின்றனர்.

சமயங்களும் இவ்வரசியற் கட்சிகளைப் போலவே மக்களைப் பற்றிக் கொள்ளுகின்றன. இவை யனித்தும் நம்மைக் கடவுளைப்பற்றிக் கருதச் செய்யவேதோன்றின. ஆனால் இவை ஒன்றேடான்று போட்டியிடுங் காலத்தும், பிறவற்றினைக் காட்டிலும் தாம் உயர்ந்தவை என்று காட்டிக் கொள்ளுங் காலத்தும் தம் நோக்கத்தை நழுவ விட்டு விடுகின்றன. இவைகளின் உயர்வு, தாழ்வுகளைக் கருதுபவர்க்குக் கடவுளைப் பற்றிக் கருத நேரமில்லாது போகும்; அவர்கள் மனத்தில் அவ்வெண்ணைம் எழுமலும் இருந்து விடும்.

அடிகள் காலத்தே சமயங்கள் தம் செல்வாக்கை மிகுத்துக் கொள்ளாப் போட்டியிடத் தொடங்கின. இப் போக்கு மக்களை அவற்றின் நோக்கத்தை விணித்துப் பார்க்கச் செய்யாதென்று கருதியே, அடிகள் அவை யனித்தை யும் ஒப்பப் போற்றியுள்ளார். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ வொரு சமயத்தைச் சேர்ந்தவனுக விருக்க நேர்கின்றது. அவன் விரும்பாவிட்டினும், பிறர் அவனை எச்சமயத்தையாவது பற்றி யிருப்பவனுக்க் கருதுகின்றனர். எதனைச் சேர்ந்திருப்பினும் அதனுடைய நோக்கத்தில் மனிதன் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டு மென்பது அடிகள் கருத்து. சமய சமரசத்தை வற்புறுத்தி யிருப்பவருள் அடிகள் முதல்வராவார்.

சமயங்களைக் கடந்த விலையிலும் கூடப் பிரிவினைகள் காணப்படுகின்றன. மெய்யுணர்தல் எல்லாச் சமயங்களும் ஒப்பும் முடிவாம். ஆனால் அதனைப் பெறும் வாயில்கள் பல வகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அடிகள் கையாண்டு வெற்றிபெற்றது அறிவுப் பாதையாகும். மாடலன் பரப்பியது தொழிற்பாதையாம். எல்லாரும் எளிதில் கைக் கொள்ளக் கூடியது எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவது அன்புப் பாதையாகும். சமயங்களைத்தும் காட்டுவது இதனிடையே

யாம். இவையேயல்லால், சமயங்களைப் போற்றுதவர் மேற் கொள்ளும் வழியுமான்றுண்டு. அது யோகம் எனப் பெறும்.

இந்நான்கு வாயில்களுக்கும் முடிவு ஒன்றே. இவையினைத்தும் மக்கள் மெய்யுணர்வு பெற உதவுவனவே. இவை வெவ்வேறுகத் தொன்றினும் மனத்தைக் கட்டுப் படுத்துவ தொன்றினையே இவை மேற்கொள்ளச் செய்கின்றன. ஒருமுகப்பட்டு வல்லமை பெற்ற சின்மணம் சிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சிக்கு விசாரம் என்று பெயர். எப்பாதை வழியாகச் செல்பவரும் இறுதியில் இவ் விசாரத்தை (ஆராய்ச்சியை) சிகழ்த்திய பின்னரே மெய்யுணர்வு பெறுகின்றனர். எனவே, அடிகள் இவற்றையும் தம் நூலின்கண் ஒப்பப் போற்றியுள்ளார்.

வேற்றுமைகளைக் காண்பது அறியாமையாகும் என்றுணர்வதே—அறிவதன்று—விடுதலை பெறுதல் அல்லது மெய்யுணர்வு பெறுதலெனக் கூறப்படுகின்றது. வேற்றுமைகள் என்றும் இருந்த வண்ணமே யிருக்கும். ஏனெனில் அவை இயற்கையின் விளைவுகள். நாம் அவற்றைப் பாராட்டுவது அறியாமையாகும். ஆகவே, அடிகள் வேற்றுமைகளை நம்மைப் புறக்கணிக்கத் தூண்ட அவற்றைப் போற்றும் பல்வேறு சமயங்களையும் ஒப்பச் சிறப்பித்திருக்கின்றார். ‘பிறவோர் அவைக்களத்தையும்,’ ‘வெள்ளைக் கோட்டியையும்’ விலகியிருக்கப் பணித்துள்ளார்.

சமுதாயம் சிறந்து விளங்க, அதன் அங்கமாக விருக்கும் தனி மனிதன் உயர்ந்த குறிக்கோள்களை யுடையவனுக்கும், அவற்றை மேற்கொண்டு வாழ்பவனுக்கும் இருக்கல் இன்றியமையாதது. மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டிய வற்றுள் மிகச் சிறந்தது அறிவு பெறலேயாம் என்பதை எல்லாரு மொப்புவர். பிறவிப் பயன் அதுவேயாம் என்பது

அடிகள் துணிபாகும். இதனைப்பெற அடிகள் காட்டியுள்ள வழி பழமையானதே! எனினும், அவர் அதனை வெளிப் படுத்தியிருக்கும் முறை புதுமையுடையது.

ஸ்வேதஸ்வதாரர் என்ற முனிவர், ‘நான் அப் பெரியோனை யடைந்தேன்; அவனை யடைதலே இறத்தலைக் கடக்கும் வழியாகும். பிறப் பிறப்புகளைக் கடக்க வேறொதுவும் உதவாது’ (3.8) எனக் கூறியுள்ளார். இவர் அடிகளைப் போலவே சமரச ஞோக்கமுடையவர். உபசிட தங்களை அருளிய முனிவருள், இவரொருவரே, தாம் அடைந்த சிலையைக் குறிப்பிட்டு, தம்மைப் போல் நாமு மதனை யடையவேண்டுமெனத் தூண்டி யிருப்பவராவார். பிறரனைவரும் நாமடையக் கூடியசிலையின் இயல்பைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

ஸ்வேதஸ்வதாரரைப் போலவே, அடிகளும் தாம் முயன்று பெற்றதனையே, நன்மையை யளிப்பதெனக் கண்டாராதலால், நம்மையும் பெற முயலுமாறு தூண்டி யிருக்கின்றார். ஆனால், அடிகள் அம் முனிவரைப்போல் தாம் பெற்ற சிலையைத் தம் கூற்றில் தாமே கூருமல், கண்ணகையைத் தேவந்திகை வாயிலாகக் குறிப்பிட வைத்துள்ளார். இதனால், அடிகள் பெற்ற சிலை நமக்குத் தெரி கின்றது; அதனையறிந்து கூறிய கண்ணகையும் அங்சிலையை யடைந்திருந்தவளாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது உறுதி யாகின்றது. இவ்விரண்டாவது பயனேடு, கண்ணகை அதனைக் கூறியிருத்தல் மேலும் இரு பயன்களை யுடைய தாக உள்ளது.

ஸ்வேதஸ்வதாரரைப் போலவே அடிகளும் ஒரு தத்துவ நூலையருளி, அதன்கண் தாம் பெற்ற சிலையைக் காட்டி, நம்மையும் அதனைப் பெற முயலுமாறு தூண்டியிருந்தாரெனில், அந் நூலால் அனைவரும் பயன் பெற்றிருக்க முடி

யாது. ஏனெனில் மிகப்பலர் அவர் கூறியிருப்பதனை நம்பாம் விருக்கலாம். ஐயங் கொள்ளாமல் நம்புபவர்களுள்ளும் மிகப் பலர், அடிகள் துறக்கத்தனால் பெற்ற சிலையை நாம் எப்படிப் பெறக்கூடு மென்றெண்ணி, முயலாதிருப்பர். ஆகவே, அவர் கோக்கம் அவ்வழிச் செல்வதால் சிறை வேருது.

கண்ணகி நம்மைப் போல் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தவள்; உலக வாழ்க்கையின் துன்பத்தை கம்மினும் அதிகமாகத் துப்த்தவள். அவள் அடிகள் பெற்றிருந்த சிலையைப் பெறக்கூடு மெனின், அது நமக்குக் கூடாத தாக விருக்குமோ? அடிகளைப் போல் அவள் துறக்க வில்லை. எனவே, துறவுக்கும் மெய்யுணர்வு பெறுதலுக்கும் எத்தகைய தொடர்புமில்லை என்பது தெரிகின்றது. இதனை நன்கு விளக்கியிருப்பதே சிலப்பதிகாரத்தின் மிகச் சிறந்த பயனாகும். அடிகள் நம்மையும் தம் சிலையையடையத் தகுதியுடையவர் என்று கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. இனியும், அவர் வழிச் செல்லாவிடின், அதன் பொறுப்பு நம்மையே சேரும்.

அடிகள் தம் வாழ்க்கையால் தாம் கண்ட பேருண்மையைக் கண்ணகி தன் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து பார்த்ததனால் உணர்ந்து கொண்டாவிளான்பதனைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். அவளைப் போலவே செங்குட்டுவதும் தன் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து கண்டே சினத்தையும், பகையையும் அவாவினையும் கைவிட்டான். அவற்றைக் கைவிட்ட பின்னர்ப் பெருமையைப் பெற்றுன். அவன் எதிர்பார்த்திராத சிறப்பினையடைந்தான். இவற்றை சிலப்பதிகாரம் நமக்குக் காட்டும் வழி நன்கு புலப்படுகின்றது. நாம் அடிகளையோ, சேரனையோ, கண்ணகியையோ பின்பற்றத் தேவையில்லை; நம்முடைய வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து காணலே, நம்மை உயர்த்தும் பண்புடையதாகும்.

தாம் கண்ட உண்மையை நமக்குத் தெரிவிக்க அடிகள் உண்மைக் கதையொன்றினைக் கூறியுள்ளார். ஆனால் அதனைச் சரிதையாகக் கூறுமல், காப்பியமாகப் புனைந்து கூறியுள்ளார். அவர் இதனைச் செய்திருப்பதும் நம்முடைய நன்மையைக் கருதியேயாம். கண்ணகீயின் உண்மைச் சரிதையைக் கூறியிருப்பின், அவள் சிலையை நாம் எப்படித் தெரிந்துக்கொள்ளக்கூடும்? அடிகள் சொற்களை நம்புவதனால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சிலை யேற்படும். அப்பொழுது அவருமோர் உபஷිத்தத்தை யருளி யிருக்கலாமோ!

காப்பியக் கதையாகப் புனைந்து கூறியிருப்பதனால் கண்ணகி கடவுள்ரை ஏவல் கொண்டதனையும், மதுரையை எரித்ததனையும், மதுராபதியைக் கண்டதனையும், வானுலகு சென்றதனையும், கடவுள் நல்லணி காட்டியதனையும், வரமளித்ததனையும் புகுத்த முடிந்திருக்கின்றது. இவை அவருடைய சிலையை ஏற்றுக் கொள்ளவைக்க உதவுவன. புத்தர் பெருமான் இத்தகைய அருஞ்செயல்களை சிகழ்த்தித் தாம் கூறுவனவற்றை மக்களை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தாரென அவர் சரிதையாலறிகின்றோம். எனவே, இவை யுண்மையல்லவே யெனினும், உண்மை போல சிகழ்த்திக்காட்டக் கூடியனவேயாமென்பது விளங்குகின்றது.

அடிகள், கண்ணகி இறைசிலையை யடைந்தவளைன் பதனை நம்மை யுணர்ந்து கொள்ளவைக்கவே, அவளைத் தம் சிலையைக் கூறவைத்திருக்கின்றாரனின், அவளைத் தம் துறவினைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டச் சொல்லியிருக்குங் காரணமென்ன? தம்முடைய தற்பெருமையையும் நம்மையறிந்து கொள்ளவைக்க வேண்டுமென்பது அவர் நோக்கமாக விருக்குமோ? இறைசிலையை யுணர்ந்தாலன்றித்

தற்பெருமையை மனிதன் முற்றிலும் தொலைக்க முடியாதனாக் கீதை கூறுகின்றது. மனித சிலைக்கும், இறைசிலைக்கு முள்ள வேற்றுமை இஃதொன்றேயாம்.

மக்களைத் தற்பெருமை யுடையவராக மதிக்கச் செய்வதெத்து எனத் தெளிந்துகொள்வதே இறைசிலை எய்தலாகும். தற்பெருமை யுணர்ச்சியைப் பெற்றிருத் தல் மனிதனிலை எனப்படும். கண்ணகி, மாதவி, செங் குட்டுவன் என்ற மூவரும் இவ் வுணர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தவரே. இவர்கள் இது பயனளிக்கவில்லை என உணர்ந்து கொண்டவர்களாவர். கண்ணகி இதனை அறவே தொலைத்தமையால் மற்ற இருவர்களாலும் போற்றப்பட்டாள். மாதவியும் செங்குட்டுவனும் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டு, அதனைச் செயற்படுத்த முனைபவராக விளங்குகின்றனர்.

மாதவி மக்கள் பாராட்டுதல்களைப் பெறுவதனால் பயனில்லை யென்று கண்டு, ஆடுவதனைத் துறந்த பின்னரே பிறரால் போற்றப்பட்டாள். அவள் ஆடலைக் கண்டு பாராட்டியவர், அவள் அதனைத் துறந்தபின் அவளைப் போற்றத் தலைப்பட்டனர். அவளைப் பரத்தையாகக் கருதுவதனைத் துறந்தனர். அவ்வாறே செங்குட்டுவன் ஏனையரசரிருவரையும் தன்னைத் தலைவனுக ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய முயன்றதனில் தோல்வியுற்றுன். தோல்விக்கு மனமழிந்து துன்புருமல், தன் அவாவினைத் துறந்தான். அவ்விருவரோடு பிறவரசரும் சேர்ந்து போற்றும் பெருமையைப் பெற்றுன்.

இவ்வாறு பிறர் தத்தம் தற்பெருமையைத் துறக்க முற்பட்டதனைப் பாராட்டிக் கூறும் அடிகள், தம் தற்

பெருமையை விரும்பித் தம் சுய சரிதையைக் கண்ணகீ வாயிலாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார் என்று கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும்? அரசரிமையையும், அரண்மனை வாழ்க்கையையும் துறங்கு ஜம்பதாண்டுகளைக் கழித்த பின், அவரை விருப்பமுடையவராகக் கொள்ளுவதழகன்று. மேலும், இந்நால் என்றும்; நிலைத்து நிற்கும் என்பதனை யறிந்தவர், இது தமக்களிக்கக் கூடியதனைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவிற் பெருமையைப் பெற எப்படி விரும்பியிருக்கக் கூடும்? ஆகவே அவர் தம் துறவினைக் குறிப்பிட்டிருப்பதும் நமக்காகவேயாம்.

மெய்யுணர்வு பெறுவதற்கு அடிகள் துறங்ததனைப் போல் வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டாமென்பது உண்மையே யெனினும், துறக்க வேண்டுவது இன்றியமையாத தாகும். தற்பெருமையைத் துறங்கிருத்தலே அதனையடையக் கூடும் வழியாம். ஆகவே, துறவு இன்றியமையாத தென்பதனை வற்புறுத்தவே, அடிகள் கண்ணகையைத் தாம் துறங்ததனை வியக்துரைக்க வைத்திருக்கின்றார். உலகத்தில் அரச பதவியைத் துறங்தவர், மெய்யுணர்வு பெற்றுருள் அரசராக மாறினார் என்பதனைக் கண்ணகீ வாயிலாக அறிகின்றோம்.

மெய்யுணர்வு பெறத் துறக்கவேண்டியது இன்றியமையாததேனும், அத் துறவு நாம் நினைத்திராத பயணியளிக்கக் கூடிய தகுதியடையது. ‘துறங்த பின் ஈண்டியற் பால பல்’ என்று வள்ளுவார் கூறியிருப்பதற்கு நமக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக மாதவியும், செங்குட்டுவனும் விளங்குகின்றனர். இவர்களிருவரும் ஓரளவு துறங்தவரேயாவர்; அதனால் மக்களாலும் மன்னராலும் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றனர். இவர்கள் துறவு நிறைவேற்ற மடையின் இவர்களும் இறைநிலையையடையும் தகுதியடை

யவராவர். அதன்பின் இவ்வுலகிற் பெருமையுறுதலை இவர்கள் ஏன் பொருட்படுத்தப் போகின்றனர்?

மெய்யணர்வு பெறுவதாலும் இன்பத்தை, ஓவ்வொரு வரும் தாமே துய்த்துணரக் கூடுமே யல்லால், அதனி யல்பு இத்தகைய தென் எடுத்துக் கூறல் இயலாது. மக்கள் கூட்டத்தால் பெறும் மகிழ்ச்சியையே இன்ன தென் எடுத்துக் கூற முடியாதென்று அதனை அகம் எனக் கொள் கின்றோமே கூட்ட மின்மையால்—ஆன்மாவும், உடலும் சேர்ந்திருப்பதனைப் பிரித்துணர்வதால்—பெறு மின்பத்தை எப்படிக் கூறக் கூடும்? இதனையடைய முயல்வது மக்கள் மேற் கொள்ள வேண்டிய பெரு முயற்சியாகுமென உபாசிடதங்களும் ஆழ்வார், நாயன்மார் பாடல்களும் வற்புறுத்துகின்றன.

ஸ்வேதஸ்வதாரர் இம் முயற்சியால் தாழுற்ற பெரும் பயனை எடுத்துக்காட்டி, அதனை நாழுமடையத் தூண்டியுள்ளார். ஆனால் அவர் தூண்டுதலை அறிஞர் மட்டுமே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடும். அடிகள் அவ்வழியையே, புதிய முறையில் கையாண்டுள்ளார். இவருடைய தூண்டுதல் எல்லா மக்களையும் சிந்துக்கத் தூண்டும்; முயற்சியை மேற்கொள்ள வைக்கும். எனவே, சிலப் பதிகாரம் பொதுமக்களுக்குரிய காப்பியமன்பது விளங்குகின்றது. அடிகள் திருவடி வாழ்க! அடிகளேசரணம்!! சரணம்!!!

பெருமை

1. வித்து

சிலப்பதிகாரக் கதை அழகிய ஊர்வலங்களிரண்டின் விவரித்த வண்ணம் தொடங்கியிருக்கின்றது. இவைகளுள் இரண்டாவது ஊர்வலத்தில் புகார் நகர மக்களைனவரும் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். இதனால், இதன் சிறப்பும், பெருமையும் மிகுகின்றன. இக்கதையினிறுதி சிகழ்ச்சியில் பங்கு பெறுபவர் மிகப் பலர். வஞ்சி நகரின் மக்கள், புகார், மதுரை என்ற பெரு நகரங்களிலிருங்கு சென்றவர் ஆகிய அனைவரும் கண்ணகி கோயிலின் திறப்பு விழாவிற் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். இவர்களோடு பல நாடுகளினின் ரூம் வந்த அரசரும் அவ்விழாவின் சிறப்பிற்கும், பெருமைக்கும் உதவியிருக்கின்றனர்.

இக் கதையின் முதனிகழ்ச்சி திருமணமாகும் இறுதி சிகழ்ச்சி கோயிலின் திறப்பு விழாவாம். எனவே, இதன் முதலும், முடிவும் மக்களைனவரையும் பற்றியீர்க்கும் பெரு சிகழ்ச்சிகளாக விருக்கின்றன. அவற்றில் மிகப் பலர் கலந்து கொள்ளுவதனைக் காண்கின்றோம். ஆகவே, இக் கதைக்கும் பொதுமக்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு எனக் கூறலாம் இதனுடைய போக்கும் மக்கள் மன வெழுச்சியைக் காட்டுவதாகவே யிருக்கும் என்று எதிர் பார்க்கலாம்.

கதைத் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப் பெறும் ஊர் வலங்களிரண்டும் வெவ்வேறு நாட்களில் சிகழ்ந்தவைகளாக இருத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் முதலாவது திரு

மண வழைப்பு ஊர்வலமாம். இரண்டாவதனில் திருமாங்கலியம் ஊரைச் சுற்றி எடுத்து வரப்பட்டது. பின்னது திருமண நாளன்று காலையில் நடந்திருக்க வேண்டும். முன்னது ஒரு நாளே நூழ் முன்னர் சிகழ்ந்து முடிந்திருக்க வேண்டும். எனினும், அடிகள் இவையிரண்டினையும் ஒன்றன் பின் மற்றது சிகழ்ந்தது போல இனைத்துக்காட்டியிருக்கின்றார்.

இவ்ஞூர்வலங்கள் புகார் நகர மக்களைவரும் கதையின் முதனிகழ்ச்சியில் பங்கு பெற்றதனைக் காட்டுகின்றன. முதல் ஊர்வலம் அதனையடுத்து சிகழப்போவதனை மக்களை எதிர்பார்த்திருக்க வைப்பது. எனவே, முன்னது பின்னதன் முன்னறிவிப்பாக விளங்குகின்றது; அது அமைதியுடையதனைக் காட்டு மியல்புங் கொண்டது இவை காரணகாரியங்களாகத் தோன்றுவதால், அடிகள் இவற்றையினைத்துக் காட்டியுள்ளார். இவற்றின் நோக்கங்களும் ஒன்றுயிருக்கக் காண்கின்றோம்.

அழகிய பெண்கள் சிலரை ஆடையணிகளை யணி வித்து, சிங்காரிக்கப் பெற்ற யாணிகளின் மீது ஏற்றி அடிகள் நகரை வலம்வரச் செய்துள்ளார். இது ஓர் மௌன ஊர்வலமாகும். காண்பவர் கண்களைக் கவர்ந்து, அவர் தம் உள்ளங்களையும் கொள்ளிகொள்ளும் பண்பு மிக்கது இவ்ஞூர்வலம். இதனைக் கண்டு, வியப்பும், விருப்பும் கொண்ட புகார் மக்கள் இரண்டாவது ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டு, அதனைச் சிறப்பித்தனர். எனவே, இவற்றையினைத்துக் காட்டியதனால், அடிகள் மக்களுடைய மனவிருப்பத்தையும், அதன் விளைவினையும் பிரிந்து தோன்றுமல்ல பொருத்திக் காட்டியுள்ளார் என்பது புலனுகின்றது.

இரண்டாவது ஊர்வலம் மிகப் பெரியது; பெருஞ்சத்த மிழைப்பது; எனினும், விரும்பக் கூடியதோ இதுவே பொருளுடையது; கதையின் முதனிகழ்ச்சியில் பங்கு பெறுவது. இதனைத் தயக்கங் காட்டாமல் நம்மை ஏற்றுக் கொள்ள வைக்கவே, அடிகள் சிறியதோர் மௌன ஊர் வலத்தை முதலில் விடுத்துள்ளார். இது தோற்றுவிக்கும் வியப்புணர்ச்சி மறையுமுன் இரண்டாவதனையும் சிகழ்த்தி விடுவது, நம்மை யதனை ஏற்றுக்கொள்ள வைப்ப தற்குத் துணை புரியுமான்றோ? அடிகள் இவற்றை இனைத் திருப்பது எத்துணைப் பொருத்தமானது!

மக்கள் மனசிலைகளை நுணித்துணர்ந்தே அடிகள் இவ்வூர்வலங்களைக் கற்பித்துள்ளார். இருந்தும், அடியார்க்கு நல்லார் இரண்டாவது ஊர்வலத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவருங்கூட, முதலாவதனை மரபு வழாத்து என்று காட்டியுள்ளார். இதனால், அடிகளுடைய கற்பணை அடியார்க்கு நல்லாரைப் போன்ற பழை மைப் பற்று மிக்க உரையாசிரியர்களையும் மயங்கவைக்கும் மாண்புடையது என்பது விளங்குகின்றது. இக்கவர்ச்சி மிக்க தொடக்கத்துணைக் கொண்டே, இக்கதையின் வளர்ச்சியும், நிறைவும் நம்மை மகிழ்விக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். சிலம்பின் பயிற்சி கரும்பை நுனியிலிருந்து தின்று செல்வதனை யொக்கும்.

அவரை, இருபெருங் குரவரும் ஒரு பெரு நாளான்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்துழி
யானை எருத்தத்து) அணி யிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க்கு) ஈந்தார் மணம்.

இஃது முதல் ஊர்வலமாம். சிறியது; எனினும் எழில் நிறைந்தது. சத்தஞ் செய்யாதது; எனினும், எல்லாருடைய கருத்தையும் கவ்வும் தன்மை சிறந்தது. கோவலனுக்

கும், கண்ணகிக்கும் நிகழவிருக்கும் திருமணத்தை அறி விக்க வரும் ஊர்வலமிது.

இத் திருமண நிகழ்ச்சியில் புகார் நகர மக்களை வரும் பங்கு பெற உரிமையடையவர் என்பதனை இவ்வூர் வலம் அறிவிக்க வந்தது. திருமண அழைப்பினை இவ் வண்ணம் நிகழ்த்துவது புதுமையடையதன்றோ? அடியார்க்கு நல்லாருக்கும் இவ்வெண்ணம் தோன்றியிருக்கின்றது. எனினும், இது அடிகளுடைய தொடக்கக் கற்பணியாக விருப்பதனாலும், கவர்ச்சியடையதாக விருப்பதனாலும் இதனை அவர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்; மரபின்பாற்பட்டது என்று விளக்கமுங் கூறியுள்ளார்.

இளங்கொவடிகள் தமிழ் மொழியில் முதன் மூதலாக வொரு பெருங்காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார். தம்முடைய புதிய நூலை, அவர் புதுமைகள் செறிந்து தோன்றும் முறையிலியற்றக் கருசியது இயல்பேயென்றோ? இவ்வூர் வலம் நாம் கண்டோ, கேட்டோ அறியாத புதுமையடையது. எனினும், ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாகவேயிருக்கின்றது. இதனுடைய தோற்றுமோ, நிகழ்ச்சியோ நமக்குக் கலக்கத்தைப் பயக்கவில்லை; ஆனால் மயக்கத்தையூட்டி யிருப்பதனை யொப்பவே வேண்டும். இம் மயக்கம் நீங்கு வதற்குள் அடிகள் இரண்டாவது ஊர்லத்தை யனுப்பியுள்ளார். நாம் அதன்கண் பங்கு பற்றிக் கொள்ளுகின்றோம்.

அடிகள் செய்து முடித்திருப்பது துணிவுமிக்க செயலாகும். அவர் தம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டுள்ளார் என்பதனைப் பிறர் கூறி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ? நம்முடைய மயக்கமும், நாம் அதனிற் பங்கு பற்றியதும் அவருடைய வெற்றியைப் பிறருக்குப் பறைசாற்றி யறிவிப்பதாகாதா? அடிகள் நம்மை வெற்றி

கொண்டுள்ளார்; எனினும், தோல்வியற்றவர்க்கு இயல் பாகத் தோன்றக்கூடிய மனவுளைச்சல் நமக்கெழவில்லை. ஏனெனில் அடிகளுக்கு நாமே வெற்றி யளித்திருக்கின்றோம். அதனிற் பங்கு பெற நமக்கும் உரிமையுண்டு.

அடியார்க்கு நல்லாரும், நம்மைப் போலவே, முதல் ஊர்வலத்தைக் கண்டு, தம் மனத்தை நெகிழவிட்டிருக்கின்றார். ‘சில மகளிரையணிந்து யானையேற்றி அறிவித்தல் மரபு’ என அவர் கூறியிருப்பது அவருடைய கற்பனையோம்; மரபோ, உண்மையா அன்று. அவர், தம்முடைய சிறையனத்தோடு, இவ்விளக்கத்தைத் தங்கிருக்கவில்லை. அடிகளிடத்து அவர் கொண்டிருஞ்சு மதிப்பே இவ்விளக்கமாக உருப்பெற்றுள்ளது. கதைத் தொடக்கத்திலேயே கவிஞருடைய கற்பனை ஒவ்வாதது எனக் கூறுவது அழகுடையதாகுமோ?

அவ்வழி, முரசியம்பின், முருடதீர்க்கன்,
முறை யெழுந்தன பணிலம்; வெண்குடை
அரசெழுந்ததோர் படி யெழுந்தன; அகலுள்
மங்கல வணி யெழுந்தது.

இஃது இரண்டாவது ஊர்வலமாகும். முன்னதனை விடப் பன்மடங்கு பெரியது; பெருஞ்சத்தம் செய்வது. முரசு, மத்தளம், சங்கு முதலியவற்றின் முழுக்கம் நம்மைச் செவிடாக்கிவிடும் எனத் தோன்றுகின்றது. எனினும், இதனிற் பங்கு பெற நம்மனம் நம்மைத் தூண்டி, இழுத்துச் செல்கின்றது.

இவ்வூர்வலத்தில் வெண்குடைகளும் பங்கு கொள்ளுகின்றன. அவற்றைக் காண்பவர் ‘அரசன் கர்வலம் வருகின்றான் போலும்’ என்று எண்ணிக் கொள்ளுகின்றனர். இவையே இவ்வூர்வலத்திற்குச் சிறப்பளிக்கின்றன.

இவற்றின் பின் புகார்நகர மக்கள் பன்னிறப் புத்தாடை களையணிந்தவராய்ச் செல்லுகின்றனர். இங் ஸீண்ட ஊர் வலத்தினிறுதியில் பெண்கள் திருமாங்கலியத்தை எடுத்து வருவதனைக் காண்கின்றோம். இன்று கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் நிகழும் நாளன்றோ? வாழ்க மணமக்கள்!

திருமாங்கலியத்தைக் கண்டதும், அடியார்க்கு நல்லார் தீயை மிதித்து விட்டவர் போல் துள்ளினார். இது மரபுக்கு முற்றிலும் புறம்பான செயலன்றோ? விரும்பத் தக்கதாகவும் இருக்கவில்லையோ துறவு பூண்டிருக்கும் அடிகள் திருமணச் சடங்கில் சீர்திருத்தஞ் செய்ய முன்வர வாமா? இது மணவினையை நகைக்கூத்தாகச் செய்யுமான்றோ? பலருங்கூடி இருவரைக் கணவனும் மணவினையாகச் சேர்த்து வைப்பது, அவர்கள் பிறருடைய பாராட்டுதல்களைப் பெறும் வண்ணம் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும் என்றனர்கோ? அவரைப் பினைக்கும் மணவினையைப் பிறர் நகைக்கும் வண்ணம், திருமாங்கலியத்தைத் தெருத் தெருவாய் எடுத்துச் செல்வது அழகுடையதாகுமோ?

அடியார்க்கு நல்லாருக்கு இவ்வூர்வலம் சிறிதும் பிடித் திருக்கவில்லை. அடிகள் அதனை வாழ்த்தி யனுப்பியுள்ளார்; அரும்பதவுரைகாரர் உடன்சென்று நிகழ்த்திவைக்கின்றார்! இருப்பினும், அது வேண்டியதாகி விடுமா? தமக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று, அவர் இதனைக் கற்பித்துள்ள அடிகளையோ, வழிமொழிந்துள்ள அரும்பதவுரைகாரரையோ குறைக்குறியிருக்கவில்லை. அவர் அவ்வழிச் செல்பவரல்லர். தம் வல்லமையால் இவ்வூர்வலம் நிகழவில்லை எனக் காட்டியிருக்கின்றார். அவருடைய பெருந்தன்மையைப் போற்றவேண்டும்; வியக்கவேண்டும்; பின்பற்றவும் வேண்டும்.

‘அகலுள் மங்கல வணி யெழுந்தது’ என்ற பகுதிக்கு ‘மங்கல வணி ஊரெங்கும் எழுந்த தென்க’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறியிருக்கின்றார். இவ்வரையில் அவர் எதனையும் புதிதாகப் புகுத்தியிருக்கவில்லை. அகலுள் என்பதற்கு ஊரெங்கும் என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இருந்தும், அவர் அப்பெரிய ஊர்வலம் சிகழுவில்லை என்பதனைக் காட்டியிருக்கின்றார். அவருடைய செயல் மாய வித்தை போல் தோன்றுகின்ற தல்லவா? இதனை அவர் எப்படிச் செய்து முடித்தார்?

‘அகலுள் மங்கலவணி யெழுந்தது’ என்பது மூல பாடம்; அடிகள் அமைத்துள்ள சொல் வைப்பு. அதனை அடியார்க்கு நல்லார் ‘மங்கல வணி யகலுள் எழுந்தது’ என்று மாற்றி யமைத்துக்கொண்டார். இச் சிறு மாற்றம் அப் பெரிய ஊர்வலத்தை முற்றிலும் மறைத்து விடுகின்றது. அது சிகழுந்ததா என்று கேட்கும் சிலையில் இவ்வரை கம்மை வைத்திருக்கின்றது. சொற்களின் முறையை மாற்றுவது இத்தனை யாற்றல் பெறக் கூடுமா? வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்னும் வழக்கு உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிடமுந்தத்தை போலும்!

அடியார்க்கு நல்லார் செய்துள்ள மாற்றம் அழிக்கும் ஆற்றலை மட்டும் உடைய தன்று; ஆக்குஞ் திறனுமதற்குண்டு; அது ஊர்வலத்தை அழித்தது; ஆனால் அதற்கு சடாக அங்கரத்தை மிகப் பொலிவுடையதாக மாற்றி விட்டது. அழித்ததனைக் காட்டிலும் அது இழைத்திருப்பது அளவாற் பெரிது; பன்மடங்கு பெரிது. மங்கலவணி என்ற சொற்களை அவர் கலியாணக் கலின் என்ற பொருளில் வழங்கியுள்ளார். இதனால், அங்கர முழுவதும் திருமணப் பொலிவு பெற்றதாக மாறி விடுகின்றது. அடி

யார்க்கு நல்லார் நல்வெண்ணம் பிகவுடையவர் என்பதற்கு இவ்வுரையே சான்றாகும்.

அடியார்க்கு நல்லாருடைய கற்பனை, அடிகளுடையதனை விஞ்சியிருக்கின்றது. மாசாத்துவான் சோழ அரசனுக்கு அடுத்த பணக்காரன் என்பதும், அவனையும் மாநாய்களையும் புகார் நகரத்தவர்களைவரும் விரும்பிப் போற நினர் என்பதும் உரையாசிரியருடைய கற்பனையை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கும். எனினும், அப்பெரிய நகரம் திருமணப் பொலிவுடன் நிறைந்து காணப்பட்ட தென்பது, எளிதி வேற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மிகையாயில்லை. இதனை, அவரே உணர்ந்துகொண்டு, ‘அகலுள்—தெருவுமாம்’ என்ற விளக்கத்தைத் தந்திருக்கின்றார்.

இவ் விளக்கத்தால் அத்திருமணைம் சிகழ்ந்த தெரு கலியாணக் கவினுடையதாக விளங்கிற்று என்பது புல்லு கிண்றது. இது எளிதாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதே! உண்மையாக சிகழ்ந்துமிருக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விளக்கத்தைக் காட்டித் தம் கற்பணையை உண்மை யோடு பொருந்திநடக்கு மியல்புடையதாகச் செய்துவிட்டார். எனினும், அடிகள் அனுப்பி வைத்திருக்கும் ஊர் வலத்தை, நாம் காணுமலிருக்க முடியாதுபோல் தோன்று கிண்றதே!

யாகுமேயல்லால், எத்துணைப் பெரியதேனும் பிண்ட மாகாது. ஆகவே, அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் உரை புதியதேயாம்.

அடிகள் கற்பித்துள்ள புதுமையினை நிகழவில்லை யெனக் காட்ட, அடியார்க்கு நல்லார் தாமொரு புதுமையினைப் புகுத்தவேண்டி நேர்ந்திருக்கின்றது. மூன்றீர் மூன்றார் வெடுப்பது வழக்கமல்லவா? சொற்களுக்குப் புதிய வுரைகளைக் காணும் ஆற்றலு மூரிமையும் உரையாசிரியர்க்குண்டு. ஆகவே, அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் உரையை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். எனினும், அடிகள் அனுப்பியுள்ள ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் நாம் தப்ப முடியாது போல் தோன்றுகின்றதே!

வெண்குடைகள் திருமண நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெறுவன வல்ல. அவை ஊர்வலங்களுக்கே அங்கமாகப் பயன்படும். அரசனே, தெய்வமோ வலம் வரும் பொழுதே அது பயன்படுகின்றது. அக்குடைகளை அடிகள் தம் ஊர்வலத்துக்குப் பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். இவற்றை அடியார்க்கு நல்லாரால் மறைக்கக் கூடவில்லை. இக்குடைகள் அவ்வூர் வலத்துக்குச் சிறப்பளிப்பதனேடு, அதனை அடியார்க்கு நல்லார் தம் முறையால் அழிக்க வொட்டாமலும் பாதுகாக்கின்றன.

வெண்குடைகள் தம் மியல்புக் குரியவற்றையே செய்துள்ளன. தம்மை நாடியவரை அவை அளிசெய்து காக்கும் பண்புடையனவல்லவா? அடியார்க்கு நல்லாருக்கு அஞ்சி அவை தம்முரிமையை விட்டு விடுமோ? இயல்பினை மாற்றிக் கொள்ளுமோ? அடிகள் அவற்றை நாடிச் சென்றார். அவை அவருக்கு அருளியிருக்கின்றன. அவரமைத்திருக்கும் ஊர் வலத்தின்முன் சென்று அதற்குச் சிறப்பினையளித்திருக்கின்றன; உடன், நிகழ்த்தியும் தங்குள்ளன.

‘வெண்குடை அரசெழுந்ததோர் படி யெழுந்தன’ என்ற பகுதிக்கு, ‘வெண்குடைகள் அரசன் உயர் வெழுந்த படி யெழுந்தன’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறியுள்ளார். அக் குடைகளைத் தூக்கிப் பிடிக்கும் பொழுது, அவை மேலெழுவது, அரசன் பெருமை உயர் வதை ஒக்கும் என்பது அவர் கருத்து. ஆகவே குடைகள் இருந்ததனை அவர் ஒப்புகின்றார் என்பது தெரிகின்றது. ஊர்வலம் சிகழுவில்லையேல், அக்குடைகள் எதற்கு? திருமண வீட்டின் மூன் அவற்றைத் தூக்கிப் பிடித்திருத்த வால் பெறும் பயன் என்ன? எனவே, ஊர்வலம் சிகழுந்த தனை யொப்பவே வேண்டும்; அதனை மறைத்த வியலாது.

அடிகளுடைய செயல்கள் உரையாசிரியரை நன்கு சோதித்து வீட்டிருக்கின்றன. கதைத் தொடக்கமென்று அவர் முதல் ஊர்வலத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அதன் பின்னரும், அடிகள் மற்றுமொரு வழக்கத்தில்லாத ஊர்வலத்தைக் கற்பித்தால், உரையாசிரியர் என்ன செய்வார்? அவர் பொறுமையை யிழுந்தார். எவ்வரையாசிரியர்தாம் இதனைப் பொறுக்கக் கூடும்? அடியார்க்கு நல்லார் தம் பொறுமையை யிழுந்தாரேயல்லாமல் பண்பினையிழக்கவில்லை. அவ் வேண்டத்தகாத ஊர்வலத்தைமரபன்று எனக் கூறவில்லை. சிகழாதது போல் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வூர்வலங்க ஸிரண்டினுள்ளும் பின்னதே பொருளுடையது. அதனை யமைகியிடையது என நம்மை யேற்க வைக்கவே, அடிகள் முதல் ஊர்வலத்தை யனுப்பி வைத்துள்ளார். அதனை யேற்றுக்கொண்ட அடியார்க்கு நல்லார், இரண்டாவதனை மட்டும் மறைத்திருக்கலாமா? அடிகளுக்கு வணக்கஞ் செலுத்தும் நோக்கத்தோடு அவர்

முதல் ஊர்வலத்தை ஏற்றுக்கொண்டா ரெணினும், அச் செயலாலேயே, இரண்டாவத்தின் ஏற்க மறுக்குமுளிமையை உரையாசிரியர் இழந்து விடுகின்றார். நமக்கு வேண்டிய தனிக் கொண்டு, வேண்டாதத்தினைத் தள்ளுவது வாழ்க்கையிலுங்கூட வில்லையே! அடியார்க்கு நல்லார் முயற்சி அடிகள் வெற்றியைப் பறைசாற்றுவதாகவே முடிந்திருக்கின்றது.

அவருரைக்கு இங்கு நாம் கண்ட தடைகளை உரையாசிரியர் உணர்ந்திருக்க மாட்டாரெனக் கருதுவது, அவரையறிந்து கொள்ளுவதாகாது. அரும்பதவுரைகாரர் ‘மாங்கலிய சூத்திரம் வலஞ்செய்தது’ என்று கூறியிருப்பதனிக் கண்டும், தம் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல், அப்பெரிய ஓர்வலம் நிகழவில்லையெனக் காட்டவந்த அடியார்க்கு நல்லார் துணிவு வியக்கத் தக்கது. வழக்கெல்லாத ஓர்வலங்கள் இரண்டினை அடிகள் கற்பித்ததேன் என்று தம்மைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால், அவர் அவற்றின் பொருளைக் கண்டு தெரிவித்திருப்பார்.

தம்முடைய பெருங் காப்பியத்தின் விதையை அடிகள் ஊன்றிவிட்டார். அது நாம் இதுவரை காணுத புதுமையுடையதாக விருக்கின்றது. ஆகவே, முளைக்கும் வரைப் பொறுத்துப் பார்த்தால் அது எவ்வகையைச் சேர்ந்தது என்பது விளங்கும். நமக்கு நல்ல பயனை அளிக்கக்கூடிய தனியே அடிகள் தேர்ந்து விதைத்திருப்பார்!

2. முளை

அடிகள் கற்பித்துள்ள ஊர்வலங்களிரண்டிலும் பின்னதே பெரிது; பொருளுடையது; கதையின் முதனிகழ்ச்சியில் பங்கு கொள்வது. முன்னது அதனுடைய அறிவிப்பேயாகும். எனவே, இவற்றின் பொருளைத்

தெரிந்து கொள்ள, நாம் பின்னதனையே முதலிலாராய வேண்டும். அரசன் நகர்வலம் வருதலை வரவேற்பதனைப் போலவே, புகார் நகர மக்கள் அதனையும் விரும்பி வரவேற்றனர்; கண்டு மகிழ்ந்தனர்; கலந்துகொண்டு சிறப்பித் தனர். அது திருமாங்கலியத்தை ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றதனைக் காட்டுகின்றது. எனவே, பொருந்துவதன் நென உரையாசிரியராற் கருதப்பட்டது.

மாசாத்துவான், மாநாய்க்கிணன்ற இருவரும் புகார் நகரத்தின் பெரு வள்ளல்களாக விளங்கினர். இருவரும் தம் அளப்பரிய செல்வத்தைப் பிறர்க்களிக்கப் பயன் படுத்தினர். ஆகவே, நகர மக்கள் அவர்களிடத்துப் பேரன்பும், மதிப்புங் கொண்டவராகவிருக்தனர். மாசாத்துவானுக்கோர் மகனும், மாநாய்க்குனுக்கோர் மகனும் பிறந்த பின், இக் குடும்பங்களிரண்டும் இணைந்திருக்க வாய்ப்பு ரேரும் என்று ஊரார் எதிர்பார்த்தனர். அதனைப் பெரிதும் விரும்பியிருந்தனர். பிறரை வாழ வைப்பதனைத் தம் வாழ்க்கையின் பயனுக்கக் கருதியவர்களிடத்து மக்கள் அத்துணை ஈடுபாடு கொண்டவராக விருந்ததனில் வியப்பில்லை.

கோவலனுக்கும், கண்ணகிக்கும் திருமணம் சிகழ நாள் குறித்து விட்டதனைத் தெரிந்து கொண்ட— பின், ஊரார் பரபரப்புக் கொண்டனர். பல்லாண்டுகளாக அவர்கள் விரும்பி எதிர்பார்த்திருந்த சிகழ்ச்சி சிகழப் போகின்றதன்ரே? மாசாத்துவான், மாநாய்கள் என்ற இருவருக்கும் கோவலனையும், கண்ணகியையு மல்லால், வேறு மக்களில்லை. எனவே, ஊரார் அவர்களிடத்துக் கொண்டிருந்த அங்கினை வெளிப்படுத்த, இத்திருமணம் ஒன்றே வாய்ப்பாகும். அதனால், அவர்களைவரும் இம் மண சிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றிக் கொள்ளப் பேராவலுடைய வராக விருந்தனர்.

இத் திருமணம் அதனை எதிர்பார்த்திருந்த மணமக்களினும், ஊர் மக்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது என்பதனை நமக்குணர்த்தவே அடிகள் இவ்வூர்வலத்தைக் கற்பித்துள்ளார். மணமக்கள் சில நாட்களாகத் தம் மணத்தை யெதிர்பார்த்திருந்தனர்; ஆனால் ஊரார், அவர்கள் பிறந்தநாள் தொட்டு இதனை எதிர்பார்த்தவராக விருந்தனர்களோ? மணஞ் செய்துகொள்ளும் நாளிற்காட்டிலும், தம் எண்ணம் ஈடேறுவதனைக் காணும் மகிழ்ச்சி அளவில் மிக்கது என்பதனை அணிவரும் அறிவர். எனவே, மணமக்களினும், ஊரார் இத்திருமண நாளை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி யிருந்தனரென்பது மிகையாகாது; உண்மையே யாம்.

தம் எண்ணம் நிறைவேறுவதனை நேரிற்கண்டு மகிழுவேண்டுமென்ற துடிப்பு புகார் நகர மக்களைவருக்கு மிருந்தது. மாசாத்துவான் மாளிகை, அரசனுடைய அரண்மனையைப் போலப் பெரிதாகவிருந்திருக்கலாம். எனினும், அதன்கண் நகர மக்களைவரும் திரண்டிருந்து மணங்கழிச்சியைக் கண்டு மாங்களிக்கக்கூடுமா? எனவே, அவர்களுடைய ஆவலை நிறைவேற்றி வைக்க, அடிகள் இப்புதிய ஊர்வலங்களைக் கற்பித்திருக்கின்றார். இப்புதுமையை அடிகள் ஊரார் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவைக்கவே சூழ்ந்துள்ளார்.

திருமணம் நிகழுங்காலத்தில், அன்றுபோல் என்றும் மகிழ்ச்சியுடையவராக மணமக்கள் 'வாழ்டும் எனவாழ்த்துவதே, பிறர் அதனிற் கலந்து கொள்ளுவதன் நோக்கமாகும். திருமணச் சடங்குகளுள் தாலி கட்டுவது இன்றியமையாத தொன்றாகும். பழையமையைப் போற்றும் சடங்கு அதுவேயார். தீவலம் வருதல் சடங்குகளை வகுத்தமைத்தவர் புகுத்தியதாம் எனவே, மாங்கலியத்தை

மணத்தைக் காண வந்தவரை வாழ்த்தச் சொல்லிப் பின்னரணிவிக்கின்றனர். அடிகள், இவ்லூர்வலத்தின் வாயிலாய், ஊராரணவரையும், அவர்களிருந்த விடங்களிலிருந்தே, திருமாங்கலியத்தை வாழ்த்தும் வாய்ப்பினைப் பெறச் செய்துள்ளார்.

புகார் நகரிற் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றவனேயெனினும், மாசாத்துவான் மரபில்லாத இவ்லூர்வலங்களைத் துணிக்கு சிறைவேற்றியிருக்கமாட்டான். எனவே, இவை அடிகளாற் கற்பிக்கப் பெற்றவைகளேயாம். தம் கதையின் முதனிகழ்ச்சியிற் புகார் நகர மக்களைவரும் பங்கு பெற்றன ரென்பதனைக் காட்டவே, அவர் புதியனையியலைப் பூர்வலங்களைக் கற்பித்துள்ளார். இப் பயனை வேறொல்வுத்தியைக் கையாண்டு, அவர் பெற்றிருக்கக்கூடும்? அடிகள் தம் விருப்பத்தை சிறைவேற்றிக்கொண்டாரென்பதுண்மையே ஆனால், அதற்காக மரபைப் புறக்கணித்திருக்கலாமா வென்பதே வழக்காம்.

மக்களுடைய வழக்கமே மர்பு எனப் பெறும். அது விதியாகதெனினும், விதிகளைப் போன்றே பிறழாமற்காக்க வேண்டியதாம். விதிக்கு மாருக நடப்பது குற்றமாகும். மரபினைப் புறக்கணிப்பது அவ்வாறு ஒருக்கப் பெறும் குற்றமாகாது. எனினும், மக்களை அவமதிப்பதாகக் கருதப்படும். எனவே, அதனைப் போற்றுவதே அறிவுடைமைக் கழகாம். ‘உலகத்தோடொட்ட வொழுகளைக் கல்லாதவ ரறிவிலிகளே’ என்று வள்ளுவரும் கூறியுள்ளார். இவற்றையடிகளாறியாரா? இவ்லூர்வலங்களின் சிகழ்ச்சி மரபினைப் போற்றுவதாகதெனினும், அதனைப் புறக்கணித்துத் தூற்றுவதுமாகதென்றே அவர் இவற்றைக் கற்பித்து சிகழ்த்திக் காட்டியுள்ளார்.

செயல்கள் பண்புடையன வல்ல; செய்பவர் நோக்கமும், அவற்றை ஏற்பவர் மன நிலையுமே, அவைகளுக்குப் பண்பினை ஏற்றுவனவாம். தலையில் தொப்பியணிபவர், மதிப்புக் குரியவரைக் கானுங்கால், அதனைக் கழற்றிக் கையிலெடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர். இது வணக்கஞ் செலுத்தும் முறையாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் போர் வீரன் இவ்வாறு செய்வது குற்றமெனக் கருதப்படுகின்றது. பாகையையணியும் வழக்க முடையவரும், அதனையணியாது தோன்றுவது பிறரை அவயதிப்பதாகுமெனக் கருதுகின்றனர். எனவே, செயல்கள் பண்புடையன வல்ல என்பது தளிவாகின்றது.

இவ்லூர்வலங்கள் புகார் நகர மக்களின் அவாவை நிறைவிக்கக் கற்பிக்கப் பெற்றவையோம். அவர்கள் இவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்; கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். அவர்களால் இவையிரண்டும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, புதியனவேனும், வழக்கத்திலில்லாதனவேனும், இவை குணமில எனக் கடியக் கடியனவாகா; கொள்ளத் தக்கனவேயாம். எவ் லூர்வலமும் மக்களைப் பற்றும்; அமைதியுடையதெனின் மகிழ்விக்கும். ஆகவே, புகார் மக்கள் விரும்பினர் என்பதைக் கொண்டு, அவர்கள் இவற்றை ஏற்றுக் கொண்டனரெனக் கொள்ளலாமா? அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனரெனக் காட்டின், இவை முற்றிலும் பொருந்துவனவாகிவிடும்.

திருமாங்கலிய ஊர்வலம் நிகழும் என்று புகார் மக்கள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எனினும், தமக்கு இத் திருமண நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெற வாய்ப்பளிக்கப் பெறும் என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அவ்வறுதியை அளித்தது முதல் ஊர்வலமேயாம். இரண்டாம் ஊர்வலத்தை அவர்கள் தமக்களித்த வாய்ப்பாகத் தெரிந்து

கொண்டனர். எனவே, அதனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர்; அதன்கண் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். ஆகவே, இவ் ஒருவலம் பொருந்தும்; முற்றி லும் பொருந்தும்.

புகார் நகரத்தவர் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்ட காரணத்தாலேயே, அவர்களுக்கு இத் திருமண நிகழ்ச்சியில் பங்குபெற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது என்பதனை அடிகள் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். அவர்களுக்குப் பங்குபெற வாய்ப்பளித்தது இரண்டாம் ஊர்வலம்; அத்தகைய வாய்ப்பினை எதிர்பார்க்க வைத்திருப்பது முதல் ஊர்வலம்.

மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம். அப் பெரிய நகரத்திலிருந்த வர்களுக்கு மணச் செய்தியை ஈந்தார்கள்; தெளிவிக்கவில்லை. சதல் என்பது கேட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தலைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றலுடையது.

ஈ தா கொடுவெளக் கிளக்கு மூன்றும்

இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய

இம் மூன்று சொற்களும் கேட்ட பின் கொடுத்தலையுணர்த்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை எனத் தொல்காப்பியர்களுகின்றார். இதனால், நகர மக்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டதனை அறிவிக்க முதல் ஊர்வலம் அனுப்பி வைக்கப்பெற்றது. அதனைக் கண்ட ஊரார், தம் நோக்கம் நிறைவேற வாய்ப்பளிக்கப்படும் என்ற உருதியைப் பெற்றனர். அவர்களும் வியக்கும் வண்ணம், இரண்டாம் ஊர்வலம் நிகழ்ந்தது; திருமாங்கலியத்தை வாழ்த்தி மன சிறைவினைப் பெற்றனர்.

அறிவித்தார் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டிய அடிகள், அதனை விடுத்து ஈந்தார் என்ற சொல்லைக் கையாண்டிருக்கின்றார். அதனால், புகார் நகரத்

தவர் வேண்டிக் கொண்டதனை நம்மை யுணர்ந்துகொள்ள வைத்திருக்கின்றார். இவ்வாறு வொரு சொல்லீப் பயன் படுத்த வேண்டியவிடத்தில், அதற்கு மாருக வெருரூ சொல்லீப் பயன்படுத்திப் பொருட் சிறப்பினையளிப்பது இலக்கியத்திலோர் உத்தி யெனப்படும். இவ்வுத்தியை இழைத்தல் (Commission)எனக் கூறுவார். இது விரும்பிச் செய்யப் பெறுவதாகும்.

இவ்வாறே விரும்பிச் செய்யாம் லொழிதலு மோர் உத்தியாம். அது கூறவேண்டிய சொல்லீனைக் கூருமல் விட்டு விடுதலாகும். அதனைத் தனித்தல் (Omission) எனக் கூறுவார். அடிகள் இவ்வுத்தியையும் இவ்விடத்திலேயே, இவ்வடியிலேயே கையாண்டுள்ளார்.

மாங்கர்க்கு ஈந்தார் மணம், மணச் செய்தியை யறிவித் தனர் என்றல்லவா கூறியிருக்கவேண்டும்? செய்தி என்ற சொல் இடம் பெறவில்லையே? அடிகள் அதனை விரும்பியே விட்டு விட்டிருக்கின்றார். அதனாற் சிறந்த பயனைப் பெற்றிருக்கின்றார்.

ஒரு விரும்பும் திருமணம் கண்ணகே கோவலருக்கே யன்றே? ஆனால் முதல் ஊர்வலத்தால், இருமுதுகுரவர் ஊராருக்குத் திருமணத்தை யளித்தன ரென்றல்லவா அடிகள் கூறியுள்ளார்? இதனால், இத்திருமண நாளை, புகார் நகர மக்களைவரும் தத்தம் திருமண நாளை எதிர்பார்த் திருந்தது போலவே ஆவல் நிறைந்தவராக எதிர்பார்த் திருந்தன ரென்பதனை யடிகள் நம்மை யுணர்ந்துகொள்ள வைத்துள்ளார்; மணமக்கள் தம் திருமணத்தாலடைந்த மகிழ்ச்சியை ஊராருமடைந்திருந்தனர் என்பதனையும் தெரிவித்துள்ளார்.

திருமணவழைப்பு ஓர்வலத்தைக் கண்ட புகார் மக்கள், தாமே மணம் பெறுபவரைப் போல் கருதிக் கொண்டனர்.

எனவே, திருமாங்கலிய ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு அம்மணத்தைப் பெற்றவர் போலவே மகிழ்ச்சியற்றனர். இவ்யூர்வலங்களைக் கற்பித்திருப்பதன் வாயிலாய், அடிகள் தமகதையின் முதனிகழ்ச்சி புகார் மக்களுக்கு எத்துணை மகிழ்ச்சியளித்தது என்பதனை நம்மை நன்குணரச் செய்துள்ளார். வேறெவ்வகையில் கூறியிருப்பினும் அவர் இப்பயனையடைந்திருக்க முடியாதன்றோ? புகார் மக்கள் மனங்கிலையை அவர் தெரிவித்திருக்கவில்லை; எனினும், நாம் அதனை அவர் தெரிவிக்க விரும்பியிருந்த அளவுடையதாக அறிந்து கொண்டு விட்டோம்.

‘அவரை யிரு பெருங் குரவரு மொரு பெரு நாளின் மணவணி காண மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்துமிரு மாங்கார்க்கின்தார்பணம்; தீவலஞ்செய்வது காண்பார்கண் நோன்பென்னை?’ இவற்றூ விருமுதுகுரவர், ஊரார், மணங்கிழ்ச்சியைக்கண்டவர் என்பவருடைய மனங்கிலையையும், அவர்கள் பெற்ற மகிழ்ச்சியையுமே அடிகள் நம்மை உணர்ந்து கொள்ளச் செய்துள்ளார். இவ்வணைவரையும் மகிழ்விக்கமணந்து கொண்ட மக்களிருவரும் எப்படியிருந்தனரென்பதனை, அவர் தெரிவிக்கவில்லை. மணமக்கள் மகிழ்ந்தன ரென்பதனையும் கூற வேண்டுமோ?

மணமக்கள் மனங்கிலையை அடிகள் கூருமல் விட்டிருப்பது குறையாகாது, இயல்போயா மென்று நாம் கருதிக் கொள்ள வேண்டுமென்றே, அவர் விரும்பியுள்ளார். ஆனால் அவரதனைக் குறிப்பிடாமல் சென்றிருப்பதற்குத் தக்க காரணமுண்டு. நாம் கண்ணகி கோவலர் திருமணத்தைப் பற்றியே தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம். ஆகவே, அவர்களைப்பற்றி அடிகளேதேனும் கூறியிருந்தால், ஊராரைப் பற்றிக் கருதிப் பார்க்க மாட்டோம். தமகதையின் முதனிகழ்ச்சி எப்படி ஊராரணைவரையும்

பற்று கொள்ளச் செய்தது என்று காட்டுவதே அடிகள் நோக்கமாம். ஊரார் உடனிருந்தாலும், இல்லாவிட்டு நுழைக்குமணம் கிகழுமன்றே?

‘மங்கலவணி ஊரெங்கு மெழுந்த தென்க’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருப்பதனை நாம் உண்மையின் மிகையாகவே யிருக்கக் கூடுமென்று கருதினே மல்லவா? அவ்வாறே, அங்கரத்து மக்களைவருமித் திருமணத்திற்பங்கு பெற்றுப் பெரு மகிழ்ச்சியற்றனரென்று அடிகள் கூறுவதும் மிகையாகவே யிருக்கவேண்டுமன்றே? தம் கருத்தை நாமொப்பத் தயங்குவோ மென்று, உரையாசிரியரோர் விளக்கக் கூடிருப்பதனைப் போலவே, கவிஞரும் தம் கருத்தை வேறேறிடத்திலும் குறிப்பிட்டு வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார்.

பெருமகள் ஏவல் அல்லது யங்கனும்
அரசே தஞ்சமென் நருங்கா னடைந்த
அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்தி போலப்
பெரும் பெயர் முதூர் பெரும்பே துற்றதும்.

கோவலனும், கண்ணகியும் புகார் கரத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டதனை யுனர்ந்த ஒரார், இராமன் பிரிந்ததனைப் பொருது புலம்பிய அயோத்தி மக்களைப் போலவே, பெரிதும் வருந்தீனர். முன்னர் கரமக்க ளைவரையும் குறிப்பிட மாங்கருக்கு மண மீந்தன ரென்றவர், இங்கு முதூர் பெரும்பெதுற்றது வெனக் கூறியுள்ளார்; இரண்டிடங்களிலும் மக்களைவரையும் குறிப்பிட அடிகள் ஊரின் பெயரையே கையாண்டுள்ளார்.

தம் காப்பியக் கதையின் முதனிகழிச்சி புகார் கரமக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் பற்றிக் கொண்டிருந்தது என்பதனை வற்புறுத்துவதனில் அடிகள் கவனஞ்சு செலுத்தி

யிருக்கின்றூர். மாசாத்துவான், மாநாய்கன் என்பாருடைய நிலைகளையும், தகுதியையும் நோக்க, ஊராருடைய மனங்களையும், வியக்கத்தக்க தன்றென நாம் கருதலாம். எனினும், அதனை நாம் புறக்கணிக்கக் கூடா தென்பதற்காகவே, அடிகள் மணமக்கள் மனங்களையைப் பற்றி யெதுவும் கூருமற் சென்றிருக்கின்றூர். இதனால், தம் கதைத் தலைவரைவிடக் கவிஞர் ஊராரிடத்துப் பற்று கொண்டிருந்தமை புலப்படுகின்றது.

அடிகள் ஊன்றிய விதை முனைத்து விட்டது; அதனியல்பு புலனுகி விட்டது. அவர் சமுதாயக் காப்பிய மொன்றினை யுருவாக்கித் தர முன்வந்துள்ளார். எனவே இத்தையின் நிகழ்ச்சிகள் பிறர் மனத்தை யெப்படிப் பற்றினவெனக் காட்டுவதனையே, அவர் தம் நோக்கமாகக்கொண்டு இதனை விவரிப்பாரென்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம். அவருடைய நோக்கத்தை விளங்கிக்கொண்ட பின்னரும், செய்து முடிப்பதனைக் கானுங் காலத்தில் நாம் எப்படி முடியுமெனக் கனவில் கூடக் கருதவில்லையே யென்று கூறி வியப்போம்.

அடிகள் அமைக்கத் திட்டமிட்டிருக்கும் மாளிகை அழகு, பெருமை, கவர்ச்சி முதலிய பல நற்பண்புகளைப்

பெற்றதாய் நமக்குப் பெரும் பயனளித்து மகிழ்விக்கும் மாண்புடையதாய் விளங்கும். இப் பெரு மாளிகைக்குத் தக்க அடித்தளத்தையே இக்கதையின் முதனிகழ்ச்சியை விவரித்ததன் வாயிலா யவர் அமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். அவருடைய கற்பணிகள் புதுமை யுணர்ச்சியோடு பெரு மகிழ்ச்சியையும் தோற்றுவித்தனவல்லவா? அவ்வாறே, அவர் முடிவும் நமக்கு மனசிறைவிணையும் பெரு மிதத்திணையும் மளிப்பதாக விருக்கும்.

3 நாற்று

கண்ணகியும், கோவலனும் புகார் நகரிற் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். கோவலனைக் ‘கண்ணுற் காணக் கூடிய செவ்வேள்’ என்று மக்கள் கருதினர். கண்ணகிக்குத் ‘திருமகளும் அருந்தத்தியுமே யொப்பாவார்’ எனப் பெண்டிர்கூறினர். இவர்களுடைய பெற்றேர் பெருவள்ளல்களாக விளங்கினர். எனவே, இவர்களிடத்தே புகார் நகர மக்களை ணைவரும் அன்பு மிகவுடையவராக விருந்ததனில் வியப்பில்லை. இயல்பென எவரும் கொள்ளக் கூடிய இச் செய்தியை, நம்மை வியக்க வைக்கும் முறையில் அடிகள் விவரித்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதேயாம்.

இக் காதலரிருவரையும் மதுரை நகரத்தவ ரோருவரும் நியார். இவர்களை யடைக்கலமாகப் பெற்ற மாதரிக்குக் கூட இவர்களியல்பும், தகுதியும் தெரியாவே பிறரைப் பற்றிக் கேட்பானேன்! மாசாத்துவான் பெயரைக் கேட்டால், இவர்களை மதுரை வாணிகர் விருந்தேற்று வேண்டியன் செய்வரென்று கவுந்தியடிகள் கூறியுள்ளார். ஆனால் அவர் தம் கருத்தைக் கூறியிருக்கின்றாரா, அல்லது உண்மையைக் கூறினாரா யென் அறிய வாய்ப்பில்லாது போயிற்று; ஏனெனில் இக் காதலர் வரவையும், இவர்கள்

மாசாத்துவான் மக்களென்பதனையும் யாரும் வெளியிட வில்லை.

மதுரை நகரினுள் இக்காதலர் முதனான் மாலை 45-தனர். அதற்கடுத்தாட பகலுக்குள் கோவலன் கொலை யுண் டிறங்குவிட்டான். இன்பமாக விருப்போ மென் ரெண்ணி வந்தவிடத்தில், இக்காதல ரோஸ்ரவே யிருங் தனர். வாழவந்த நகரிலிவர்கள் தம் வாழ்வை யிழக்க நேர்க்கூடது. இறைவன் திருமணம் செய்துகொண்டதனைக் காணும் பேறுபெற்றது நான்மாடக் கூடல்; அதனால், அது மனை மதுரை என்ற சிறப்பைப் பெற்றது. இப்பொழுது, அது கோவலன் கொலையைக் காண நேர்க்கூடது; அதனால் எரியவும் நேர்க்கூடது.

கொலையுண்ட கோவலன் யாரென்று மதுரையிலொரு வருக்குங் தெரியாது. கண்ணகியை மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியுமா? எனினும், கணவன் கொலைப்பட்டதனைக் கேட்டு, எஞ்சியிருந்த சிலம்பை யெடுத்துக் கொண்டு, அவனுடலைக் காணச் சென்ற கண்ணகியைக் கண்டாரனிவருங் கண் கலங்கினர். அவள் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கருத்தழிந்தனர். அவனுக்கு நேர்க்கூடது துன்பம் தமக்கு நேர்க்கூடது விட்டதனைப் போல் கருதினர்.

அல்லவுற்று ஆற்றுது அழுவானைக் கண்டேங்கி
மல்லன் மதுரையார் எல்லாருந் தா மயங்கி.

மல்லன் மதுரை என்றது, அந்நகரத்திலுள்ளார் எக்காலத்தும் எக்குறைக்கையையுங் கண்டறியாதவரென்பதனைக் குறிப்பிடும். ஆகவே, துயரமென்பது எத்தகையதென்று அறியும் வாய்ப்பினைப் பெருமலேயே அந்நகர மக்கள் வாழ்ந்திருந்தன ரென்றறியலாம். அழத் தெரியாமல் வாழ்ந்தவர், கண்ணகியைக் கண்டு கலங்கியழுதனர். அந்த

நகரை யடைந்து கண்ணகியும் வளம் பெற்றவளாகி விட்டாள். களையாத துன்பத்தை அவளுக்குத் தந்தது அங்கேரேயன்றோ? இல்லை; இல்லை. அவள் மதுரை மக்களின் அன்பாகிய வளமையைப் பெற்றுச் சிறந்தாள்.

அவள் பிறந்து வளர்ந்த புகார் நகரத்தவர் அவளுடைய மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தாழும் மகிழ்ந்தனர். அது எளிது; எவரும் செய்யக் கூடியது. ஆனால், அவள்லீலைக் கண்டு, தம் மியல்பையிழுந்து, துன்பப்பட்ட மதுரை மக்களுடைய செயல் செயற்காரிது. அவர்கள் கண்ணகியினிடத்துக் கொண்ட அங்கு, புகார் நகரத்தவர் கொண்டிருந்ததனை விடப் பன்மடங்கு பெரிது. ஏனெனில் புகார் நகரத்தவர்க்கு அவள் உடன்பிறந்தாள். ஆனால், அவள் மதுரை மக்களுக்கு முன்னறியாதவளே யன்றோ? எனவே, இவர்களன்பைப் பெற்றவள் வளமை மிக்கவளே யென்பதிலையமில்லை.

கணவனுடலைக் காணச் சென்ற கண்ணகியைக் கண்டவர், மதுரை மாநகரில் வாழ்ந்திருக்கார்களுள் ஒரு சில ராகவே இருக்கல் வேண்டுமென்றோ? இருந்தும், மதுரையா ரெல்லாரும் மயங்கினரென அடிகள் கூறியிருக்கின்றாரோ? அவர் கூற்று உண்மையின் மிகையேயாமென்று தோன்று கின்றதல்லவா? இவ்வெண்ணம் நமக்கெழுவு தியல்பே யென்பதை அடிகளாறிவார். ஆகவே, அவரிச் செய்தியை மீட்டுமொருமுறை குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மதுரை மக்கள் எல்லாருமே துன்பப்பட்டன ரென்பதனை ஒலை நாட்டியுள்ளார்.

புல்லென் மருள்மாலைப் பூங்கொடியாள் பூசலிட
ஒல்லென் ஒலி படைத்த(து) ஊர்.

கண்ணகிடன் பூசலைக் கேட்டு, அவ்வுர் எதிரொலி செய்தது. ஊரார்மட்டுமேன், மதுரை நகரத்து மாளிகை

களும் அவள் பூசலை எதிரொலித்தன. புகார் நகர மக்களைக் குறிப்பிடவும் அடிகள் ஊர் என்றே கூறியிருப்பதனை நாம் சினைவிற் கொள்ளவேண்டும். இரண்டு நகரங்களையும், முதன் முறை குறிப்பிடும் பொழுது மாங்கரென்றும், மல்லன் மதுரையென்றும் கூறியவர், இரண்டாம் முறை முதூரென்றும், ஊரென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒப்பு மையும் கருத்தக்கது.

மதுரை நகரம் தமிழ் நாட்டின் மிகப் பெரிய நகர மாகவே விளங்கி வந்திருக்கின்றது. புகார் நகர் இருந்த காலத்தில் அது மதுரையிலேயும் பெரிதாகவிருந்தது என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இப் பெரு நகரங்களிலிருந்தவரணைவரையும், ஒருவரையும் விடாமல் நம்மைக் கருதிக் கொள்ளச் செய்ய அடிகளோர் உத்தியைக் கருதிக் கொள்ளச் செய்ய அடிகளோர் அவற்றின் பெருமை தோன்ற முதலிற் கையாண்டுள்ளார். அவற்றின் பெருமை தோன்ற முதலிற் குறிப்பிட்ட பின்னர், அந்நகர்களிலிருந்தாரணைவரும் ஒரே தன்மையான மனசிலையை யுடையவராக விருந்தனரென் பதைக் கவிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நகரம் என்று உதருவுக்கொரு புதுமை யுடையதாகத் தோன்று; எனவே, அது மக்கள் நடை, உடை, தோற்றம், நோக்கம் என்பவற்றுள் மிக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டு விளங்கும் எனத் தளியலாம். ஊர் என்ற சொல் ஒரு சில குடியிருப்புகளைக் கொண்ட சிற்றுரையும் குறிப்பிடும். அத்தகைய சிற்றுரௌரில் வேறுபாடு எதனையும் காண முடியாது. புகாரும், மதுரையும் பெரியனவேனும், அவை துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த காலத்தில் ஒரு சிற்றுரௌரினைப் போலவே, ஒரே தன்மையான தொற்றமுடையனவாகக் காட்சியளித்தன.

மக்களாட்சி நடைபெறுமிடங்களில், அரசினரைப் பழிப்பது மக்களுடைய உரிமையென்று கருதப்படுகின்றது;

அங்குங்கூட இவ்வரிமைக்கு வரம்புண்டு. ஆனால், தணியாராட்சி நடக்குமிடத்தில் மக்களுக் கில்வரம்புக் குட்பட்ட வரிமையுமிருக்காது. இருந்தும், மதுரை மக்களைவரும் தம் மரசனை, வேற்றுநாட்டுப் பெண்ணெருத்தி கூறுவதனைக் கேட்டுப் பழதூற்றினர்; ஆற்றவுக் தூற்றினர். வன்பழி கூறி யாற்றவுக் தூற்றினர். கண்ணகியின் அவலாலோ மதுரை மக்களுக்குத் துன்பத்தோடு துணிவையுக்கந்திருக்கின்றது.

கண்ணகியின் மகிழ்ச்சி புகார் கர மக்களின் மன வெழுச்சியாக உருப்பெற்று வெளிப்பட்டது. அது அங்கரத்தையே மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்கடித்தது. அவருடைய துயரம் மதுரை மக்களுடைய துன்பமாக உருப்பெற்று வெளிப்படுகின்றது. இது இங்கரத்தையே துன்பக் கடலுள் ஆழ்த்தியிருக்கக் காணகின்றோம். இங்கரத்தவரணைவரும், கண்ணகியை யொத்த மனங்கிலையைடையவராக விருக்கின்றனர். இல்லையேல், அவள் தம் நகரத்தை எரித்ததனை அவர்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்களா? பொங்களை வானவணை வரவேற்றுப் பெரு மகிழ்வெய்தி யிருப்பார்களா?

புகார் நகர மக்களுடைய மனமகிழ்ச்சியாக முகிழ்த்தகாப்பியம், இப்பொழுது மதுரை மக்கள் மனத்தையும் முற்றிலும் பற்றிக் கொண்டிருக்கக் காணகின்றோம். இதனால் கண்ணகியின் வாழ்க்கை மக்களுடைய மனத்தைப் பின்கும் பான்மையிக்கது என்பது தெரிகின்றது. அவருடைய கதையை யறிவது அன்றைய மக்கள் மனங்கிலையையறிவதற் கொப்பாகும். அடிகள் ஊன்றிய விதையின் மூலை வீரியத்துடன் எழுகின்றது. அது மேலும் எப்படி மாறித் தோன்றுமோ?

புகார் நகரத்தவர்க்குக் கண்ணகி உடன் பிறந்தவள்; எனவே, அவள் அவர்களுள் ஒருத்தியாக இருந்தாள். மதுரை மக்களுக்குக் கண்ணகி விருந்தினள்; எனவே, அவள் அவர்களிடையே ஒருத்தியாக விளங்கினாள். ஆனால் வஞ்சி வேந்தனுக்கு அவளோவ்வகையில் உறவினளாவாள்? அவன் அவளைக் கண்டதே யில்லையோ! அவனல்லவோ அடிகளை இக் காப்பியத்தை இயற்றத் தூண்டும் வாய்ப் பினை அளித்தான்! கண்ணகியைக் கண்டவரே யல்லால், அவளைப் பற்றிக் கேட்டவரும் அவள் வயத்தராகி விடுகின்றனரே!

கண்ணகியின் மகிழ்ச்சி புகார் மக்களை மகிழ்ச் செய்தது. அவள் துயரம் மதுரை மக்களைத் துன்பமடையச் செய்தது. அவள் மனத்தின்மையும், உறுதியும் வஞ்சி வேந்தனைப் பற்றிக்கொண்டன. அவளை இமயஞ் செல்லச் செய்தன; கங்கைக் கரையில் பெருவெற்றி பெறச் செய்தன; மாசில மன்னருள் சிறங்கோனுக மாற்றிவிட்டன. சுருங்கக் கூறின், கண்ணகியை அவள் வாழ்ந்த நாட்களின் உலகாக விளங்குகின்றார். அடிகள் கூற முன்வந்துள்ள கதையின் பெருமைக்கோ ரெல்லை கற்பிக்கக் கூடுமோ?

கண்ணகியின் வாழ்க்கை மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் பற்றிக் கொண்டது. அவளைடைந்த ஆன்மிக வளர்ச்சி அடிகளைப் பெரிதும் கவர்ந்து கொண்டது. அவளுக்குப் பெருமையைத் தர முயன்ற செங்குட்டுவன், அவளைப் போலவே தானும் உயர்ந்தான். ஆகவே, அவளுடைய கதை யைக் கேட்பவரும், அவளைடைத் திலையையடைய ஆவ வைப்பது நம்முடைய பொறுப்பாகும்.

செங்குட்டுவன் கோடையின் வெப்பங் தாங்காமல், மனைவியுடன் வஞ்சியை நீங்கி, மலைவளம் காண வந்தான். வந்தவிடத்தில் நெடுவேள் குன்றத்திலிருந்த குறவர்தம் மக்கள் நேரிற் கண்ட வியக்கத்தக்க சிகழ்ச்சியை விவரிக்கக் கேட்டான். அவர்கள் கூறியதனைக் கொள்ளுவதா, கூடாதா என்று தெளிய மாட்டாமல் தவித்த அரசனுக்குச் சாத்தனார் தாம் மதுரையிற் கண்டவற்றைத் தெரிவித்தார். குறவர் கூறியவை உண்மையாகவே இருக்கும் என்ற உறுதியைத் தோற்றுவித்தார். இவ்விவரங்களைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் விம்மித மெய்தினான்.

கண்ணகியைப் போலவே, பாண்டியன் தேவியும் செயற்களிய செய்தவளாக இருந்ததனைச் சாத்தனார் விவரித்தார். சேரனுக்கு இவ்விரு மகளினில் எவர் உயர்ந்தார் எனத் தெளியக்கூட வில்லை. குறவர் கூறியவற்றைக் கேட்டு மயங்கி யிருந்ததனைத் தெளிவித்த சாத்தனார், பாண்டிமா தேவியின் செய்தியையும் கூறி மீண்டும் மயங்க வைத்து விட்டார். எனவே, அவன் மயக்கத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தன் மனைவியினுதவியை நாடினான்.

உயிருடன் சென்ற வொருமகள் தன்னினும்
செயிருடன் வந்தவிச் சேயிழை தன்னினும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யாரென
கேட்டான்.

செங்குட்டுவன் நன்னுதல் என்றது விளியன்று. அரும் பதவுரைகாரர் கொண்டுள்ளதனைப் போல் முன்னிலைப் பெயரன்று. அது பெண்களைவரையும் குறிப்பிட வந்த பொதுப் பெயராம். ஏனெனில் செங்குட்டுவன், இவ்விரு பெண்களுள், பெண்ணினம் வியக்கக் கூடியவள் யார் என்றறியவே விரும்பினான். அரசன் கேட்டதன் குறிப்பினை

யுணர்ந்து கொண்டே அரசி விடையளித் திருக்கின்றார்கள். பெண்கள், இவ்விரு மகளிரையுமே வியப்பர். இதனைத் தெரிந்து கொள்ள அரசன் தன் மனைவியைக் கேட்பானேன்?

அரசன், ‘நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார்’ எனக் கேட்டானெனினும், அவன் அறிய விரும்பியது மகளிர் யாரைப் போற்றுவார் என்பதேயாம். இளங்கோ வேண் மான் பாண்டியன் தேவி வியத்தற்குரியவள், கண்ணகி தொழுற்குரியவள் என்று தெரிவித்தாள். அவள் கருத்தை அரசனும், அவனுடனிருந்த அமைச்சர், புலவர் ரென்பாரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர்கள் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டவேண்டும் என்று செய்த முடிவு வஞ்சி மக்கள் சார் பாகவும் செய்யப் பெற்றதேயாம். இதனை நாம் எளிதில் புலப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்றே அடிகள் தனியே குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை.

தமிழகத்தின் முப்பெருங் தலைநகரங்களிலிருந்த மக்களைவருடைய உள்ளங்களையும் கண்ணகியின் வாழ்க்கை பற்றிக் கொண்டிருந்தது என்பதைனை அடிகள் விவரமாகக் கூறியுள்ளார். அது, அன்றைய தமிழ்மக்களைவருடைய உள்ளங்களையும் பற்றிக்கொண்டிருந்தது என்பதைனைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். எல்லா ஊர்களையும் அவர் தம் நூலில் விவரிக்கக் கூடுமா? கண்ணகியின் வாழ்க்கை தமிழ்மக்களையும், மாங்கில மன்னரையும் எவ்வாறு பற்றிக் கொண்டிருந்தது என்பதைனை விளக்கிக் காட்டுவதே வஞ்சிக் காண்டத்தின் நோக்கமாகும்.

மதுரைக் காண்டத்தினிறுதியில் வானவர் வந்து, கண்ணகியைத் தம் உலகுக்கு அழைத்துச் சென்றதனை அடிகள் கூறி முடித்து விட்டார். இதனேடு கண்ணகியின் உலக வாழ்க்கை முடிகின்றது. அவனுடைய சரிதாயை இயற்ற முன்வந்ததே யெனின், இந்து மூம் இக்காண்டத்

தோடு முடிவு பெற்று விட்டிருக்கும். ஆனால், அடிகள் காப்பிய மொன்றினை இயற்றித்தர வல்லவா திட்டமிட்டி ருக்கின்றார்! எனவே, மேலுமொரு காண்டத்தை அவர் அருளியிருக்கின்றார். ஆகவே, சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக் காண்டத்தாலேயே காப்பியம் என்ற பெயருக்கு உரிமையுடைய தாகின்றது.

கண்ணகி விண்ணுலகு சென்றதனைக் குன்றக்குரவை மீண்டும் கூறுகின்றது என்று நாம் கருதக்கூடாது. கட்டுரை காதை அதனைக் கூறிற்று; குன்றக் குரவை அதனைக் காட்டுகின்றது. மதுரைக்காண்ட முடிவிற் கூறப் படுவது கதை முடிவாகும். வஞ்சிக் காண்டத் தொடக்கத்தில் கூறப்படுவது அதன் விளைவாம். எனவே, இது கூறியது கூறலாகாது. மதுரைக்காண்ட முடிவில் விவரிப்பது செய்தி யறிவிப்பாகும். வஞ்சிக்காண்ட முகலிற் சித்திரிக்கப் பெறுவது சிகழ்ச்சிச் சித்திரமாம். ஆகவே, அமைப்பு, பயன் என்ற இரு துறைகளாலும் மதுரைக் காண்ட முடிவும், வஞ்சிக் காண்டத் தொடக்கமும் வேறுபட்டிருக்கின்றன.

‘இனி யனைத்தும் அமைகியே’ என்ற சொற்களோடு ஹாம்லத்தின் வாழ்க்கை முடிவுபெற்றது. கண்ணகியின் இறுதி வார்த்தைகளும் அத்தகையனவே. அதுவரை தான்நடத்திய வாழ்க்கையனைத்தும் விணையின் விளையாட்டேயாகும் என்று குறப் பெண்களுக்குக் கூறிவிட்டு, அவள் வானவூர்தியிலேறிச் சென்றுள். ஆயின் அவளுடைய வாழ்க்கையென்பதைவும் இல்லையா? உண்டு; அதனை விவரிக்கவே அடிகள் சிலப்பதிகாரத்தை அருளியிருக்கின்றார். அவளுடைய வாழ்க்கை—உண்மை வாழ்க்கை—வஞ்சிக் காண்ட முதலில் தொடங்குகின்றது.

‘இளவரசே, சென்று வருக! நின்னைச் சாந்தியடையச் செய்யக் கூட்டங் கூட்டமாக தேவதைகள் கீதமிசைக்

கட்டும் என்ற சொற்களோடு ஹாம்லத் நாடகத்தை ஷேக்ஸ்பியர் முடித்துள்ளார். அடிகள் இயற்றியிருப்பது காப்பியமன்றே? தேவதைகள் கண்ணகியின் ஆவியை அழைத்துச் சென்றதனைக் காட்டுவதனேடு அவர் தம் நூலை முடிக்கவில்லை. அதனைப் பார்த்திருந்தவர் பலருண்டே! அவர்கள் என்ன செய்தனர்? அவர்கள் தாம் கண்டதனைக் கூறக் கேட்டவருமுண்டே! அவர்கள் என்ன செய்தனர்? இவ் விவரங்களைக் கூறுவதே வஞ்சிக் காண்டத்தின் நோக்கமாகும்.

ஷேக்ஸ்பியரின், நான்கு அவல நாடகங்களின் தலைவர் களுள், ஹாம்லத் ஒருவனே கடமையைச் செய்ய வாழ்ந்த வனுவான்; அதனைச் செய்து முடிக்கத் தன் உடலைக் கொடுத்தவனும் அவனைருவனையாம். பிற மூன்று விரும்பித் துன்பத்தைத் தேடிக்கொண்டு மாண்டனர். வாழ்க்கை துய்த்து மகிழ்வதற்காகத் தோன்றியதன்று எனக் கருதியிருந்தவன் ஹாம்லத் ஒருவனே யாதலால், ஷேக்ஸ்பியர் அவன் ஆவியைத் தேவருலகுக்குச் செல்லுங் தகுதியடையதாகக் கருதியிருக்கின்றார்.

கண்ணகியும் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியடையதாகக் கழிப் பதற்குத் தோன்றியதன்று எனக் கண்டு கொண்டவள். கோவலன் அதற்குமாருக மகிழ்ச்சியடையவனுகவிருக்கவே விருப்பங்கொண்டவன். இவ் வேறுபாடு காரணமாகக் கண்ணகி துன்பப்பட நேர்ந்தது. களையாத துன்பத்தை யற்றுள்ளனினும், அதனைத் தாளாது மடிந்து விடாமல், அவள் தன் கடமையை நிறைவேற்றுதலில் கவனத்தைச் செலுத்தினால். எனவே ஷேக்ஸ்பியர் கருத்திற்கேற்பவும், இவள் தேவருலகுக்குச் செல்லுங் தகுதியிக்கவளேயாம். இவள் கதையை மதுரைக் காண்டத்தோடு முடிப்பது,

அதனைக் கண்டும் நாம் எப்பயணியும் பெறவில்லை எனப் பறைசாற்றுவதாகும்.

நடுவேள் குன்றத்துக் குறவர் நம்மைப்போல் படித்து அறிவு பெற்றவர்கள். எனினும் அவர்களும் மக்களேயன்றோ? கண்ணகியின் நிலையை யவர்கள் நன்குணர்ந்து கொண்டனர். அப்பொழுதே அவள் சின்றிருந்த மரத் தடியிலேயே, அவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபாடியற் றினா. பூசை செய்து குரவையாடினர். படிப்போ, நாகரிக முதிர்ச்சியோ யில்லாத குறவர் கண்ணகியின் பெருமையை யுணர்ந்துகொண்டு பாராட்டினரெனின், ஏனைமக்கள் அனைவரும் அவளைப் போற்றியிருப்பரென்பதனை நாமே புலப்படுத்திக் கொள்ளலாமன்றோ? தமிழ் மக்களைவரும் அவளைப் போற்றினர் என்பதனை நமக்குணர்த்தத் தீட்டிய சித்திரமே குன்றக் குரவையாம்.

அடிகள் ஊன்றிய விதை முனையாக முகிழ்த்த காலத் தில் சமுதாயக் காப்பியமாகக் காணப்பட்டது. அது நாற்றுக வளர்ந்த காலத்துத் தமிழ் மக்களின் தேசியக் காப்பியமாக (The national life of the Tamil People) விளங்கக் காணகின்றோம். கருத்தரித்து விளையுங் காலங்களில் அது மேலும் பெருகித்தோன்றும் என்று எதிர்பார்க்கலா மன்றோ?

4. கரு

செங்குட்டுவன் பத்தினித் தேவிக்குக் கட்டிய கோயி வின் திறப்பு விழாவன்று, இப் பரத கண்டத்தின் பல நாடுகளிலிருந்தும் அரசர்கள் வந்திருந்தனர். இலங்கையிலிருந்து கயவரகுவும் வந்திருந்தான்.

அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்,
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்,
குடக்கொங்கரும், மானுவ வேந்தரும்,
கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்

அத் திருவிழாவில் சேரனுடைய அழைப்பிற்கணங்கீக் கலந்து கொண்டவராவர். இவர்களைல்லாமல் நூற்றுவர் கன்னர், சோழன், பாண்டியன் என்ற மூவரும் செங்குட்டு வனுக்குத் துணியாக உடனிருந்து அவ்விழாவினை முன் னின்று நடத்தித் தந்தனர். ஆகவே, இம்முவருடைய பெயர்களை அடிகள் குறிப்பிடாமல் சென்றுள்ளார்.

அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னர் என்பார் கனக விசயர் என்ற இருவருமாவார். இவர்கள் புதிதாகச் சிறைப் படுத்தப் பெற்றவர். எனவே, சிறையிருத்தல் பொறுத்தற கரியது என்பதையே இவர்கள் துய்த்துணர்ந்தவராவார்கள். ஆதலால், இவர்களை அருஞ்சிறை நீங்கியவர் என்று அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னர் என்பார், வஞ்சியில் ஏடுங்காலமாகச் சிறையிருந்த அரசராவார். இவர்கள் சிறையைக் கோட்டமாகவே கருத்த தலைப்பட்டு விட்டனர். எனவே இவர்களைப் பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்தவர் என்று அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குடக்கொங்கர், மானுவ வேந்தர், கயவாகு என்பவர் செங்குட்டுவனுடைய அழைப்பினைப் பெற்று இவ்விழாவிற் பங்கு கொள்வதற்கென்றே வஞ்சிக்கு வந்தனர். இவர்களுள் குடக்கொங்கர் மானுவ வேந்தர் என்ற இரு திறத்தாரையும் அடிகள் அர் விகுதிதந்து குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அது இவர்கள் பலர் என்றாரே, அல்லது பலர்கார்பாக வந்தவர் என்றாரே குறிப்பிடும் ஆற்றலுடையது. அடிகள் காலத்தில் அர் விகுதி மாயாதைப் பன்மையைக்

(Honorific Plural) குறிப்பிடப் பயன்படவில்லை. பலர்பால் விகுதியாகவே வழங்கி வந்தது.

அக் காலத்தில் சின்னஞ்சிறு நாடுகளின் தலைவர்களும் தம்மை அரசர்களாக மதித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிறரை அவ்வாறு மதித்துப்போற்றும் வண்ணமும் செய்துவந்தனர். எனவே, அரசரின் எண்ணிக்கை பெருகியிருந்தது. இல்லையேல், கங்கையில் தன் தாயை ஸீராட்டச் சென்ற செங்குட்டுவன் ஆரிய வரசர் ஈரைஞ்ஞாற்றுவருடன் போர் செய்தான்பது யெப்படிப் பொருக்கும். வில்லவன் கோதையும், அழுங்பில் வேளும் செங்குட்டுவனுடைய அமைச்சர்களே யெனினும், தம் உரிமையில் அவர்களும் அரசராவார். அவர்களுடைய பெயர்களே அவர் சிலையைக் காட்டுகின்றன.

அரசரைக் குறிப்பிடுங் காலத்தில் அடிகள் அன் விகுதி யையே எங்கும் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். தம் முத்தோனையும், கயவாகுவையும் அவர் அன் விகுதி தங்கே அழைக்கின்றார். கனகனும், விசயனும் எனக் கூறுபவர், அருஞ்சிறை நிங்கிய ஆரியமன்னர் என்றதனைக் கொண்டே, அவர் அர் விகுதியைப் பலர்பால் விகுதியாகவே பயன்படுத்துகின்றார் என்பதனைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஒருவனைக் குறிப்பிட அவர் அர் விகுதியைக் கையாண்டால் அப்பொழுது அவனைப் பலர் சார்பாக விருப்பவன் என்பதனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

செங்கோல் தென்னவர் காக்கும் நாடென
எங்கனும் போகிய இசையோ பெரிதே!

இங்கு தென்னவர் என்பது எல்லாப் பாண்டிய அரசர்களையும் குறிப்பிடப் பயன்பட்டிருக்கின்றது.

தென்னவன் கொற்றம் சிஹைந்தது இதுவென்கொல்.
இது அன்று ஆட்சியிலிருந்த பாண்டியனை மட்டுமே குறிப்

பிடும். ‘செங்கோல் வளைய, உயிர் வாழார் பாண்டியர்’ என்பதும் இவ்வழக்கை வற்புறுத்தும். சேரன் இவ் வோராசன் செயலைப் பாண்டியர் பண்பாகக் கருதிக் கூறிய சொற்கள் இவையாகும்.

செங்குட்டுவன் அழைப்பிற்கிணங்கி வஞ்சிக்கு வந்த வேந்தர்களுள் கயவாகு ஒருவனே அன் விகுதி பெறுஞ் சிறப் புடையவனுக் கிருக்கின்றன. எனவே அவன் தனக்காக மட்டும் வந்தவனே என்பது தெரிகின்றது. பிற அரசர் அனைவரும் அர் விகுதி பெறுவதால் அவர்கள் பிற அரசர் சார்பாகவும் இவ்விழாவிற் பங்குபெற வந்தவராவார் எனத் துணியலாம். இவ்வாறு கொள்ளாவிடின், ஒரு புதிய நெறியை வகுத்து, அதனை அசோகனைப் போலப் பரப்பிய சேரன், மூன்று வேந்தருக்கு மட்டுமே அழைப்பு அனுப் பினுவென்றே, பிறரெவரும் அவனமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை யென்றே கருதவேண்டி நேரும்.

கனக விசயரைத் தலைவராகக் கொண்டு சேரனை எதிர்த்த அரசர் பதன்மராவார். ஆகவே, அவர்களை மற்ற எண்மர் சார்பாகவும் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டவராக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இப் பதன்மரும், கங்கைக் கரைக்கும் இமயமலைக்கும் இடையேயுள்ள நாடுகளின் தலைவராவார். எனவே, இவர்களாட்சி மேற்கே பாஞ்சா லத்திலிருந்து கிழக்கே அஸ்ஸாம் வரை பரவியிருந்தது எனக்கொள்ளலாம். கனக விசயரைக் குறிப்பிட்டிருப்ப எனது, அடிகள் கங்கை நதிக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளைத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

மானுவ வேந்தர் என்பார் இக்காலத்து கூர்ஜ்ஜரம், இராசபுதனம் என்ற பகுதிகளையாண்ட அரசர் அல்லது அவர்கள் சார்பாக வந்தவராவார். குடக்க கொங்கர் என்பார் சேரநாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ள கன்னட மராட்டிய

நாடுகளையாண்ட அரசராவார். இவ்விரு திறத்தாரைக் குறிப்பிட்டிருப்பதனால், அடிகள் இக்கண்டத்தின் மேற்குக் கடற்கரையோரமாக உள்ள நாடுகளைத்தையும் குறிப் பிட்டிருக்கின்றார். சேரநாட்டிலிருந்து வடக்கே பாஞ்சாலம் வரை மேற்குப்பகுதி நாடுகளின் அரசர் சார்பாக வந்தவர் மானுவ வேந்தரும், கொங்கருமாவார்.

இனி, இக் கண்டத்திலெங்சியுள்ள பகுதி தமிழகமும், அதற்கும் கங்கைக்கும் இடேயேயிருக்கும் பெரும் பரப்பு மாகும். இப் பெரும்பரப்பின் தலைவர் நூற்றுவர் கன்னராவார். தமிழகத்தின் வேந்தர் மூவரும், இவரும், இவ்விழாவினை முன்னின்று நடத்தியவர்களாம். கண்ணகீ கோயிலின் திறப்பு, விழாவிற்கு வந்திருந்த அரசரை, அவரவர் நாட்டு மக்கள் சார்பாக வந்தவரெனக் கொள்ளின், இக்கண்டத்தின் அணைத்து மக்களும், பத்தினித் தேவிக்கு அஞ்சலி செய்தமை தெரிகின்றது. இதனையுத்துள்ள இலங்கை மக்கள் சார்பாகக் கயவாகு வந்திருந்தான்.

முடிமன்ற மூவருங் காத்தோம்பும் தெய்வம்
வடபேர் இமய மலையிற் பிறங்கு
கடுவரல் கங்கைப் புனலாடிப் போந்த
தொடிவனைத் தோளிக்குத் தோழிநான் கண்ணார்!

கண்ணகீக்குக் கோயில் கட்டச் செங்குட்டுவன் முடிவு செய்தவுடன், வில்லவன் கோதை இத்திருப்பணி யைப்பிற தமிழரசர் சார்பாகவுமே நடத்த வேண்டும் எனத் தெரிவித்துள்ளான். செங்குட்டுவன் இமயம் நோக்கப் புறப்பட்டின், சோழ, பாண்டியருடைய திறைப் பொருள் ஸெலக்ரியிலிருக்குங் காலத்தில் வந்து சேர்ந்தது என்று குறிப் பிட்டிருப்பதால், அவன் வடபுலப் பயணத்துக்கு ஆக்கமளிக்கும் நோக்கத்துடன் இரு அரசரும் அவற்றை யனுப்பி வைத்தனர் எனக்கொள்ளலாம். அவர்களிருவரும் சேர

விடம் தோற்றுவாகையால், அடிகள் அவர்களனுப்பிய பரிசுப் பொருளைத் திறையெனக் கூறியுள்ளார்.

நீலகிரியில் வரசன் இருக்குங் காலத்திலேயே, நூற்றுவர் கண்ண ரனுப்பிவைத்த தூதுவன் வந்து, அவனைக் கண்டான். பத்தினியின் படிமஞ் செய்யத் தம்மரசேர இமயத்தி விருந்து கல்லெடுத்து வந்து, கங்கையில் ஸீராட்டி, வஞ்சியிற் கொண்டு சேர்க்க விரும்புகின்றன ரென்று அவன் தெரி வித்தான். இதனால் நூற்றுவர் கண்ணர் இத் திருப்பணியில் விரும்பிப் பங்கு பெற்றனர் என்பது தெரிகின்றது. அவர்கள் சேரன் கங்கையைக் கடக்கவும், வடவரை வெற்றிகொள்ளவும் வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்தனர். ஆகவே, சோழ, பாண்டியரைப் போலவே, அவர்களும் சேரனாலும் சேர்ந்து இத்திருவிழாவினை முன்னின்று நடத்தி யவராகக் கருத்த் தக்கவராவார்.

பத்தினிக் கோயிலில் வழிபாடு முடிந்ததும், வந்திருந்த மன்னர் தத்தம் நாட்டில் நங்கைக்குக் கோயில் கட்டுவதாகக் கூறினர். அங்கும் தேவி வந்து அருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். அவ்வாறே தெய்வம் வரமளித்ததாகத் தெரிகின்றது. இவர்களுள் மாஞ்ச வேந்தர் கட்டிய கோயி லொன்று இன்று இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அது இப்பொழுது அருகப் பன்ளியாக மாறி யிருக்கின்றதேனும், பதைனி கோயில் என்ற பெயருடன் விளங்கி வருகின்றதாம். இவ்விவரத்தைத் தெரிந்து கூறியிருப்பவர் திரு. ஆரா வழுதனவார். (The Cauvery, the Mukhari and the Sangam Age)

பாலகுமரனுடைய மக்களாகியகளுக்கியர் நூற்றுவர் கண்ணருக்கு மருகராவார் என்ற விவரம் மச்சபுராணத் தால் தெரிகின்றதென திரு. இராமச்சந்திர தீக்ஷிதர் தம் சிலப்பதிகார ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுரையில்

தெரிவித்துள்ளார். இவற்றால் அடிகள் வஞ்சிக் காண்டத் தில் கூறியிருப்பவைகள் சரித்திரச் செய்திகளாகவுமிருத்தலையறீயலாம். இலங்கையில் தொழப்பட்டு வந்த பத்தினிச் சிலையொன்று, இன்றும் இலண்டன் மாநகரப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலிருக்கின்றதாம்.

அடிகள் ஊன்றிய விதை சமுதாயக் காப்பியமாக முனைத்து, தமிழ் மக்களின் தேசியக் காப்பியமாக வளர்ந்து, கருத்தரிக்குங் காலத்தில் பரத கண்டத்தின் தேசியக் காப்பியம் என்று கூறத்தக்க தகுதியினைப் பெறுகின்றது. விளைவுக் காலத்தில் இது உலகளாவிய பெருங்காப்பியமாக விளங்கும் என்பதை ஆனி உறுதியுடன் எதிர்பார்க்கலாமன்றோ?

5. விளைவு

நாம் எங்கிருந்து வந்தோம்? ஏன் வந்தோம்? எங்கு செல்கின்றோம்? இவை எளிதில் விடைகாண வியலாத கேள்விகளாம். எனினும், இவற்றுக்கு விடை கண்டவரும் பலருண்டோ! ஓவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே இக்கேள்வி களுக்கு விடையைக் காண்பதே மெய்யறிவு பெறுதலாகும். கண்டவர் கூறுவன, காணுதவரை ஊக்க உதவுமேயல் லால், அவர்களுடைய அறிவாகாது எளிதில் விடை காண முடியாதன வெனின், இவைகளை ஆராய்வானேன்? அவை முடிவிடை காண மாட்டாதவை போல் தோன்றுவதே யைப் காரணமாம்.

தெரிச

புறப் பூர்வமாக இக்கேள்விகளுக்கு விடை காண வேண்டும் என்ற நிலை ஆவல் எல்லாருக்கு முண்டு. காலம், தேயம், சமயம் முதலிய வேறுபாடுகளைக் கருதாமல், எல்லா மக்களாலும் அறிந்து கொள்ளப் படத்தக்க பேருண்மையையே இக்கேள்விகள் விடையாகக் கொண்டுள்ளன எனத் தத்துவம்

நால்கள் கூறுகின்றன. இவற்றுக்கு விடை காண மக்களோத் தூண்டுவன அவை. இத் தத்துவ நால்கள் கூறுவனவற்றை நாம் புறக்கணிப்பதற்கில்லை. ஏனெனில் உலகத்துப் பெரு நால்கள் இவற்றுள் ஏதேனு மொன்றுக்கு விடை கூறுவனவாகவே அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம்.

ஐரன் மில்தன் (John Milton) என்பார் ஆங்கிலக்கவிஞருள் சிறப்பு மிக்கவர். அவர் இயற்றியுள்ள துறக்கசீக்கம் (Paradise Lost) என்ற பெரு நால், உலகத்துப் பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றைய் விளங்குகின்றது. அதனுடைய அமைப்பு முறையையும், பொருளின் பெருமையையும் காண, அது உலகத்துக் கலைக்காப்பியங்களுள் சிறந்தது என்று கருத்தக்கதாகவும் இருக்கின்றது. நம் என்று சிலப்பதிகாரத்தை உலகத்துப் பேரறிஞரை உணர்ந்து கொள்ள வைத்தோமெனில், இதுவே உலகத்தின் மிகச் சிறந்த கலைக்காப்பியம் என்று அவர்கள் அனைவரும் ஒப்புவர், போற்றுவர்.

நாம் எங்கிருந்து வந்தோம், ஏன் வந்தோம் என்ற கேள்விகளுக்கு மில்தன் தம் நாலில் விடையளித்துள்ளார். ஆனால் அவர் விடை பெளராணிக முறையில் காணப்படுகின்றது. எனினும், அவர் தெளிவித்திருப்பனவற்றை எங்காட்டினாரும், எச் சமயத்தவரும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். மனிதனைக் கடவுள் பிறப்பித்தாரென்றும், அவனைத் துன்பங்கலவாத இன்பத்தைத் துய்த்திருக்கவே பிறப்பித்தாரென்றும், தன்னுடைய நிலையின் இயல்பினையுணராமல், தன் செயலாலேயே மனிதன் அதனை நமுவ விட்டு விட்டான் ரூம், தன்னிலையிலிருப்பதனை விட்டு, அறிவைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பி அழிவினைத் தேடிக்கொண்டு விட்டானென்றும், அதனால் துறக்க வாழ்வினை இழக்க நேர்ந்தானென்றும், பாவமும், சாக்காடும் பற்றிக்

கொள்ளும் சிலையினை யடைந்தானென்றும் மில்தன் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார்.

துறக்க நீக்கத்திற் காணப்படும் அடிப்படைக் கருத்துக்களைத் தெரிக்குத் தொண்டோம். அவை எச்சமயத் தவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கனவேயாம். அவற்றைத் தத்துவக் கருத்தாக மாற்றிக் கண்டோமெனின், துறக்க வாழ்வினைப் பெற்றிருத்தலே மனிதனியல்பு என்பதும், அவாவினுக்கு இடமளித்த காரணத்தாலேயே அதனை மனிதன் இழக்க நேர்ந்தது என்பதும் விளங்குகின்றன. துறக்க வாழ்வினை இழந்த மனிதன் இவ்வுலகில் சாவினால் பீடிக்கப் பெற்றவனும்த் துன்புறுகின்றன. ஆகவே, அவாவே துன்பத்துக்கு மூல காரணமாம் என்பது விளங்குகின்றது. அவ் வவாவே உலக வாழ்க்கையாம் என்பது நம் நாட்டு நல்லறிஞர் கண்ட உண்மையாகும்.

மனிதன் தான் இழந்துவிட்ட சிலையினை மீண்டும் ஏற்கக் கூடுமா? கூடும் என்பதனை சிலைநாட்டவே மில்தன் துறக்க மீட்சி(Paradise Regained) என்ற நூலையும் அருளி யுள்ளார். துறக்க வாழ்வினை மீண்டும் பெற்று இறவா சிலையை எய்த மனிதன் கடவுளின் அருளை வேண்டிப் பெற வேண்டும். தன் பாவத்தை மன்னித்துப் போக்கியருஞ் மாறு பரமைன வேண்டிக் கொள்ளவேண்டும். மில்தன் காட்டியுள்ள வழிகளும் நமக்குப் புதியவையல்ல. அவனருளாலே, அவன் தாள் வணங்கி, அழியாப் பதம் பெறுகலே நம்மவரிற் பலர் போற்றியுள்ளனர்.

மில்தனுடைய நூல் ஓர் உலகளாவிய காப்பியம் (A Universal Epic) என்பதனை நாம் தயங்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அவர் கூறியிருப்பன வனித்தும் நமக்கும் நல்ல வழிகாட்டியேயாம். ஆனால் முதன் முதலாக இக் காப்பியத்தை உலகளாவிய நூல் என்று கூறியிருக்கும்

டாக்டர் ஜான்சன், அவருடைய நூலின் அமைப்பையோ, பொருளையோ கருதி அக்கருத்தைக் கூறியிருக்கவில்லை. மில்தன் விடையளிக்க எடுத்துக்கொண்ட கேள்விகளுக்கு விடை காண வேண்டுமென்ற விருப்பம் அனைவருக்கும் இயல்பாக விருக்கும் என்பதனை ஆதாரமாகக் கொண்டே டாக்டர் ஜான்சன் தம் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

டாக்டர் ஜான்சன் காட்டியுள்ள வாதத்தின் கிளையீ லேயே சின்று ஆராய்ந்தோமெனின், துறக்க ஈக்கத்தினும் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பு கூடியதாக விருப்பதனைக் காணலாம். நாம் இப்பொழுது இங் கில உலகில் உள்ளோம். எங்கிருந்து வந்தோம் என்பதனைக் காட்டிலும் எங்கு செல்கின்றோம் என்பதனைத் தெரிந்துகொள்ளுவது பயனுடைத் தன்றோ? அடிகள் நாம் செல்லுமிடத்தையும் அதற்கு வழியையுங் காட்டியுள்ளார். ஆகவே, அவருடைய நூல் அனைவருடைய உள்ளங்களையும் பெரிதும் கவரும் என்பதனில் ஜயமிருக்க இடமேயில்லை.

நாம் எங்கிருந்து வந்தோமென்ற ஆராய்ச்சி யேழுக்காரணமென்ன? நாம் இப்பொழுது இருக்குமிடமும் கிளையும் நமக்குப் பிடிக்காதிருப்பதே அவ்வாராய்ச்சி தோன்றக் காரணமாம். நாமிருப்பதனைவிட, இருந்தது நல்ல இடமெனில் அதனை மீண்டுமடைய முயல்லாமன்றோ? ஆகவே, எங்கிருந்து வந்தோமென்ற ஆராய்ச்சி நம்மை உயர்த்திக்கொள்ள உதவுவதேயாம். நாம் எங்கிருந்து வந்தோமோ, அவ்விடத்துக்கே மீண்டும் செல்ல முயல வேண்டும் என்பது மில்தன் கருத்து. துறக்கத்திலிருந்து வந்தோம் என்று அவர் கருதுவதால், அதனையடையக் கடவுளைத் தொழு வேண்டும் என்று அவர் வற்புறுத்துகின்றார்.

அடிகள் செல்லும் தேள்ளும் என்பது இறை கிளையாம். அதனை எளிய மக்களுக்குக் கூறுங்காலத்தில், நாம் கடவு

ளிடமிருந்து வந்தோம், அவரிடமே திரும்பச் செல்கின் ரேம் எனக் கூறலாம். ஆகவே எங்கிருந்து வந்தோம் என்பதற்கும் எங்கு செல்கின்ரேம் என்பதற்கும் விடை யொன்றேயாம். ஆகவே, துறக்க ஸீக்கமும், சிலப் பதிகாரமும் ஒருண்மையையே புலப்படுத்துகின்றன என்பது தெளிவாகும். அவை வெவ்வேறு நாடுகளிலும், வெவ்வேறு சமயங்களைப் போற்றுபவராலும் தோன்றியவையாகையால் வெளிப் பார்வைக்கு வேறுபட்டனபோல் தோன்றுகின்றன. பொருளாளவில் இரு நூல்களும் ஒரு தன்மையனவாம்.

தத்துவக் கருத்தைத் தெளிவித்து உய்யக்கொள்ளும் தகுதியை நோக்க இவ்விரு பெரு நூல்களும் ஒப்புமையுடையனவே; எனினும், இவற்றைக் கலைக்காப்பியங்களாகக் கருதும் காலத்தில் இவை வேறுபட்டனவாய்க் காணப்படுகின்றன. நாம் எங்கிருந்து வந்தோம் என்ற கேள்விக்கு விடை கூறும் துறக்க ஸீக்கம் சீகழ்ந்ததனை விவரிக்க முன் வருகின்றது. எனவே, அது சளித்திர உண்மையைக் கற்பணியைக் கூட்டி விளக்கிக் காட்டும் நூலாகவே நின்று விடுகின்றது.

கவிதை ஸிகழுப் போவதனைக் கூற வேண்டும். ஆனால் கவிஞரை ஜோதிடம் வல்லவன் எனக் கருதக்கூடாது. என்ன ஸிகழும் என எதிர்பார்த்துக் கூறுபவனே கவிஞர னவான். கவிஞருக்கு உரிமையுடைய இக்கடமையை அடிகள் நன்கு நிறைவேற்றியிருக்கின்றார். அவர் ‘நாம் மனிதராக இருக்கின்றோம்; இறைவனுக ஆலோம்’ என்று உறுதி தோன்ற எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மில்தன் தம் முடைய துறக்க ஸீக்கத்தில் தெளிவித்திருப்பனவற்றையும் துறக்க மீட்சியிலையே கூறியிருந்தால், அப்பொழுது அவர் நூல் சிலப்பநிகாரத்தை எல்லாவகைகளிலும் ஒத்து நடப்பதாக இருந்திருக்கும்.

நம்மைப்போல் மக்களுள் ஒருத்தியாய் வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்க விரும்பிய கண்ணகி, மகிழ்ச்சி மாறி யதும், மனவுறுதி கொண்டவளாகித் தன் உண்மையை யுணர்ந்து மக்கள் நிலையினைக் கடந்து இறை நிலையை எய்தினால் என்பதைன் அடிகள் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இதனால் இவர் மக்கட் பரிஞை ஆக்கத்தின் முடிவைக் (The end of human evolution) கண்டு கூறியுள்ளார். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியால் எட்டிப்பிடிக்க வியலாத பரிஞை நிலையை அடிகள் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அடிகள் காட்டியிருக்கும் பரிஞை முடிவினை, இக் காலத்து விஞ்ஞானிகளுள் பேரறிஞரா யிருப்பவர் தயக்கங் காட்டாமல் ஏற்றுக்கொள்ளுவார். முதலில், ஓரறிவுயிர் தோன்றிற்றென்றும், அது படிப்படியாய்ப் பரிஞை ஆக்கம் பெற்று வளர்ந்து மனிதனுக்கு முற்றுப்பெற்றிருக்கின்றது என்றும் விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இதற்கு மேலும், பரிஞைமப்படி யொன்றுள்தா என்ற ஆராய்ச்சி விஞ்ஞானத்தின் எல்லைக்குட்பட்டதன்று.

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி மேலும் எதனையும் அறியக் கூடாத நிலையை எட்டிவிட்டது என்றும், அது முதலிது முடிவிது என்று காணக்கூடாத வட்டப் பாதையில் சுற்றிச் சுற்றிச் சுழன்று, அலைந்து கொண்டிருக்கின்றது என்றும் டாக்டர் எட்டிங்க்டன் அவர்கள் (The Nature of the Physical World) கூறியிருக்கின்றார். ஆகவே, அடிகள் மனித நிலையைக் கடந்த நிலையொன்றுண்டு எனக் காட்டியிருப்பது, விஞ்ஞானக் கண்கொண்டு பார்ப்பவர்களுக்குப் பொருளுடையதாகவும், பொருந்துவதாகவும் தோன்றும்.

அடிகள் ஊன்றிய வித்து சமுதாயக் காப்பியமாய் முனைத்து, தமிழ் மக்களின் தேசியக் காப்பியமாய் வளர்ந்து, பரத கண்டத்தின் தேசியக் காப்பியமாய்த் தோன்றி,

விணையினைப் பயக்குங் காலத்தில் உலகளாலிய பெருங் காப்பியமாய் விளங்கக் காண்கின்றோம். தம் நாலின் இவ் வளர்ச்சியை அடிகள் அறிவாறா? ஓய்மேன்? அவரே இதனை வளர்த்திருப்பதனாலே, நம்மை இவ்வாறு அறிந்து கொள்ளவும் தூண்டியிருக்கின்றாரே!

6. துய்த்தல்

சிலப்பதிகாரம் திட்டமிட்டுத் திட்டப்பெற்ற, ஒப்புயர்வற்றவோர் பெருஞ் சித்திரமாகும். எல்லாப்பொருள் களினு மிருந்து இலங்குகின்ற உண்மையீ னியல் பைப் புலப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் கலையையும், கதை யையும் கொண்டு எழுப்பப் பெற்ற எழில் மிக்க திருக் கோயிலே இப் பெருங் காப்பியமாகும். இதனுடைய தோற்றம் நம்மைத் தடுத்து சிறுத்துகின்றது; அமைப்பு சிந்தனையைத் தூண்டி மகிழ்விக்கின்றது; பொருள் நம்மை ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. இத்துணைச் சிறப்பியல்பு களையும் எஞ்சாமற் பெற்று, என்றும் ஒளி குன்றுமல் விளங்கித் தோன்றும் வண்ணம் இதனைச் சமைக்க அடிகள் ஓந்தாண்டுகளுக்குமேல் சிந்தித்திருக்கின்றார்.

சங்ககாலத் திருந்த பெருங் கலைஞர்களைப் போலவே, அடிகளும் கலை வளரும், கருத்துப் பொலிவுஞ் சிறந்து தோன்றும் உயர்ந்த நூலை இயற்றித் தர விருப்பங் கொண்டார். தொல்காப்பியர் இவ்வாறு திட்டமிட்டுத் திட்டும் கவிஞர் செயலைப் பாராட்டியுள்ளார் என்பது மிகையாகாது. ஏனெனில் அவர் கவிஞர்கள் நன்கு சிந்தித்த பின்னரே, தான் கூற விரும்புவதனைத் தன் மனத்திற்குள் முதன் முதலில் பொருத்திப் பார்த்துக்கொண்டு, தான் கருதிய வண்ணமே பிறகும் பொருள் கண்டுகொள்ளும்

முறையில் கவிதையை இயற்ற வேண்டுமெனத் தொரிவித் துள்ளார்.

உள்ளுறுத் திதாலேடு ஒத்துப் பொருள் முடிகெள
உள்ளுறுத் திறுவதை உள்ளுறை யுவமம்.

தொல்காப்பியர் காலத்துத் தோன்றியவை யனைத் தும் சின்னஞ்சிறு பாடல்களோயாம். எனவே, அவர் உள்ளுறை உவமத்தை நன்கு சிஂ்தித்துப் பார்த்துப் பொருந்தக் கூறுவேண்டும் என்ற அளவோடு சின்றிருக்கின்றார். சிறு பாடல்களுக்கு எழுந்த இவ்வித்தையே, அடிகள் தம் பெரு நூலுக்கும் பொருந்துவதாய்க் கொண்டுள்ளார். அதனால், எத்தகைய குறையுங் காணமுடியாத முறையில் இக்காப்பியம் இன்றுள்ளது. எனவே, அடிகள் திட்ட மிட்டுத் திட்டிய சித்திரமிது வெனக் கூறுவது, அவருடைய ஆற்றலையும், பெருமையையும் வியங்குது கூறுவதேயாகும்.

அடிகள், பாண்டியன் பெருங்தேவி இறந்துபட்ட தனைக் குறிப்பிடாமலேயே மதுரைக் காண்டத்தை முதன் முதலில் முடித்திருந்தார். அவள் இறந்தது கதைக்கு இன்றியமையாத செய்தி யல்லவே! ஆனால், காட்சிக்காதையுள் சாத்தனூர் வாயால், ‘பெருங் கோப்பெண்டும் ஒருங்குடன் மாய்ந்தனன்’ எனக் கூறியது, அவளுக்குப் பெருமையையளிப்பதாலேடு, கண்ணகியின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் அமைந்து விட்டது. இப்பொழுது தேவி துஞ்சியது கதைக்குரிய பொருளாக மாறிவிட்டது. எனவே, இதனை அதன் நிகழ்ச்சிக்காலத்தும், இடத்தும் குறிப்பிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றிற்று.

அரசர் பெருமான் அடுபோங்க் செழியன்
வளைகோல் இமுக்கத்து), உயிராணி கொடுத்தாங்கு
இருநில மடங்கைக்குச் செங்கோல் காட்ட
அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய தறியாது,

பாண்டியன் இறந்ததனை அடிகள் குறிப்பிடும் இடமிதுவேயாம். வழக்குரை காதையிறுத்தியில் அவன் 'கெடுக
என் ஆயுள்' என்று கூறி வீழ்க்கான்; ஆனால் இறக்க
வில்லை. துங்ப மாலையின் தொடக்கத்தில் அவன் உயிர்
பிரிந்ததனைக் கண்ணகி குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதற்குத்த
காதையில் அடிகள் அதனை அவன் பெருமமதொன்ற
விவரிக்கின்றார். எனவே, தேவி துஞ்சியதனை எங்குப்
புகுத்தக் கூடும்.

அரசன் இறந்தவுடன் தேவியும் இறந்து விடவில்லை.
கண்ணகி கற்பரசிகளின் விவரங்களைக் கூறிவிட்டுச் செல்லும் வரையில் அவள் இறக்கவில்லை. எனவே வஞ்சின முரைத்த காதையில், தேவி துஞ்சியதனைக் குறிப்பிடுவதற்கில்லை. ஆனால் அரசன் இறந்ததனைக் கேட்டு அமைச்சர் முதலியோர் அரண்மனைக்கு வந்த காலத்தில், தேவியும் இறந்து விட்டிருப்பதனைக் கண்டனர். எனவே, அழற்படுகாதைத் தொடக்கத்திலேயே அவள் இறந்ததனையும் குறிப்பிட்டு விடவேண்டும். இருங்கில மடங்கைக்குச் செங்கோல் காட்ட அரசன் இறந்ததாக வல்லவோ அடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்!

செங்கோல் காட்ட அரசனிறப்பது மட்டும் போதும். தேவியும் உடனிறக்கத் தேவையில்லை. எனினும், தேவி யிறந்ததனையும் இவ்வாறு வியக்கத்தக்க முறையில் விவரித்தமையால், இவ்விரு வியத்தகு செயல்களையும் ஒன்றுய்

இனிப்பதும் விரும்பத் தக்க தாகுமன்றோ? ஆகவே அடிகள் அரசன் இறந்ததனைக் குறிப்பிட்ட பகுதியை இடைப் பின்து 'புரைதீர் கற்பின் தேவி தன்னுடன்' என்ற அடியைப் புகுத்தி யிருக்கின்றார். காரண காரியங்களாக அமைதியும் இரண்டடிகளை ஊடுருவிச் சென்று, பிரித்துக் காட்டுவதனைக் கொண்டே, தேவி துஞ்சியதனைக் கூறும் அடி பின்னர்ப் புகுத்தப் பெற்றது என்பதனை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

அடிகள் புகுத்திய அடி காரண காரியங்களைப் பிரித்து விட்டமையால், அமைப்பு முறையில் ஒரு குறையைத் தோற்றுவிக்கின்றது. எனினும், இக் குறையை ஈடுசெய்யும் முறையில் அது நற்பயணியும் தருகின்றது. தேவி உடனிறந்தாள் போலும் என்ற எண்ணத்தை யிவ்விடைப் பிறவரல் தோற்றுவிக்கின்றது. இது உண்மையின் மிகையே யெனினும், பின்னர் வியப்புச் சுவை தோன்ற உரைத்திருப்பதும், அரசியின் பெருமையைச் சிறப்பிப்பதும், அடிகளை அச்செய்தியை இக் காண்டதினும் குறிப்பிடத் தாண்டியதுமாகிய பகுதியோடு இது இணைத்து நடக்கின்றது.

தம் பெருநூல் உலகளாவிய பெருங்காப்பியமாக விளங்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை யடையவராகவே, அடிகள் இதனை இயற்றியுள்ளார். எங்கு தாம் முயன்ற மைத்த சிறப்பினை நாம் கண்டுகொள்ளாமல் நழுவவிட்டு விடுகின்றோமோ யென்றஞ்சியே, அவர் அதனுடைய உலக ளாவிய இயல்பினைக் குறிப்பிட்டுங் காட்டியிருக்கின்றார். திட்டமிட்டுத் திட்டப்பெற்ற தாகையால், இது என்ன பயனை யெப்படிப் பயக்கவேண்டுமென்று அடிகள் எண்ணி யிருந்தாரோ, அவ் வண்ணமே செய்யும் முறையில் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம்.

இவனோ, கொங்கச்செல்வி குடமலை யாட்டு
தென் தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமா மணி யெனத் தெய்வமுற் றுரைப்ப.

கணவனேடிருந்த மணமலி ஈந்தலாளைக் கண்டு, தெய்வமுற்று, சாலினி கூறிய சொற்களிலை. கண்ணகி உலகத்தவரால் ஒப்பற்ற முழு மாணிக்கமாகக் கருதிப் போற்றப்படுவான் என்று அவன் கூறியிருக்கின்றார்கள். இம் மதிப்பு காப்பியத் தலைவியரகிய கண்ணகியைப் பற்றியதே யாம். எனவே, அவன் கதையை விவரிக்கும் நூலும் உலகினரால் உயர்க்கத்தெனப் போற்றப்படும் தன்மை யுடையதாக விருக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாய்.

சாலினி கூறிய சொற்களைக் கண்ணகி ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. அவளைப் ‘பேதுறவு மொழிந்தனள்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். எனினும் அவள் ‘முதறிவாட்டி’ என்பதனையும் மொப்புகின்றார்கள்; அன்று கண்ணகி கருதியதனைப் போலவே, சாலினி கூற்றினை இக் காப்பியத்தின் உலகளாவிய தன்மையைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளுவது பொருஞ்சுடையதாகாது எனக் கருதுபவருமிருக்கலாம். சாலினியின் சொற்கள் இக்காப்பியத்தின் இயல்பைப் புலப்படுத்த வந்தவையல்ல. அதனியல்பைப் புலப்படுத்தியிருப்பதனை நினைவுட்ட வந்தவையேயாம்.

அடிகள் தம் கதையின் தொடக்கத்திலேயே, அதனுடைய முதனிகழ்ச்சியை விவரிப்பதற்கும் முன்னரேயே, அம்முதனிகழ்ச்சியின் அறிவிப்பாக அமையும் ஊர்வலத்தை விவரிக்கும் சொற்களால் தம் நூலினியல்பையும் புலப்படுத்தி விட்டிருக்கின்றார்.

மாகர்க்கு ஈந்தார் மணம்.

புகார் கரம் பெரிது; மிகப் பெரிது; அது மதுரையினும் மாணப் பெரிது எனவும் கூறுகின்றனர். இப்பெருமையை—பரப்பளவை—க் குறிப்பிடுவதற்காகவா அடிகள் மா என்ற அடைமொழியைப் பயன்படுத்தி யுள்ளார்?

காவிரிப்பும்பட்டினம் இரு பாக்கங்களாக அமைந்திருக்கிறது. பட்டினப்பாக்கம் என்பது அரசனும், அவனையடுத்தோரும், உயர்ந்தோரும் உறைந்திருந்த பகுதியாம். இப் ‘பெரியோர் மல்கிய பட்டினப் பாக்கமே’ காவிரிப்பும்பட்டினம் என்ற பெயருடன் விளங்கியது. இதுவே முதற்கண் தோன்றிய ஊராகும். இதனையடிகள் பெரும் பெயர் மூதூர் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். கோவலனும், கண்ணகியும் பிரிந்ததற்கு இம் மூதூரிலிருந்தாரனைவரும் துன்ப முற்றனர் எனத் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

இப்பட்டினத்தை யடுத்துப் புதிதாகக் தோன்றியது மருவூர்ப்பாக்க மென்பதாம்; பட்டினத்தில் வாழ்பவர்க்குப் பணிபூரிவார் தாமிருக்க அமைத்துக்கொண்ட குடியிருப்பு களைக் கொண்டது; இங்களில் வாணிகஞ் செய்ய வந்து தங்கிய புலம் பெயர் மாக்கள் இப்பகுதியிலேயே தம் மாளிகைகளை யமைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறர்வினை யாளரொடு
மறுவின்றி விளங்கும் மருவூர்ப் பாக்கம்

பாடல்சால் சிறப்பினைப் பெருத்தெனினும், மறுவின்றி விளங்கும் இதன் தகுதி நோக்கி, இதனையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட எண்ணிய வடிகள், காவிரிப்பும்பட்டினம் என்ற பெயரை விடுத்து, புகார் என்ற புதுப் பெயரையே இந்நூலிலெலங்கும் வழங்கியுள்ளார்.

இப் பட்டினப்பாக்கத்தில் உறையும் பேறுபெற்ற பெருமக்கள் மருவூர்ப் பாக்கத்தை மதிப்பவராக விரும்பாரா?

‘அணிவிழா அறைந்தனன் அகங்கர் மருங்கெள்’

என்று மணிமேகலை கூறியிருக்கின்றது. இந்திர விழாவின் தொடக்க விறுதிகளைப் பறையறைவித்துத் தெரிவித்தவன் பட்டினப்பாக்கத்தின் எல்லையோடு தன் தொழிலை சிறுத்தி விட்டிருக்கின்றன. மருஞ்சுப் பாக்கத்திலுறைபவர்களை, பட்டினப்பாக்கத்தார் மக்களாகக் கருதியிருக்கவில்லை போலும்! அடிகளும் அவர்கள் மனசிலையைப் புலப்படுத்துவார் போலவே, மருஞ்சுப் பாக்கத்திலிருக்கவரை மாக்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காவிரிப்பும்பட்டினத்தில் ஒரு மாத காலம் சிகழும் பெருவிழா இந்திர விழா எனப்படும். அது சிகழுங்காலத்தில், தேவர்களும் தம் உலகை விட்டு, இந்கரத்தில் வந்து தங்கியிருப்பரென்று மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் என்ற இரு நூல்களும் கூறியுள்ளன. திருவிழாவின் சிறப்பும், பெருமையும் அதனைக் காணக் கூடும் மக்கட் பெருக்கால் மிகும். எனினும், அவ்விழாவின் தொடக்க விறுதிகளை மருஞ்சுப் பாக்கத்து வீதிகளில் பறையறைக்குத் தெரிவிக்கும் வழக்கமில்லை. தேவர்களுக்கே அழைப்பு அனுப்புவதில்லை என்று பட்டினப் பாக்கத்தார் தம் பெருமிதம் தோன்றக் கூறுவார்போலும்!

சிலப்பதிகாரம் மக்களைப் போற்றும் மாண்புமிக்க நூல். ஆகவே அதன் முதனிகழ்ச்சியின் அறிவிப்பும், அதன் கண் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அழைப்பும் மருஞ்சுப் பாக்கத்தவருக்கும் விடப்பெற்றிருக்கின்றது. மாசாத்துவான் சிகழ்த்திய ஊர்வலமாக விருப்பின், அது பட்டினப் பாக்கத்தைச் சுற்றி வருவதனேடு சின்று விட்டிருக்கும். அடிகள் கற்பித்திருப்பதாகையால், அது மாங்கர் முற்றிலும் வலம் வந்தது. அடிகள் மா என்ற அடைமொழி யால் மருஞ்சுப் பாக்கத்தையே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

அக்காலத்தே காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஒன்றினில் மட்டுமே, வெளிநாட்டவர் வந்து, தங்கி, வாணிகஞ் செய் தனர். இவர்களுடைய குடியிருப்புகளை

கயவாய் மருங்கிற் காண்போர் தடுக்கும்
பயறைவு அறியா யவளர் இருக்கையும்,
கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருங் துறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்

எனச் சிலப்பதிகாரம் விவரித்திருக்கின்றது. பட்டினப் பாலையும், வேற்று நாட்டவர், நகர மக்களோடு கலங் துறைந்தனர் என்பதனைக் கூறுகின்றது. அவ்வாறு தங்கி யிருங்தவர் ‘மொழி பல பெருகிய பழிதீர் தேந்த்துப் புலம் பெயர் மாக்கள்’ என்பதனைப் பட்டினப் பாலை கூறுகின்றது. அவர்கள் தங்கியிருந்த குடியிருப்புகள் ‘சாறயர் முதூர் சென்று தெர்க்காங்கு’க் காணப்பெறும். சினர், அராபியர், ரோமர், கிரேக்கர் என்ற பல மொழி பேசவார் உறைவிடம் வேறு எப்படித் தோன்றும்?

கண்ணகி கோவலரின் திருமணத்தில் வேற்று நாட்டு மக்கள் பலரும் கலந்து கொண்டனர். எனவே, இக்காப்பியக் கதையின் முதனிகழ்ச்சியைப் பல தேய மக்கள் உடனிருந்து நிகழ்த்தி வைத்தனர். ஆகவே, இக்கதையின் பொருளும், முடிவும் உலகளாவியதாக உருப்பெற்றதனில் வியப்பில்லை யன்றே? கண்ணகியின் வாற்கை நிகழ்ச்சிகள் துன்ப மூட்டலாம். எனவே அவள் புகார் நகரைவிட்டு நீங்கிய தனைக் குறித்து முதூர் மக்கள் மட்டும் வருந்தியதாக அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் காப்பியக் கதை அணிவருக்கும் மகிழ்வூட்டும். எனவே, திருமணத்தில் மருவூர்ப் பாக்கத்து மாக்களும் கலந்துகொண்டு மகிழ்ந்தனர் என்று அடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

தம் காப்பியத்தினியல்பையும், பொருளையும் அடிகள் அதன் தொடக்க சிகழ்ச்சியை விவரிக்குமுன் உணர்த்தி விட்டிருக்கின்றார். மூன்று தமிழ் நாடுகளிலும் சிகழ்வ தாகவும், மூன்று காண்டங்களை உடையதாகவும் விரியும் இப்பெரு நூலின் போக்கும், பெருமையும் மூன்று சௌற் களில் அடங்கியிருக்கும் வண்ணம் அமைத்திருக்கும் அடிகளின் திறன் அளவிட்டறிய மாட்டாததேயாம்.

மாங்கர்க்கு ஈந்தார் மணம்.

புகார் நகரக் கடைத்தெரு ‘விருந்தின் தேங் ஒருங்கு தொக்கன்ன’ காட்சியைத் தோற்றுவிக்கும் தகுதி சிறந்தது. எனவே மாங்கர் உலகினரைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளத் தக்கது. இவர் இந்நூலின் தன்மையை உணரின் இதனை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வார். இதனை எதிர்பார்த்தவராய் அடிகள் இந்நூலை யருளியிருக்கின்றார் என்பதனை ஈந்தார் என்பது உணர்த்தும். இந்நூலின் பயனைக் குறிப்பிடுவது மணம் என்ற இறுதிச் சொல்லாகும்.

அடிகளுடைய கலைத்திறனையும், அவர் நூலின் அமைப்பமுகையும் அறிந்து மகிழ்க்கொம். அவர் வெளிப்படுத்தும் பொருள் மாட்சியை அவர் படைத்துள்ள ஒவியங்களின் உட்பொருளை அறியத் தெளிந்துகொள்ளலாம். இந்நூலுக்கு இணையாகக் காட்டக்கூடிய பெருங் கலைக் காப்பியம் இவ்வுலகினில் இது வொன்றேயாம்.

மணிவாசகர் நூலகத்தின் புதிய வெளியீடுகள் !

டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், டி. லிட்.

தொல்காப்பியப் புதுமை	7-00
ஓப்பியல் நோக்கு	6-00
டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார்	
தமிழ் பயிற்றும் முறை	25-00
கல்வி உளவியல்	10-00
டாக்டர் ந. வி. செயராமன்	
சிற்றிலக்கியச் செல்வம்	11-50
பள்ளு இலக்கியம்	9-50
தமிழும் சிற்றிலக்கியமும்	15-00
ச. மெய்யப்பன்	
புதிய ஆத்திகுடிகள்-12	2-00
அ. வெ. நடராசன்	
மாவீரன் நெப்போவியன்	12-50
ஆப்ரஹாம் லிங்கன்	12-00
த. மணிமாறன்	
இலக்கியக் கலை	4-00
டாக்டர் சு. சண்முகசுந்தரம்	
தமிழில் நாட்டுப்புறப் பாடங்கள்	10-00

பி. எஸ். இராமமயா	
மணிக்கொடி காலம்	15-00
சு. சமுத்திரம்	
காகித உறவு	5-75
ஒரு சத்தியத்தின் அழுகை	6-00
உறவுக்கு அப்பால்	5-00
ஊருக்கு ஓரு புரட்சி	8-00
வளர்ப்பு மகள்	6-00
வி. எஸ். வி. இராகவன்	
பிளினி	20-00
பெரிப்ளஸ்	16-00
மெகஸ்தனிஸ்	16-00
தாலமி	20-00
யுவான் சுவாங்	9-00
பாஹியான்	12-00
மார்க்கோ போலோ	7-50
முல்லை முத்தையா	
உ. வே. சாமிநாதையர்	4-00
உலக ஜோதி	4-00
பாவேந்தர் பாரதிதாசன்	
அறுசுவை விருந்து	3-00

020956

T 821.081 414
SAR
CT0020956

